

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADOWS AND CROWNS

A TWIST OF THE
BLADE

BOOK TWO

S. M. GAITHER

SHADOWS AND CROWNS

A TWIST OF THE
BLADE

BOOK TWO

S. M. GAITHER

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı © 2021 S.M. Gaither

Kapak Resmi Amalia Chitulescu

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

THE HIERARCHY OF GODS

ICE

BONE

SERPENT

FIRE

STAR

MOON

SKY

STORM

OAK

MTN.

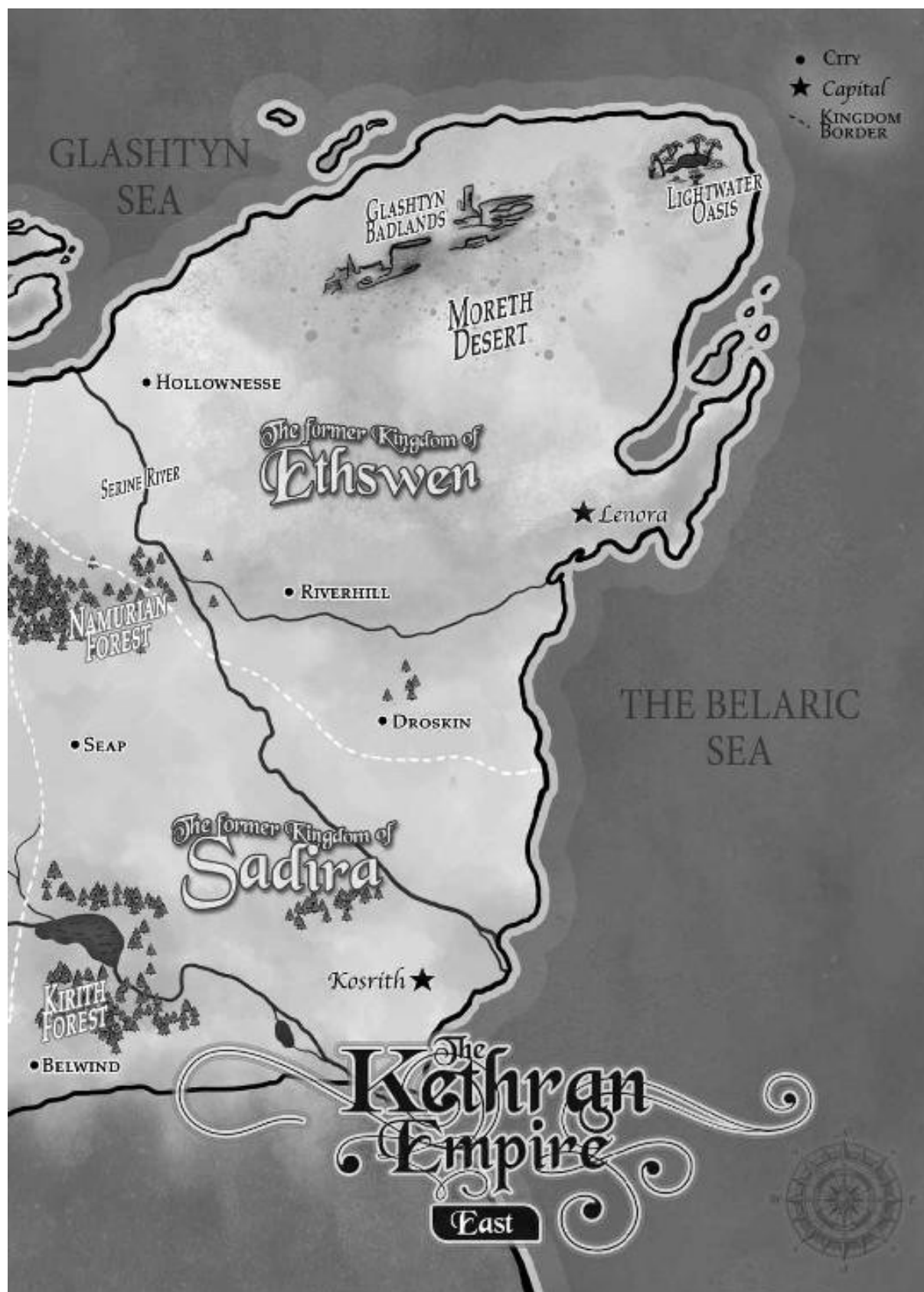

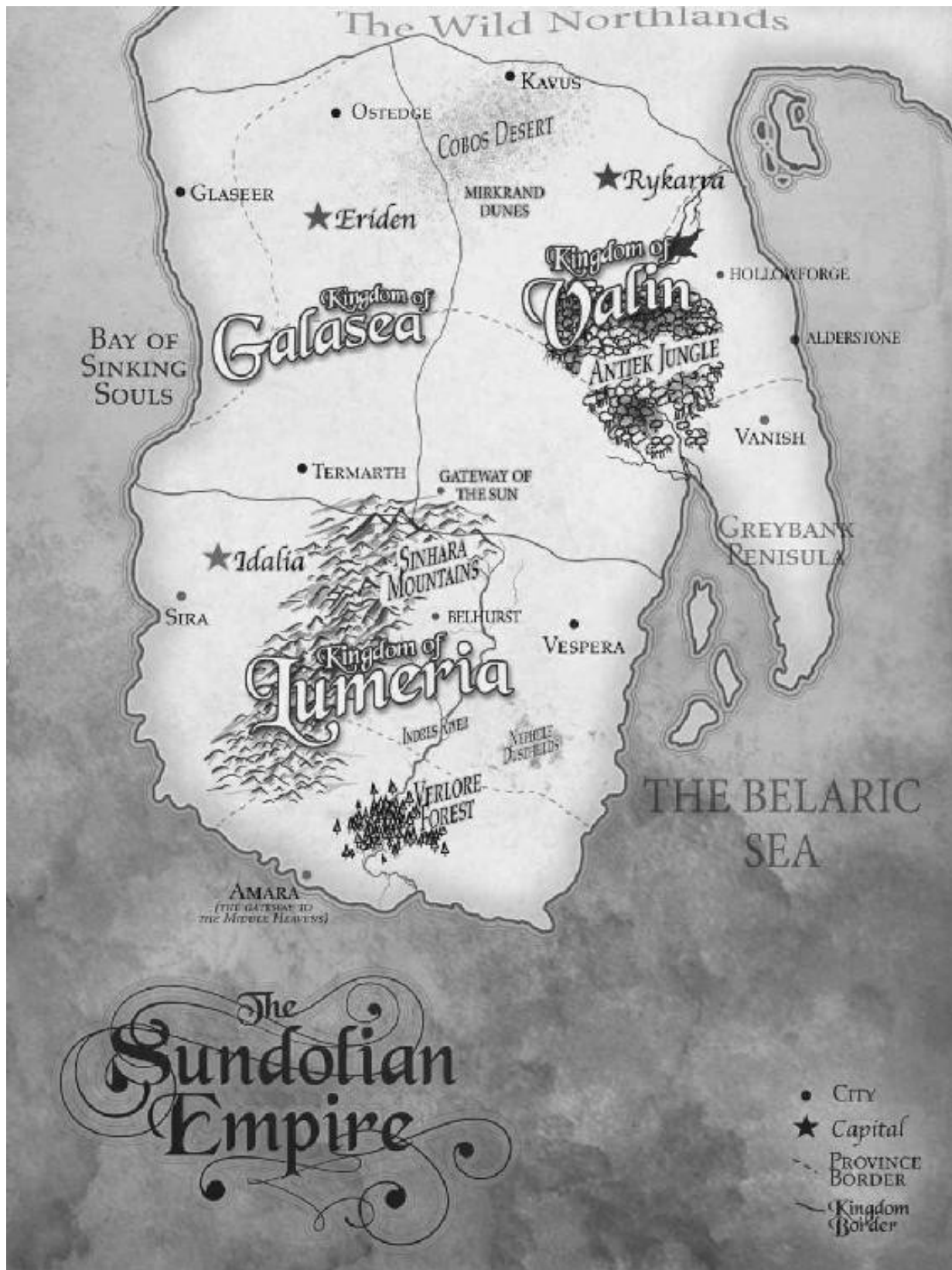
SAND

OCEAN

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER ONE

YAKINLARDA BİR ŞEY ÖLÜYORDU.

Eğer ölüm hissini zihninden uzaklaştırabilseydi, bunu yapardı. Ama düşmüş haliyle bile, yaşam enerjisinin gelgitlerinin, bu dünyadaki varoluşun geçici doğasının fazlasıyla farkındaydı. İnsanların kullandığı o eski klişede doğruluk payı vardı: Pek çok hayat gerçekten de pamuk ipliğine bağlıydı. Dolambaçlı, ince, kolayca yıpranan ve kolayca kopan bir iplik.

Bunlar, bir zamanlar çok daha yakından bağlı olduğu konulardı.

Ama artık değil.

Çünkü o artık Ölüm Tanrısı değildi.

O *Kerse* değildi. Bu ismi kullanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunu *düşünmek* bile doğru gelmiyordu. Zaten bu isim ona tapan insanlar tarafından verilmişti; gerçek ismi bundan çok daha eski ve karmaşıktı - bu da gerçek kimliğini ondan çok daha uzakta hissetmesine neden oluyordu.

Kimdi o, gerçekten?

Sahip olduğu en son takma isim bir insandı: *Elander*. Onlarca yıldır buna cevap veriyordu. Sanırım en iyisi buydu. İsimler tek başlarına onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Varoluşu boyunca ona düzinelercesi verilmişti. Muhtemelen önünde daha onlarcası vardı...

Eğer bu varoluş devam ederse.

Elbette bu, ara sıra evim dediği alanın sınırlarında yürürken üzerinde beliren oldukça büyük bir "*eğer*" idi.

Oblivion. İnsanlar bu bölgeye böyle diyordu. Bir başka şüpheli isim. Tek bir kelime, buna bir anlam yükleme çabası

mantığa meydan okuyan karanlık ve büyüyle dolu bir yer. Tehlikeli ve zor şeylere basit kelimeler takmak gibi bir takıntıları olduğunu fark etmişti. Bir insan olsa etrafında yükselen beyaz dikenlere *ağaç* derdi. Dikenlerden oluşan kıvrımlı gri kümelere *çalı derlerdi*. Bu şeylerin kökleri olmadığını ve aslında büyümediklerini görmezden gelirlerdi.

Nasıl büyüyebilirler?

Burada toprakta hiç besin yoktu. Su da yoktu. Güneş ışığı, üzerindeki zehirli bulutların kalın örtüsünü delip geçmiyordu.

Hissettiği ölmekte olan yarattığı gördü, gri dikenlerden oluşan bir kümenin yanında toplanmıştı; bir tavşan. Oblivion'un karanlığının bu kadar derinlerinde canlı bir yaratık görmek nadirdi; normalde buranın havası Ölüm Tanrısı'na hizmet etmeyen herkesi ve her şeyi dakikalar içinde yok ederdi.

Bu küçük, titreyen tüy yumağı görünüşe göre görüldüğünden daha güçlüydü. "Etkileyici derecede inatçı," diye düşündü Elander.

Ama sonunda bunun bir önemi kalmayacaktı.

Çünkü sonunda hep ölüm kazandı.

Bir zamanlar Elander'in kontrol ettiği Ölüm büyü, diğer orta-tanrıların büyüleriyle bile rakipsizdi. Şu anda içinde bulunduğu dünyayı yaratan üç üst-tanrı dışında hiç kimseye ve hiçbir şeye boyun eğmemişti. Ve o zaman bile, bu üç tanrıdan yalnızca birine, Kale Tanrısı'na boyun eğmişti. Gerçek adı Malaphar olmasına rağmen insanlar ona *Anga* diyordu.

Elander'i hizmetkârı olarak seçen Malaphar'dı. Ona Ölüm büyüsunü veren Malaphar'dı. Ve şimdi Elander'in gücünün en ilkel kısımları hariç hepsini alan ve çok daha fazlasını almakla tehdit eden Malaphar'dı.

Ve Elander birden o yüce gücün *burada* olduğunu fark etti.

Malaphar'ın varlığını üzerinde titreyen bir nefes, ensesindeki derinin karıncalanmasına neden olan serin bir esinti gibi hissetti. İnsana çok benzeyen bir tepkiydi bu yükselen diken diken sesler ve kendisine düşürüldüğü zayıf bedeni hatırlatan bu şeyden nefret ediyordu.

Ölmekte olan tavşana arkasını döndü. Bekledi. Kasvetli manzaranın arasında bir gölge gibi hareket eden Malaphar'ı izledi.

Bu üst-tanrı tam olarak cisimleşmedi. Eğer isteseydi burada katı bir form alabilirdi; Oblivion'u sınırlayan Kethran İmparatorluğu

ilahi varlıkları ayakta tutan büyülü enerjilerden giderek yoksun kalıyordu ama Oblivion'un kendisi hâlâ bu enerjiyle doluydu. Özellikle de Kemik büyüsü olarak da bilinen Ölüm büyüsünün yaydığı enerjiyle. İnsan bilginleri Oblivion'a bir *tanrı cenneti* diyordu. Ve öyle de oldu. Elander bu sığınakta, belki de ölümlüler âlemindeki başka hiçbir yerde olmadığı kadar güçlüydü. Son birkaç gündür burada kalmak ona neredeyse kendini yeniden ölümsüz hissettirmişti.

Neredeyse.

Malaphar o gölgelerde kaldı. Katı bir şekle bürünmesine *gerek yoktu*. Onun bükülen gölgeleri havada ilerlerken yeterince güçlüydü, Elander'e doğru spiral çizerek yaklaşıyor ve yaklaştıkça dünyayı daha karanlık ve daha ağır hale getiriyordu. Hizmetkârının üzerine tamamen indiğinde, *her şey, her şey* karanlığa, boşluğa dönüştü ve sonra Elander'in zihninden bir ses süzüldü-

(Neden hala yaşıyor?)

Elander içine çöken soğuktan kurtuldu ve sesini sabitledi. "Çünkü Oblivion'un zehirli havası nedense onu etkilemiyor."

(Kılıcınız onu da etkilemiyor mu, Hizmetkar?)

Buna verilecek güvenli bir cevap yoktu. Ama sessizlik de bir o kadar tehlikeliydi, bu yüzden Elander hızlı ve sakin bir şekilde, henüz yarım bıraktığı planı tekrarladı: "Kardeşini öldürmenin anahtarı o olabilir. Büyüsünün onu koruduğuna inanıyorum ve bu büyüyü bozabilecek tek kişi o olabilir. Bu yüzden onu şimdilik bağışladım ve artık işime yaramayana kadar da bağışlamaya devam edeceğim. Bizim için."

(Bağışladığınız son hayatın bedelini unuttunuz mu?)

Karanlık bir şekilde Malaphar'ın kızgınlığıyla daha da derinleşmeyi başardı. Hava da aynı kızgınlıkla titriyordu ve soğuk dayanılmaz hale geliyordu - bir zamanlar böylesine bir soğuğu kendi kendine çağırabilen düşmüş bir tanrı için bile.

"Unutmadım," dedi Elander.

Sessizlik.

Sonra yavaş yavaş karanlık aydınlanmaya başladı. Soğuk azaldı. Karanlığın içinden şekiller yeniden ortaya çıktı - sivri uçlu ağaçlar; çatlamış toprak; nefesleri o kadar yavaşlamıştı ki çökmüş yanlarını zorlukla hareket ettiren küçük tavşan.

Rook tanrısı hayali bir insan şekline bürünmüştü, ancak imparatorlukta yürüyen herhangi bir insandan daha uzundu ve

Sadece gözlerinin olması gereken yerde parlayan kırmızı küreler vardı.

Sesi Elander'in kafasında daha da gürlledi. (*Sonunda bağışlanamaz.*)

Elander kabul etmeye başladı. Kabul etmeliydi.

Ama yine de.

Yine de bunu yapmasını engelleyen bir şey vardı. İçinden atamadığı bir düşünce. Tehlikeliydi. Aptalcaydı. Ama kendini bunu söylemekten alıkoyamıyordu: "O kardeşiyle aynı değil. Onda ilahi büyü var. Sonunda bir müttefik olabilir, eğer biz-"

(*O benim müttefikim değil, dolayısıyla sizin de müttefikiniz değil.*)

Nasıl emin olabilir ki?

Elander kaşlarını çattı. Ama bu sefer dilini tutmayı başardı, her ne kadar bağlı olduğu bu tanrının huzurundayken sık sık yaptığı gibi, hikâyenin tamamını almadığını hissetse de.

Sessizlik. Daha korkunç bir sessizlik. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, ta ki sonunda üst-tanrı, (*İkisi de ölecek. Önce Varen, sonra onun yerini alacak olan kraliçe*) diyene kadar.

Kraliçe. Bu kelime Elander'ın teninde hâlâ taze ürpertiler yaratıyordu. O kadın - aptalca bir nedenden ötürü kurtarmaya ve Oblivion'a taşımaya karar verdiği o çıldırtıcı kadın karmaşası - Melech Krallığı'nın gerçek kraliçesiydi, bir zamanlar geniş ve güçlü Kethran İmparatorluğu olan yerde hâlâ düzgün bir şekilde ayakta duran tek krallık. Solasen soyunun hayatta kalan en yaşlı üyesiydi. Ailesi, onlarca yıl önce önünde duran bu üst-tanrı ile bir pazarlık yapmıştı. Güç karşılığında Kethra'daki ilahi büyüü restore edecek, yüzyıllardır görülmemiş seviyelere çıkaracak ve böylece tanrıların beslendiği enerjiye katkıda bulunacaklardı. Karşılıklı fayda sağlayan bir ortaklık olmalıydı.

Ancak Solasen kralı Kale tanrısının kutsamasını, korumasını ve gücünü aldıktan sonra, yapmaya yemin ettiği şeyin tam tersini yapmıştı.

Ve Kale Tanrısı anlaşmayı bozan kişileri affedecek biri değildi.

Bu da Solasen kanı taşıyan o kadının ölmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kardeşi ölmek zorundaydı. Krallıklarının ve üzerinde hüküm sürdüğü imparatorluğun ceza olarak ve diğerlerine bir uyarı olarak ölmesi gerekiyordu-

Ve Malaphar'ın iyiliğini geri kazanmak istiyorsa, bu ölümlerin en azından bir kısmının Elander'in elinden olması gerekiyordu.

Bu iyilik Elander'in büyüsünü, ölümsüzlüğünü, ilahi statüsünü ve bunlarla birlikte gelen her şeyi geri getirecekti. Bunun alternatifi şu ikisinden biri olabilirdi

şeyler: Hızlı bir yok oluş ya da ölümlüler dünyasında güçlerinden tamamen arınmış, hatalarının hatıralarıyla baş başa ve onları telafi etmenin hiçbir yolu olmadan sonsuza dek dolaşmak.

Hangisinin daha kötü olacağından emin değildi.

(Seni seçtim çünkü ihtiyaçlarıma benzersiz bir şekilde uyuyorsun,) diye hatırlattı Malaphar ona.

Elander'in bu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Efendisinin yaptığı pazarlığın ayrıntılarını ve bu pazarlığın Kale Tanrısı'nın çöküşüne neden olan kısmını biliyordu: Solasen kralı ve onun soyundan gelen herhangi biri, tanrıların bile dokunamayacağı kadar uzun bir yaşama sahip olacaktı.

Elander artık bir tanrı değildi. Bir zamanlar olduğu kadar güçlü değildi ama o kralı öldürecek kadar güçlüydü. Artık sadece çocukları kalmıştı ve Solasen'in büyük kardeşinin sahip olduğu gizemli güç tarafından korunuyorlardı.

(Ama ben becerikliyimdir,) diye devam etti Kale Tanrısı. *(Gerekirse emirlerimi yerine getirecek başka bir canavar bulabilirim. Kendimi ifade edebildim mi?)*

"Evet."

(Bana ihanet ettikten ve beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bile size bu şansı tanıma nezaketini gösterdim, değil mi?)

"Evet."

(O ihanetten sonra seni yok edebilirdim. Harcanabilirsin.)

Bu bir soru değildi ama Rook tanrısı yine de hayalet başını yana eğdi ve ateşten bakışlarını yavaşça kırıştıtarak açıkça bir cevap bekledi.

Elander durakladı. Bunu yapmak tehlikeliydi ama isyankâr bir an için bunu umursamadı.

Ama o an çok geçmeden geçti ve sözcük dilinden ağır ağır döküldü: "Evet."

Dünya titredi, ay ışığı bir an parlak, bir sonraki an derin bir mağara kadar karanlık, sonra tekrar aydınlığa döndü. Bir esinti uluyarak yükseldi, duruldu ve Rook tanrısı geldiği gibi aniden gitti.

Elander elini küçük tavşana doğru uzattı. Yavaşça kapanan cam gibi kahverengi gözleriyle ona baktı.

Bileğinin bir hareketiyle, büyü yaratığın acısına son verdi.

ELANDER köşeyi dönüp doğu kulesinin dibindeki geniş, dairesel odaya adımını attığında, sert bir ses onu karşıladı: "Sevgili *misafiriniz* yine yaramazlık yapıyor."

Elander başını odanın ortasındaki ateşin yanında oturan adama doğru eğdi.

Ama hayır; *insan* tam olarak doğru kelime değildi, değil mi? Elander'in kendisi gibi, bu varlık da bir insan değildi. Alevlerin ışığında parlayan teninde kül rengi bir ton vardı ve gözleri vahşi, bu ölümlü dünyaya ait olmayan altın kırmızısı bir gölgeyle çevriliydi. O Elander gibi düşmüş bir orta tanrı değil, daha düşük bir ruhtu. Daha doğrusu Kan ruhu Talos... Gerçi *Caden*, kendilerini içinde buldukları bu onlarca yıllık talihsizlik sırasında kullanmayı tercih ettiği insan ismiydi.

"Ne oldu?" Elander sordu. Caden'in her halükârda ona anlatacağını varsayıyordu; bu konuşmayı bir an önce bitirse iyi olacaktı.

"İstediğinizi yaptım. Onu kontrol ettim. Ona su getirdim." "Ve?"

"Ve bütün sürahiyi kafama fırlattı. Ve hayır, pisliği temizlemek için kalmadım."

Elander kendini alaycı bir gülümsemeyle mücadele ederken buldu. Caden'in yüzünü kaplayan kaş çatmaya bakılırsa, yeterince iyi mücadele edememişti.

Caden ona, "O bir baş belası," diye bilgi verdi.

"Evet," diye onayladı Elander, kastettiğinden daha sevecen bir ifadeyle; bu da Caden'in yüzündeki kızgınlığı silmeye yetmedi.

"Neden hala hayatta?"

"Görünüşe göre günün sorusu." Caden ona meraklı bir bakış attı.

"Çünkü herkes bunu soruyor," diye açıkladı Elander, ateşin önündeki sandalyeye yerleşirken.

Caden ne kadar düzgün bir insansa, o da o kadar düzgün bir *ateş* değildi; hiç ısı yaymıyor, çok az ışık veriyor ve soluk alevler asla kendiliğinden sönmüyordu.

Bu alevler kaynaklandıkları kara taşın içinde toplanabiliyor, sonra da basit bir büyüyle taşınıp yeniden tutuşturulabiliyordu. Ama bu ışık ya da sıcaklık için değil, görüş için yapılan bir büyüydü çünkü bu taşınabilir ateş çukuru Elander'e Yıldızların Orta Tanrıçası tarafından hediye edilmişti. İnsanlar ona *Cepheid* diyordu; bu isme o kadar düşkün olmuştu ki gerçek ismini kullanmayı bırakmıştı.

Yıldız tanrıçasının kehanet yeteneği vardı ve onun büyüyle kutsanan insanlar ve nesneler de öyle.

Ama bu özel Yıldız armağanı ölümlü gözlere göre değildi ve bu yüzden alevler sırlarını onlarca yıldır Elander'den saklıyordu

-İlahi halinden düştüğünden beri.

Cepheid'in Ateşi'nde gördüğü son görüntüyü hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyordu: Siyah bir kuş fırtınalı mor bir gökyüzünden aşağı doğru süzülüyor, pençeleri yere saplanmış bir kılıca uzanıyordu. Kuş, üzerindeki fırtınadan habersiz görünüyordu. Ve bulutların ötesinde yanan güneşin kısa süre sonra kendi üzerine katlanıp dünyayı karanlığa terk etmesinden de.

Elander bu görüntüler hakkında düşünmekten hoşlanmıyordu.

Yine de büyüü ateşlemekten kendini alamadı. Titreyen gri ışık hiçbir görüntü göstermiyordu ama yine de vücudunda dans ederek Oblivion'a her gelişinde teninde beliren karanlık desenleri aydınlatması küçük bir teselliydi. Ateş bir tür işaretti, geri dönmeye çalıştığı o ilahi varoluşla bir bağlantıydı.

Sonunda bakışlarını alevlerden kaldırdığında, Caden'in yüzünde karanlık ve perişan bir anlayışın belirdiğini gördü.

"Az önce yakınlardaydı, değil mi?" Caden sordu.

Elander hemen cevap vermedi. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini ellerinin üzerine koydu.

"O'nu hissettiğimi sandım." Caden'in sesindeki gerginlik anlaşılabilirdi; kaderi Elander'inkine bağlıydı. Malaphar kendisine hizmet etmeleri için seçtiği orta-tanrıların zincirlerini elinde tutuyordu, tıpkı Elander'in *kendisine* hizmet eden küçük ruhların zincirlerini elinde tuttuğu gibi. Bu dünyada ilahi olanın hiyerarşisi böyleydi. Bunu değiştirmek mümkün değildi -her ne kadar birlikte geçirilen yüzyıllar Caden'ı sadece bir hizmetkârdan ziyade bir *arkadaşa* benzetmiş olsa da.

Bu dostluk son birkaç on yılda yaşanan olaylarla ciddi bir şekilde sınanmıştı.

Yine de derin kökleri olan bir ağaç gibi fırtınayla birlikte eğildi ve sonunda Caden'ın ifadesindeki o gergin kızgınlık yerini endişeye bıraktı. "Sanırım senden pek hoşlanmadı."

Elander, "Bir süredir öyle değil," diye cevap verdi.

"Ama o kadın..."

"Şüphesiz ki bu son vuruş olabilir."

Onu Varen'in ordusundan kurtarmamalıydı. Bunu ikisi de biliyordu. Ama Caden bunu yüksek sesle söyleme zahmetine girmede. Bu sefer söylemedi. Sadece başını salladı ve ateşten uzaklaşarak uzak duvarı kaplayan mühürlü kapılara doğru yürüdü. Toplam altı kapı vardı. Her biri Oblivion'dan diğer tanrıların kendi tanrı evlerine seyahat etmelerini sağlayan büyüyle şekillendirilmiş ve biçimlendirilmişti.

Caden her kapının önünden geçerken o geçitlerin nereye çıktığını gösteren sembollere dokunuyordu. Sonunda, parlayan buzdan yapılmış sivri dişlere benzeyen bir işaretin önünde durdu. Kış'ın orta tanrıçasının sembolü.

"O bir tehdit," diye tekrarlardı Caden, şimdi daha sessizdi. "Ve her halükârda Oblivion'da fazla dayanamayacak. Korkunç görünüyordu. O her neyse, sahip olduğu güç her neyse, onu buradaki büyüye karşı tamamen bağışık kılacak kadar iyi korumuyor, sanmıyorum. Sonsuza kadar hayatta kalamaz -özellikle de ona sunduğumuz herhangi bir şeyi yemeyi veya içmeyi inatla reddetmeye devam ederse."

Elander bakışlarını tekrar ateşe çevirdi. Yayıdığı loş ışığın, gözlerinde saklı olabilecek herhangi bir endişe izini gizleyecek kadar parlak yansımasını umuyordu.

O kadın için endişelenmemeliydi.

Kendisi için endişelenmesi gerekirdi. Ona hizmet eden sadık kişiler hakkında. Nihayetinde hepsinin hizmet ettiği Kale Tanrısı'nı yatıştırmak hakkında. Yaptıklarını silemezdi ama hâlâ tüm güçlerini geri kazanma şansı vardı. Ve sonra, belki de kaybettiklerini bulabilirdi...

Caden biraz gönülsüzce, "Yani onu kilitli bırakabiliriz," diye önerdi. "O kadarını yapmaya kararlı görüldüğüne göre, tükenene kadar orada kalmasına izin verelim."

"Onu görmezden

mi geleyim?"

"Evet."

"Korkakça."

Caden omuz silkti.

Elander sandalyeye geri yaslandı, başını kavernöz tavana doğru eğdi ve gözlerini kapattı. "Ayrıca, içimden bir ses kendi haline bırakılırsa eninde sonunda kaçmanın bir yolunu bulacağını söylüyor. Ve kaçarken de her şeyi berbat edecektir."

Caden'ın buna karşı bir itirazı yoktu. Aralarında ciddi, huzursuz bir sessizlik uzadı ve sonunda Caden yorum yaptı: "Tara hâlâ dönmedi."

Onun diğerk hizmetkârı. 'Caden' gibi o da bir zamanlar daha düşük bir ruhtu - Gölge ruhu, Eshma - ve Elander bir anlığına onun gerçek kimliğini, gerçek gücünü kendine hatırlattı. Durup bunları bulması neredeyse korkutucuydu. Yüzyıllardır bildiğı şeylerin çok kırılğan, çok insani zihninde bu kadar kolay çarpıtılabilmesi ya da tamamen kaybolabilmesi.

"Mesaj da mı yok?" diye sordu.

"Hayır. Ve bu sessizliğin iyiye işaret olduğundan şüpheliyim. Çok uzun zaman oldu; belki de Buz Tanrıçası umduğumuz kadar misafirperver değildi."

"Moto'dan daha az misafirperver olamazdı."

Caden dilini şaklattı ama hiçbir şey söylemedi. Ateş ve Dövme Tanrısı'na ulaşma ve onu kendi davalarına katma girişimleri anlamsız olmuştu. Gerçekten de felaketti. Gerçi bu tam bir sürpriz olmamıştı; Moto kendisi için açık bir ödöl olmadığı sürece asla yardım eden biri olmamıştı.

Peki bu ateşli ilah, düşmüş bir tanrıdan ve onun aynı derecede sınırlı hizmetkârlarından ne kazanabilirdi?

Öte yandan Tayga her zaman bir dost olmuştu. O ve Elander aynı üst-tanrıya hesap verirlerdi ve yüzyıllar boyunca birbirlerine tavsiyelerde bulunmuş ve bilgi vermişlerdi. Ve ilahi güçleri azaldıkça, Elander önce Winterhaven'a gitmiş ve Buz tanrıçasının ölümlü dünyada ev olarak adlandırdığı yerde hoş karşılanmıştı. Kendisini koruması için ona silahlar ve başka şeyler hediye etmişti.

Ama bu, tüm bunların başlangıcıydı.

Ve şimdi işler değişiyordu, diye düşündü. Gittikçe daha karmaşık bir hal alıyorlardı. Tanrılar, insanların sıklıkla oynadığı türden dramatik ve ölümcül savaşlara ve oyunlara yol açan dürtülere ve duygulara karşı bağışık değillerdi.

Aksine, tanrılar *daha* dramatikti.

Diğerk orta-tanrıların Winterhaven'ı ziyaret ettiğine ve bir zamanların dostunu etkilemeye çalıştığına hiç şüphe yoktu. İçinde bulunduğu durumun sonsuz ilginçlikte bir sohbet malzemesi oluşturduğunu hayal ediyordu.

Tüm bunların politikasını düşünmek, asi *misafiriyle* başa çıkmanın kıyaslandığında daha kolay bir iş gibi görünmesine neden oldu, bu yüzden Elander Caden'ı bıraktı ve mahkûmunun bulunduğu odaya giden dolambaçlı merdiveni tırmandı.

O ilerledikçe gölgeler toplanıp etrafına düşüyordu; Oblivion'un büyü, zayıflamış halinde bile hâlâ efendisine yanıt veriyordu. O ilerledikçe

Derme çatma hapishanenin mühürlü kapısına yaklaştı ve elini ortasındaki belli belirsiz kafatası taslağına doğru uzattı. Onun emriyle, etrafındaki gölgeler toplandı ve kafatası boyunca yollarını rdler. Soluk mavi ışık kısa sürede kapının kenarlarında titreşti. Bir *klik* sesi, bir kilit açma sesi ve ardından menteşelerin gıcirtısıyla kapı açıldı.

İçeri girdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWO

ODANIN UZAK BİR KÖŞESİNDE DURMUŞ, KOLLARINI İKİ YANA AÇMIŞTI. göğsünü ve omzunu pencerenin yanındaki duvara dayamıştı. Bakışları pencerenin dışındaki bir şeye sabitlenmişti. Açıklık tırmanıp çıkamayacağı kadar küçüktü ve zaten bir kaçış girişimi için çok yüksekteydiler.

Elander'in yine de onun bu kaçış girişiminde bulunduğundan hiç şüphesi yoktu. Ve garip bir yanı onun kaçmayı başarmış olmasını diliyordu.

"Thorn."

Onun sesini duyunca başını ona doğru eğdi ama tam olarak yüzünü ona dönmedi.

'Thorn' *onun* gerçek adı değildi elbette, sadece ona taktığı bir lakaptı - gerçi ona verdiği unvanların hiçbirinin gerçek olmadığı da ortaya çıkmıştı. Gerçek adı Valori de Solasen'di. Arkadaşları onu yıllardır Casia Greythorne olarak ve ondan önce de en az yarım düzine başka takma adla tanıyordu. Ve onun için muhtemelen her zaman başının belası *olacaktı*.

Kendisine alaycı bir şekilde böyle hitap etmesinden şikâyetçi değildi, çünkü isimler de onun için bir şey ifade etmiyordu.

Ortak noktaları buydu.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı, bakışları bir kez daha kulenin penceresinin dışındaki karanlığa sabitlendi.

Odanın derinliklerine doğru adım attı, seramik sürahinin kırık parçalarını ve taş zeminde parıldayan dökülmüş su birikintisini inceledi. Kendini bir başka aptalca sırtışla savaşıırken buldu. Başını hafifçe salladı. Gardını düşürmeye bu kadar hevesli görüldüğü için kendine lanet okudu.

Bu kadınla aynı alana her adım attığında, dikkatle kurgulanmış planları yerle bir oluyordu.

Lanet olsun bu kadına.

"Bunların hiçbiri için üzgün değilim," diye onu bilgilendirdi.

"Öyle olmadığından şüphelenmiştim." Diz çöktü ve kırık parçaları gelişigüzel bir şekilde bir araya getirmeye başladı. Seramik parçalarının birbirine sürtünme sesini duyan Thorn sonunda döndü ve gözlerinin ona kilitlenmesine izin verdi.

Konuşmadı. Sadece onu izledi. Bakışları vücudunun etrafında dalgalanan gölgeleri takip etti, sonra kollarındaki ve boynundaki karanlık desenlerin üzerinde dolaştı ve sonunda gümüşü mavi gözlerine yerleşti.

Tam tanrı formunda değildi - burada, Oblivion'da bile artık o forma giremiyordu - ama ona o kadar yakındı ki, gözlerini kaçırmaya çalışmasına rağmen bakışlarını ondan ayırmadı.

Bu cennetin ona verdiği güç, duyularını normal bir insanınkinin çok ötesine yükseltmişti. Böylece kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu. Ciğerlerini zorlayarak aldığı nefesler giderek sığlaşıyordu. Vücudunu saran gerilim aralarındaki boşluktan sıçrayıp kendi tenine sıkı ve dalgalı bir şekilde yerleşiyor gibiydi.

Tekrar tam, yüksek boyuna yükseldi.

Çenesi meydan okurcasına kalkıktı; korkuyordu ama belli etmemeye kararlıydı.

o.

Daha küçük bir kadın, onu gördüğünde bir köşeye sinerdi.

Bu haliyle. Ama ona bakarken aklından geçen tek kelime "*daha az*" değildi.

Etkileyici derecede *inatçı*, diye düşündü o sabah ikinci kez. Ama yine önemli değildi.

Sonunda hep ama *hep* ölüm kazanırdı.

"En azından ona vurdun mu?" diye sordu. "Ben... ne?"

"Caden bunu ona senin fırlattığını söyledi." Bir araya getirdiği kırık parçalara başıyla işaret etti.

Gözlerini kaçırdı.

"Eğer bir şeyleri kırıp dökecekseniz, en azından kırıp döktüğünüze değsin, ha?"

Bir anlık tereddütten sonra pencereden uzaklaştı ve yaklaştı. Diz çöktü ve kırık çömlek parçalarından birini eline aldı.

"Hayır. Ona

vurmadım."

"Yazık."

"Haklısın." Parmaklarını onun topladıklarıyla üst üste koymak yerine parçanın etrafına kapattı. "Belki de daha fazla pratik yapmalıyım. Kıpırdamadan dur ve o koca aptal kafana nişan almama izin ver, olur mu?"

Ve işte böyle, karşısındaki bu inanılmaz derecede sinir bozucu kadına gülmemeye çalışarak yeniden savaşıyordu.

Parçayı elinde daha da sıkı.

Sakin bir ifadeye sahip olma savaşını kaybetti; dudakları bir köşede kıvrıldı ve göğsünde sessiz, karanlık bir kıkırdama gürledi.

Adamın sırttan yüzüne ters ters baktı ama yine de saldırmadı.

Kırık parçayı tutan eline uzandı. Parmaklarını bileğine doladı ve onu hareketsiz tutacak kadar sıkı. "Şiddet her zaman çözüm değildir, biliyorsun."

"Bunu esasen bir tanrı olan kişi söylüyor."

"Yanılıyorsunuz."

"Öyle miyim?"

"Ölüm şiddetli olmak zorunda değil." Parmakları onunkilerin arasındaki boşlukları buldu ve ellerini tuttuğu potansiyel silahtan uzaklaştırdı. Sonra diğer elini kaldırarak kırık parçayı tamamen uzaklaştırdı ve keskinliğin gürültüsüyle aralarındaki zemine çarpmasına izin verdi. "Hoş bir rahatlama olabilir."

Uzun kirpiklerinin altından ona bakmadan önce bir süre yere düşen silaha baktı. "O zaman neden beni serbest bırakmıyorsun *Ölüm*?"

Hayır, diye düşündü hemen.

Ama o konuşmadan kadın hareket etti. Ona yaklaştı ve alnını göğsüne yasladı ve içinde aynı anda birkaç şey ortaya çıktı - nefret, öfke ve arzu, hepsi birlikte damarlarında şiddetli bir yol açan ateşli bir felakete dönüştü.

Sanki başını eğdiği için kaldıramayacak kadar bitkinmiş gibi yüzünü ona doğru bastırmaya devam etti.

Yavaşça nefes aldı, yavaşça verdi.

Hayır, kendine hatırlattı.

Yine de bunu yüksek sesle söylemedi. Bunun yerine, elleri kendi kendine hareket ediyor, çok solgun, çok soğuk ve vücuduna çok ince bir şekilde yayılmış olan derisi boyunca kollarında geziniyordu. *İnce*. Onunla ilgili her şey incedi, yırtık pırtıktı, sıcaklık için soluk soluğaydı. Yaşam için.

Caden haklıydı: Doğal olmayan bir hızla solup gidiyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, bu âlem Ölüm Tanrısı'na hizmet etmeyen herkesi ve her şeyi eninde sonunda ele geçirdiği gibi, onu da yakında kurbanlar listesine ekleyecekti.

Onu bu odaya kilitlemek ve Oblivion'ın onu bu şekilde ele geçirmesine izin vermek daha kolay olurdu.

Onu bıraktı ve o sinir bozucu derecede zayıf insan bakışlarında parıldayan herhangi bir tedirginlik izini göremeden arkasını döndü. "Peki seni bırakırsam nereye gideceksin? Ne yapacaksın?"

"Ortadan
kaybolacağım."

"Kaybolmak
mı?"

"Ben bu konuda uzmanım." Kadın onun ardından bir adım attı ve adam vücudunun ona doğru eğildiğini fark etti. Bu otomatikti. Kadının her nefesi, her hareketi, görmezden gelinmesi giderek zorlaşan bir hareket çağrısıydı.

Onun gitmesini istemesi için bir neden daha vardı ve bir an önce gitmeliydi.

"Zaten yeni bir isim ve her şeyi seçtim," diye ona bilgi verdi.

Bir an için onun sözlerini düşündü, keşke bu kadar kolay olabilseydi.

Ama yapamadı.

"Yönetebileceğin bir imparatorluğa sırtını mı döneceksin?" diye sordu.

"Yönetmek istemiyorum."

"Peki ya o imparatorluğun halkı sizin yönetmenize
ihtiyaç duyarsa?" Cevap yok.

"Onları kaderleriyle baş başa mı bırakacaksın, sonu ne olursa olsun?" Bir duraksama daha, ama sonra sessiz bir "Evet".

Başını iki yana salladı. "Yalancı."

Ona baktı, çenesini bir kez daha kaldırdı, gözleri parlıyordu. Ama onunla aynı fikirde değildi.

"Seni bundan daha iyi tanıyorum," dedi, bunun doğru olmamasını dilemesine rağmen. "Tam olarak ne biliyorsun?" diye meydan okudu.

İçini çekti. Eğer o bu işi yapabilseydi işler çok daha kolay olurdu.

onu çok iyi tanımıyordu. Onu ne zaman bu kadar iyi tanımaya başlamıştı?

Bunun olmasına nasıl izin vermişti?

"Yardıma ihtiyacı olan insanlara sırtınızı dönmeyeceğinizi biliyorum," dedi ona. "Varen'in dengesiz olduğunu bildiğinizi biliyorum. Çok öfkeli

Sizin ihanetiniz olduğuna inandığı şey hakkında, tacını çalmaya niyetlendiğiniz paranoyasıyla. Peki onun öfkesinin ve korkusunun yükünü masum tebaası çekmeyecek de kim çekecek sanıyorsunuz?"

Kollarını bir kez daha kendine doğru sardı. Kızgınlık kaşlarını birbirine kenetledi ama sorusuna cevap vermedi.

"Zaten ilahi büyüye sahip hiç kimseye güvenmiyordu," diye devam etti Elander, "şu anda ikimizin de ona karşı açıkça kullandığımız türden bir büyü. Bu yüzden ilahi olarak işaretlenmiş olanlar her zamankinden daha acımasızca hedef alınacak ve yakında Kethra'da var olan küçük istikrar da yok olacak."

"O zaman memnun olmalısın, değil mi? O imparatorluğu yok etmekle görevlendirildiniz. Tebrikler, görünüşe göre tam olarak istediğinizi elde etme yolundasınız."

Dişlerini sıkarak gülümsedi. "Gerçekten de bu yıkıma karşı savaşmaya niyetli olmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Yapabileceğim bir şey yok. Ne fark eder ki? Kale Tanrısı o imparatorluğun mahvolmasını istiyor, değil mi? Ona karşı duramam."

"Bunu daha önce bir kez yapmaya hazırdın," diye hatırlattı ona.

"Sadece arkadaşlarımı korumak ve Asra'yı kurtarmak için," diye tersledi. "Ve *ikisini de* yapamadım. Yani açıkça görülüyor ki kurtarıcı, kraliçe ya da her ne olabileceğimden endişeleniyorsan o rol için biçilmiş kaftan değilim."

Cevap vermek için ağzını açtı. Aynı hızla kapattım. Bu...

Garip.

Onunla savaşmaya hazırdı. Onu ailesinin geri kalanıyla birlikte yok etme kararında haklı olduğunu hissedene kadar yumruklaşmaya. Kadının karşılık vermeye istekli olmayabileceği hiç aklına gelmemişti.

Bu bir çeşit numara mıydı?

"Sadece ortadan kaybolmak istiyorum," diye tekrarladı. Ve bu bir numara değildi -ya da eğer öyleyse, o zaman çok inandırıcı bir performanstı. Sözlerindeki ateş sönmüştü. Sesinde duyduğu tek şey... *acıydı*.

Ve bu sesten nefret ediyordu.

Birden özür dilemek istedi.

Ama dileyebileceği herhangi bir özür, eninde sonunda geleceklerinin etrafında yükselen, beliren belirsiz duvarlar karşısında boş kalacaktı ve boş sözler söyleme alışkanlığı yoktu.

Her iki şekilde de fark etmezdi.

Geçmişte aralarında ne olduğunun bir önemi yoktu. Şimdi onunla dövüşmek isteyip istemediği de önemli değildi.

"Kethran İmparatorluğu ve onunla birlikte Solasen Hanesi de çökecek," dedi ona. "Ama sen hepsini ayakta tutabilecek bir sütunsun. Bu da tarafsızlık iddiasında bulunsan da bulunmasan da seninle uğraşmaktan başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyor."

Kadın adama baktı, yüz ifadesi adamın okuyabileceği her türlü duygudan arınmıştı. Sonra diz çöktü, yere düşen çömlek parçasını kaptı ve ona uzattı.

"O zaman beni hemen öldür," diye fısıldadı. "Bitir şu işi."

Bakışları tekrar kilitlendi. Yumuşak kararlılığa karşı sertleşmiş öfke; adamın gözlerinin koyu, çelik mavisi, kadının soluk gri tona karşı net bir şekilde yansıyor. Elander derin ve bilinçli bir şekilde nefes aldı. Sanki altındaki zemin kaymış gibi hissediyordu ve dengesini ancak koruyabilmişti.

Ne tür bir kadın Ölüm Tanrısı'na bir hançer sunar ve onu hançeri kendisine saplaması için cesaretlendirir?

"Devam et," dedi.

Bu kadın. Lanet

olsun bu kadına.

"Seni öldürmek için buna ihtiyacım yok," diye homurdanarak kadının elini kenara itti. Hareketin şiddeti küçük bir nefesin kaçmasına neden oldu. Elindeki eğreti hançer sallandı, şimdi yanına indirilmişti ama o pozisyonunu korudu.

Adam aralarındaki boşluğu kapattığında hareket etmedi.

Adam yere düşürdüğü eline uzandığında ya da çok daha büyük olan elini onun üzerine kapatıp titremesi durana kadar tuttuğunda kıpırdamadı.

Adam yüzünü onunkine yaklaştırıp sessizce hatırlattığında kıpırdamadı: "Seni bir kelimeyle öldürebilirim. Bir *düşünceyle*."

"O zaman yap."

"Henüz değil," diye mırıldandı. "Önce bana bir konuda yardım etmen gerekiyor." "Sana yardım etmeyeceğim. Sana söyledim, artık seninle işbirliği yapmayacağım."

Bir nefes çekti. "Dürüst olmak gerekirse, benimle hiç gerçekten *işbirliği yaptın mı?*"

Elleri bir kez daha adamın avuçlarında titredi. Bu titreme bir kolundan diğerine doğru ilerledi ve kısa süre sonra tüm vücudu ona karşı titriyordu ve biraz sallandı, yorgunluğu yeniden ortaya çıktı ve başını bir kez daha göğsüne doğru kısa bir süreliğine, ağır bir şekilde düşürdü. Onun bu harekete karşı savaştığını hissedebiliyordu. Ondan uzaklaşmak için güç toplamaya çalışıyordu.

Onu uzaklaştırmak için kendi gücünü kullanmalıydı.

Kızın kendisine daha fazla yaslanmasına izin vermemeliydi çünkü bu ona kızın vücudunun birkaç gün önce kendisinininkine nasıl mükemmel bir şekilde şekil verdiğini ve birbirlerine nasıl beklenmedik şekillerde uyum sağladıklarını düşündürdü... ve bunlar onu zayıf ve aptal yapan, bir elini kızın yanına koyup onu sabitlerken dokunuşunun olması gerekenden daha yumuşak olmasına neden olan düşüncelerdi.

Sonunda gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdığında gözleri yumuşak değildi; bir kez daha ateşle doluydu. Daha önce damarlarında dolaşan nefret ve öfkenin aynı ateşli bileşimi...

Ve aynı arzu.

Bu hiç mantıklı değildi. Ama ağzını onunkine doğru sadece bir santim - belki de daha az- indirmesi gerekti ve bu pervasız arzu onları yolun geri kalanında birbirine bastırdı, dudaklarını onunkiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı. Kız, adamın gömleğinin önünü sıkıca kavrayıp kendini ona daha da yaslarken seramik parçası bir kez daha yere düştü.

O çekerken, adam itti. Ağzı onunkine daha sert çarptı, dili dudaklarının arasına girdi, dişleri onun gösterdiği her dirence karşı ısırıldı, ta ki kadın tekrar onun üzerine yığılıp içeri girmesine izin verene kadar. Daha önce paylaştıkları hiçbir öpücüğe benzemiyordu.

Çok şiddetliydi.

Öfkeli bir açlıktan başka bir şey tarafından yönlendirilmiyor.

Önce öyle bir iğrenme ve güçle itti ki neredeyse tökezliyordu. Adam onu kolundan yakaladı. Onu tekrar sabitledi. Gözleri hala onun dudaklarındaydı ve "Bu bir an için biraz işbirliği gibi geldi" derken sesindeki kendini beğenmişliğe engel olamadı.

"Bırak beni," diye hırladı.

Başladı. Bunu yapmak *istemişti*. Ama bunun yerine, onu bırakmayı her düşündüğünde tereddüt ettiği gibi tereddüt etti ve bakışlarında bir kez daha kızgınlık parladı-

Ve sonra bu kızgınlık *alevlendi* ve aralarındaki boşluğa parlak ve çatırdayan kıvılcımlar gönderdi.

Fırtına türü büyü.

Bunu daha önce de kullanmıştı ama kendini onun elinden kurtarıp kollarını kendine sararak büyüü bastırmaya çalışırken gözleri hâlâ şaşkınlıkla açılmıştı.

Ama artık çok geçti.

Çok güçlüydü ve bir sonraki anda gücünün daha fazlası patladı - dans eden kıvılcımlar ikisini de çevreleyen enerji oklarına dönüştü. Ve kolları onu dengelemek için yanlarından kalkarken, bu şimşekler hareketle birlikte yukarı doğru eğildi. Kollarını yavaşça indirdi ve büyü de yavaşça indi.

Bu, Elander'in geçmişte yönettiğini hatırladığı her şeyden daha incelikli bir kontroldü ve bu... endişe vericiydi.

Fırtına büyüü iki yanında çalkalanıyor, onun yönlendirmesiyle yükselip alçalıyordu. Gözleri kısıldı ve o anda Elander onun kendisiyle savaşmayı bitirmiş olabileceğini düşünmekle aptallık ettiğini fark etti.

Sadece onun gardını düşürmesini bekliyordu.

Havada daha fazla elektrik tutuştu, sanki gücü ileri çağırıyormuş gibi kendine doğru eğdiği her parmak için bir kıvılcım topu.

"Aptal olma." Parmaklarını birbirine bastırdı, kendi büyüünü çağırmaya hazırlanıyordu ama bunu yapmak istemiyordu. Onunla bu şekilde kavga etmek istemiyordu. Ağzını açtı, ona tam olarak şunu söylemeye başladı-

Bileğinin bir hareketiyle büyü çizgilerinden biri yanından sıyrıldı ve adamın göğsüne doğru ilerledi.

Saldırıdan kurtuldu. Ama bu sadece dikkatini dağıtmak içindi; bir an sonra etrafından dolanarak güvenli olmayan kapıya doğru savrulmaya başladı, hâlâ elektrik enerjisinden oluşan bir kalkanla çevriliydi.

Bir lanetle elini kalkanın sağ tarafına doğru kaldırdı ve kendi gücünü kalkanın akımlarına yönlendirdi. Büyünün enerjisini boşaltmak, canlı bir şeyin enerjisini boşaltmaktan daha zordu ama burası onun diyarıydı ve Fırtına'nın büyüü deneyimsizdi; bu yüzden bunu kolayca başardı. Oda soğudu ve karardı ve nötralize edilmiş Fırtına büyüü siyah bir duman girdabında dağıldı. Kalkanın diğer tarafına nişan aldı ve onu da aynı hızla yok etti.

Thorn güçteki ani dalgalanmayla tökezledi.

Bir sonraki anda onun önündeydi ve kapıya giden yolu kapatıyordu.

Ayağa kalktı ve hemen avucunu ona doğru kaldırdı, bir başka elektrik çatırtısı ortaya çıkıp kontrolüne girerken gözlerinde kararlılık parlıyordu.

Büyüsünün son şeritlerini yok ettiği gibi onu da hızla yok etti.

Çağırmaya devam etti.

Sadece büyüsünü değil, onu da durdurması gerekiyordu ve bunu biliyordu ama yine de bu düşünce onu tereddüde düşürdü. Çünkü sonunda onları bekleyen kader ne olursa olsun, şu anda ona zarar vermek istemiyordu. Zaten zayıflamıştı ve gücünün kontrollü bir ipucu bile onun için tehlikeli olabilirdi.

Ama *kendine* zarar vermeden önce onu durdurmak için bir şeyler yapmalıydı.

Çağırdığı her elektrik parçasıyla çöküşe daha da yaklaşıyor gibi görünüyordu. Büyüsü açıkça onu tüketiyordu. O anda aklına bir olasılık geldi: Acaba *bu* kadar zayıf görünmesinin gerçek nedeni bu muydu? Belki de Oblivion'un havası hiç de öyle değildi. Bunca zamandır gizlice büyü pratiği mi yapıyordu?

Tabii ki öyle yapıyordu.

Bu düşünce karşısında dudağı kıvrıldı - bu sefer hem eğleniyor hem de sinirleniyordu - ve siniri bir sonraki hareketlerini körükledi. Tekrar etrafından dolanmaya çalıştı ama adam bir kez daha önünü kesti ve bu sefer büyüsünü göğsüne yöneltmekte tereddüt etmedi.

Kaskatı kesildi, vücudu yere yığılmadan önce bir an havada garip bir şekilde asılı kaldı. Yere düşmeden önce onu yakalamak için yeterince hızlı hareket etti. Kollarında tamamen gevşedi ve göz kapakları kapanırken teni daha da soğudu ve solgunlaştı.

Onu iyice kavradıktan sonra vücuduna yaptığı büyüü serbest bıraktı. Cildi neredeyse anında ısındı, ancak nefesleri endişe verici derecede sıkı kaldı, kalp atışları biraz fazla yavaştı ve onu daha sıkı tutup tamamen geri gelmesini beklerken kısa bir panik içinde çırpındı.

Sonunda gözlerini kırıştıtararak açtı ve onunkilere odaklandı. "*Bırak beni!*"

"Kendini öldürmeden önce büyü çağırmayı bırak," diye karşılık verdi.

Elini adamın yüzüne vurarak karşılık verdi. Parmak uçlarından yeni kıvılcımlar çıkmaya başlamıştı bile. Önce o eli, sonra da diğerini tutup soğuk zemine bastırdı. Hareket etmeden, hatta konuşmadan büyü çağırmak mümkündü ama şansı yaver giderse, bunu nasıl yapacağını henüz çözememişti.

Kadın onun tutuşuna karşı mücadele etti. Ellerini yere daha sıkı bastırdı, ona doğru eğildi ve onu gücünün altında daha fazla sıkıştırdı.

"Dur," diye tekrar uyardı.

Hareket etmeyi bıraktı -en azından ellerini. Ama sonra başı onunkine çarptı ve *adam bundan* geri çekilmekle meşgulken, dizi yukarı doğru sarsıldı ve karnına çarptı.

Tanışmalarından önce yirmi yıldan fazla bir süre boyunca büyüsüz hayatta kaldığını düşünürsek, muhtemelen bunun olacağını tahmin etmeliydi. *Scrappy*. Tara onun için bu kelimeyi kullanmıştı.

Bunun biraz hafif kaçtığını düşündü.

Adam bir kolunu karnına doladığında, kadın onun altından sıyrıldı ve yarı vahşi bir şey gibi odanın bir ucundan diğerine fırladı, ayağı takıldı ve kırık seramik hançer yığınının doğru koşmaya başladı. Birini kaptı ve yüzünü adama dönmeden önce dengesini yeniden sağladı.

Onu karşılamak için tam oradaydı. Adamın eli kadınıninkine doğru fırladı, derme çatma hançeri kapmaya çalışıyordu. Kadın son saniyede dönerek adamın elinden kurtuldu ve aynı akıcı hareketle geri dönüp boynuna saldırdı. Hedefini ıskaladı ama keskin kenarı, ondan kaçmaya çalışan Elander'in çenesine saplandı.

Derinden kesti. Kan derisinin üzerinde bir yol açtı ve ısı görüşünü bulanıklaştırdı. Kendisinden dans ederek uzaklaşmaya çalışan kadını kolundan yakaladı ve birlikte yere düştüler, ancak yere düştükleri anda tekrar ayrıldılar.

Çömelip ona baktı, hançer hâlâ elindeydi.

Ama bu özel oyunla *işi bitmişti*. Ve böylece kanı aşağı doğru damlarken, gücü yukarı doğru yükseldi, Oblivion'un gölgeleri onun sessiz toplanma emrine cevap verdi.

Gölgeler ona dokunmadı. Sadece etrafındaki boşluklar karardı. Soğuk. Ezici. Onun gücü odadaki tüm ışığı ve yaşamı emdi. Tüm *umudu*. Bu karanlık genellikle herhangi bir insanı umutsuzluğa düşürmeye ve ona durması için yalvartmaya yeterdi.

Çoğu kişiden daha uzun süre savaştı.

Gölgeler yaklaştıkça ürperdi ve boşuna onlardan uzaklaşmaya çalıştı. Ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Bunu fark ettiği anda yüzünde beliren yenilmiş, acı çeken ifadeyi gördü. Kanlı hançeri karanlığa fırlattı ve elleri ve dizleri üzerine çökerek başını göğsüne doğru eğdi.

Teslim ol.

Ölüm yine kazandı, diye

düşündü. En azından şimdilik.

"Buradan gideceğim." Başı hâlâ eğikti ve sesi öfkeyle titriyordu. "Daha işim bitmedi ve *beni burada tutamazsınız.*"

Elander ağırlığını tek dizine verdi. Ellerini yere dayadı ve kadının çenesinde bıraktığı yarıktan aşağıya doğru süzülen kan damlalarına baktı. Kan tamamen çok kırmızıydı. *İnsan kanı.*

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği onu bir kez daha bunaltmakla tehdit ediyordu ve bu durum sessiz sesini ona karşı her zamankinden daha soğuk hale getirdi. "Tara döndüğünde ona daha fazla yiyecek ve su göndereceğim. Yiyeceksin. İçeceksin. *Uslu duracaksın.* Artık büyü yapmak yok. Gücünü yeniden kazanıp inatçılığı bırakmaya karar verdiğinde, kardeşini öldürmeme nasıl yardım edeceğini tartışabiliriz."

"Ya da alternatif olarak, sen ve tüm yordakçıların cehennemin en dibinde yanabilirsiniz, siz gittikten sonra ben ön kapıdan çıkacağım."

Kendini tekrar ayağa kaldırdı. Çağırdığı gölgeler hareketle birlikte dağılmaya ve incelmeye başladı. "Öylece ortadan kaybolamazsın Thorn. Senin kadar parlak ve güçlü hiçbir şey iz bırakmadan yok olup gidemez. Bu kadar basit olamaz."

Bakışlarını yavaşça onunkilere doğru kaldırdı. Yüz ifadesindeki ateş neredeyse sönmüş ve yerini bir kez daha acıya bırakmıştı. Hâlâ onun acı dolu ifadesinin bir numara olabileceğini düşünüyordu ama bu ifadeyi tekrar görmek içinde hareket etmesini *istemediği* şeyleri harekete geçirdi.

"Özür dilerim," dedi ve bir parçası gerçekten özür diledi.

Bir an sessiz kaldı, gözleri pencereye kaydı. Sonra, üç yumuşak ama son derece net kelime: "Senden nefret ediyorum."

İrkildi. Kadının bunu görmek için ona bakmadığına sevinmişti. "Şey, bu hoş bir ziyaret oldu. Eminim yakında tekrar görüşeceğiz."

Başka bir kelime ya da bakış olmadan yollarını ayırdılar. Dışarı adımını attıktan hemen sonra, kapıya çarpıp kırılan bir şeyin sesi kulaklarına ulaştı.

Kapıyı emniyete aldıktan sonra arkasına yaslandı ve sonunda derin bir nefes aldı.

Daha önceki tehditlerine rağmen, istese bile onu öldürebileceğinden emin değildi. Onun büyü... şimdiye kadar gördüğü hiçbir büyüün kurallarına uymuyor gibiydi. Şimdiye kadar karşılaştığı büyüye meyilli her insan tanrılardan ya da ruhlardan sadece biri tarafından kutsanmıştı -kendisi de dahil olmak üzere ilahi olanlar asla bundan daha cömert olmamıştı. Öyleyse neden

birden fazla büyüğü varmış gibi görünüyordu? Ve neden sahip olduğu şeylerden kurtulmuştu?

Neydi o?

Peki onunla nasıl başa çıkacaktı, gerçekten?

KULE ODASINDAN AYRILDIKTAN SONRA, Elander düşünmek için gizlice kendi özel odasına doğru ilerledi.

Caden'i bıraktığı yere dönene kadar saatler geçti. Ve diğeri tanrı cennetlerine açılan çeşitli geçitlerin sıralandığı o dairesel odaya adım attığında, Caden'in hâlâ orada olduğunu ama yalnız olmadığını gördü; parlak kırmızı saçlı ve daha parlak yeşil gözlü bir kadın onun yanında duruyordu.

Tara.

Her iki hizmetkârının yüzündeki sert ifade, ona iyi haberleri olduğunu göstermiyordu.

"Geri dönmüşsün," diye yorumladı Elander, sesi çıkmadan.

Tara onu görür görmez başını eğdi. Eğmemesini diledi. Her geçen saat bu kimlikten biraz daha uzaklaşıyormuş gibi hissederken, bir orta-tanrıya gereken saygının gösterilmesi neredeyse alaycı görünüyordu.

"Buz tanrıçası beni görmez efendim."

Cevap vermedi. Kelimeleri neredeyse hiç algılayamamıştı; zihni hâlâ Thorn'la yaptığı kavgaya dönmekle meşguldü.

Tara daha yüksek sesle, "Özür dilerim," dedi.

Başını salladı ve sakın bir ses tonu kullanmaya zorladı. "Önemli değil," dedi ona. "O tanrıça eninde sonunda kendine gelecektir."

Tara başıyla onayladı, ama diğeri tanrı evlerine açılan kapılara bakarken dudaklarını kararsızca ısırıyordu.

"Bu arada başka kime ulaşabiliriz?" Caden merak etti.

Geçerli bir soru. Elander'in Thorn'la daha önceki karşılaşmasını tekrarlamak yerine muhtemelen bu soruya odaklanması gerekirdi. Ama ne zaman o sinir bozucu kadını düşünmeyi bir an olsun bırakmayı başarsa, aklına gelen tek şey yorgunluk ve bu yorgunluğun ne *anlama geldiği*di; sık sık yorgun hissetmezdi ama bunu hissetmek bile onun için hâlâ sinir bozucuydu.

Tanrılar yorulmazdı.

En azından bu şekilde.

Yapabildiği kadar mücadele etti, Caden ve Tara'nın bir sonraki adımında deneyebilecekleri planları ve seçenekleri tartışmalarını sessizce dinledi. Bu seçenekler sınırlıydı; kısa bir konuşmaydı.

Rook tanrısı Kethran İmparatorluğu'nun yok edilmesini istiyordu. Ve bunun tek sebebi bu imparatorluğun yöneticilerinden birinin ona haksızlık etmiş olması değildi; her şey Malaphar'ın en başta bir insan kralla pazarlık yapmaya kalkışmasının sebebine dayanıyordu: Çünkü o imparatorluk ve liderleri eski tanrılardan ve onların büyülerinden uzaklaşmış ve zaman geçtikçe Yaraticılarından daha fazla bağımsızlık arayışına girmişlerdi ki bu potansiyel olarak tehlikeli bir emsal teşkil ediyordu.

Eğer büyü Kethra'da azalırsa, diğer imparatorluklarda da azalabilirdi. Ve bu güçler dünyada dolaşmazsa, ilahi varlıkların kendileri de bu güçlerden yoksun kalırdı; bazı insanların seçilip ilahi sihirle kutsanmasının nedeni de buydu zaten; sihrin daha özgürce akmasını sağlamak, tanrıların içinde bağlı, uykuda ve çürümekte olmadığında daha iyi gelişen bir güç akışını sürekli beslemek. Tanrılar büyüü armağan ettiler ve bu armağan bir kez ortaya çıktığında, ondan beslendiler. Ve bu böyle sürüp gitti; her şeyin doğal döngüsü buydu ve her zaman da böyle olmuştu.

Ancak daha sonra bazı insanlar, dünyalarını böyle bir büyü olmadan daha iyi hale getirebileceklerini düşünerek isyan etmişlerdi.

Ve yaptıkları şey bir karmaşaydı.

Bu şekilde isyan eden tek imparatorluk Kethra olsaydı, bu ilahi olanın sonu anlamına gelmezdi, hayır. Ama diğer topraklar da bu örneği takip ederse...

Caden ve Tara'nın konuşması sona erdiğinde, Elander odanın köşesindeki taht benzeri sandalyeye geçti ve minderlerine gömüldü. Ayaklarını önündeki sedirin üzerine koydu, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

"Buz Tanrıçası'nın bize neden yardım etmediğini anlamıyorum," diye iç geçirdi Tara bir anlık sessizlikten sonra, Elander'in kendi düşüncelerini yankılayarak. "Nihayetinde onun varlığı da tehlikede."

Caden, "Onu bize karşı dönmeye ikna eden başka bir tanrı ya da ruhun varlığı da öyle," diye ekledi.

Elander başını sallayarak onayladı ama zihnindeki yorgunluk sisini bir açıklama zorlasa da sessizliğini korudu; bu hem tanrılar hem de insanlar için doğru olduğunu fark ettiği bir şeydi: Birçoğu *kendi* boyunlarına dayanana kadar bir kılıcı görmezden geliyordu.

Ve Tara'ya *söylediklerine* rağmen, Buz Tanrıçası'nın çok geç olana kadar gelmedi.

Peki sırada kim vardı?

Vahşi Ateş tanrısı Moto'ya ulaşmak tam bir felaket olmuştu. Buz tanrıçasının da reddetmesiyle, Elander'in yanında Malaphar'a hizmet eden dört orta-tanrıdan biri olarak geriye sadece insanların *Mairu* dediği Yılan tanrıçası kalmıştı. Bunlar bir zamanlar onunla aynı ilahi saraya ait olan orta-tanrılardı ve hepsi de bir zamanlar onun en yakın müttefikleriydi. Ama Yılan Tanrıça tuhaf biriydi ve bugünlerde kimsenin müttefiki değildi; onu bulabileceğinden bile emin değildi.

Bir zamanlar o Yıldız tanrıçasına da yakın olmuştu. Bir de Meşe tanrıçası vardı; yaşam ve şifa tanrısı. Ama bu tanrıçaların ikisi de ellerinden gelse ölümlülerin dünyasındaki işlere karışmayı sevmezlerdi. Aradığında cevap vereceklerinden şüpheliydi.

Tanrı dostlarının yüzleri ve bir zamanlar yürüdüğü o ilahi yerlerin zayıf anıları, uykuya benzer bir şeye sürüklenirken zihninde uçuşmaya devam etti.

Dakikalar sonra, çatırdayan, patlayan odunların boğuk sesleriyle uyandı, hemen ardından bir itiş kakış sesi ve ardından büyük olasılıkla yüksek bir yerde taş duvara çarpan bir bedenin tedirgin edici *gümbürtüsü* geldi.

"Neydi o?" Tara sordu.

"Bunu yapmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum," dedi Elander, diğerlerinden çok kendi kendine.

Caden'in kendisine yaklaştığını hissetti, ona dik dik baktığını hissetti ama Elander gözlerini açmadı ya da yaslandığı yerden kıpırdamadı.

"Tam olarak *ne* yapması *ne* kadar sürer?" Caden sordu. "Sana çıkarken ortalığı karıştıracığını söylemiştim, değil mi?" "Çıkarken mi?" Tara belli belirsiz tekrarladı.

"Gitmesine izin veremeyiz," diye uyardı Caden. "Malaphar'ın intikamı *anında gelecektir*. Az önce o kadının bize karşı son darbe olabileceğinden bahsetmiyor muyduk? Nasıl olur da onun gitmesine izin vermeyi *düşünürsünüz?*"

Elander yavaşça gözlerini açtı.

Onu bırakmayı düşünmemeliydi. Yine de buradaydı, bunu düşünüyordu.

Sonunda her zaman ölüm kazanır, diye kendi kendine bir kez daha düşündü. Bu düşünce varoluşu boyunca değişmemiştir, bu kesinlik onu tehlikeli bir kibir seviyesine doğru itmişti.

Ama şimdi oyunu değiştirmişti.

Kazanmak istiyorsa bu oyunu daha akıllıca oynaması gerekecekti.

"Biz izlemediğimiz zamanlarda büyü pratiği yapıyormuş," diye hizmetkârlarını bilgilendirdi.

Tara kulenin merdivenlerine doğru ilerlemeye başladı, giderken de telaşla özür diliyordu. "Özür dilerim, bu konuda daha dikkatli olmalıydık-"

"Bekle."

Tara hemen durdu,

Elander ayağa kalktı. "O büyü üzerinde şimdiden etkileyici bir kontrol seviyesine ulaştı. Eğer gitmesine izin verirsek, arkadaşlarını bulduktan sonra yapacağı ilk şeyin bu büyü hakkında *daha fazla* şey öğrenmeye çalışmak olacağını tahmin ediyorum. Ve açıkçası ben de daha fazlasını öğrenmek isterim. Varen'i koruyan şey onun gücü. Onu amacımız için doğru bir şekilde kullanmak istiyorsak bu gücün işleyişini keşfetmemiz ya da keşfetmesine izin vermemiz gerekebilir."

Caden Tara'nın arkasından baktı, gözleri dalgındı, çenesindeki bir kas öfkeyle çalışıyordu. "Sen sadece onun kaçmasına izin vermek istiyorsun."

Elander cevap vermedi.

Tara gözlerini ondan kaçırdı, bu onun kararlarına katılmamaya en çok yaklaştığı andı. Ama onunla aynı fikirde olup olmamaları umurunda değildi; aklında bir plan vardı ve bunu uygulayacaktı.

"Siz ikiniz burada kalın," diye emretti ve kuleye doğru ilerlemeye başladı. "Onun peşinden kendim gideceğim."

İtirazlara daha fazla zaman bırakmadan hızla ilerledi. Merdivenlerin tepesinde, bulmayı beklediği şeyi buldu: Thorn'un hapishanesinin kapısı yok edilmişti. Bir zamanlar ortasını oluşturan ahşap kalaslar kömürleşmiş ve parçalanmış, patlayan yığınlar yerde bir yığın halinde yatıyordu. Birkaç tanesi hâlâ Fırtına-türünün enerjisiyle çatırdıyordu.

Her iki kilidi de alt edebilecek kadar güçlü bir büyüye sahipti. ve o kapıya bıraktığı boşaltma büyü.

Bu düşünceyle kalbi biraz daha hızlı çarptı.

Kısa bir koridora açılan sahanlığa ve oradan da kendi odalarına gelene kadar geri geri gitti. Gidebileceği tek yol buydu.

Onu aşağıda bulunduğu odanın ötesine götürmeyecek tek yol buydu.

Bir muhafız -ilahi Ölüm işaretini taşıyan bir insan- o odaların kapısına doğru baygın bir şekilde yığılmıştı.

Başka bir muhafız da olmalıydı ama görünürde yoktu. Bu muhafızlardan çok fazla yoktu; onları burada tutmanın pek bir anlamı yoktu. Sık sık tutsak tutmazdı ve bu konum ve Oblivion'un doğal büyüğü olası sorunların çoğunu uzak tutmaya yeterdi. Oblivion'un tarlaları bu küçük sarayın dışında kilometrelerce uzanıyordu, bu yüzden bir mahkûm ilk başta kaçmayı başarabilse de, Oblivion'un sınırına ulaşp ölümlüler dünyasına geri dönme şansı

krallıklar zayıftı.

Gerçi bunu başarabilecek biri varsa onun da muhtemelen o inatçı şeytan kadın olacağından şüpheleniyordu.

Geniş odasının sol tarafında bir balkon vardı. Balkona açılan çıkışın etrafında beyaz perdeler asılıydı; Tara'nın ısrarla istediğı insani süslemelerden biriydi bu. Bu perdeler Oblivion'un havasında her zaman dolaşan huzursuz enerjinin fısıltısıyla dalgalanıyordu.

Thorn çıkarken kapıyı kapatma zahmetine bile girmemişti.

Merdivenler balkondan aşağıdaki gri dünyaya iniyordu. Elander durdu ve balkonu korkuluklarını kavrayarak bir an için o kasvetli tarlalara baktı.

Ondan iz yok.

Kaçmaya karar verdiğiinde tereddüt etmediğini hayal etti; şimdiye kadar bir mil ötede olabilirdi.

Korkulukları itti ve yavaşça merdivenlerden aşağı indi. O ilerledikçe gücü dışarı akıyor, o tanıdık gölgeleri yanına çağırıyordu.

Ve sonra o gölgelerin bir parçası oldu.

Bölgesinin üzerinde birkaç düzine metre boyunca dönüp durdu, kaotik bir kara büyü kütlesi sonunda bir canavar şekline dönüştü, dişlere, kaslara ve siyah kürk dalgalarına dalgalandı ve yırtıldı. Yere çarpan uzun bacaklara ve pençelere dönüştü ve insan formunu tamamen geride bırakırken bile kesintisiz, akıcı bir adımla hareket etti.

Artık bir insan değil, bir kurttu ve göğsünde guruldayan bir hırıltıyla karanlığa doğru süzüldü ve kaçan mahkûmunun peşine düştü.

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

CASIA BİRKAÇ ADIM ÖTESİNDEKİ YOLU GÖREMIYORDU AMA
Bunun onu durdurmasına izin vermedi.

Şimdiye kadar birkaç mil gitmişti. Kilometrelerce ölü, çatlak toprak; gri ve girdap gibi dönen toz; ciğerlerini boğan ve tenine tuzlu okyanus havası gibi yapışan Ölüm büyü. Her şey sonsuz görünüyordu.

Ama yürümeye devam etti.

Bir zamanlar akıl hocası olan Asra'nın sesini neredeyse kafasının içinde duyabiliyordu, birlikte geçirdikleri tüm eğitimler ve zorlu görevler sırasında her zaman olduğu gibi onu zorluyordu: *Tek çıkış yolu içinden geçmek.*

Bundan kurtulacaktı.

Ve Cas yürüdüğü yönün *dışarı* olduğuna ikna olmuştu. Bunu gerçekten açıklayamıyordu ama ailesi olarak gördüğü grup içinde yön duygusuna sahip olan, ulaşmak istedikleri hedefe doğru doğru yolu seçme becerisine sahip olan hep o olmuştu.

Elini dalgınca çene çizgisi boyunca uzanan hilal şeklindeki yara izine götürdü. Bu gerçek bir ilahi işaret değildi - görünürde, ortaya çıkmakta olan sihirli yeteneklerine rağmen, böyle bir işareti yoktu - ama çocukken her zaman gerçekmiş *gibi davranmıştı*, çünkü Ay türünün gerçekleri görmelerini, yolları bulmalarını ve bir şeylerin kilidini açmalarını sağlayan sihirleri vardı ve bu her zaman özlemini duyduğu bir tür güçtü.

Şu anda, etrafını saran kara büyü ve toz bulutu yüzünden *gerçek* ayı bile göremiyordu. Ama belki de...

Elini kaldırıp karanlığa doğru tutmayı denedi. Ve anında kendini aptal gibi hissetti. Gerçekten ne olacağını sanıyordu ki? Ay ışınlarının parmak uçlarından fişkıracığını ve takip edebileceği bariz bir yol açacağını mı?

"Bu iyi olurdu," diye mırıldandı kendi düşüncelerine yanıt olarak.

Ama belli ki böyle bir şey olmayacaktı.

Önemli değildi; bunu büyü olmadan da yapabilirdi. Bunu büyü olmadan da yapabilirdi. Yumruklarını sıktı, yanlarına indirdi ve yürümeye devam etti.

"Bir ayak diğerinin önünde," diye fısıldadı kendi kendine ve ayağı kuru toprağa her çarptığında saydı, her numaralı adımda kendini tekrar tekrar toprakladı. "Bir. İki. Üç. Dört... *Tek çıkış yolu içinden geçmek.*"

Ay türü büyüye sahip olsaydı bile, onu çağırarak gücü bulabileceğinden şüpheliydi. Kapatıldığı hapis haneden kaçmak için zaten çok fazla büyü kullanmıştı. Daha önce çağırdığı Fırtına büyüsu kapıyı parçalamış ve etrafındaki büyüü kolayca bozmuştu ama hâlâ güçlerini anlamıyordu. Bu da onları tehlikeli ve ölçülmesi zor hale getiriyordu.

İçinde gerçekten ne kadar büyü gömülüydü? Ne kadarını güvenle dışarı çıkarabilirdi?

Bu sefer sınırına tehlikeli bir şekilde yaklaşmış gibi *hissediyordu*. Yorgunluk uzuvlarını çekiyordu. Durması için ona yalvardı. Uyumak için bile, ki bu nadiren duyduğu bir arzuydu. Ama durursa bir daha asla başlayamayacağından korkuyordu.

O yüzden devam etti.

Hadi, hadi, hadi.

İçeri girmeye çalışan, ona devam etmenin faydasız olduğunu söylemeye çalışan endişeli düşünceleri boş verin. Bu düşünceler çok gürültülüydü. İğrençti. Ve geçen her dakika, vücudu kendini bu düşüncelerden ayırmak için daha çok çabaladı ve adımlarını yüksek sesle saymaya ve kendine kalmasını hatırlatmaya geri dönmek zorunda kaldı.

Kal, kal, kal.

Bu düşünceler onu terk edene kadar kalacaktı.

Kalacaktı ve bunun diğer tarafına geçmenin yolunu bulana kadar yürümeye devam edecekti. Ta ki o ve arkadaşları tek bir yol bulana kadar.

Her zaman yaptıkları gibi. Zev, Laurent, Nessa, Rhea... Sırayla her birinin yüzünü hayal etti ve bu en azından bir mil daha hızlanmasını sağladı - en azından Varen'in sarayında olanlarla ilgili anılar aklına gelmeye başlayana kadar.

Cas'ın hükümdara yardım etme kararından dolayı hepsi de Kral-İmparator Varen'in misafiri olan arkadaşları da onunla birlikte o sarayda ikamet ediyordu. Hem *de onurlu* konuklar, beraberinde gelen tüm konforun yanı sıra hizmetleri tamamlandığında kendilerine vaat edilen yüklü bir ödülle birlikte.

Ama bu, kral-imparator Cas'ın gerçekte kim olduğunu anlamadan önceydi: Kız kardeşi. Kayıp kraliçe, en yaşlı varis ve Melech Krallığı'nın gerçek hükümdarı... Tüm bunlar onu teknik olarak Kethran İmparatorluğu'ndaki en güçlü kadın yapıyordu. Elander onu bir kara büyü fırtınasıyla alıp götürmeden ve bir zamanlar komuta ettiği kraliyet askerlerinin önünde bir tanrının yetenekleri olan şekil değiştirme yeteneklerini ortaya çıkarmadan önceydi. İnsanlar Cas hakkında konuşmaya ve onu tacı ele geçirme planları yapmakla suçlamaya başlamadan önceydi.

Aslında Varen'i devirmeye çalışmıyordu. Birkaç gün öncesine kadar kendi kimliği ve Elander'in kimliği hakkında hiçbir fikri yoktu ve Varen'e de bunu söylemişti.

Elbette ona inanmamıştı.

Bu yüzden arkadaşlarından biri -akıl hocası Asra- çoktan ölmüş, kral imparatorun emriyle öldürülmüştü. Ve Cas'ın diğer arkadaşlarının da aynı kaderden kaçmayı başarıp başaramadıklarını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Kendisini tutsak edenler arasında tartışmasız en dost canlısı ve en yardımsever olan Tara'dan saraya geri dönüp bunu öğrenmesini istemişti. Ona *yalvarmıştı*, gerçekten. Ama Tara yardım etmeyi kesin bir dille reddetmişti; o saraya yaklaşmaması emredilmişti ve Tara emirlere itaatsizlik edecek biri değildi.

"Bütün bunlar için endişelenecek zaman yok," diye kendini azarlardı Cas. Buradan canlı çıkana kadar bunların hiçbirini hakkında endişelenmenin bir yararı yoktu.

Yenilenmiş bir kararlılıkla adımlarını bir kez daha hızlandırdı. Yürürken gözlerini kısarak uzaklara baktı, daha açık bir patıkaya benzeyen herhangi bir şey görmeye çalıştı, hatta uzaklarda bir yerlerde ışığın bulutları delebileceğine dair bir işaret bile.

Ama daha fazla toz ve korkunç karanlıktan başka bir şey yoktu.

Her yönde yüz mil. Ona Oblivion'un hapisanesinden en az bu kadar uzakta olduğu söylenmişti; Tara ve diğerleri bunu ona defalarca vurgulamışlardı. *Kaçmaya çalışmak intihar olurdu.*

Ve yine de Cas buradaydı, bunu deniyordu. Daha aptalca şeyler de yapmıştı.

Muhtemelen.

Sanki bu son aptalca karardan kaçabilecekmiş gibi daha da hızlı yürüdü ve kısa süre sonra koşmaya başladı-

Bir anda orada beliren bir duvarla neredeyse çarpışacaktı.

Kayarak durdu. Gördüklerini anlamlandırmaya çalışmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Önündeki kıvrımlı, dikenli sarmaşıklardan oluşan bariyere yukarı, yukarı ve daha da yukarı bakarken midesi korkunç bir şekilde çöktü. Üstünü göremiyordu ve sağında ve solunda görebildiği kadar uzanıyordu.

Durmak, tahmin ettiği gibi bir hataydı. İlerleme ivmesi durunca, kasları küçük seğirmeler ve acı veren zonklamalarla protesto etmeye başladı. Dengesi sarsıldı. Küfrederek bir dizinin üzerine çöktü ve sırtındaki çantayı bacağına üzerinde dengelemek için salladı.

O çantayı hapisneden çıkarken Elander'in odasından almıştı. İçinde bir bez parçasıyla kapladığı ve dökülmesini önlemek için bağladığı bir bardak su; bir tür beyaz kürkten yapılmış bir battaniye; tamamen çaresiz kalmadıkça yemeyi planlamadığı bir avuç tuhaf görünümlü meyve ve son olarak da kabzasına Ölüm Tanrısı'nın sembolü kazınmış küçük bir bıçak vardı.

Elander'in sembolü.

Bıçağı ve önündeki duvarı düşünürken bu son düşüncüyü kafasından silkeledi. Arkasına dönüp nerede olduğunu unutmak istemiyordu; önündeki çalılıkları dümdüz kesmek anlamına gelse bile ilerlemeye devam etmek daha iyiydi.

Bıçağı kemik rengindeki kılıfından çıkardı ve işe koyuldu, kesiyor, çekiyor, tekmeliyor, tepiniyor ve yavaş yavaş bir yol açıyordu. Bıçak ne zaman bir sarmaşığın bir bölümüne değse, o bölüm soluyor ve soluyordu, sanki bıçak bitkide hala tutunmuş olan enerjiyi emiyormuş gibi. Bu dikenli bitkileri daha kırılğan ve bıçağın darbeleriyle kırılmaya daha yatkın hale getiriyordu ama yine de sert, karışık ve kalın kalıyorlardı ve kesip geçmesi o kadar zordu ki hayal kırıklığı içinde ağlamak istiyordu.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra *bırakmak* istedi. Ama yapamadı.

Birkaç dakika daha geçti, gözyaşları yanaklarını boyadı ve sayısız diken derisinin üzerinde kanlı izler bıraktı, ama dikenli duvarın en az on metre derinliğinde bir yol açmıştı.

Hâlâ işin diğer tarafını göremiyordu.

Nefesini tutmak ve titreyen ellerini sabitlemek için duraklamıştı ki birden arkasında birinin olduğunu hissetti. Etrafında döndü. Saçına bir diken battı ve arkasındaki karanlığa doğru düzgün bakabilmek için bir laneti yutmak ve yeni gözyaşlarını silmek zorunda kaldı.

Orada kimse yoktu.

Saçlarını çözdü ve açtığı tünelden sürünerek geri çıktı, aramaya başladı. Hâlâ kimseyi görmemişti. Nefesini tutarak bekledi-

Sağında bir hareketlenme oldu. Yüzünü bu harekete doğru eğerken parmakları bıçağının sapını daha sıkı sıkı.

Ve sonunda onları gördü: Karanlıkta iki büyük, hayvani göz, yıldızlar gibi parlak, ait oldukları yaratık başını ondan uzağa çevirdiğinde yanıp söneren yok oldular.

Ayak sesi duymadı. Patilerinin toz üzerinde çıkardığı sesler de yoktu. Ama Oblivion'ın yüzeyini kaplayan kuru, ölü şeylerin arasından geçen büyük bir bedenin çalkantılarını ve çitirtilerini duyabiliyordu. O bedenin etrafında dönen gölgeleri görebiliyordu; bu gölgeler, bu diyarın üzerinde asılı duran bulanık pustan bile daha karanlıktı.

"Orada olduğunu biliyorum." Sesini alçak tuttu. Sesini biraz daha yükseltse, bacaklarında, kollarında ve ruhunun derinliklerinde hâlâ hissettiği titremeye ihanet edebilirdi.

Bunun ötesinde konuşmasına gerek kalmadı; bir an sonra adam uzaktaki sisin içinden çıktı ve bir zamanlar kâbuslarına musallat olan büyük siyah kurt, ona doğru bir adım kadar yaklaştı. Onun üzerinde yükseliyordu. Başka hiçbir şeye bakamıyordu; sanki âlem çökmüş, ikisinin dışında hiçbir şey kalmayana kadar onlara doğru gittikçe daha sıkı bir şekilde ezilmişti.

Adam yaklaşıncı bıçağı kaldırdı. Pek bir tehdit oluşturmuyordu - *içlerinden* bir ses, sembolünü ve büyüsunü taşıdığı düşünülürse ona fazla zarar vermeyeceğini söylüyordu - ama yine de bir adım daha yaklaşırsa bıçağı çalmak için her türlü niyeti vardı.

Çok hızlı hareket etti.

Bir anda onun etrafında dönmeye başladı, ilerlerken vücudunun etrafında bir gölge halkası oluşturdu. Gölgeler daha da yaklaştı ve aniden havalandığını, yerden birkaç metre yukarıda sallanmaya başladığını hissetti. Bıçağı daha sıkı sıkı, onu kaybetmemeye kararlıydı. Gözleri kapandı, karnı *şışti* ve nefesi onu bir anda terk etti.

Ve sonra uçuyordu - hayır, daha çok sanki bir mancınıktan fırlatılmış gibi havada *savruluyordu*. Aynı şiddetle durdu ve düşüp *gümbürtüyle* yere inmeden önce havada birkaç metre garip bir şekilde yuvarlandı.

Yanağı bir kez daha soğuk, katı toprağa dayanıyordu. Bakmadan bile bunun az önce üzerinde durduğu toprakla aynı olmadığını hemen anladı; Elander onu başka bir yere götürmüştü.

Onu Varen'in sarayından kaçırmak için de aynı numarayı yapmıştı.

Gözlerini kırıştırarak açtı ama ilk başta sadece daha fazla karanlıkla karşılaştı. Gölgele bir kez daha Elander'ın formunu ortaya çıkaracak şekilde yerleşip ondan uzaklaştığında, ayağa kalktı ve ondan olabildiğince uzağa doğru tökezledi.

Arkasına bakmayı reddetti. Çünkü gözlerini bir kurttan ayıracak kadar aptal değildi ve çünkü o kurt onu karanlık sarayına geri götürmüştü, biliyordu ve tam o anda o sarayı görmek, kalan azıcık kararlılığını da soldurabilirdi.

Bu yüzden onun yerine gözlerini kırpmadan önündeki canavarı izledi, etrafındaki hava dönüşümüyle birlikte parıldıyor ve sarsılıyordu. Elander, bir insanın açık bir kapıdan içeri adım atması kadar kolay bir şekilde canavar formundan çıktı. Saniyeler içinde, haftalar önce tam da bu diyarda tanıştığı adamın daha uzun, daha yabancı, daha korkunç versiyonuna dönüşmüştü.

Hemen konuşmadı. Konuşacakmış gibi görünüyordu, belki o da konuşacaktı, ama gözleri buluştuğunda, sık sık olduğu gibi bir savaşa dönüştü. Kimin daha inatçı olabileceğini görmek için sessiz bir meydan okuma. Ve Cas yine de ne söyleyeceğini bilemez halde buldu kendini. O kurt olarak nefes kesiciydi; karşısında duran bu insansı varlık olarak daha da hayranlık uyandırıcıydı ve bu yüzden ondan daha çok nefret ediyordu.

Ona hayran olmak *istemiyordu*.

Onun neler yapabileceğini, neler gördüğünü, ne olduğunu düşünmek istemiyordu. *Bir tanrı*. Artık düşmüş bir tanrı. Ama bu ne anlama geliyordu? Hâlâ onun tüm bu farklı parçalarını mantıklı bir resme sığdıramıyordu.

Tekrar kaçmak, kafa karışıklığından, yarı gerçeklerden, adamın yaydığı o muazzam, sinir bozucu güçten kaçmak istedi.

Ve kalmak, ona her şey hakkında binlerce soru sormak istedi.

Gözleri hâlâ elinde sıkılı duran bıçağa kaydı ve o ne yapacağına karar veremeden konuştu, kelimeler boğucu Oblivion havasında garip bir şekilde yankılandı: "Önce hizmetkârlarıma saldırdın, şimdi de hırsızlık mı? Kabalığın sınır tanımıyor mu?"

"Sadece ödünç alıyordum." Sırtına astığı çantayı itip kaktı. "Diğer şeylerle birlikte."

"Herhangi birini iade etmeyi düşünüyor muydunuz?" "Etmedim."

"Yani... hırsızlık."

Çantayı bir kez daha sırtına dayadı, bakışları elindeki bıçakla aynı keskinlikte ona yöneldi ve omuz silkti. "Anlambilim."

"Peki, devam et ve sende kalsın." Onun bakışlarını görmezden gelerek gümüşü mavi ışıkla parıldayan parmak uçlarına odaklandı. "Özellikle de son zamanlarda krallığının sınırlarında dolaşan kraliyet askerlerinin sayısı göz önüne alındığında, o kılıca hâlâ ihtiyacın olabilir."

Hepsini saklamaya *niyetli* olduğunu *tekrarlamak* için ağzını açtı ama sonra sözlerinin ikinci kısmı aklına geldi. "...Kenar mı?"

Onun şaşkın bakışlarına elini kaldırıp sağını işaret ederek cevap verdi. Gümüşü ışık ondan uzaklaşıp bükülerek karanlığın içinde bir yol açtı ve ilerlerken Oblivion'un puslu gölgelerini emdi.

Cas yeni temizlenmiş patikaya doğru adım attı ve kısa süreliğine büyüledi. Yukarı baktı, gece mavisini gökyüzünde yarım ayın bir anlık görüntüsünü yakaladı ve sonra bakışları Elander'in açtığı yolun sonuna, ayın ışınlarını yansıtan kavisli bir kapıya kaydı. O bariyerin bükülen kemiğini ve demirini tanıdı. Merkezindeki sembolü. İki yanından uzanan siyah duvarlar. O kapı...

Elander onu neredeyse Oblivion'ın dışına kadar taşımıştı. Bu bir numara olmalıydı.

Başını ona doğru çevirdi. Yüzündeki boş ifadeyi okumaya çalıştı ama başaramadı. Kelimeler ağzından bir suçlama gibi fırladı: "Bu Oblivion Geçidi."

"Evet," diye yanıtladı sakince.

"Anlamıyorum. Kaçmama yardım mı ediyorsun?"

"Görünüşe göre bunun alternatifi, o kulede inatla tükenişini izlemektir. Ve beni kızdırdığın tüm yollara rağmen, aslında hiç

Böyle bir şeye şahit olma
arzusu." Kıpırdamadan
durdu.

"Diğerleri ne yaptığımı anlamadan önce gitmen gerek," dedi.

Bir an için mükemmel bir sessizlik oldu ama sonra kapıya doğru geriye doğru bir adım attı. Bir adım daha. Ve bir adım daha. Sonunda, koşmak niyetiyle ondan uzaklaşmaya başladı ama kalbi hızla çarparak onu durdurdu. "Bir dakika bekle."

Ona bıkkın bir bakış attı.

Her zaman yaptığı gibi bunu da görmezden geldi ve sorusuna devam etti: "Gitmeme izin verirsen sana ne olur?"

Soru onu hazırlıksız yakalamış gibiydi, sanki bu noktada onun öyle ya da böyle umursamasını beklemiyordu.

Umursamamalıydı.

"Önemli değil," dedi sessizce. "Zaten yakında tekrar karşılaşacağımızı düşünüyorum."

"Yapacağımızdan şüpheliyim."

Bir kaşını kaldırdı.

"Sana tamamen ortadan kaybolmayı planladığımı söyledim." "Deneyebilirsiniz."

Kendini durdurmadan birkaç adım geri ona doğru yürüdü. "*Başarabilirim*. Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

"Bir fikrim var," diye kestirip attı. Kadın ters ters baktı ve adam aralarındaki mesafeyi son bir kez kapatırken dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Ama bu konuda bana güvenin..." Sözünü yarıda kesti. Omzuna dökülen dağınık saç örgüsünü kaldırdı, ucunu parmaklarının arasında gezdirdi ve uhrevi bakışları tekrar onunkilere yönelmeden önce bir an için solgun saç tutamını inceler gibi yaptı.

Ciğerleri aniden yandı; bir şekilde nefes almayı unutmuştu. "Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin," dedi ona.

Bir an için, sadece bir an için, bunun doğru olmasını istedi.

Beni tekrar bul, diye düşündü, çünkü yaptığı her şeyden sonra, ondan sakladığı her şeyden sonra bile, vücudu hâlâ onun dokunuşuna, sesine, elinde olmayan bir şekilde tepki veriyordu. Bakışları hâlâ onu çok fazla görüyordu. Bu tedirgin ediciydi ve bunun onun sihrinden kaynaklanmadığına ikna olmamıştı.

"Ve doğru zaman geldiğinde," dedi, "seni tekrar bulacağım."

"Bu hâlâ az önceki sorunun cevabı değil," dedi, büyüsu onu daha sıkı kavrayamadan gözlerini adamın gözlerinden kaçırarak. "Peki ya hesap verdiğin o üst-tanrı? Onu kızdırırsan ne olur?" Adam usulca güldü, ancak göz ucuyla onun bu soru karşısında gözle görülür bir şekilde geri çekildiğini fark ettiğini düşündü. Ama kadın onu sıkıştırdığında, adam sadece içini çekti ve şöyle dedi: "Seni gülünç derecede inatçı kadın; lütfen sadece Fikrimi değiştirmeden önce acele edip gider misin?" Kıpırdamadı.

"İyi; o zaman *ben* gidiyorum," dedi sertçe. "Buradan çıkış yolunu bulabileceğine inanıyorum."

Başını salladı. Bir kere. Zar zor. Ama bu konuşmayı bitirmek için yeterliydi, dönüp ondan uzaklaşmaya başlaması için yeterliydi. Sadece birkaç adım atmıştı ki kadın arkasından seslendi: "Bekle."

Beklemek istemediği belli olmasına rağmen bekledi. "Şimdi ne var?"

Kendini konuşturmaya çalışırken çalıntı bıçağını sıkıca kavradı ve tekrar tekrar bıraktı.

Neden ondan beklemesini istemişti?

Ondan uzaklaşmak neden bu kadar zordu? O duvara doğru koşmalı ve bu korkunç yerde tanıştıkları ilk gece yaptığı gibi kendini duvardan aşağı atmalıydı.

Ama onun yerine hâlâ tanıştığı bu adama -ya da bu tanrıya ya da her neyse ona- bakıyordu ve aniden kendi kendine sessizce sorduğunu duydu: "Hepsi yalan değildi, değil mi? Aramızda olan her şey?"

Ona baktı. O kadar uzun süre tereddüt etti ki, bu bekleyiş göğsünde gerçek, fiziksel bir acıya neden oldu. Sonra nihayet şöyle dedi: "Hayır, Thorn. Değildi."

Tekrar başını salladı. Gözleri yere düştü. Yere kilitlendi. Zihni sık sık yaptığı gibi hızlandı, hızlandı ve hızlandı, kontrolden çıkmasına ramak kalmıştı. Ama sonra bir şekilde bakışlarını kaldıracak gücü buldu, içinden daha fazla soru dökülmeye hazırды-

Çoktan gitmişti.

O kapıya giden yol onun yokluğunda bir kez daha kararıyor, kaybolmakla tehdit ediyordu ve şimdi onu takip etmeye çalışırsa yolunu kaybedecekti.

Elini göğsüne bastırdı, bir yumruğunu huzursuzca çarpan kalbine bastırdı - sanki bu onu itaat etmeye ve yavaşlamaya zorlayabilirmiş gibi. Her şey bitmişti, Elander gitmişti, işleri bitmişti. Bu konuda olay çıkarmanın bir anlamı yoktu. Yapacak daha önemli işleri vardı.

Derin bir nefes aldı ve sonra dönüp Oblivion'ın kenarına doğru koşmaya başladı.

OceanofPDF.com

CHAPTER FOUR

ERTESİ SABAH SOĞUK VE GRI BİR GÜN DOĞDU.

Yorgun bacakları her adımı protesto ederken, Cas arkadaşlarıyla birlikte en son saklandıkları küçük orman açıklığına doğru sendeleyerek yürüdü.

O anda onu ayakta tutabilecek tek şey buydu: *Eve* dönme düşüncesi. Uyumsuz panjurları ve kiremitleriyle o evi görmek. Rhea'nın her zaman yaktığı tütsü ile Nessa'nın yemek pişirme deneylerinin şekerli ve tuzlu kalıntılarının bir karışımı olan odunsu ve lezzetli kokan tanıdık havasını solumak.

Sonra rüzgâr yön değiştirdi ve duman kokusu Cas'a doğru sürüklendi.

Bu koku hafifti, kalıcı bir tür pis kokuydu, ama açıktı. Dehşet kalbini sıkıştırdı.

Dakikalar sonra, açıklığa doğru koştu ve korkusu doğrulandı: O ve arkadaşlarının son birkaç yıldır ev olarak adlandırdıkları sığınak... *gitmişti*.

Kömürleşmiş ahşap bir iskelete dönüşmüştü ve yıkılmaya tehlikeli bir şekilde yakın görünüyordu. Kül parçaları rüzgârda uçuşuyor ve dönüyordu. Kor haline gelmemiş şeylerin çoğu tanınmayacak kadar bükülmüş ve erimiş görünüyordu. Birkaç büyük enkaz yığını, çelik gökyüzünden yağmur damlaları serpilirken yanmaya ve cızırdamaya devam etti.

Cas sanki biri boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. Dizleri büküldü. Neredeyse dengesini kaybediyordu. Toparlandı ve tek bir adım atmayı başardı. Ve sonra bir tane daha. Bir ayak diğerinin ardından bir kez daha ve bir kez daha bu yöntem

Endişesine ve kafasından geçen uyarılara rağmen onu ileriye taşıdı.

Burada olmak güvenli değildi.

Oblivion Kapısı'nın etrafında dolanan askerleri kolayca atlatmayı başarmıştı; sadece birkaç kişilerdi. Ve o geçitten Valshade Ormanı'na giden yol da çok sık gidilen bir yol değildi; bu açıklık saklanmak için seçilmişti ve kısmen bu nedenle onlara iyi hizmet etmişti.

Buraya sahip olduğumuz için çok şanslıyız, diye sık sık hatırlatırdı Rhea onlara. Ama görünüşe göre şansları tükenmişti.

Bir zamanlar burayı koruyan büyüler açıkça bozulmuştu. Onları bozan, bu ateşli yıkıma neden olan her kimse hâlâ yakınlarda olabilirdi. Bunu bilen Cas, evin yanmış kabuğuna yaklaşırken adımlarını bir kez daha hızlandırdı.

Uzaktaki ormanda dallar kırıldı.

Dondu kaldı, botu ön kapının yanmış eşiğinde dengede duruyordu.

Sadece bir tür hayvan, dedi kendi kendine, ağaçların arasındaki boşlukları taramaya ve hareket aramaya devam ederken bile.

Gözlerini yavaşça ağaçlardan ayırdı ve kül kaplı zeminde parçalanmış, çarpık bir yığın halinde duran kapıdan geriye kalanların üzerinden atlayarak yoluna devam etti.

Etrafında dolaşması gereken diğer yığınlara odaklanmasına izin vermedi; görebileceklerinden korkuyordu. Kaybettiği her şeyin anımsatıcıları, etrafındaki küllerin içinde dönüyor, bastırmaya çalışıyordu. Boğazı hâlâ sıkıydı. Gözyaşları gözlerinin kenarlarında birikmekle tehdit ediyordu ve onları öfkeyle ovuşturmaya devam etti. Bu gözyaşları daha sonra, daha güvenli bir yere gittiğinde akacaktı.

Bir zamanlar yatak odası olarak kullandığı rahat çatı katına doğru ilerledi. Çatı katına çıkan dar merdiven kısmen yanmıştı, üst kısmındaki basamakların çoğu eksikti. Merdivenden geriye kalanları taşıdı, bitişikteki duvara dayadı ve duvarı itip çatı katının zeminine atlamadan önce tırmanabildiği kadar yükseğe tırmandı.

Elleri çatı katının kenarını zorlukla yakaladı. Kendini yukarı kaldırıp yatak odasına yuvarlanırken yanmış kirişler gıcırdadı ve inledi. Elleri ve dizleri üzerinde kaldı ve yatağına ve yanındaki sandığa doğru sürünerek, her an çökecekmiş gibi duran hasarlı zeminde dikkatlice ilerledi.

Köşede duran sandık yangından çok az hasarla kurtulmuştu. Ama açtığında içi boştu. Kitapları gitmişti. Bıçakları, zehirleri, sihirli kristalleri, hepsi gitmişti. Sandığın altındaki gevşek döşeme tahtasının altını kontrol etti, bir zamanlar değerli kartların ve mektupların saklandığı gizli bölme taradı...

Boş.

Ama geriye tek bir şey kalmıştı: Yatağının kararmış iskeletinin üzerinde duran, bir şekilde yanmamış, rengi küllerin arasında tuhaf bir şekilde parlak beyaz olan küçük bir kâğıt parçası.

Bir kartvizit.

Bunun kime ait olduğuna dair çok iyi bir tahmini vardı; evinin bu yıkımına imzasını atmaktan mutluluk duyacak tek bir Ateş-insanı düşünebiliyordu: Savian Darkhand.

Ve haklıydı; uzanıp ince kartı parmaklarının arasına aldığı anda imzasını hemen tanıdı. Kartı ters çevirdi ve okudu:

*Majesteleri Kral-İmparator
Varen adına,
Kethra'nın tek gerçek hükümdarı.*

Notu avucunun içinde buruşturmaya başladı. Kendini durdurdu ve tekrar bulursa arkadaşlarına gösterebilmek için notu cebine attı.

Hayır,
eğer
değil. *Ne*
zaman.

Yatak odasının enkazını son bir kez daha aradı. Son bir kez daha eli boş döndü ve çatı katının kenarına doğru ilerlemeden önce bir küfür savurdu.

Bu kartı ve bu yıkımı tahmin etmeliydi, diye düşündü. Çünkü artık resmen taht için bir tehditti. Oblivion'dan ayrıldığından beri henüz doğru düzgün bir şehirden geçmemişti ama yüzünün fotoğraflarının -yakalanması için bir ödül teklifiyle birlikte- şu ana kadar o şehirlerin her yerine dağılmış olabileceğini hissediyordu.

Hayatı pahasına ödül peşinde koşan tek kişi Darkhand olmayacaktı.

İmparatorluğu araştırıp arkadaşlarını bulacaksa kılık değiştirmesi için bir neden daha vardı. Buraya geri dönme riskini almasının nedeni de buydu elbette - çünkü görünüşünü tamamen değiştirmesini sağlayacak Mimik-tür kristallerini temin etmenin en hızlı ve en ucuz yolunun bu olacağını ummuştu. Ucuz ya da kolay bulunabilen kristaller değillerdi ama küçük bir zula oluşturmayı başarmış ve bugüne kadar sayısız görevde kullanmıştı.

Ama şimdi o zula gitmişti.

Yağmur şimdi daha hızlı yağıyordu. Çatıdan geriye kalanlara çarpıyor ve yangının delip geçtiği yerlerden fışkıran su akıntıları gönderiyordu. Damlayan ve şişen yanmış tavanın bir bölümü Cas ile çatı katının kenarı arasında tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Sanki gözleri ona kilitlenmiş gibi, altından geçerken tavandan bir parça koptu. Bir toz tufanından ve dumanlı, kıymık kıymık kirişlerden kıl payı kurtularak kenara yuvarlandı. Bu sırada neredeyse çatı katının kenarından aşağı yuvarlanıyordu ama bir eliyle kendini yakaladı ve sarsıcı bir iniş yapmadan önce vücudunu yarıya kadar yere indirmeyi başardı.

Dizlerindeki toz ve külü silerek doğruldu ve etrafına bakındı.

Yağmur, rüzgâr ve patlayan, yanan odun seslerine rağmen çok... sessiz görünüyordu.

Çok *garip*.

Kendine karşı dürüst olsaydı, bir parçası da buraya geri dönerken şansının yaver gideceğini umuyordu. Arkadaşları bir şekilde evlerinin ön merdivenlerinde bekliyor olacaktı ve onu gördüklerinde ayağa fırlayıp onu kucaklamak için koşacaklardı. Yaptığı şeyler, yaptığı hatalar hakkında tartışacaklar ve onunla alay edeceklerdi, ama sonra hepsi kahkahalara, gözyaşlarına ve daha yüksek bir şeye dönüşecekti. Daha sıcak bir şey. *Tanıdık* bir şey.

Aptalca bir umut, biliyordu.

Ama kötümser olmakla aptal olmak arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında Cas genellikle ikincisini seçerdi; Zev'in onunla dalga geçmekten hoşlandığı pek çok şeyden biri de buydu.

Sonra onun odasına gitti. Ya da en azından geriye ne kaldıysa. Doğru yerde olduğundan emin olmak için iki kez kontrol etmek zorunda kaldı, çünkü olması gerektiği gibi görünmüyordu; tavan neredeyse tamamen eksikti, dış duvar içe doğru çökmüştü ve tüm mobilyaları -masa ve

Saatlerce yontarak tasarımlar yaptığı yatak başlığıyla birlikte yatak, kararmış tahta parçalarından başka bir şey değildi.

Ama bir zamanlar o yatağın durduğu yerin altında, tıpkı kendi yatak odasında yaptığı gibi gevşek bir tahta vardı. Altındaki bölme onun odasındakinden daha derindi ve içinde küçük bir metal kutu vardı.

Bu kutuyu nerede bulacağını biliyordu, çünkü ona birkaç ay önce orada olduğunu söylemişti. Yapmaları için kiralandıkları bir iş sırasında bir çaresizlik anıydı; bir müşteri adına kayıp bazı hayvanların izini sürüyorlardı ve farkında olmadan kendilerini imparatorluktaki en kötü şöhretli loncalardan biri olan Kanlı Eller'in sığınağında kapana kısılmış bulmuşlardı.

Eğer o kurtulur da Cas kurtulamazsa, Zev ona kutunun içindekileri kız kardeşi Rhea'ya vermesini söylemişti. Cas kutunun içinde ne olduğunu sormamıştı, zamanı yoktu. Ama eğer yasadışı sihirli kristalleri bir yerde saklıyor olsaydı, kutunun orada olacağını tahmin ediyordu.

Ne yazık ki, biraz kazma ve kaydırma Zev'in gizli hazinelerinin de, her ne iseler, gitmiş olduğunu ortaya çıkardı.

"*Lanet* olsun." Cas iç çekerek topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Bulduğu her boş nokta, midesinin çukurunda büyüyen boşluğu daha da artırmıştı. Bu boşluğun içinde genişlediğini, kendisini uyuşmuş ve etrafındaki duman kadar hafif hissettirdiğini hissetti - sanki bu duyguya teslim olursa gözlerini kapatıp tüm bunlardan uzaklaşabilecekmış gibi.

Kal, diye hatırlattı kendine, parmaklarını botunun yanındaki küle vurarak.

Ayağa kalktı. Önce Laurent'ın, sonra da Rhea ve Nessa'nın odalarına girdi. Bu odalarda nihayet biraz şansı yaver gitti; Elander'dan çaldığından daha büyük, daha sağlam bir deri çanta buldu ve içine koyabileceği bir avuç işe yarar şey buldu -şifalı merhem kutuları, dumandan çok az zarar görmüş birkaç parça giysi, fazladan bir bıçak ve Buz-türünün büyüyle parıldayan tek bir kristal. Hatta Zev'in eski yaylarından birinin yıkılmış bir duvar parçasının altında ezilmiş olduğunu bile keşfetti. Bir yerlerden ok tedarik etmesi gerekecekti ama kısa yay en azından iyi durumdaydı.

Ana odaya döndü ve zaman kaybı olduğunu bilse de kurtarabileceği daha fazla şey aramak için kül ve moloz yığınları arasında ilerlemeye devam etti.

Tehlikeli bir zaman kaybı.

Arkadaşlarının burada olmadığı açıktı, başka sihirli kristaller de yoktu. Yanına alabileceği birkaç işe yarar şey bulmuştu. Geriye kalan tek şey erimiş ve yanmış duygusal nesnelerdi ki bunları taşıyacak gücü yoktu ve zaten Asra onlara her zaman maddi nesnelere bağlanmamalarını öğretmemiş miydi? Cas'ın her zaman uymaya çalıştığı iyi bir tavsiyeydi bu.

Ama harekete geçmeden önce bulması gereken son bir şey vardı üzerinde.

Evin arka tarafındaki uzun koridora doğru ilerledi. Koridor Bir zamanlar Asra'nın odası olan odayı ve Asra'nın yatağının arkasındaki devasa pencereyi görür görmez Cas'ın aklına o kadının anıları geldi. Pencerenin etrafındaki çerçeve yanmış ve bükülmüştü. Camı şimdi kırık parçalar halinde yerde duruyordu. Harap olmuştu, tıpkı diğer pek çok şey gibi. Ve yatağın kendisi, duvarlar, perdeler... yok olmuştu.

Gitti, gitti, gitti.

Cas günlerdir zihnini bu kelimeye karşı koruyordu. Bu kelime ne zaman içine sızmaya, pençelerini ona geçirmeye çalışsa, büyü çağırmaya odaklanarak dikkatini dağıtmıştı. Elander ve yardakçıları onu Oblivion'daki o kuleye kilitledikten dakikalar sonra bu kararı vermişti: Acısını güce dönüştürecek. Ne kral-imparatoru, ne askerinin elindeki kılıcı, ne kanı, ne de Asra'nın başardığı o son acı dolu nefesi düşünecekti.

Kaybettiklerini düşünmezdi.

Sadece içinde uyuyan sihiri kullanmayı öğrenmeye odaklanacaktı, böylece elinde kalan her şeyi koruyabilecekti. Bunun tedavi edici olduğu kanıtlanmıştı; ortaya çıkan güçleri o kadar çok şey gerektiriyordu ki, endişeli düşüncelerin ve korkuların beslenmesi için çok az enerji kalıyordu.

Ancak şimdi bu büyüü çağırmaya çalıştığında, vücudu ona bu gücün *fiziksel* sınırına ulaştığını bir kez daha hatırlattı; Fırtına büyüünün kıvılcımlarını ellerine çağırma girişimi sadece başının o kadar dönmesine neden oldu ki neredeyse dengesini kaybediyordu.

Asra'nın öldürülmesiyle ilgili o anılar, arkasındaki boşluğa dolmuş, kırılmış pencereye doğru ilerlerken ensesinde nefes alıp veren somut bir canavar gibi hissettiriyordu. Bir ürpertiyle savaştı. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöktü. Dişlerini sıktı ve küllerin, cam parçalarının, rüzgârın kırılmış ve erimiş kalıntılarının arasında aramaya başladı

Bir zamanlar Asra'nın penceresinin dışında asılı olan an koleksiyonu. Özellikle bir anın parçasını arıyordu; yıllar önce doğum günü hediyesi olarak kendi yaptığı bir an.

Ararken kendini başka bir boşluğa hazırladı. Ama bir an sonra, enkazın arasında mükemmel bir şekilde bozulmamış ve parlayan, aradığı şeyi bulması onu şaşırttı: Yüzünde dört beyaz mücevher bulunan kk, gümüş mavisini bir tılsım. Bu mücevherler Cas'a hep şafak sökerken ve gökyüzü aydınlanmaya başlarken asılı kalan son yıldızları düşündürmüştü.

Gerçek, parasal değeri olan bir şey değildi; mücevherleri sahteydi -Zev yıllar önce test etmeleri için ısrar etmişti- ama onu elinde tutmak Cas'a her zaman kendini *güvende* hissettirmişti. Gençken yastığının altında onunla uyumuş, daha sonra da hasta akıl hocasını da güvende tutabileceği umuduyla Asra'ya vermişti.

Şimdi bu da ona Asra'yı düşündürüyordu.

Onu astığı metal silindirden çözdü. Yeterince kolay çıkmıştı; on yaşındayken zanaatkrlık becerileri en iyi ihtimalle sorgulanabilirdi - gerçi Asra'ya bu konuyu sorsaydınız, Cas'ın ağlar tesi bir sanati olduğunu sylerdii.

Cas tılsımı paltosunun cebine soktu. Yan tarafına yaslanan tılsımın ağırlığı onu yere indirdi ve yeniden hareket etmeye başlaması için cesaret verdi.

Neredeyse oturma odasına geri dönmüştü ki, gıcırdayan tahta sesi onu duraklattı.

Bu kez ses uzaktaki ağaçlardan değil, açıkça evin içinden geliyordu.

Cas yeni aldığı yayı ve çantasını sessizce yere bıraktı, sonra da Elander'in saklamasını söylediği bıçağı çıkardı. Ses çıkarmadan, yıkık bir duvar parçasından diğerine süründü, yanmış boşluklardan baktı ve zar zor ayakta duran kirişlerin etrafını görmek için boynunu büktü, ta ki...

İşte oradaydılar, n kapının yıkıntıları üzerinde toplanmışlardı.

Dört kişiydiler. Üç erkek, bir kadın, hepsinin üzerinde kraliyet ailesinin armasının bir türünü taşıyan üniformalar vardı; arka ayakları üzerinde şaha kalkmış, çeneleri ardına kadar açılmış bir kaplan. Bunu görmek Cas'ın midesini bulandırdı. Çocukken kendisinin de aynı amblemi takmış olabileceğini düşünmek.

Askerler sessizce gülüyordu. Aralarında zerre kadar pişmanlık ya da empati olmadan molozları tekmeliyorlardı.

Üç adamdan en uzun olanı, "Görünüşe göre bu işe alım konusunda haklıymış," dedi. "Bu kirli iş etkileyici bir hızla halledildi."

"Şanslıyız," diye yanıtladı bir diğeri.

"Evle birlikte yakındaki arazileri de süpürün." Kadının sesi kısıktı. Yıkımdan asker arkadaşları kadar keyif almışa benzemiyordu. "Hedefimizden hiçbir iz kalmadığından emin olun. Ve elinizi çabuk tutun; Majesteleri öğleden sonraya kadar tam raporumuzu isteyecektir ve bir de Fallenbridge var; muhtemelen gün bitmeden orada da yardımımıza ihtiyaçları olacak."

Fallenbridge'den bahsedilince adamların yüzlerindeki eğlence ifadesi kayboldu.

Orada ne oluyordu?

Bütün bu konuşma Cas'ı tedirgin etmişti. Diz çöktü ve arkasına saklandığı duvar parçasına daha da yaklaştı, göz ucuyla grubu izlemeye devam ederken zihninde olası çıkış yollarının haritasını çıkardı. *Barış Muhafızları*. Sivil meselelerle ilgilenen bu askerlere verilen ad buydu. Görünüşe göre, artık kral-imparatorun düşmanlarının evlerinin uygun şekilde yakıldığından emin olmak da buna dahildi.

Varen onu son gördüğünden beri başka neleri yakıp kül etmişti?

Cas, Varen'in kim olduğunu anladığında gözlerinde yanan korkunç öfkeyi hemen unutmamıştı. Bu, tüm imparatorluğu ateşe verebileceğinden korktuğu türden bir öfkeydi ve şimdi Elander'in sözleri düşüncelerinin arasından fısıldıyordu: *Sence onun gazabının ve korkusunun yükünü masum tebaası çekmeyecek de kim çekecek?*

Adamın haklı olduğundan şüpheleniyordu ve *Tanrılar* bunu kabul etmekten nefret ediyordu.

Ama bu da daha güvenli bir yere ulaştığında çözmesi gereken başka bir karışıklıktı. Şu anda *kaçmak* daha acil bir konuydu -özellikle de botların ağır *tıkırtılarının* sesi giderek artarken ve yaklaşırken.

Cas elindeki bıçağı daha sıkı sıkı.

Savaşmak istiyordu. Bu alçaklara acımasız kayıtsızlıklarının, eski hayatının küllerini umursamazca tekmelemelerinin bedelini ödetmek istiyordu.

Ama yakınlarda gizlenen daha fazla asker olduğunu anlayacak kadar da zekiymiş. Ve her iki durumda da sayıca üstündü. Olasılıkları eşitleyebileceğini umarak bir büyü kıvılcımı çağırmayı denedi... ama hayır, yine de baş dönmesinden başka bir şey çağıramadı.

Görüşü tekrar sabitlenir sabitlenmez çantasını almak için geri çekildi. Kısa yayı içine soktu, sırtına iyice sabitledi ve Asra'nın odasına giden koridora geri koştu. Bu kez kırılan cama bakmamak için kendini zorladı ve çizmelerinin çarptığı kırık ve erimiş çanların çınlamasını duymazdan geldi. Enkazın üzerinde biraz tehlikeli bir şekilde yer değiştirdikten sonra sıçradı ve sonra kırılan pencereden çıkıp yağmurla kayganlaşan çimlerin üzerinde koşmaya başladı-

Önüne bir adam fırladı.

Cas tereddüt etmedi; ona destek çağırması için zaman veremezdi. Adam kılıcını çekerken, kadın onun ulaşamayacağı bir yere doğru kıvrıldı.

Onun peşinden kıvrıldı.

Ama o daha küçüktü, sırtındaki ağır çantayla bile daha çevikti ve adamın arkasına geçip bıçağını kürek kemiklerine doğru saplamayı başardı.

Kadın savururken adam yere düştü ve bu yüzden kadın sadece hafif bir darbe indirebildi - kalın deri ceketini ve gömleğini kesip altındaki deriyi sıyırmaya yetecek kadar.

Ama bıçak adamın derisine değdiğinde, silahtan güç yayıldı.

O kadar büyük bir büyü dalgasıydı ki Cas bıçağı düşürdü. Bıçağı düşerken yakaladı ve bu kez daha sıkı tuttu, askerin sırtında kestiği yere sızan gücü izlerken gözleri büyüdü. Çok küçük bir kesikti ama şimdi Ölüm büyüğü adamın bedenini ele geçiriyor, derisini beyazın korkunç bir tonuna dönüştürüyordu.

Saniyeler sonra nemli toprağa yığıldı.

Ormandan başka bir asker çıktı ve ona doğru hışımla ilerledi. Bakışları yere düşmüş, kıpırdamayan askerin solgun yüzüne takıldı. Sonra Cas'ın elindeki bıçağı kaydı - bıçak şimdi beyaz, dumanlı ışık şeritleriyle sarılmıştı ve sanki bıçak o düşen adamın ruhunu yakalayıp çekip çıkarmış gibi görünüyordu.

İkinci asker sendeleyerek durdu. O da

Cas'ın hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

Cas daha çabuk toparlandı. Ölüm bıçağını ona doğru kaldırdı ve Cas refleks olarak geri sendelediğinde, etrafından geniş bir yol açtı ve sonra ağaçların arasına daldı.

Artık doğru düzgün göremeyene kadar koştu. Her nefesi boğazında yakıcı bir yol açana ve bacakları çökmekle tehdit edene kadar ve

Sonra tek bir yalpalayan adım onu büyük bir sandığa doğru savurdu. Çarpmanın etkisiyle bıçağı bir kez daha kavradı ama bir şekilde tutundu. Alnını sert ağaç kabuğuna dayadı ve boş yere nefesini tutmaya çalıştı.

Kalbi hâlâ çarpıyordu, başını kaldırdı ve kan sıçramış bıçağı ellerinde tekrar tekrar çevirdi. Kılıcın büyüünün inanılmaz derecede güçlü olduğu açıktı... ama Elander sanki gerçekten de kendini korumasını istemiş gibi kılıcın onda kalmasına izin vermişti.

Nihayetinde onu kraliyet soyunun geri kalanıyla birlikte öldürmeyi planlıyorsa, onun korunmasını neden umursasın ki?

Çözülmesi gereken bir *başka* karmaşa *daha*.

Uzaktan bağırışlar geliyordu. Cas yüzünü buruşturarak ağaçtan uzaklaştı ve sendeleyerek yoluna devam etti. Bu ormanı o askerlerden daha iyi bildiğine şüphe yoktu. Beyaz zambak kümeleri ve yosun kaplı kayalarıyla az ileride parıldayan Briarfell Deresi'nin tam kıvrımını biliyordu. Hemen ötesinde yükselen tepeler grubunu biliyordu. Ve daha da önemlisi, bu tepelerden birinin diğer tarafına sıkışmış küçük bir mağara olduğunu biliyordu, aramadığınız sürece bulmanız neredeyse imkansızdı - potansiyel bir saklanma yeri.

Arkasındaki bağırışlar daha da arttı. Dar dereden atladı ve ilk tepenin zirvesine doğru koştu. Yağmur durmuştu ama zemin hâlâ kayganlığını koruyordu. Sis yuvarlanmış ve altındaki toprak çukurlarına yerleşmişti ve bu yüzden o gün ikinci kez ileride ne olduğunu göremiyordu ama geri dönme düşüncesini de hazmedemiyordu.

İlerlemeye devam etti ve üçüncü tepenin dibine ulaştı, burada zemin daha kayalık hale geldi, gevşek çakıl taşları, kasvetli gün ışığında parıldayan sert kireçtaşı nehirleriyle karıştı. Kayalık zemini takip ederek, doğru koştuğu saklanma yerinin zihninde net bir görüntüsünü oluşturmaya çalıştı. Neredeyse varmıştı.

Önündeki sisin içinden bir sıra asker çıktı.

Sağdan ve soldan birkaç kişi daha içeri girdi. Uzaktan gelen bot ve seslerin gürültüsü daha da arttı. Yaklaşıyorlardı. Artık geri dönüş yoktu.

Kapana kısılmıştı.

CHAPTER FIVE

ÖNÜNDE GÖREBİLDİĞİ KADARIYLA SADECE DÖRT ASKER VARDI.

-Sağındaki ve solundaki bulanık vücut hatları sayılamayacak kadar çoktu.

Cas ileri atıldı, Elander'in bıçağı elinde sıkıca kavıyordu.

Ona en yakın olan asker tereddüt etmeden onun hücumunu karşıladı, parmakları kendi silahının kabzasında kıvrılmıştı. Kılıcını çekmek için hamle yaptığında Cas koşmaya başladı.

Kızın umursamaz bir hızla içeri girmesi onu şaşırtmış gibiydi.

Ama Cas pervasız davranmayı göze alabilirdi, çünkü Ölüm bıçağının sihrini açığa çıkarması için sadece bir sıyrık yeterliydi.

Gözleri askerin parmaklarına sabitlendi. Oradaki açıkta kalan deriyi hedef aldı ve bıçağı parmak eklemleri üzerinde gezdirdikten sonra dönüp gitti. Bu sefer kendini buna hazırlamış olsa da, Ölüm büyüsünün bıçağını terk edip hedefini ele geçirme hızı onu bir kez daha şaşırttı.

O gri-beyaz renkli büyünün buharlaşan telleri bıçağın kenarından dışarı çıktı ve kesiğin içine daldı. Kesik büyüü emdi ve bir anda adamın eli hastalıklı, soluk bir renge dönüştü ve bir sonraki anda bu hastalık kolunu, boynunu ve yüzünü ele geçirdi.

Yere yığılmadan önce kısa süreliğine, şiddetli bir şekilde kasıldı.

Cas bu durum karşısında sarsılmış görünmemek için elinden geleni yaptı. Rahat bir duruş sergilerken, bıçak yanında havada, büyüsünün vaadiyle dönüyordu ve açıkça tekrar saldırmaya hazırды.

Diğer askerlerin çoğu onun ilk saldırısının dehşet verici görüntüsü karşısında yavaşlamıştı, biri hariç - alev alev yanan kızıl saçları ve bıçağıyla uzun boylu bir adam

Yıldızsız bir gece kadar siyah.

"Silahını bırak!" Kızıl, siyah kılıcını çekmiş ve hazır bir şekilde ona doğru ilerleyerek talepte bulundu.

Cas sakince kendisiyle tükenmiş beden arasına biraz daha mesafe koydu. Bakışları her yanında sıralanmış askerlerin üzerinde gezindi ve sonra tekrar Red'inkilere kayd. "Neden?" diye sordu. "İhtimaller zaten çok adaletsiz; en azından bir silah kullanabilmeliyim, değil mi?"

Küstah ses tonu, kuşkulu ve öfkeli bakışların bir kombinasyonunu çekti.

Red hızını artırdı ve ona doğru koşarken kılıcını iki eliyle kavradı.

Cas onun savurduğu darbeden sıyrıldı. Kendi bıçağıyla karşılık vermeye çalıştı ama Cas çok hızlıydı; karnına nişan aldı ama sadece havaya çarptı. Dengesi bozuldu. Sadece bir an; ama Red'in ihtiyacı olan tek şey buydu.

Kızın arkasına geçti ve botu kızın sırtının küçük kısmına indi.

Öne doğru savruldu ve yüzü bir kayanın sert kenarına çarpmadan hemen önce kendini yakaladı. Sağ bileği ve dizi düşüşün yükünü çekti. Tekrar ayağa fırlayıp saldırganla yüzleşmeye çalışırken dizi dirençle buruştu. Bacağından acı fişkırırken keskin bir nefes çekti.

Red bir sonraki nefeste karşısındaydı, kılıcını bir kez daha çekmiş ona doğru geliyordu.

Boş elini ona doğru kaldırdı, kendi büyüünün bir türünün, *herhangi bir* türünün uyanmasını ve onu korumasını diledi-

O sihir gelmedi.

Ama Red'in kılıç darbesi de işe yaramadı, çünkü adamın vücudu ani, doğal olmayan bir yalpalama yaptı.

Silahını bıraktı ve dizlerinin üzerine düştü. Öne doğru yığıldı. Boğuldu ve nefes nefese kaldı. Dik durmak için kısa bir mücadele verdikten sonra kaybetti, yüzüstü yere yığıldı ve Cas sonunda neden düştüğünü görebildi: Boynunun arkasından iki ok çıkmıştı.

Oklardan biri yere çarparken yerinden fırladı. Yaradan bir kan fışkiyesi fişkırıldı. Sıçrayan kızılık Cas'ın bakışlarını çekti, bir saniye kadar uzun süre tuttu ve bir sonraki anda başka bir asker kılıcıyla vahşi bir yay çizerek Cas'ın üzerine geldi.

Cas hâlâ dizindeki acıdan kıvranırken yana yuvarlandı ve sonra tekrar ayağa fırladı. Süpüren kılıç kayalık zemine hızla çarptı.

Korkunç bir metalik sıyrık, Cas'a tökezleyerek uzaklaşmasına fırsat verecek kadar uzun bir süre çakıllı çamura takıldı.

Asker silahını bıraktı ve onu takip etmek için harekete geçti.

Ama Cas bu noktada dengesini bulmayı başarmıştı ve bu yüzden hazırlıklıydı; vücudu, kendisine doğru hamle yapan adamın kalçasına hassas bir bıçak darbesi indirecek şekilde eğilmişti.

Bu sefer Ölüm büyüünün işe yaramasını izlemedi. Bıçağın giysiyi delip geçtiğini ve deriye ulaştığını hissettiği anda arkasını döndü ve tekrar ilerlemeye başladı.

Birinin okları önündeki hatta iki askeri daha öldürmüştü. Hâlâ sayıca üstündü ama şimdi o hat dağılıyor, askerler çılgınca kendilerine başka kimin ve *nereden* saldırdığını anlamaya çalışıyordu. Bazıları okların çoğunun soldan geldiğine yemin ediyordu.

Diğerleri sağ taraflarını aradı ve sol gruptan aralarında geniş bir yol oluşturacak kadar ayrıldılar.

Cas bu grupların arasındaki boşluğu gördü ve kaçtı. Bunun ötesini düşünmedi. Okların nereden fırlatılmış olabileceğini düşünmek için duraklamadı bile; ta ki önündeki ormanda soluk yeşil gözlerin parıltısını yakalayana kadar.

O gözlerin hemen üzerinde bir yerden bir ok daha fırladı ve Cas'ın peşinden koşmaya başlayan bir kadını vurdu.

O soluk yeşil küreler göz kırptı ve sonra kayboldu.

Cas, *tilki gözlerinin* ait olduğu yaratık dönüp ağaçların arasına daldığında fark etti ve o giderken gür, siyah uçlu kuyruğuna bir an göz attı.

Silverfoot.

Kalbi kabardı ve gözlerinden bir kez daha yaşlar süzüldü. Ama bu kez mutluluk ve *rahatlama* gözyaşlarıydı bunlar. Çünkü eğer Silver buradaysa, bu Rhea'nın da neredeyse kesinlikle burada olduğu anlamına geliyordu. Tilki ve büyüü eski dostuna, Rhea'nın Cas'ı kovalayan asker kalabalığına birbiri ardına ok atmasına yardım edecek kadar keskin ve hassas bir görüş açısı sağlamıştı.

Cas kendisini Rhea'nın okçuluk tüneğine götüreceğinden şüphelendiği patikadan uzaklaştı; hiçbir askeri o noktaya götürmek istemiyordu. Oklar o yönden atılmaya devam ediyordu ama açıkça *diğer* yönden de geliyorlardı.

Yani Rhea bu kaosu tek başına yaratmıyordu. Cas bu düşünceye gülümsedi.

Arkadaşları kaos yaratma konusunda uzmandı.

Bu, faydası defalarca kanıtlanmış bir beceriydi ve bu örnek de farklı değildi; Cas çok geçmeden dikkati dağılmış askerlerden uzaklaşmıştı. Saklı okçuları bulmak için dağınık bir şekilde yaptıkları girişimlerin sesleri arka planda kayboldu.

Umutsuzca geri dönüp o okçuları kendisi bulmak, arkadaşlarının gerçekten iyi olduklarından emin olmak istiyordu ama korkularıyla hareket etmemesi gerektiğini biliyordu; onlar ne yaptıklarını biliyorlardı. Arkadaşlarının şüphesiz planlanmış bir kaçış rotası vardı -her görev için her *zaman* planlanmış bir kaçış rotaları vardı- ve eğer Cas müdahale ederse, Rhea ve diğerlerinin hesaba katmadığı ekstra bir faktör olacaktı. Bu da felakete yol açabilirdi.

Silver onu görmüştü, Cas bundan neredeyse emindi. Rhea onun orada olduğunu biliyordu. Kaçmaya devam etmek ve askerlerden ayrıldıktan sonra onlarla buluşmak daha iyiydi.

Aklında yeniden bir araya gelme düşünceleri olan Cas, dizindeki zonklayan ağrıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaparak koşmaya başladı. Bu ağrı zaman zaman adımlarının titremesine neden olsa da dışlerini sıkıp bastırmaya devam etti ve kısa süre sonra etrafındaki ağaçlar seyreilmeye başladı. Önünde Büyük Güney Yolu vardı; arabaların takırtılarını ve toynak seslerinin giderek yükseldiğini duyuyordu, arkasında ise... sessizlik.

Sonunda yavaşladı ve omzunun üzerinden bir bakış attı. Ve hemen yandan vuruldu.

Biri onu ortasından yakaladı ve ormanın zeminine çarptı. Yaprakların ve dalların arasından yuvarlandılar ve Cas sırt üstü yere düştü. Elander'in bıçağını bir anda saldırganın kafasına doğru kaldırdı.

Ona saldıran bir kadındı; parlak siyah saç perdeleri, yaramazlıkla parlayan koyu yeşil gözleri ve sinsî bir gülümsemeyle kıvrılan kırmızı dudakları çerçeveliyordu. Cas'ın elindeki bıçağı görünce o yeşim gözleri biraz daha genişledi.

"Bekle! Yapma!"

Cas bu ballı sesi tanıdı ve o anda kendisini sıkıştıran kadının büyüyle gizlendiğini anladı. "*Nessa*."

"Sürpriz!" Nessa, tehlikeli bıçak hâlâ kafasından birkaç santim ötede havada asılı durmasına rağmen kıkırdayarak bu kelimeyi söyledi.

Cas bıçağı hızla elinden bıraktı, az kalsın yapacağı şeyi düşününce midesi bulanıyordu. "Tanrım, bazen ne kadar hızlı ve sessiz olabildiğini unutuyorum."

"Bu bir beceri," dedi Nessa, Cas'ın saçından birkaç yaprak toplarken genişçe sırtarak.

Cas neredeyse sırtacaktı -kılık değiştirmiş olmasına rağmen Nessa'nın gülümsemesi bulaşıcıydı- ama yaklaşan askerlerin sesi onlara önce ulaştı.

"*Çabuk* ol," diye fısıldadı Nessa, Cas'ı ayağa kaldırdıktan sonra eline bir şey tutuşturdu: Mimik kristali.

Cas büyüü harekete geçirmek için fısıldamakla hiç vakit kaybetmedi. Büyü çalışmaya başladığında çoktan koşmaya başlamıştı bile, öyle ki Nessa'yla birlikte ağaçların arasından çıkıp Büyük Güney Yolu'nun tozlu bir yoluna girdiklerinde Cas artık gri saçlı, soluk gözlü genç bir kadın değildi. Onun yerine teni kahverenginin alaca bir tonuna, saçları da kumralın koyu bir tonuna dönüşmüştü.

"Çok hoş! Mavi gözler ve çiller sana çok yakışıyor," dedi Nessa, Cas'ın yeni kılık değiştirmiş yüzüne bakıp kolunu tutarak hafifçe sıkmadan önce.

Sonra şansları biraz yaver gitti; gezgin tüccarlardan oluşan bir kervan oradan geçiyordu ve ikisi de fazla fark edilmeden ya da itiraz edilmeden bu topluluğa katılabildiler.

Birkaç dakika sonra ormandan bir grup kraliyet askeri çıktı ve kafiyle yüzleştirdi ama o sırada Cas ve Nessa silahlarını gizlemişlerdi ve büyü gerçek kimliklerini tamamen gizliyordu. Askerler kafiiledaki çeşitli insanlarla birkaç tur sorgulama yaptılar. Cas ve Nessa göz teması kurmaktan kaçındılar. Cevaplarını kısa ama kavgacı olmayan bir şekilde tuttular ve askerler sonunda yollarına devam ettiler.

Cas'ın kalbi birkaç dakika boyunca çılgınca atmaya devam etti, ta ki Nessa ona yaklaşıp bir kez daha kolundan tutana kadar.

Sıcak, sakinleştirici büyü aralarındaki boşluğu doldurdu.

Cas, Nessa'nın eldivenli ellerine baktı; eldivenlerin örölmüş siyah ipliklerinin altında parlayan bir işaretin ipucunu zar zor seçebiliyordu.

Cas gözlerinin oyalanmasına izin vermedi. Nessa'nın elindeki kuş tüyü şeklindeki sembole dikkat çekmek tehlikeliydi. Arkadaşının doğal olarak ilahi bir büyü taşıdığını gösteriyordu -bu sadece Tüy ruhunun büyüü *olsa* bile, rahatlık ve berraklıkla ilişkilendirilen daha zayıf bir ruh. Cas, her iki şey için de bu kadar çaresiz olmasaydı, Nessa'nın büyüünü derhal durdurması için ısrar ederdi.

Bir mil kadar yürüdükten sonra hızlarını yavaşlattılar ve gizlice kafilenin geri kalanından ayrıldılar. Nessa bir süre sonra yoldan ayrılıp Cas'a kendisini takip etmesini işaret etti. Cas'ı yüksek çam ağaçlarından oluşan sessiz bir koruya götürdü ve orada devrilmiş bir ağaca bağlı tanıdık bir yaratık gördüler: Rose, daha önce saklandıkları yeri de *evleri* olarak kullanan atlardan biriydi.

"Gördün mü? Geri dönmeyi başardık," dedi Nessa kısrağa selam vererek. Nessa kulaklarının arasını kaşımak için uzandığında Rose mutlu bir şekilde kişnedi.

Onları izlerken Cas, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen ilk sakin nefeslerini almayı başardı.

Tüm bunlar bir rüyadan çıkmış gibi hissettiriyordu.

O yaşıyordu. Nessa yaşıyordu. Yağmur durmuştu. Ortaya çıkan güneş ıslak ağaçların arasından ışık ve sıcaklık saçıyordu ve belki de Nessa'nın büyüğü hâlâ iş başındaydı ama Oblivion'un kâbus gibi karanlığı ve diğer her şey bir anlığına unutulmuştu.

"Bu arada iyi olmana *çok* sevindim." Nessa tekrar Cas'a döndü ve onu sınıksız kucakladı, öyle sıkıyordu ki Cas sanki kaybettiği her şey yerine geri konuyormuş gibi hissetti. "Şu anda hepimizin başına ödül konmuş durumda ama Varen'in *sana* karşı giriştiği haçlı seferi dehşet vericiydi; senin kesin öleceğini düşünmüştüm."

"Bu sefer değil." Cas bu duygunun sürmesini dileyerek bir an daha sıkıca sarıldı ve sonunda isteksizce Nessa'nın yüzünü görebilmek için arkasına yaslandı. "Peki ya diğerleri?"

"Buluşma noktası Fallenbridge'de, meydanın güneyinde, eskiden Leyak Tapınağı olan yerin yakınında. Rhea bizimle orada buluşacak. Çok uzak değil; Rose ikimizi de taşıyabilir."

"Peki ya Zev ve Laurent?"

"Zaten orada." Nessa hâlâ gülümsüyordu ama Cas'dan uzaklaşıp Rose'la ve atıyla ilgilenmeye başladığında gözleri endişeli bir ifadeye bürünmüştü.

Cas'ın aklına harabe halindeki sığınaklarında kulak misafiri olduğu konuşma geldi. "Fallenbridge'de kötü bir şeyler mi oluyor?"

Nessa Rose'un başlığını ayarlamayı bitirdi ve cevap vermeden önce parmaklarını bir süre deri yularda dalgınca gezdirdi. "Korkarım daha fazla gösteri."

"Gösteriler mi?"

"Tamam. Sanırım sen bilemezsin." Durakladı ve devam etmeden önce gözle görülür bir şekilde kendini çelikleştirdi. "Um, iki gün önce, Varen küçük bir ordu gönderdi

Barış Muhafızları Herrath'a girdi. Düzinelerce ilahi işaretli insanı toplayıp *bir yere* götürdüler. Nereye götürdüklerinden emin değiliz. Sadece geri dönmediklerini ve Herrath'taki insanlara, bu insanların *işaretlenmemişlere* tehdit oluşturdıkları için götürüldüklerine dair güvence veren duyurular yapıldığını biliyoruz."

"Tehdit mi?"

"Varen'e göre ilahi işaretliler bir devrim planlıyor. Başından beri Solgun Hastalık'tan onların sorumlu olduğunu açıkladı ve herkese senin ve Kaptan Elander'in olayları düzenlemek için Ölüm Tanrısı'yla birlikte çalıştığınızı söyledi. Hatta Varen'in tacını çalmak için... Çünkü Varen'e göre siz *aynı zamanda* Cerin ve Anric de Solasen'in kayıp kızı olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Bu saçmalık, değil mi?"

Evet, Cas bağışlamak istedi. Bu tamamen saçmalık. Hepsi.

Ama konuşmak için ağzını açamıyor gibiydi.

Sessizliği Nessa'nın gözlerinin açılmasına neden oldu. "Bu son kısım... bu değil *doğru*, değil mi?"

"Bilmiyorum. Çözmek gereken şeyler listemde. Ama kesinlikle bunu *iddia etmiyordum* ya da kimseyi devirmeyi planlamıyordum." Bu suçlama karşısında kulakları alev alev yandı. "Bence Varen sadece paranoyak. Ve beni kötü adam gibi göstermeye çalışıyor."

"Biz de öyle düşündük, bu yüzden bu gösterileri daha fazla araştırmaya karar verdik..."

Cas, Nessa'nın söylemek istemediği daha çok şey olduğunu anlayabiliyordu. Neyse ki, bu tüy gibi nazik kadını kırmak için genellikle sert bir bakıştan fazlası gerekmiyordu - Cas da ona tam olarak böyle bir bakış attı.

"Sadece, şey, bu konuda fısıldaşan, bunun doğru olduğunu söyleyen pek çok insan var," diye devam etti Nessa isteksizce. "Bazıları da yukarıda bahsi geçen Ölüm Tanrısı'nın Asra'nın öldüğü gece *ortaya çıkıp* senin ve Elander'in yanında savaştığını söylüyor..."

Cas yavaş ve titrek bir nefes verdi. "Tam olarak öyle olmadı." "O gece ne oldu o zaman? Peki Kaptan Elander nerede? O Tamam mı?"

"O..." Kullanacak uygun bir kelime bulmaya çalıştı ama hiçbiri onun *iyi* olmadığı tüm yolları özetleyemezdi. "O da benim çözmek gerekenler listemde."

"Anlaşılan çözmemiz gereken epey bir liste var."

"Evet. Hepsi uzun bir hikâye ve sadece bir kez anlatmayı tercih ederim - belki hepimiz bir araya geldiğimizde."

Nessa hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama bir süre durakladıktan sonra bir kez daha gülümsemeye çalıştı. "Doğru. Ve hepimiz Fallenbridge'de tekrar bir araya geleceğiz."

"Kesinlikle." Cas gülümsemeye karşılık verdi ama bu kısa sürdü. "Herrath'ta toplanan o ilahi işaretlilerin izini sürmeyi denedin mi?"

"Denedik ama hiçbir yere varamadık. Laurent onların öldürüldüğünü düşünüyor. Rhea'yla bu konuda konuşurken kulak misafiri oldum."

Cas zorlukla yutkundu.

Her şey nasıl bu kadar çabuk, bu kadar korkunç hale gelebildi?

Nessa'nın gözlerini örten büyü bir an için titrer gibi oldu ve Cas gözlerinin altındaki daha tanıdık bakışları yakaladı. O geniş, araştıran bakışı iyi tanıyordu; Nessa ondan Laurent'ın yanıldığını söylemesini istiyordu. Varen'in böyle bir infaz emri vermesine imkân yoktu.

Çünkü bu delilikti, değil mi?

Ve Varen onun babası ya da büyükbabası değildi. O eski hükümdarların barbarca yöntemlerinden uzaklaşmıştı. Daha akıllı, daha akılcıydı. İşaretlilere karşı kanlı bir savaşı yeniden başlatmak için fazla rasyoneldi.

Cas o kral-imparatorla geçirdiği kısa süre içinde bütün bunlara inanmaya başlamıştı ama nedense şimdi bunları söylemeye dili varmıyordu.

Artık *neye* inanacağını bilmiyordu.

"Her neyse..." Cas'ın söyleyecek söz bulamadığı anlaşılınca Nessa devam etti, "Fallenbridge'e gelmeye karar vermemizin bir diğer nedeni de bu; bir sonraki gösterileri daha fazla can almadan önleyebilme umudumuz. Bu sefer paralı bir iş falan değil ama olanlardan sonra kendimizi buna mecbur hissettik, anlıyor musun?"

"Evet; ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Bu yüzden birkaç kişiyle daha birleştik ve dün gece bazı askerleri kasabadan çıkardık. Ama rüzgarın söylediğine göre bugün daha kötü olacakmış. Varen'in bizzat kendisinin ortaya çıkacağını söylüyorlar. Tam olarak ne planladığından emin değiliz ama..."

Cas'ın derisi kaşınıyordu, sanki aniden vücuduna dar gelmeye başlamıştı. Devam etmesi gerekiyordu. Kısa bir mesafe ötede iki heybe gördü.

Rose'un takımları kurudu. Onları toplamaya gitti ve sonra ata sabitlemeye başladı.

"Endişelenme," dedi Nessa'ya, endişenin kendi bedeninin ve zihninin derinliklerine işlemesine rağmen. "Fallenbridge'e gidiyoruz ve neler olduğunu kendimiz göreceğiz. Her şeyi çözeceğiz."

Nessa başını salladı.

"Bu arada, saraydan ayrılalı kaç gün oldu?" Cas sordu, o anda gerçekten bilmediğini fark etti. Oblivion'un kafa karıştırıcı atmosferi ve kendi karışık, güvenilirmez düşünceleri arasında izini kaybetmişti.

"Altı," dedi Nessa, sessizce ama tereddüt etmeden. "Hepimiz onları sayıyorduk. Zev dördüncü gün civarında senin temelli gittiğinden emin oldu."

Cas homurdanarak, "Bana ne kadar az güveniyorsun," dedi.

"Bir kez olsun yanıldığının kanıtlanmasına sevinecek," dedi Nessa küçük bir gülümsemeyle.

"O zaman acele edelim ve gidip onun yanıldığını kanıtlayalım, olur mu?"

Nessa atlarının burnunu bir kez daha okşadı. Büyülü yüz hatlarını acımasız bir kararlılık maskesi kapladı. "Evet, hadi gidelim."

CHAPTER SIX

FALLENBRIDGE'IN ARNAVUT KALDIRIMLI SOKAKLARINDA KOŞAR ADIM ILERLEDİLER. Bir saat sonra, Rose'u seyisle birlikte şehrin kenarındaki bir handa bıraktı - silahlarının ve malzemelerinin daha hantal olanlarıyla birlikte - ve sonra ikisi merkez meydana doğru yaya olarak devam etti.

Sis yanlarında sürükleniyor, binalara dağılıyor, dükkânlara girip çıkan insan gruplarını gizliyordu. Sis arasında cesetleri saymak zordu ama Cas, sabahın geç saatleri düşünüldüğünde olması gerektiği kadar çok olmadığını hissetti.

"Son iki gecedir orada kalıyoruz," diye açıkladı Nessa, neredeyse sis tarafından yutulmuş olan hana doğru başını sallayarak. Sadece kapının yanındaki iki fener -refah ve zenginlikle ilişkilendirilen küçük ruh Leyak'ın tombul heykelleri tarafından tutuluyordu- hâlâ net bir şekilde görülebiliyordu.

Cas, Nessa'nın sözlerine şaşırılmamıştı; buranın sahibi Cederic, Rhea'nın eski bir arkadaşıydı. Geçmişte görevler ters gittiğinde onları saklamaya yardım etmişti. "Bu gecedен sonra muhtemelen yola devam etmemiz gerekecek," diye düşündü yüksek sesle. "Üst üste iki gece Cederic için yeterince riskli. Sonunda başına bir de ödül konacak."

"Anlaştık." Nessa sesini alçalttı. "Varen ortaya çıkmayacak olsaydı çoktan yola çıkmış olurduk."

Kral-imparatorundan söz edilince Cas'ın tüyleri yeniden diken diken oldu ve onun yüzünü hayal ettiğinde göğsünde yükselmeye ve boğazını kapatmaya çalışan paniğe karşı gözlerini kısa süreliğine kapatmak zorunda kaldı.

Neredeyse varacakları yere varmışlardı ki ilerideki ani bir kargaşa onları dondurdu; önce bağırışlar duyuldu, sonra bir kadın

ve doğruca onlara doğru koştu.

Cas, Nessa'nın kolundan tutup onu sokaktan dışarı, köşedeki kısmen yenilenmiş dükkân için toplanmış gibi görünen inşaat malzemesi yığınlarıyla dolu bir ara sokağa çekti. Bir odun yığınının arkasına çömeldiler ve kadının bitişikteki sokaktan aşağı koşuşunu izlediler, omzunun üzerinden birkaç bakış atarken gözleri dehşetle açılmıştı.

Saniyeler sonra, bir grup asker onu takip etti.

Cas çarpışma sesini duyana kadar nefesini tuttu -askerlerden birinin öfkeli komutları, kadının çaresiz çığlıkları, seyircilerin sessiz, gergin konuşmaları- ve sonra dikkatle dışarı bakarak kadının bir çift asker tarafından yere yatırıldığını gördü.

Buz büyüşü kristalleri güreşlerinin etrafındaki havada titreşti.

Hemen ardından iki asker daha üzerine çullanmış, yüzünü toprağa bastırmış ve ellerini arkadan kelepçelemişti

-Havadaki buzun parıldama hızına bakılırsa, büyüyü bastıran prangalar.

Nessa Cas'ın omzunun arkasından baktı, nefesi kesildi ve hemen Buz-insanı kadına doğru yürümeye başladı.

"*Bekle,*" diye tısladı Cas, kendisi de o sokağa dalmaktan sadece bir an uzakta olmasına rağmen. Sakinleştirici birkaç derin nefes almaya zorladı ve Nessa'nın perişan bakışlarını kadının peşinden koşan bir düzine ekstra askere çevirdi. Hepsinin elleri kılıçlarının üzerindeydi, sanki gerçekten buna ihtiyaç varmış gibi kılıçlarını çekmeye hazırdılar -sanki o kadın zaten zapt edilmemiş ve sayıca korkunç derecede az değilmiş gibi.

Nessa dudağını ısırarak saklandıkları yere geri çekildi. "Savaşmak için çok kalabalıklar."

"Savaşı kazanmanın bir parçası da doğru muharebeleri seçmektir," diye mırıldandı Cas.

Asra yine akıllıca bir şey söylemişti ve Nessa bu hatırlatmaya isteksizce başını salladı. Dikkatli adımlarla tekrar öne çıktı, gizlice izleyebileceği kadar uzağa.

Cas da onunla birlikte izliyordu; gözlerini ayıramıyor gibiydi. şu anda hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz hissetse de olanlara tanıklık etmek önemli görünüyordu.

Kadın ayağa kalkmaya çalıştı. Bu girişim yüzüne bir yumruk yemesine neden oldu. Kadın küfredip tükürdü ve Cas uzaktan bile ne olduğunu gördü

gri caddeye sıçrayan kan lekeleri gibi görünüyordu.

Midesi ani bir sarsıntı geçirdi. Elleri titredi. Onları yumruk yaptı ve altındaki kırık, taşlı zemine doğru itti.

Aşağı, aşağı, aşağı.

Ama hala yükseliyordu, tıpkı bir depremin şiddetle yukarı kaldırdığı toprak gibi

-Kalabalık bir caddede kraliyet askerleriyle karşılaşmasının anısı, şu anki hiç benzemiyordu. Metal uçlu kırbaçların ısırtığı. Kanının lekeleri taşı boyuyor. Çaresizlik hissi...

Gözlerini kapattı. Titreyen yumruğunu kaldırarak çenesindeki hilal şeklindeki yara izine dokundu. Yara izinin kenarlarını takip etti, böylece odaklanabileceği fiziksel bir şey, onu ağırlaştıracak ve yere basmasını sağlayacak bir şey vardı.

Yanağında bir baskı hissetti. Bir anda yüzünü bir sıcaklık kapladı, sanki gölgelerden güneş ışığına adım atmış gibiydi. Ama hareket etmemişti. Hareket *edemezdi*. Zar zor nefes alabiliyordu - o sıcaklık tenine nüfuz edip göğsünü, ciğerlerini, kemiklerini doldurana kadar. Soğuk, korkunç derecede ağır anılarını büyü bir şekilde kesip atmıştı.

Feather-kind büyüü gibi.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve Nessa'nın alnını kendi alnına yaslanmış buldu.

"Benimle kal, hm?"

Cas başını salladı. Derin bir nefes aldı ve sonra bir nefes daha. Ayak sesleri duydular ve ikisi de duvara yaslanıp kıpırdamadan dururken kraliyet askerleri bir kez daha saklandıkları yerden geçtiler, bu sefer Buz-tür kadını da arkalarından sürükleyerek.

"Onları takip edeceğiz," dedi Cas, bakışlarını kadının çenesinden aşağı süzülen kana çevirerek. "Zaten içimden bir ses Varen'e doğru gittiklerini söylüyor."

Askerler köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar beklediler ve sonra saklandıkları yerden çıkıp gizlice takip etmeye başladılar.

Cas'ın içgüdüğü kısa sürede doğru çıktı: Askerler Buz gibi kadını, muhtemelen kral-imparatorun konuşması için bir kalabalığın toplanıp beklediği şehrin merkezine götürdüler.

Ortadaki meydanda duran çeşmenin önüne bir platform kurulmuştu. Varen'in kendisi henüz ortalıkta görünmüyordu ama Cas

Platformun bitişindeki büyük beyaz evde ikamet ettiğinden şüpheleniliyordu; bu büyük konutun girişinde muhafızlar vardı. Girişin üzerinde, kapının iki yanında Solasen ailesinin armasını taşıyan iki bayrak asılı duruyordu, ağır ve nemliydi ama yine de ara sıra esintiyle dalgalanıyordu.

"Bizim için kendini hedef göstermesi ne hoş," diye mırıldandı Nessa.

"Korkacak bir şeyi olmadığını sanıyor," diye fısıldadı Cas. "Ya da en azından korkmuyormuş gibi davranıyor."

Ben de korkmuyormuş gibi davranabilirim, diye düşündü. *Bu konuda çok pratik yaptım.*

Sokaktaki askerlerin Buz-tür tutsaklarını beyaz evin arkasına doğru yürütmelerini izlediler. Kadın artık bastırılmıştı, hareketleri cılız ve doğal değildi.

Onu bir şekilde uyuşturmuşlar mıydı?

Cas takip edip öğrenmeye başladı, ta ki Nessa ona başka planları, bulmaları gereken başka insanlar olduğunu hatırlatana kadar.

"Buralarda bir yerde olmalılar," dedi Nessa ona. "Yine de büyük olasılıkla kendileri gibi görünmeyeceklerdir." Nessa kendi kendine mırıldanırken ve Mimik-tür kristallerinin arkadaşlarının görünüşlerini nasıl değıştirdiğini hatırlamaya çalışırken, toplanan kalabalığın arasına girip çıktılar.

"Sanırım Rhea bitti-"

Nessa'nın sesi beyaz evin yanında bir hareketlenme olduğunda kesildi; girişi koruyan askerler kılıçlarını kaldırmışlardı. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çökene kadar onları yüksekte, yüzleri sert bir şekilde tuttular.

Sonra kapı açıldı.

Bulutlar hemen hemen aynı anda yer değıştirerek zayıf güneş ışığını daha da örttü ve Varen'in yüzünün gölgeler arasında bulunmasını zorlaştırdı.

Ama Cas'ın bunu görmesine gerek yoktu.

O kadar sık aklına gelmişti ki, net bir şekilde hayal edebiliyordu: Soğuk, toprak rengi gözleri; başının her zamanki meraklı eğimi; fazla zeki gülümsemesi; çocukken kendisinininkinden daha açık olan ama yine de aynı kızıl tonları taşıyan saç dalgaları.

Geçici platformun ortasına doğru ilerledi. Gümüş-siyah tacını düzeltti, parmaklarını tacın kaplan pençeleri gibi kıvrılan kenarlarında gezdirerek merkez noktasına ulaştı. Platformun basamaklarının dibindeki muhafızlara kısa ve gizli bir işaret verdi.

Sonra bir an öylece durdu, gülümsemesi hafifti, sanki önündeki kalabalığa hayranlıkla bakma fırsatı veriyormuş gibi.

Nessa onu nazikçe dürttü. "İyi misin?"

Cas başını salladı. Bu bir yalandı ve Nessa muhtemelen bunu biliyordu; Cas iyi değildi ama hazırlıklıydı. Durmaksızın, zihninde tekrar tekrar bu anın provasını yapmıştı. Onu tekrar görmek zorunda kalmasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Ve işte karşısındaydı, her ne kadar istediğinden çok daha hızlı olsa da: Güvenine affedilemez, yıkıcı bir şekilde ihanet eden diğer adam. Asra'nın cinayetinden sorumlu olan adam. Kendisinin ve arkadaşlarının başına ödül koyan adam. Kethran İmparatorluğu'nun kral-imparatoru. Onun düşmanı.

Kardeşi.

"Fallenbridge'in iyi insanları!" Sesi konuşma yapan biri için garip bir şekilde yumuşaktı. Ama yine de sesini bundan daha fazla yükselttiğine nadiren şahit olmuştu. "Sizlerden bugün burada toplanmanızı istedik, böylece güzel şehirlerimizin son zamanlarda yaşadığı bazı huzursuzluklara bir son verebiliriz."

Varen konuşmaya devam ettikçe kalabalık daha da arttı ve leş yiyen kuşlar gibi yoldan geçen köylüleri topladı.

"Aramızdaki ilahi işaretlilerin on yıllar önce bitmiş bir savaşı yeniden başlatmak istediklerine dair söylentileri muhtemelen duymuşsunuzdur," dedi Varen. "Size hatırlatmama gerek yok, imparatorluğumuzu harap eden ve sevgili dört krallığımızı parçalara ayıran bir savaş. Ailemin alçakgönüllülükle topladığı ve bugüne kadar bir arada tutmak için elimizden geleni yaptığımız parçalar."

"*Bu tarihin ilginç bir şekilde fazla basitleştirilmesi,*" diye mırıldandı Nessa.

"Yarısını bile bilmiyorsun," diye yanıtladı Cas, Nessa'dan çok kendi kendine. Nessa ona meraklı bir bakış attı. Ama bu daha güvenli bir yerde, daha iyi bir zamanda konuşulması gereken başka bir konuydu.

Cas, nefesini topladığında, Oblivion'dayken öğrendiği gerçeği *tüm* arkadaşlarına anlatabileceğini düşündü: Varen'in babası Anric de Solasen, üç Moraki'den biri olan Kale Tanrısı Anga ile bir pazarlığa girişmişti. Bu üst-tanrı, güçlerini Anric'in diğer krallıkları devirmesine yardım etmek için kullanmış, Anric'i ve daha sonra oğlunu

- bir *kral-imparator*. Karşılığında, Anric imparatorun zulmünü durdurmaya yemin etmişti.

Kendi babasının başlattığı insanları işaretlemek ve ilahi büyüünün kötülenmek yerine kutlandığı bir imparatorluk yaratmak.

Ama kral-imparator anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmemişti.

Sonuç, öfkeli bir üst-tanrı ve on yıllardır büyücü olmayan nüfusu mahveden bir hastalıkla lanetlenmiş bir imparatorluk oldu.

Başka bir deyişle bir karmaşa.

Ve o platformun tepesinde duran adam, babasının bu karmaşadan faydalanma işini sürdürüyordu.

Cas'ın etrafındaki kalabalığın tüm bunları bilmesine imkân yoktu elbette; Solasen Sarayı hikâyeyi, onları kışkırtanlardan ziyade kurtarıcılar olarak gösterecek şekilde çevirmek için çok çalışmıştı. Bu yüzden kalabalığın çok fazla üyesi yöneticilerinin söylediklerine hevesle kafa sallıyordu. Bu rahatsız ediciydi ama Cas onlara kızmaya da cesaret edemiyordu. Korkmuşlardı.

Ve korkunun insanları şüpheli gerçeklere bile sarılmaya ittiğini düşünüyordu.

İnsanların üzerine bir kez daha bir sessizlik çöktü ve Varen devam etti: "Tanrıların bir kez daha ölümlü diyarlarımızda dolaştığı, askerlerime ve şehirlerimize saldırdığı ve arkalarında hastalık bıraktığı bile konuşuluyor."

Bu, şimdiye kadarki en coşkulu tepkiyi çekti; kalabalıktaki her yüz - şüpheli görünenler bile - dikkatlerini öne çevirdi ve Varen'in bir sonraki sözlerini nefeslerini tutarak bekledi.

"Ne yazık ki bu söylentiler doğru. "

Nefes nefese kalanların ardından panik içinde dedikodular başladı.

Varen bir elini kaldırdı ve sessizlik bir kez daha bozuldu. Onları tamamen kontrolü altına almıştı.

"İşte bu yüzden bugün sizi rahatlatmak için buradayım. Kralınız ve imparatorunuz olarak, sizi ilahi büyüünün yarattığı tehditten korumak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı bilmenizi isterim. Topraklarımızı bölen, benim gibi - *sizin* gibi - işaretlenmemiş insanlara baskı uygulayan ve Solma Hastalığını evlerimize getiren büyü. Ailemin geçmişte asilce ortadan kaldırmaya çalıştığı *tehlikeli* bir büyü. Buna karşı mücadele devam ediyor. Ve bu sefer yok edilmesi tamamlanacak."

Öfke kanına sıçradı ve Cas ne yaptığını anlayamadan ona doğru birkaç adım attı. Bütün yolu yürüyebilirdi.

platforma çıktı ve kalabalığın bakışları arasında Varen'in üzerine yürüdü ama Nessa onun önüne geçerek yolunu kesti.

"Zev ve Laurent orada," diye fısıldadı Nessa, işaret ederek. "Ve görünüşe göre kılık değiştirmeleri neredeyse bitmiş."

Cas onun kaşlarını çattı; eğer büyüler tükendiyse, Varen'in konuşmasının sonuna kadar burada kalamayabilirlerdi.

Bu da muhtemelen iyi oldu.

Onun yalanlarını daha uzun süre dinlemek zorunda kalırsa, aptalca bir şey yapma ihtimali çok yüksekti.

"Burada bekle ve Rhea'ya göz kulak ol," diyerek kararlı bir şekilde Varen'dan uzaklaştı ve kalabalığın arasından gizlice ilerlemeye odaklandı.

Önce Zev'i fark etti. Çoğu kişiden daha uzun boyluydu ve bu bölgede nadiren görülen kuzguni siyah saçlarıyla birlikte onu seçmek kolaydı. Seçilmesi *çok* kolaydı, gerçekten. Bu düşünce midisini bulandırdı. Büyüsünün neredeyse kaybolduğunu fark etmemiş miydi?

Hızla ona doğru ilerledi ve yanına yanaştı, bakışları hâlâ kalabalığın geri kalanıyla birlikte ileriye bakıyordu. "Sizinle burada tanışmak ne güzel."

Zev başını ona doğru eğdi, dudakları sessiz bir merakla aralandı.

"Benim."

Normal ela yeşili renginden birkaç ton uzak olan gözleri yavaşça farkına vararak genişledi. Onu kısa bir süre kucakladı, sonra kolunun ucunda tuttu ve "Kızıl saçlı olarak berbat görünüyorsun" demeden önce sihirle gizlenmiş görünümüne iyice baktı.

"En azından geçici," diye fısıldadı, "oysa senin yüzün Korkarım büyü etkisini yitirdiğinde *her zaman* berbat görünür."

Aptalca sırtı ama cevap vermedi; çoktan bir sonraki şeye geçmiş, uzun, altın sarısı saç dalgaları olan bir adamın dikkatini çekmeye çalışmakla meşguldü. Adam sonunda onlara doğru baktı ve Cas onun Laurent olduğunu anladı. Taklit-tür büyüünün etkisi azalıyordu ama saçlarının doğal kahverengi tonunu kaldırmış, yüzündeki sert çizgileri yumuşatmış, gözlerini açık yerine koyu yapmış ve kulaklarının uçlarını tamamen insan gibi görünmesini sağlayacak şekilde yuvarlamıştı.

Laurent, Varen'in konuşmasındaki durgunluk kalabalığı bir kez daha tartışma çılgınlığına sürükleyene kadar bekledi ve sonra yavaşça oraya doğru ilerledi, yaklaşırken Zev'e ters bir bakış attı. "*Sağduyulu* kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun acaba?"

"Burada seninle tanışmak isteyen biri var," dedi Zev, hâlâ sırtarak.

"Merhaba Laurent." Cas sesini alçak ve sakın tutmaya çalıştı, böylece Zev'in zaten çektiği dikkatten daha fazlasını çekmek istemiyordu. Ama bu zordu; Nessa'yla birlikte o orman açıklığında hissettiği gerçeküstü rahatlama duygusuyla dolup taşıyordu.

Hepsi *hayattaydı*.

Ellerini ellerinin arasına alıp sıkarken yarım elfin gözleri biraz yumuşadı. "Sesini duymak güzel." Şu anda kemerine takılı küçük deri kesede bir şeyler aramakla meşgul olan Zev'e doğru bir bakış daha fırlattı. "Bir an için Zev'in yine burada yabancı kadınlara sarıldığını sandım."

"Kendine göre tuhaf biri," diye karşılık verdi Zev, kalabalığın kenarına doğru ilerlemeye başlamadan önce kısa bir süre onlara baktı. Onlar da onu takip etti ve üçü birlikte uzun, sarkık dalları olan bir ağacın yanında durdular.

Dallardan oluşan bu perde onları Varen'in platformunun görüş alanından neredeyse tamamen gizliyordu: Cas, rüzgâr dalları salladıkça bir o yana bir bu yana dönerek gözlerini kral-imparatordan ayırmamaya çalışmak zorundaydı.

Ama rüzgâr hızlanıp ağaçları salladığında ve yakındaki dükkânların asılı tabelalarını gıcırdattığında bile onu ve yalanlarını gayet iyi duyabiliyordu. Ve yapraklar doğru bir şekilde ayrıldığında adamın yüzünü seçebiliyor, kalabalığın içinde bir tezahürat dalgalanırken yüzünde beliren kendini beğenmiş, muzaffer sırıtışı görebiliyordu.

Ve o tezahüratın yükseldiği anda kararını verdi: Bu olaydan sonra onun tartışmasız ve kontrolsüz bir şekilde kaçıp gitmesine izin veremezdi.

Ne de olsa aptalca bir şey yapmak zorunda kalacaktı.

"Varen'le özel bir görüşme yapabilme şansım nedir?" dedi nefesinin altından.

Laurent kaşlarını çattı. "Biz de tam çıkış yapmak üzereydik." "En azından onunla konuşmaya *çalışmadan* kaçamam."

Zev ona fısıltıyla, "Buraya kral-imparatorla görüşmeye gelmedik," dedi. "Buraya geldik çünkü kutsal işaretleri olan insanları topluyordu. Geçen gece küçük bir ordu Herrath'ı ele geçirdi ve-"

"Biliyorum, Nessa söyledi."

"Ve aynı şeyin burada da olmasını engellemeyi başardık, ki amacımız da buydu," diye bilgi verdi Laurent, sesi Zev'inkinden daha da alçalarak. "İnsanların artık ona dikkat ettiğini biliyor ve

ona meydan okumak isteyenlerin olduğunu biliyor. Bugün gerçekten önemli olan tek şey bu."

Cas alt dudaklarını çiğnedi.

"Varen'le yarım kalmış bir işiniz olduğunu biliyorum -*hepimizin* var- ama dün gece bize yardım edenler şimdilik geri çekildiler; bu öğleden sonra sayılar artık bizim lehimize değil."

"Bu bizi daha önce hiç durdurmadı, değil mi?"

Laurent'ın kaşları çatıldı. "Doğru savaşları seç, kazan-"

"Savaş." Cas dişlerini sıktı. "Biliyorum, *biliyorum*. Ama bu geçmişte yaptığımız tüm savaşlardan farklı, değil mi? Bu rastgele bir görev değil."

Laurent konuşmak için ağzını birkaç kez açtı, ama her seferinde kapadı. Bir an için Laurent'ın o anda kendisini sorgulamaya başlayacağını, her şeyin ne kadar farklı olduğunu anlatacağını düşündü.

Nasıl farklı olduğu hakkında.

"Bu artık farklı bir savaş," dedi, bir yandan kendi sorusunu yanıtlarken bir yandan da Varen'in ona sabitlediği bakışlardan kaçınarak. "Ve Varen'in de bilmesinde fayda var ki, onun her istediğini yapmasına izin vermeye niyetim yok."

Zev onlara bir adım daha yaklaştı. Yine sırtıyordu; hiç durduğundan emin değildi. "Senin pervasızlığını ne kadar özlemişim."

"Bunun *umursamaz* olmakla bir ilgisi yok," diye fısıldadı Cas. "Bu..." Durakladı ve arkadaşlarına anlatması gereken her şeyi özetlemenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Gerçek kimliği, Rook tanrısı ve onun eski kral-imparatorla yaptığı pazarlık hakkında her şeyi...

Ama tıpkı daha önce Nessa'ya olduğu gibi, o da ne diyeceğini bilemiyordu. Kolay ve hızlı bir açıklaması yoktu.

"Neymiş o?" Laurent sordu.

"Karmaşık bir durum." Kelimenin yetersizliğinden dolayı yüzünü buruşturdu. "Ama inanın bana, eğer Varen'la bu konuda konuşup anlaşabilme şansım varsa, o zaman seçmem gereken savaş bu."

Zev omuz silkerek, "Bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi.

Laurent başıyla onayladı. Ama o genellikle kavga etmektense mantıklı davranmayı tercih eden biriydi, bu yüzden Cas gözlerini ona dikti ve sonunda ihtiyatlı bir tavırla şöyle dedi "Şimdilik onu izlemeye ve dinlemeye devam edelim. Ama ayrılıp tekrar birbirimize karışmalıyız."

Cas ve Zev de aynı fikirdeydi ve üçü kendi yollarına gittiler. Cas diğer ikisinden daha yakına sokuldu -kılık değiştirmesi daha sağlamdı- ve Varen'in üzerinde durduğu platformu inceledi, etrafını saran muhafızları saydı, kendi yararına kullanabileceği olası sokakları ve yapıları araştırdı.

Onu nasıl yalnız yakalayabilirdi?

Bilmiyordu ama adamın ağzından dökülen her zehirli kelime, bunu yapmanın bir yolunu bulması gerektiğinden daha da emin olmasını sağlıyordu.

"Emin olun, ilahi olarak işaretlenmiş olanların hepsi *kötü* değildir," diyordu. "Sizi komşularınıza düşman etmek istemiyorum. Sadece kimlerle ilişki kurduğunuza dikkat etmenizi söylemek istiyorum. Sorgulanırsanız doğruyu söyleyin; biz *sizin* güvenliğiniz için devriye geziyoruz. Ve unutmayın: Sizi tehlikeli oyunlarının içine çekmeye çalışacak asi ayak takımından uzak durun. Çünkü *gerçek* şu ki, işaretli ya da işaretsiz olmanıza bakılmaksızın, eğer zarar vermezseniz, size zarar vermek için hiçbir nedenimiz olmayacaktır. İçiniz rahat olsun: Büyünün kötülüklerini *isteyerek* reddeden işaretlileri ortadan kaldırmaya niyetimiz yok."

"Saçmalık," diye mırıldandı Zev, bir kez daha Cas'ın hemen yanında. "Sanki büyü kullananlara zarar vermek için *herhangi bir* neden aramıyorlarmış gibi."

"Bu tipik bir politik konuşma," diye onayladı Laurent - aynı zamanda birdenbire onun hemen yanında.

Cas onlara, "Dağılmamız gerekiyor," diye hatırlattı.

Zev ve Laurent bakıştılar; ikisi de ne kadar çabuk onun yanına döndüklerine şaşırılmış görünüyorlardı.

"Siz ikiniz beni gerçekten özlediniz, ha?"

Zev alay ederken Laurent boğazını temizledi ve tekrar aralarına mesafe koymak için hareket etti. Kötü gizlenmiş arkadaşlarının dikkatini çekmekten korkmasına rağmen Cas içinde bir sıcaklık hissetti.

Tekrar yanlarında olmak çok güzel, diye düşündü.

Bu sıcak an ani bir feryat sesiyle kesildi; bu, hâlâ zincirlenmiş ve sürüklenmekte olan Buz-insanı kadındı. O tek, kan dondurucu feryattan sonra, askerler onu zapt etmek için her ne kullanmışlarsa tekrar ele geçirmiş gibiydi; askerler onu Varen'in ayaklarının dibinde diz çökmeye bırakmadan önce merdivenlerden yukarı ve platform boyunca çekerken bacakları çöktü.

Cas, Zev'in yanında gerildiğini hissetti. "Bu Varen'in askerlerine karşı bize yardım eden kadınlardan biri."

"Bu kadın dün gece bu şehri korumak için gönderdiğim kraliyet ordusunun iki üyesini öldürdü," dedi Varen kalabalığa, sesi her zamanki gibi tüyler ürpertici bir sakinlikteydi. "Çatışma sırasında büyüğü masum bir seyirciyi *de* vurdu. Bir çocuğa. Ve bu..." sözlerinin kalabalığa tam olarak nüfuz etmesi için yeterince uzun süre durakladı "...cezasız kalmayacak bir suçtur. O yüzden yüzüne iyi bakın. Bu tehlikeli asilerden bazılarının tıpkı kapı komşunuz gibi göründüğünü fark edin." Tekrar durakladı, bu kez platformun iki yanında duran muhafızlara parmaklarını şıklattı.

Muhafızlar dikkatlerini Buz-insanı kadına çevirdiler.

"Ve bazılarınız unuttuysa diye söylüyorum, isyancıların başına gelenler şunlardır."

Muhafızların ellerinde yaylar vardı ve bu yayları mükemmel, metodik bir uyum içinde geri çektiler.

Cas birden Varen'in neden bir platform kurma zahmetine girdiğini, hem kendisini hem de tutsağını herkesin onları kolayca görebileceği bir yere kaldırdığını anladı.

"Bu halka açık bir infaz," diye nefes aldı.

Zev öne doğru bir adım attı. "*Kahretsin*, haklısın-"

Aralarında tek bir kelime daha fısıldayamadan her şey bitmişti.

İki ok da fırlatıldı. İkisi de Buz Kadını'nın boğazının iki yanındaki hedeflerine isabet etti. Varen kendi kılıcını çekti. Sırtına sapladı. Kalabalığın nefesi kesilene ve şok olmuş fısıltıları kesilene kadar bekledi ve sonra bir çizmesini kadının sırtına bastırdı, ileri itti ve kılıcını etinden belirsiz bir şekilde çıkardı.

Kadının cansız bedeni öne doğru devrildi, platformun kenarından yuvarlandı ve mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* yere düştü.

Cas hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

Zev yine ileri atılmıştı ama bu kez Laurent onu kolundan tutup geri çekti.

"Yapamayız."

Zev sarsılarak Laurent'ın elinden kurtuldu. Platforma doğru birkaç adım daha attıktan sonra kendini tuttu ve başını sallayarak arkasına döndü.

Laurent sakince, "Mimik kristallerimiz bitti," dedi, "ve kılık değiştirmelerimizin etkisi azalıyor. Artık bu kalabalığın içinde bile olmamalıyız. Eğer biri bizi tanırса..."

Cas'ın elleri titriyordu. Tek düşünebildiği Asra'yla geçirdiği o son geceydi. Asra'nın göğsüne saplanan kılıç. Kan. O garip

Herkes ıglık atmalıymış gibi hissettiğinde sessizlik. Her şey çok benzerdi. Buz türünden kadın yere yığılmıştı...

Belki de Asra hayattayken onun gibiydi. Yeri doldurulamaz bir arkadaş. Bir akıl hocası. Bir anne.

Cas aniden batıyormuş gibi hissetti, o tanıdık panik duygusu kollarını ve bacaklarını sararak onu aşağı çekmeye çalışıyordu.

Hareket etmek zorundasın.

"Hâlâ kılık değiştirmiş durumdayım," diye belirtti. "Yaklaşabilirim."

Varen, muhteşem yüzünde ürpertici bir memnuniyet ifadesiyle, çıktığı eve doğru adım adım ilerliyordu.

"Yaklaşacağım. Yüzündeki o gülümsemeyi silecek kişi ben olacağım." Sesi amaçladığından daha hırçın çıkmıştı ve Laurent ile Zev birbirlerine endişeyle baktılar. Bu artık sadece kral-imparatora ve onun politikalarına karşı isyan etmekle ilgili değildi.

İntikam almayı düşünüyordu ve üçü de bunu biliyordu. Ama Cas bunun için özür dilemeyecekti.

"Şu beyaz evin ikinci katındaki balkonu görüyor musun?" diye hızla devam etti. "Ve oradan içeri açılan kapıyı? Etrafında ve yanındaki pencerede perdeler var ama başka hiçbir kapı ya da pencerede yok. Bahse girerim Varen'in çekildiği yer o balkona bitişik odadır. Bahse girerim daha önce saklandığı yer orasıydı."

"Peki ya haklıysan ve içeri girmeyi başarırsan, o zaman ne olacak?" diye sordu Laurent.

Cas onun gerçekte ne sorduğunu biliyordu: *Olanların intikamını alabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Burada mı? Şimdi mi?*

Eli ceketinin altına kaydı ve kalçasında asılı duran bıçağı buldu. Sapını kavradığında, içindeki Ölüm büyüünün kaçmak için can attığını hissedebildiğine yemin etti. Boşaltmak için. Öldürmek için.

Ama Varen'i öldüremezdi; ona karşı son saldırısı henüz anlamadığı bir tür büyü tarafından geri püskürtülmüştü. Ve Elander onu öldürmek için yıllarını harcamış ama başarılı olamamıştı; düşmüş tanrının ona verdiği bıçağın bugün daha başarılı olacağına inanmak için hiçbir sebep yoktu.

Laurent'a, "Ben hâlâ onunla konuşmayı planlıyorum," dedi. "Şimdilik."

"Ne söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum."

"Başka bir deyişle, bunu ilerledikçe uyduruyorsunuz."

"Şaşırdın mı?"

Zev usulca kıkırdadı. Bir an sohbete katılmakta tereddüt etti ama çok geçmeden gözlerini Laurent'a dikerek, "Görünmeden dikkat dağıtabiliriz, değil mi? Şu platform çok yanıcı görünüyor."

Laurent iç çekti. "Sen sadece bir şeyleri ateşe vermek istiyorsun." "Suçluyum," dedi Zev, Cas'a hızlıca göz kırparak.

Yarım elf huzursuz kalabalığa, beyaz evin kapısındaki askerlere ve Cas'ın tırmanmayı planladığı balkona endişeyle baktı. Sonunda bakışları Buz-insanı kadının platformdan düştüğü noktaya sabitlendi. Tek bir kez başını salladı. Bunu söylerken hâlâ Cas'a bakmıyordu: "Peki. Gerekiyorsa peşinden git. Sana beş, belki de on dakika kazandırabiliriz."

Söylemesi gereken her şey için yeterli zaman olmayacaktı ama Cas yine de bu planı kabul etti. Elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

"Al bunu," dedi Zev, kemerine bağlı küçük çantayı bir kez daha karıştırıp bir büyü kristali çıkardı. "Kelimeler *sephia tallis*; bu geçici bariyerler yaratmalı ve ikinize biraz mahremiyet sağlamalı."

"Gökyüzü büyü mü?" diye sordu kristalin parıldayan turkuaz yüzeyindeki yansımasına bakarak.

Başını salladı.

Tek kullanımlık büyüyü cebine koydu. "Varen şu anda içeride; gitmem gerek. Kaosunuzu yaratın ve sonra acele edin ve önemli biri sizi fark etmeden önce bu kalabalıktan çıkın."

Ne Zev ne de Laurent hareket etti.

Cas derin bir nefes aldı. "İyi olacağım. Görevin diğer tarafında görüşürüz, her zamanki gibi, tamam mı?"

Geçmişte ayrılmakta hiç tereddüt etmemişlerdi; bu her zaman basit bir yol ayrımı, eldeki görevin kendi paylarına düşen kısmı bitip tamamlandığında, yakında tekrar görüşeceklerine dair bir anlayış olmuştu.

Şimdi son daha az kesin görünüyordu; diğer tarafta onları hangi yeni dehşet bekleyecekti?

Bu artık farklı bir savaş.

Ama daha fazla sorgulayacak zaman yoktu, bu yüzden Zev ve Laurent başlarıyla onayladılar ve gitmesine izin verdiler.

Cas arkasına bakmadan kalabalığın arasına daldı. Kimseyle itişip kakışmamaya ya da göz göze gelmemeye özen göstererek insan kalabalığının arasından hızla ilerledi. Kendisi gibi görünmüyordu, hayır-ama yine de Varen'le buluşmasından kaçtıktan sonra kraliyet askerlerine yardım eden herhangi bir görgü tanığı istemiyordu.

Evin yanından dolandı, avluyu çevreleyen küçük, dekoratif çiti aştı ve sonra balkonun oluşturduğu gölgenin hemen içinde durdu. Zev ve Laurent'ın harekete geçmesini beklerken, hedefine ulaşmak için kullanabileceği tüm olası yolları gözden geçirdi.

Balkona bitişik olan kafesin en umut verici rota olduğuna karar verdi. Bu onu altındaki desteklere ulaşabilecek kadar yükseğe çıkaracaktı ve oradan kendini duvara sıkıştırıp balkonun korkuluğuna tutunabilirdi.

Birden duman kokusu burnunu gıcıkladı. Bir an sonra bağırışlar havayı dolduruyordu. Cas kalabalığın dağılışını ve askerlerin düzeni sağlamaya çalışmasını izledi. Alevlerin uçları gri gökyüzüne doğru uzanıyordu. Koyu duman dönüyordu. Kendi yanmış, yıkılmış evinin görüntüleri zihnine hücum etti ama onları silkeledi.

Ateş için ateş.

En azından onlarınki daha kontrollü olurdu.

Kimse ona doğru bakmıyordu; şu anda önemli olan tek şey buydu. Planladığı gibi kafese tırmanmaya başladı. Nemli metal dokumaya birkaç kez tutunamadı ve ayağı kaydı ama sonunda balkona ulaşıp tırmanarak çıkabileceği kadar yükseğe çıkmayı başardı.

Oraya vardığında bir an durdu ve perdeli kapıyı içerideki insanların gölgeleri için izledi. Kumaş kalındı ama hareket eden üç beden saydığını düşündü.

Bire karşı üç.

Kesinlikle daha kötü ihtimallerle karşılaşmıştı.

Umarım gölgelerden biri Varen'di; bu da uğraşması gereken sadece iki muhafız olduğu anlamına geliyordu. Az önceki hainlik hâlâ kalbinde yanıyor, alevlenip intikamını alması için ona yalvarıyordu. O muhafızları öldürebilirdi. Kolayca. Bu şehre gelirken gücü bir nebze yerine gelmişti ve yanındaki bıçak ile kanındaki büyü sayesinde önüne çıkan herkesi çabucak öldürebilirdi.

Ancak arkasında cesetlerden oluşan bir iz bırakmak onu Varen'den daha iyi yapmazdı ve bu da ona isyancılar hakkında daha fazla 'kanıt' verirdi.

Karşısında şiddet yanlısı, tehlikeli suçlular vardı.

Zev'in ona verdiği kristale uzandı. Parmaklarının arasında sıkıca sıktı. Kristalin büyüüne sahip olduğu sürece, o muhafızları öldürmek zorunda değildi; tek yapması gereken onlardan ayrılmaktı.

Sessizce kapıya doğru ilerledi ve kolunu test etti.

OceanofPDF.com

CHAPTERSEVEN

KİLİTLİ.

Tabii ki öyleydi.

Ama kilitli kapılar geçmişte onu nadiren durdurmuştu; şimdi ona karşı daha da az şansları vardı. Elini sıcak cam panellere bastırdı. Gözlerini kapadı ve içindeki büyüye ulaştı. Fırtına türünün enerjisinin iplikçiklerine... Çünkü bu, onun için yakalaması ve yararlı bir şeye yönlendirmesi en kolay, en doğal enerji olduğunu kanıtlıyordu.

Saniyeler içinde parmak uçları o fırtınalı güçle karıncalandı. Bir elektrik ağı kapının üzerinden geçti ve camın içine sızdı. Oblivion hapishanesinin kapısında yaptığı numaranın aynısıydı ve burada daha da etkiliydi; parmaklarını esnettikçe büyü genişledi ve camı paramparça etti.

Sivri açıklıktan içeri adım attı ve perdeleri yolundan çekti.

Diğer tarafta beklediği gibiydi: İki muhafız ve bir kral-imparator onu karşılamak için döndü. Güneş ışığı onunla birlikte içeri girerek sırtına vuruyor, hedeflerini bir anlığına körleştirip şaşırtıyor ve nefes alması için ona bir an veriyordu.

Önündeki alan nispeten küçüktü; sadece yuvarlak bir masa, dört cılız sandalye ve arka duvar boyunca sıra sıra beyaz dolapların bulunduğu bir oturma odası.

Muhafızlar ona doğru koşular ve sadece birkaç uzun adımda neredeyse vuruş mesafesine geldiler. Kız, gözlerini muhafızlardan ayırmadan balkonda geriye doğru koşarak, camın aralık ağzından geriye doğru sıçradı.

Onu takip ettiler. Onları kapıdan olabildiğince uzağa çekene kadar, ulaşamayacakları bir yerde durarak dönmeye ve onlardan uzaklaşmaya devam etti. Son bir dönüşle dengelerini bozduktan sonra Varen'le birlikte odaya geri döndü ve giderken cebinden Gökyüzü büyüsu kristalini çıkardı.

Zev'in ona söylediği kelimeleri haykırdı.

Kristal mavi-yeşil bir ışık parıltısıyla harekete geçti. Bir nefes kadar kısa bir süre içinde, sihri her pencere ve kapıyı bulmuş ve bu potansiyel girişlerin her birinin karşısına parıldayan bir bariyer dikmişti.

Ne kadar dayanacağını bilmiyordu - iki kristalin gücü aynı değildi ve onları satan satıcılardan asla emin olunamazdı - bu yüzden hızlı olmalıydı. Elander'ın ona verdiği bıçak çoktan eline geri dönmüştü ve tekrar koşmaya başladı, masanın etrafından dolanıp Varen'e doğru ilerliyordu.

İçinden tuhaf, ani bir ürperti geçti ve ona ulaşmadan tökezlemesine neden oldu.

Kapının üzerinde parıldayan büyüye tekrar baktı; muhafızlar bu bariyeri çılgınca kesiyorlardı. Bariyer onların saldırılarına karşı koyuyordu ama yine de her bir saldırıyı, sanki kendi büyüsünden bir kıvılcım vücudunda kısa bir süreliğine sarsıntı yaratmış ve aynı hızla sönmüş gibi *hissediyordu*.

Garip, diye düşündü.

Ama buna odaklanacak zamanı yoktu; Varen kılıcını tutuyordu, kılıç hâlâ o Buz-insanı kadının kanıyla lekelenmişti ve şimdi ona doğru ilerliyordu.

Güneş ışığında parlayan o pıhtılaşmış kanın görüntüsü Cas'a diğer her şeyi unutturdu.

Savurdu.

Kaçtı ve onun arkasından fırladı; ondan daha çevikti, özellikle de o daha hantal silahı tutarken. Ama dar alan, tam hızıyla manevra yapmasını zorlaştırıyordu. Uygun açıları bulamıyor, kısa bıçağıyla vuracak kadar yaklaşamıyordu.

Farklı bir taktik denedi; bir kez daha içindeki o fırtınalı büyü kuyusundan çekerek parmak uçlarında küçük bir elektrik topu oluşturdu. Adamın göğsüne nişan aldı. Serbest bırakıldı.

Son savaşlarında olduğu gibi ona çarptı ve sekti.

Bunu tahmin etmişti ama yine de denemiş, safça büyüsünün ona karşı ne kadar işe yaramaz olduğunu yanlış hatırlıyor olabileceğini ummuştu.

Büyü topunun kırılıp dağılmasını izlerken gözleri kısıldı. En azından dikkatini çekmişti.

Cas bundan faydalandı ve ileri atıldı.

Bakışları son anda ona kaydı ve kılıcını gard pozisyonuna getirerek onu daha geniş bir alana hareket etmeye zorladı.

Dolap duvarına çok yakındı; kalçası dolapların alt sırasına çarptı ve Varen'in aralarına bir kez daha mesafe koymasına yetecek kadar yavaşladı.

Peşinden gitmeye devam etti ama Varen bir kolunu dolapların üstünden geçirerek bir lambayı ve birkaç başka nesneyi onun yoluna düşürdü. Ayağı lambaya takıldı. Kendini tuttu ve dengesini yeniden buldu. Bıçağının sapını daha sıkı sıkıttı. İçindeki büyü kendisinininkinden daha güçlüydü; yine de Varen'i gerçekten yaralayabileceğini düşünmüyordu, ama kıpırdamadan durmak zorunda kalacağı ve kendisini yaralamayacağı kadar hayatını tüketeceğini umuyordu.

Bulunduğu sıkışık köşeden çıktı ve odanın ortasındaki masaya yaklaştı. Varen'in onu takip etmesini bekledi ve ardından masanın sandalyelerinden birini kapıp yoluna fırlattı. Varen sandalyeye takılıp düşmemekle meşgulken, o da ikinci bir sandalyeyi kapıp fırlattı. Hemen ardından kendisi de onun üzerine atılarak kılıcın bağı olduğı kola sarıldı ve tüm ağırlığını kılıca verdi.

Birlikte tökezlediler.

Varen yere düşerken Cas elini çevirmeyi başardı ve bıçağını Varen'in ön koluna sapladı. Aralarındaki boşlukta büyü titreşti ve bir an için Varen'in kesik kolunun altında solgun bir deri gördüğünü sandı.

Ama sonra rengi geri döndü ve hissettiğı Ölüm büyüsünün karıncalanması geçti.

Bıçağı adamın derisinden uzaklaştırdı. Büyüsü işe yaramamış olabilirdi ama yine de kan akıttı; Varen acı dolu bir tıslama ve bir lanet çıkardı ve kılıcını tutuşu Cas'ın kılıcın geri kalanını serbest bırakmasına yetecek kadar zayıfladı.

Aralarına düştü.

Cas ayağını kılıcın sapına doğru savurdu ve kılıcı ulaşamayacağı bir yere fırlattı.

Serbest kalan eli dışarı fırladı ve Varen'in yakasını yakaladı. Onu ayağa kaldırdı, göğsüne doğru çekti ve bıçağı boğazına dayadı. Bıçak yine büyüyle titreşti ama bu güç yine kayboldu ve Varen'in yaşam gücünün hiçbirini beraberinde götürmedi.

"Beni öldüremezsin." Varen kıkırdayarak kolunu uzattı. Kan vardı ama yırtık gömleğinin altındaki kesik sığ görünüyordu, sanki et yerine taşı kesmeye çalışmış gibiydi.

"Belki de değil." Varen'in yakasını daha sıkı kavradı ve bıçağı Varen'in tenine daha fazla bastırdı. Artık büyü hissetmiyordu ama bıçak hâlâ Varen'in aldığı her nefeste boynundaki zonklayan damarlara çarpıyordu. "Ama seni *daha fazla kanatabilirim.*"

Başını ona doğru eğmeye çalıştı; kadın onu kendine doğru daha sıkı çekti, bu da onu tekrar güldürdü. "Ah... Sanırım beni *kanatabilirsin*, değil mi? Çünkü bunu daha önce de yaptın."

Onun sesini tanıdı.

Cevap vermedi, sadece bıçağı çarpan damarlarına daha da sıkıca bastırdı.

"Merhaba, sevgili kardeşim."

Son kelimeyle irkildi. Adamın, kelimenin potansiyel olarak keskin ve tehlikeli anlamlarının farkında değilmiş gibi yumuşak ve rahat bir şekilde ele alışından. Onu itti ve dengesini bulduğunda yüzleri birbirine dönük olacak şekilde döndürdü.

Bakışları bıçağının üzerindeki Ölüm sembolüne kaydı. "Görüyorum ki hâlâ o iğrenç büyü kullanıcısıyla takılıyorsun."

"Karışık bir durum."

Tanrım, bugün o kelimeyi çok kullanıyordu, değil mi?

"Eminim öyledir." Gözleri düşen kılıcına kaydı. "Yine de ikinizin geri döneceğine dair bir his vardı içimde. Büyü kullanıcılarına neler olduğunu öğrendikten sonra ilk sizin döneceğinizi bekliyordum. Kaosun merkezinde olmamaya dayanamıyorsun, değil mi?"

Aklına iğrenç bir olasılık geldi. "Beni dışarı mı çekmeye *çalışıyordunuz*?"

"Herrath'taki gösterilerin *tek* nedeni bu değildi ve bu Şehir. Ama bir tür ek bonus olarak sizi çekebileceğimi umuyordum. Ve belli ki bu iyi bir fikirdi, değil mi?"

"İyi bir fikir mi? Kaç kişiyi öldürdün?"

"Bana insan öldürmekle ilgili ders veriyorsun, öyle mi? Boğazıma bıçak dayadıktan sonra mı? İlginç bir mantık."

Ölüm bıçağını kınına sokarken bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Seni öldürmek istemiyorum."

Yalan söylediğini biliyor muydu?

Az önce kaldırdığı bıçağı çekme dürtüsüyle savaşıırken elinin nasıl titrediğini görebiliyor muydu?

"Sadece dikkatini çektiğimden emin olmaya çalışıyordum," dedi ona, kendini bir adım geri atmaya zorlayarak.

"Anlıyorum. Sende olduğu kesin. Peki beni öldürmeye çalışmayacaksan neden buradasın?"

"Çünkü seninle biraz mantıklı konuşmak istedim."

Tekrar güldü.

Bu gülüşten nefret etmeye başlamıştı.

Aralarındaki boşluğu bir kez daha kapattı ve içeri girdiği kapıya doğru öfkeyle işaret etti. Kalabalığın boğuk sesleri hâlâ duyulabiliyordu. Nöbetçilerden sadece biri kapıda kalmıştı, diğeri ise görünürde yoktu; aşağı inip yardım çağırmaya mı gitmişti?

Gökyüzü büyüğü daha ne kadar dayanabilir?

Bir adım daha öne çıktı. "Bu çılgınlığa daha fazla ilerlemeden son verebilirsin."

Varen bir kaşını kaldırdı. "Yapabilir miyim?"

Başka bir şey söylemeden, kadının yerde tekmelediği kılıca doğru ilerledi.

Elindeki bıçağı kaldırarak adamın yolunu kesti.

Avuçlarını ona doğru kaldırdı ve başıyla masayı işaret etti. Kılıcın kını, bir bez ve çeşitli yağ şişeleriyle birlikte masanın üzerinde duruyordu. "Sadece kılıcımdaki kanı temizlemek istemiştım," dedi. "Kabaca sözüm kesilmeden önce ben de tam bunu yapıyordum. Hem bunu yapıp hem de... *konusabilirim*, değil mi?"

Hareket etmedi.

"Sakince -eşitler olarak- konuşmak istiyorsun, değil mi? Şu aptalca kavgayı geride bırakalım."

"Daha iyisini istemezdim. Ama *son* kavgamızın sonunda peşimden koca bir ordu gönderdiğinizi düşününce, biraz şüpheli olmaktan kendimi alamıyorum. Beni tutuklama, zindana kapatma, benden işkenceyle bilgi alma emri almış bir ordu-"

"Bunu yapmalarını hâlâ çok istiyorum. Hepsini." Göğsü sıkıştı.

"Bunu yapacaklar. Sen ve arkadaşların bugün ya da yarın gözaltına alınacaksınız... Bu sadece bir zaman meselesi. Eğer bu şekilde sorun çıkarmaya devam etmek istiyorsan" kırık kapıyı işaret etti, "bu arada sen de benim misafirim ol; sonunda seni suçlarından dolayı idam ettiğimde bu beni çok daha iyi gösterecek. Çünkü *seni* öldürdüğüm için ne büyük bir kahraman olacağım - tehlikeli Ölüm büyüyle oynayan, tanrıları topraklarımızı hastalıkla lanetlemeye teşvik eden kadını. Sen, o yıkıcı hastalıktan şüpheli koşullar sayesinde kurtulan Solgun İşaretli serseri. *Sen*, iyi kalpli ve yardımsever küçük kardeşinin elinden tacı almak isteyen yabancılaştırmış kraliçe... Sanırım son söylentiler senin hakkında söylenenleri özetliyor?"

"Yalanlar," diye tısladı.

"Bunun çoğu insan için önemli olduğunu düşünüyor musun?" Yumruklarını sıktı ama cevap vermedi.

"Onlar sadece birilerinin cezalandırıldığını görmek istiyorlar," diye devam etti Varen. "Sadece korkutucu şeylerin ortadan kalkmasını istiyorlar. Ve sen kesinlikle onları korkutuyorsun kardeşim, garip, hastalıklı görünüşünle, garip geçmişinle, garip *büyünle*."

"Böylece benden bir günah keçisi yaratacak, sonra da yalan ve korkuyla egemenliğinizi sürdüreceksiniz."

"Belli ki hükmetmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi ona.

"Hükmetmenize *yardım edebilirim*. İşleri düzeltmene yardım edebilirim. Gerçekten ne tür bir karmaşaya neden olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok-"

"Öyle mi? Peki sen?" Gülümsemesi hırçınlaştı. "Ve belki de sadece ilk sen doğduğun için sana cevap vermem gerektiğini düşünüyorsun? Yoksa ilahi güç anlaşılabilir bir nedenle benim yerime seni mi seçti?" Gözlerini devirmeden hemen önce durdu.

"Senin tacını *istemiyorum*, aptal," diye bağırdı. "Ve bu kadar siyah ve beyaz olmak zorunda değil. Bu şekilde olması gerektiğini varsaymak delilik."

Omuz silkti. "O zaman sanırım deliyim."

Cas cevap vermeye başladı ama karnına saplanan keskin bir sancı onu susturdu.

Omzunun üzerinden baktı ve ikinci muhafızın kapıya geri döndüğünü gördü ve bu sefer yolunu kesme girişimleri biraz başarılı oluyordu; bıçağının ucu bariyeri deldi ve Cas artık bundan emindi - bir şekilde büyüünün kırıldığını *hissetmişti*. Zayıftı ama

hiç orada olmamalıydı. Kristalleri kullanmak kişinin doğal büyüsunü kullanmaktan farklıydı; bu sadece Gökyüzü enerjisinin rastgele bir araya gelmesiydi ve onunla böyle bir bağlantısı olmamalıydı.

Peki neden yaptı?

Varen bunların hiçbirini fark etmemiş gibiydi; gözleri tavandaydı ve düşüncelere dalmıştı. "Babam senin kötü biri olduğunu söyledi, biliyorsun. Bu yüzden senden kurtulmak zorundaydın."

Sesi zorlukla bastırıldığı hayal kırıklığıyla titriyordu. "Bu odadaki kötü kişi ben değilim."

"Kesinlikle kötülüğe karşı mücadele ediyorsunuz," diye kabul etti, "bu takdire şayan."

Durduğu yerde kıpırdanma dürtüsüyle savaştı; onun boş iltifatlarını istemiyordu.

"Ama yine de arada bir kanıyor, değil mi?" diye sordu. "Kontrolünü kaybediyorsun. Yangınlar çıkarıyorsunuz -bu yüzden evinizi yaktırmak zorunda kaldım tabii ki. Halkım hâlâ yakıtın ev hakkında konuşuyor, ne kadardı, bir hafta mı oldu? Şehrin çoğu artık o zavallı çocuğu ve ailesini biliyor."

O çocuğu hatırlayınca Cas'ın midesi bulandı. Onu alev alev yanan evinden çıkarmıştı -sapkın büyüsunün alevler içinde bıraktığı bir evdi bu- ama küçük bedeninin neredeyse tanınmayacak kadar yanmasını engelleyememişti. "O bir kazaydı."

"Evet, imparatorluğunu bu tür *kazalardan* kurtarmak istediği için endişeli bir hükümdarı affedin." Varen onun etrafından dolaştı ve masaya doğru ilerledi. "Halk adaletin yerini bulduğunu görmek istiyordu; size karşı harekete geçmekten başka çarem yoktu. Daha önce de söylediğim gibi, harekete geçmeye *devam etmek*."

"Her zaman bir seçeneğin vardır." Cas ona ters ters baktı ama kılıcını almak için diz çöken Cas'ı durdurmak ya da hareket etmek için kendini zorlayamadı.

"*Hepsi* senin suçun değil elbette," diye devam etti Varen, onun sözlerini hiç dikkate almıyor gibiydi. "Kötülüğün doğasında olduğuna inanıyorum; tüm büyü kullanıcılarının böyle olmaktan başka seçeneği yoktur. Dünyayı büyüünüzle *şereflendiriyorsunuz* -ve bazen onunla harikulade şeyler yapıyorsunuz, kesinlikle- ama bazılarının iddia ettiğinin aksine, bu şerefın bir bedeli var. Her zaman bir bedeli vardır. Büyü her zaman insandan daha güçlü hale gelir ve insan sonunda ona cevap verir, tersi değil."

"Ben sadece kendime hesap veririm," diye tersledi.

Kılıcını tutuşunu düzeltti ama artık ona karşı kullanmakla ilgilenmiyor gibiydi. Kılıcı yanına aldı ve daha önce söylediği gibi temizlemeye koyuldu: "*Elinden* gelse beni şu anda öldürecek olan sensin."

Suçlamayı inkar edemedi.

"Ama yapamazsın ve nedenini bile bilmiyorsun." Temizlemeye devam ederken sesi neredeyse neşeliydi, sanki kazanacağını bildiği bir oyunun sonuna yaklaşıyorlardı.

Kabul etmemesi gereken bir yemdi bu ama dudaklarından hırıltıyla dökülen sözcüklere engel olamadı: "*Öğreneceğimi* söylediğimde bana güvenin."

Bakışlarını yavaşça onunkilere doğru kaldırdı. Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "O günü dört gözle bekliyorum."

Ellerinin bıçağın üzerinde metodik hareketlerle gezinmesini, yaptığı şeyin kanıtlarını silmesini izledi.

"Peki bu arada kaç kişi ölecek?" diye sordu. "Sanırım göreceğiz."

Tüm vücudu sıcaktan kızardı. *Bugünün* onu nasıl alt edeceğini öğrendiği gün olmasını istiyordu. Onu nasıl durduracağını. Fazla konsantre olmadan Fırtına büyüü tekrar yükselmeye başladı, küçük kıvılcımlar teninin üzerinde dans ediyordu.

Varen bakışlarını kaydırdı. Etrafında yükselip alçalan elektrik akımını fark etti. Ama sonra umursamadan işine geri döndü.

Neden endişelensin ki?

Tanrım, bu çok sinir bozucuydu.

Bir bezi yağladı, bıçağın kenarında gezdirdi ve şöyle dedi: "Bana bir şey söyle. Haklıydık, değil mi? Solma Hastalığı'nın kaynağı hakkında. Kökeni ilahiydi."

Yanıldıklarını söyleyebilmeyi ne kadar isterdi.

"Babamın ilahi bir varlıkla yaptığı pazarlık hakkındaki hikâyeleri duymuştum," diye devam etti. "*Ondan* değil, aptal çenesini nasıl kapalı tutacağını bilmeyen yaşlı hizmetçilerden birinden." Kılıcı bir kenara itti ve onun yerine kınını eline aldı, parmaklarını kınını kaplayan özenli desenlerde gezdirdi. "Aslında bir sorum daha var, o da şu: Gerçekten en kötü olan *ben miyim*? Halkımı Solgunluk Hastalığı ile lanetlemedim. Ve bu imparatorluğu, bizi lanetleyen o kutsal kişilerle bağlantılı her şeyden arındırmak istediğim için beni gerçekten suçlayabilir misiniz?"

Cevabı olmayan bir başka soru.

Bir cevap bekliyor gibi görünmüyordu. Adamın bu kadar kendinden emin görünmesinden de en az gülüşünden nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Kendisini aptal gibi hissettirmeye çalışıyordu -sanki cevapların hepsi apaçık ortadaymış da o bir şekilde gözden kaçırmış gibi. Bu, onun insanlar üzerinde güç kullanma yöntemlerinden biriydi; sarayında kaldığı kısa süre boyunca bunu fark etmişti.

O da bu özgüveni yansıtmaya çalışarak omuzlarını geriye çekti ve çenesini kaldırarak, "Tanrıların kötü olup olmaması konumuz değil," dedi.

"Bütün mesele bu değil mi?"

"Hayır. Mesele şu ki onlara karşı kazanma şansınız yok. Onların armağanlarını taşıyan insanları hedef alarak işleri daha da kötüleştiriyorsunuz. Tanrıları öfkeliendirerek ne kazanacaksınız?" En başından beri söylemek istediği buydu, ona anlatmayı umduğu şey de *buydu*.

Aptalca da olsa, ikisinin o tanrılara karşı birlikte durmanın bir yolunu bulabileceklerini ummuştu.

Çünkü ona karşı ne kadar öfkeli olursa olsun, derinlere gömülü bir parçası onun tamamen kaybedilmiş bir dava olduğuna ikna olmamıştı. Henüz ikna olmamıştı. Yaptığı iş onu kendi payına düşen "ümitsiz vakalarla" yakınlaştırmıştı ve onlara elini uzatmak gibi bir alışkanlık geliştirmişti. İyi ya da kötü, Asra'yı izleyerek öğrendiği bir başka şey de buydu.

Çünkü kaç kişinin geri döneceğini bilerseniz şaşırırsınız, derdi akıl hocası.

Varen sadece geri uzanmak zorunda kaldı.

Ama Cas'ın uyarıları onu yine gülümsetti. "Bırak tanrılar öfkeli olsun," dedi. "Beni korkutmuyorlar."

Bu tüyler ürpertici sakinlikteki sözler karşısında kalbi hızla çarptı ve nefesi kesildi.

Belli ki bunu fark etmişti, çünkü başını ona doğru eğdi ve "*Seni korkutuyorlar mı sevgili kardeşim?*" diye fısıldarken dudaklarından alaycı bir ifade döküldü.

Başını sallayarak bir adım geri çekildi. Tanrılardan korkup korkmadığından emin değildi.

Ama karşısında duran adamdan korkuyor olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Çünkü birden aklına sadece Oblivion'da bir mahkûm olarak uyandığında Tara'nın ona anlattığı hikâyeye gelmişti; eski kral-imparatorun ve yaptığı pazarlığın tam hikâyesi. Onunla o anlamayı yapan Rook tanrısının, insanın inatçı ve yozlaşmış doğasını nasıl hafife aldığını.

Halkından kaç kişi ölmüş olursa olsun, Anric de Solasen yine de tanrılara boyun eğmedi ve Kethra'yı büyüden kurtarmak için acımasız haçlı seferini durdurmadı.

Aynı pervasız inatçı hırs, karşısındaki bu adamın gözlerinde de parıldıyordu. Aynı yozlaşma dudaklarını büküyordu. Bunu görmezden gelmeyi ne kadar istese de, varlığını kabul etmemek aptallık olurdu. İçinden bir ses, Varen'in elleri ne kadar kanlı olursa olsun, başındaki tacı acı sona kadar bırakmayacağını söylüyordu.

Onu nasıl durdurabilirdi?

Fırtına büyüü hâlâ etrafında titreşiyordu. Sertçe yutkundu, kelimeleri aradı. "Sen baban değilsin. Ona dönüşmek zorunda değilsin. Tanrılara inat ellerini kana bulamaya devam etmek zorunda değilsin!"

"Onlara kin beslemekten daha fazlasını yapmayı planlıyorum."

Başka bir farkındalık onu vurdu ve beraberinde yeni bir soğuk ürperti getirdi: "Solma Hastalığının ilahi kökenli olduğunu *umuyordun*, değil mi?"

Başka bir gülümseme.

"Babanın bıraktığı yerden devam etmek, ilahi büyüye sahip herkesi öldürmek için bir bahane istedin-"

"Babamız," dedi, daha önce olduğu gibi alaycı bir ses tonuyla. "Ve ondan önceki babası. Her ikisi de tanrısal olarak işaretlenmiş olanların tüm dünyada başıboş dolaşabilmeleri gerektiği fikrini reddetmekte haklıydı. Eğer o işaretliler sona erdirilseydi, tanrıların zamanı çağlar önce sona erebilirdi. *Bitmeliydi*, çünkü onların yaşamasına izin vererek ne yarattı? Bizi bölmekten ve tekrar tekrar savaşa sürüklemekten başka bir işe yaramayan *hiyerarşiler* yaratan bu lanetli işaretler yüzünden imparatorluklar boyunca bitmek *bilmeyen* savaşlar yaşandı. Ve bu savaşlar, sadece işaretleri ilk ve son kez silerek talep edeceğimden çok daha fazla cana mal oldu."

"İnsanlar içine doğdukları şeye engel olamazlar. Sırf ilahi bir varlık onlara bir işaret vermeye karar verdi diye öldürülmemeliler!"

"İnsanlığın uzun vadeli iyiliği için gerekli bir temizlik." Küçümseyici bir el salladı.

Onu durdurmanın bir yolunu bulamazsa sayısız insanın ölümünden sorumlu olacak rahat, umursamaz bir el.

"Sen delisin," dedi yine.

Varen bıçağını aldı. İleri geri çevirdi, belki de gözden kaçırmış olabileceği kırmızı damlaları arıyordu. Tam muhafızlardan biri kılıcını sihirli duvara saplamayı başardığı sırada bakışları kırık kapıya doğru kaydı.

Cas'ın vücudunu garip, keskin bir sarsıntı daha sardı.

Varen, "Görünüşe göre sohbetimiz için zamanımız azalıyor," dedi. "Yazık."

Sözcükler onu terk ederken, dışarıdan gelen ani bir bağırış -artık büyüyle boğuk değil, yüksek ve net- bunu doğruladı: Gökyüzü bariyerleri neredeyse yok olmuştu.

"Bugün sessizce geleceğiniz gün mü?" Varen sordu. "Yoksa zorluk çıkarıp bu işi uzatacak mısın?"

Yumruklarını sıktı ve etrafında parlayan Fırtına büyüğü daha da parladı.

"Zor." İç çekti. "Elbette."

Muhafızlar dağılmakta olan bariyeri yarmayı bitirdiğinde, Varen sanki muhafızlar onu tutuklayana kadar onu yerinde tutacakmış gibi öne çıktı. Kılıcını yanına alma zahmetine katlanmadı; dudaklarının hâlâ kibirli kıvrımından kılıca ihtiyacı olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu.

Büyüsü o gülümsemenin görüntüsüne isyan etti, daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü bir şeye dönüştü ve sonra kontrolüne meydan okuyarak aralarındaki boşluğa sızdı.

Ve bu sefer Varen'in üzerinden zararsızca sekmedi; onu birkaç metre geriye savuracak kadar büyük bir güçle çarptı. Büyünün isabet ettiği yerden garip mavimsi yeşil bir ışık yükseldi.

Cas parıldamasını izledi.

Onu yenilmez yapan büyü kalkanı.

Parıldadığını *hissetti*, fark etti; kendisinin bir uzantısı gibi, tıpkı bu odayı izinsiz girişlerden koruyan sihirli duvarları hissettiği gibi-

Gökyüzü büyüünün başka bir biçimi miydi?

Bu mümkün görünüyordu. Yine de bunun ötesini anlayamıyordu. Onu kendi iradesine boyun eğdiremedi. Onu *kıramadı*. Fırtına büyüğü kısa sürede kalkan tarafından emildi ve kalkanın altındaki adama dokunulmazken koruma gözden kayboldu. Zarar görmeden.

Onu ikna edemedi.

Ona zarar veremezdi.

Ve o kadar *öfkeliydi* ki, ne yaptığını anlamadan önce daha fazla büyü çağırdı. Döndüğünde ve muhafızları neredeyse tepesinde bulduğunda kaotik bir canlı şimşek kütlesiydi.

Elektrik vücudundan sıçradı ve kılıçlarını yakaladı. Her bir kılıca doğru bükülerek ilerledi ve sonra kollarına, boğazlarına dolandı. Ciğerlerindeki nefesi ve kalplerindeki atışı öyle bir güçle çarptı ki, yere yığılıp hareketsiz, kömürleşmiş bir yığın haline gelmeden önce birkaç saniye havada asılı kaldılar.

Öldü.

Aynen böyle.

Göğsü yükselip tekrar tekrar çöktü, her nefes alış verışı bir öncekinden daha acı vericiydi. Ayak sesleri duydu ve Varen'in ona doğru yürüdüğünü görmek için yüzünü eğdi. Hâlâ kılıcı yoktu. Hâlâ gülümsüyordu.

"Çok. Çok. Çok *kötü*," dedi, gözlerini ondan ayırmadan yere düşmüş muhafızların üzerinden geçerken. "Tıpkı babamın dediği gibi."

Başını sallayarak balkona doğru sendeledi.

"Öldürdüklerinin çetelesini tutuyor musun?" "Hâlâ

önde olduğunuza eminim," diye tersledi. "Biraz

zaman ver. Sonumuzun nereye varacağını göreceğiz."

Odanın iç kapısı uçarak açıldı, etrafındaki sihirli bariyer yarı saydam turkuaz ışıktan yüzlerce inciye dönüşerek dağıldı ve en az bir düzine muhafız açıklıktan içeri doluştu.

Cas döndü ve balkonun korkuluklarına doğru koştu, kendini korkuluklardan aşağı attı ve tereddüt etmeden yere düştü. Kötü, yanlış hesaplanmış bir inişti ve evden uzaklaşmak için attığı her adımda dizleri acıdan daha fazla bükülmeye çalışıyordu.

Kalbindeki acı da bir o kadar güçlüydü.

Büyüsünün neden olduğu yorgunluk hepsinin toplamından daha kötüydü.

Kimse fark etmeden, kendini geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar tüketmeden önce bu büyüü bastırmayı başardı. Ancak dışa yansıyan belirtiler sakinleşse de, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, büyüünün içten içe kopardığı fırtınayı dindiremedi.

Dışarıda güneş eskisinden daha parlaktı ve uzaktaki dağ eteklerinin üzerinde yükseliyordu. İçten içe, Cas kendini bir cennetin ortasında duruyormuş gibi hissediyordu.

Kasırğa, kulaklarında çığlık atan rüzgâr, etrafını saran karanlık, tenine batan iğneli yağmur.

Tek yapabildiği ışığa doğru sendeleyerek ilerlemek ve arkadaşlarını bulmaya çalışmaktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHT

"PEKİ, ŞİMDİ NEREYE?" ZEV SIRAYLA HER BİRİNE BAKARAK SORDU, Karanlık yüzü üçüncü bira fıçısıyla yarı yarıya gizlenmişti.

Soru, yorgun iç çekişler ve çökmüş gözlerle karşılandı.

"Yatağa mı?" Nessa esnemeyi önerdi.

Cas da aynı fikirdeydi. Fallenbridge'deki o korkunç sabahla başlayan ve şimdi beşinin küçük Edgekeep kasabasının karanlık bir köşesine sığınmasıyla sona eren uzun bir gün olmuştu.

Bu son yıkık dökük hana yerleştikten sonra yaptıkları konuşma, kıyaslandığında daha da uzun gelmişti.

En azından son iki saatlerini o hana bağlı neredeyse boş tavernada geçirmişlerdi; Cas onlara Varen'in sarayından kaçışıyla ilgili hatırlayabildiği her şeyi anlatıyordu - hep birlikte bulundukları o son yer.

Sönmekte olan bir ateşin yanında fısıldayarak onlara ayrı kaldıkları süre boyunca tanık olduklarını, Oblivion'da öğrendiklerini ve Elander'ın yaptığı her şeyi anlatmıştı. Gerçek kimliği, gerçek görevi ve büyüsü hakkında sakladığı sırları. Kızın hayatını kurtarmak için kullandığı sihri, onu Oblivion'a hapsedmek için kullanmıştı... sadece onu tekrar özgür bırakmak için.

Neden gitmesine izin vermişti?

Orada bulunan hiç kimse de tüm bunlara bir anlam veremiyordu. Bu konuyu düşünmeyi bırakabilmeyi diledi.

Onu düşünmeyi bırakabilmeyi diledi. Ona baş belası demişti, ama aslında o da bir o kadar kötüydü, bir şekilde onun derisinin altına girmiş, kalbinin içine girmiş ve orada bir yuva kurmuştu. Geçen her yüz ona biraz benziyordu. Her soğuk hava patlaması

Tavernanın kapısının açılmasıyla içeri girmesi, ona her zaman ona yapışmış gibi görünen kışın buz gibi kokusunu düşündürdü. Teninde diken diken olan her ürperti, sadece ona yaklaşıp benzer bir tepkiyi nasıl emrettiğini düşünmesine neden oldu.

Ve bu kısmı yüksek sesle söylemese de, Oblivion'da yollarını ayırdıklarından beri ona ne olduğunu bilmek istiyordu.

Güvende miydi?

Neden umursuyordu ki?

Hiçbiri mantıklı değildi.

Söyleyecek sözü, yapacak açıklaması kalmamıştı ve şimdi sadece yalnız kalmak istiyordu. Şu anki arkadaşlarının varlığında yabancı bir duyguydu bu. Ama kendisi gibi hissetmiyordu. Kendisi için çok önemli olan tüm bu insanları kandıran bir sahtekâr gibi hissediyordu ve gerçek kendisi bir kez daha ortaya çıkana kadar saklanmak istiyordu.

Nessa tekrar esnedi. "Ben cidden uyumaya gidiyorum."

"Uyumadan önce bir plana ihtiyacımız var," dedi Rhea, sesi sevecen ama sertti. Masadan isteksiz bir onay mırıltısı yükseldi.

Cas birkaç kez gözlerini kırıştırarak kendini konuşmanın içinde kalmaya zorladı.

Kal, kal, kal.

"Eve gidemeyiz." Darkhand'den buruşturulmuş notu aldı ve aralarındaki masaya fırlattı. "Ve nereye gidersek gidelim, neredeyse kesinlikle takip edileceğiz."

Arkadaşlarından hiçbiri aralarındaki bu nota şaşırılmış görünmüyordu.

Cas nedenini sorduğunda Rhea açıkladı: "Yangını çıkaranın o olduğunu biliyorduk. Aslında olaydan çok önce geleceğini biliyorduk. Meğer başımıza ödül konmuş *olsa* bile hâlâ bizi kollayan eski dostlarımız varmış."

Zev ayaklarının dibindeki küçük çantayı tekmeledi; Fallenbridge'den uzaklaşırken Cederic'in Hanı'ndan aldıkları birkaç çantadan biriydi bu. Diğerleri gece için tuttıkları iki yatak odasına güvenle yerleştirilmişti. "Darkhand gelmeden önce malzemelerimizin bir kısmını - kristal zulamızın çoğunu ve benzerlerini - bu şekilde aldık."

"Yağmur yangınları söndürdükten sonra geri dönüp yiyecek toplamayı planlamıştık," diye açıkladı Rhea, "bu yüzden sen geri döndüğünde Nessa'yla ben yakınlardaydık. Ne şans ama."

Nessa içkisinden uzun bir yudum aldıktan sonra yüzünü tahtaya gömmeden önce, "Bunların hiçbiri özellikle şanslı hissettirmiyor," diye mırıldandı.

Masayı kana benzeyen bir lekeye yaklaştırdı.

Sesi o kadar alışılmadık bir şekilde melankolikti ki, grubun geri kalanı uzun bir süre sessiz kaldı ve belirsiz bakışlar attılar.

Laurent sonunda Nessa'nın parmaklarını kalaylı fincanın kulpundan nazikçe çekerek, "Seni kesiyorum, hafif sıklet," dedi.

Gümüşayak masalarının altındaki geleneksel yuvasından dışarı süzüldü ve Nessa'nın kucağına süründü. Burnunu Nessa'nın boynunun kıvrımına soktu, kokladı ve yaladı, ta ki Nessa sonunda pes edip kulaklarını kaşıyana kadar - isteksizce ve başını kaldırmadan.

"Burada bu gecedен fazla kalamayız," dedi Rhea, konuşmayı tekrar iş meselelerine yönlendirirken bile Nessa'ya rahatlatıcı bir kol dolamak için uzandı.

"Bu *imparatorlukta* kalabileceğimizi sanmıyorum," diye ekledi Laurent. "Bir süreliğine Sundolia sınırını geçerseк Casia Varen'e karşı daha güvende olabilir."

"O güney imparatorluğunda da daha yararlı müttefikler bulabiliriz," diye onayladı Rhea yavaşça başını sallayarak. "Ve eğer Varen'ı tahtından indirmeye çalışacaksa bulabileceğimiz tüm müttefiklere ihtiyacımız olacak."

"Akı başında kim benimle ittifak yapar ki?" Cas koltuğunda arkasına yaslandı, karanlık ve umutsuz düşüncelerini daha fazla uzak tutamadı. "Tacı ya da krallığı olmayan ve nasıl kullanacağını bile bilmediği bir büyüye sahip bir kraliçe mi?"

Laurent, "Sizinle ittifak yapıyoruz," diye belirtti.

Cas gözlerinin arasındaki boşluğa masaj yaparak, "Evet ama ben de hiçbirinizin aklının başında olduğuna ikna olmadım," dedi. "Alınmak yok."

Zev'in bakışları Nessa ve Cas arasında gidip geliyordu. "Grubumuzdaki iyimserlerin ikisi de umudunu kaybetti. Yani resmen mahvolduk, öyle mi?" Herhangi bir onay beklemeden odayı geçti ve bardan kendine bir içki daha sipariş etti. Laurent döndüğünde ona ters bir bakış fırlattı ama Zev sadece omuz silkti. "Sonumuz geldi," diye tekrarlardı. "Ben de ölene kadar içebilirim."

Rhea ve Laurent olası planları tartışmaya devam ettiler.

Zev içmeye devam etti.

Nessa başını eğdi, sadece ara sıra Gümüşayak'ın yüzüne sokulmak için giderek artan agresif girişimlerini itmek için hareket etti.

Cas gözlerini kapadı ve olumsuz düşüncelerinden kaçmaya çalışarak sandalyesine daha da gömüldü.

Ama bu düşünceler onu terk etmedi ve çok geçmeden Cas eski, rahatlatıcı ritüeline geri döndü; parmaklarını bulabildiği her sert yüzeye vuruyor, sayıyor, her sayıyla kendini sabitliyor ve bu düşünceleri tartmaya çalışıyordu, böylece durmak bilmeyen yarışlarını durdurabilirdi.

Saat ilerlemeye devam etti. Sonunda arkadaşları sessizleşti ve masalarındaki hava bir şekilde daha da kasvetli bir hal aldı. Teker teker koridora, parasını ödedikleri odalara doğru baktılar. Nessa çoktan uyumuştı, kucağındaki tilki de öyle, onların olduğu yönden gelen yumuşak horlamalara bakılırsa.

Cas derin bir nefes aldı.

"Bir planım var," dedi, parmaklarını yumruk yaparak tıkırtılarını durdurdu. "En azından öyle sayılır."

Rhea ve Laurent bakışlarını ona doğru kaydırıldılar.

"Oblivion'daki o kuleden Fırtına büyüsünü kullanarak kaçtım," dedi Cas, "ve kontrol gibi bir şeyi başardım ve tüm bunlar şimdiye kadar kullandığım tüm büyülerden daha güçlü hissettirdi. Ama yeterince güçlü değildi. Beni tüketti. Kendimi toparladıktan sonra bile Varen'e zar zor saldırabilirdim. Ama dahası, o Fırtına büyüsünü kral-imparatora karşı kullandığımda, onu koruyan büyüü bir nevi... aydınlattı. O büyüü açıklaması zor bir şekilde hissettim. Zev'in bana verdiği ve benim de garip bir şekilde bağlandığım büyüdeki Gökyüzü enerjisine benziyordu."

Zev sonunda içkisini bir kenara bıraktı ve tüm dikkatini konuşmaya verdi.

Laurent konuşurken parmaklarıyla saydı. "Yani Fırtına büyüsü, Gökyüzü büyüsü ve...?"

"Diğerleri, muhtemelen," dedi Cas. "Ama bunların hiçbiri üzerinde tam bir kontrolüm yok. Hiçbirini *anlamıyorum*." Bir saati aşkın bir süredir meyhanenin bu bölümünün tek müşterisi onlardı ama Cas yine de etrafını iki kez kontrol etti ve konuşmadan önce sesini alçalttı: "Benim sihrim normal değil ve bunun nedenini bulmam ve sihrimi tamamen ortaya çıkarıp kontrol etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Benim için bu neredeyse müttefik toplamak kadar önemli."

"Ama bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Rhea.

"Tanrı cennetleri hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Varen'le haftalar önce konuştuklarımızı? On iki orta-tanrı -Marr- bir zamanlar dünyamızda üç imparatorluğu dolaşarak çok zaman geçirdiler. Ve buradayken uğradıkları yerler vardı. Varen'in gösterdiği haritada

Oblivion bu konutlardan bana en yakın olanıydı, ancak nispeten yakın olan bir tane daha vardı: Fırtına tanrıçasının sığınağı. Sembolünün Sundolia'nın en kuzey ucundaki bir noktanın üzerinde olduğunu hatırlıyorum."

"Şimşek Tepeleri. Yerliler oraya böyle diyor," diye söze başladı Zev, kız kardeşine bir bakış atarak. "Orası olmalı, değil mi? Memleketimize çok yakın."

"Cobos Çölü'nde, değil mi?" diye hatırladı

Laurent. Zev ve Rhea başlarıyla onayladılar.

"Ama biz o kum tepelerine ya da insanların ortasında olduğunu söyledikleri tapınağa hiç gitmedik," dedi Rhea, "giden kimseyi de tanımıyorum, en azından son on yıl içinde. Çünkü artık o kumların üzerinde hiç dinmeyen fırtınalar, dişlerden, pençelerden ve şimşeklerden oluşan canavar sürüleri var... ya da hikâyeler öyle diyor."

Hiç dinmeyen fırtınalar.

Sanki Cas için özel olarak tasarlanmış bir cehennem gibiydi.

Kendisini evlat edinen anne babasının öldüğü gece fırtına çıkmıştı - Asra'yla tanıştıktan ve onun tarafından evlat edinildikten sonra bile uzun süre gerçek, sevgi dolu anne babası olarak gördüğü kişiler. Artık gök gürültüsünün sesi ve şimşek çakması neredeyse her zaman paniğin içinde alevlenmesine, onu her zaman kaçamayacağı acımasız bir kiskacın içine almasına neden oluyordu.

Masada oturan herkes bunu biliyordu. Ve hiçbirinin onu mücadele ettiği bu saldırılar nedeniyle yargılamayacağını da biliyordu.

Ama yine de şimdi onlardan bahsetmemeye kararlıydı.

"O tapınağa ulaşacağım." Bu açıklamayla biraz sersemlediğini hissetti ama devam etti: "Sanırım üzerinde en çok kontrol sahibi olduğum büyü Fırtına türü büyü; bu yüzden Fırtına Cenneti'nin bu kadar yakın olması neredeyse kader gibi görünüyor, değil mi?"

Yine de kimse hemen konuşmadı. Aralarında genellikle *kadere* inanan tek kişi Nessa'ydı, o da şu anda uyanıktı ve dinliyordu ama konuşmaya sadece arada sırada sarhoş hıçkırıklarıyla katkıda bulunuyordu.

Sonunda Laurent, "Önce gerçekten Sundolia'ya *varmamız* gerekiyor," dedi. Rhea ve Zev'e bakmadan önce bir an kaşlarını çatarak düşündü. "Siz ikiniz o güney imparatorluğundansınız; Aradaki'yi geçmeyi nasıl başardınız?"

Rhea başını salladı. "Biz yapmadık. Kethra'ya geldiğimizde Alderstone'daki limandan hareket eden bir ticaret gemisine bindik."

Tabii ki.

Sundolia ve Kethra arasındaki az sayıdaki ticaretin çoğu deniz yoluyla yapılıyordu; iki imparatorluk arasındaki o vahşi alanda mal taşımaya çalışmak delilik olurdu.

"Ama sahile gidip bizi taşıyacak bir gemi bulmamız *en az* bir hafta daha sürer," diye belirtti Cas. "Ve sonra Stormhaven'a ulaşmak için imparatorluk boyunca *geri dönmemiz* gerekecek."

Rhea kaşlarını çatarak, "Haklı," dedi.

"Ve Varen ne kadar pervasızca davranırsa davransın, zaman bizim tarafımızda değil." Laurent, "Öyleyse Aradaki'nin içinden geçeceğiz," diye sözlerini tamamladı.

"Önümüzde eğlenceli bir hafta var gibi görünüyor," dedi Zev içkisinden bir yudum daha alarak.

Cas kendi içkisinin sapını iki eliyle kavradı ve çizik kalaydaki yansımasına bakarak, "Hepiniz gelmek zorunda değilsiniz, biliyorsunuz. Aslında gelmemenizi tercih ederim. Eğer herhangi birinize bir şey olursa... ne yapacağımdan emin değilim."

Yanıt hızlıydı, neredeyse eşzamanlıydı: "Sus," dedi

Rhea.

"Aptal olma," dedi Zev.

Laurent, "Detaylı bir plan hazırlayacağız," diye ısrar etti.

Nessa bile Cas'a kuşkulu bir bakış atacak kadar başını kaldırdı. Ve sonra dört arkadaşı, Cas'ın itirazını ikinci kez düşünmek bile istemeyerek, Cas'ın katkısı olmadan bir sonraki adımın ne olacağını tartışmaya başladılar. Cas onların konuşmalarını karnında bir sıcaklık ve endişe karışımıyla izledi.

Dakikalar sonra Laurent ona döndü ve "Bunu yapmak istediğinden eminsen, sabah ilk iş olarak bizi Arada'ya götürecek bir rehber bulacağız" dedi.

Cas tereddüt etti.

Emin miydi?

Elini uzatmıştı. Varen karşılık vermemişti. İşlerin böyle gitmesini istememişti ama böyle gitmişti ve şimdi bir karar vermesi gerekiyordu.

Yani evet, kontrol edebileceği şeylere odaklanacaktı. Sihri gibi, umarım.

Ve sonra o büyüü kardeşini durdurmak için kullanacaktı, nasıl yapmak zorundaydı.

"Varen hareketleriyle bizi öylece bırakmayı planlamadığını yeterince açık bir şekilde gösterdi, değil mi?" diye düşündü yüksek sesle. "Ve onunla savaşmamanın bedeli masum hayatlar. Kraliçe olmak istemiyorum. Ama yine de ona karşı durmanın bir yolunu bulmam gerekecek, çünkü açıkça benimle savaşmak istiyor. Yaptığı seçim bu."

Zev içkisini kaldırdı. "O zaman onu bu seçiminden pişman edelim, olur mu?" Cas da kendi bardağını kaldırdı ve sonra diğerleri teker teker dayanışma içinde içkilerini tokuşturdular. Her boş gümbürtü Cas'ın aklına Savaş davulları çalıyor, onu savaşa doğru sürüklüyordu.

Kazanabileceğinden emin olmasa da savaşmaya niyetli olduğu bir savaş.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINE

ACI, DAHA ÖNCE HIÇ HATIRLAMADIĞI KADAR KÖTÜYDÜ.

Odasının kapısını kapatırken sağ kolundaki yanma o kadar şiddetlendi ki Elander hemen gömleğini çekip çıkardı ve altında tahrip olmuş bir deri görmeyi bekleyerek bir kenara fırlattı.

Ama kan yoktu.

Kabarcık yoktu.

Çürük yok.

Sadece Oblivion'a döndüğünde her zaman orada olan ve bu diyarın büyüüne tepki olarak belli belirsiz parlayan işaretler vardı. Rook tanrısının büyüünün yüzyıllar boyunca ona dokunduğu her yer için dönen bir işaret. Bu işaretler ona güç vermişti ama bunun bedeli zincirler ve kölelikti. Onu şu anda bile üstündeki tanrıya bağlayan işaretler - sabrı azaldıkça Kale tanrısının giderek daha sık yararlandığı bir bağlantı.

Elander yatağa doğru sendeleyerek yürüdü, acı her nefesini alıyor ve başının dönmesine neden oluyordu. Rook tanrısının büyüü tam da acımasızca içinden geçerken kendini ayaklıklara tutundu. Kendini aşağıya bıraktı, sırtı cilalı yatak direğine doğru kaydı. Altındaki halıyı tek yumruğuyla kavradı. Diğer yumruğuyla battaniyenin bir parçasını kaptı ve bezi ağzına sokup bağdırmamak için ısırıldı.

Kapana kısıldığı bu beden ve zihin, bu tür bir işkenceye dayanmak için yaratılmamıştı.

Ama buna katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Çünkü alternatifi teslim olmaktı. Çok zayıf olduğunu, kendisinden isteneni yapamayacağını, yaptığı hataları telafi edemeyeceğini ve kendisini bir kez daha ilahi statüye layık olduğunu kanıtlamayacağını kabul etmektir - onu kaybettiği kişiye yaklaştırabilecek bir statü.

Bazı günler sanki Kale Tanrısı onun pes etmesini *istiyormuş* gibi hissediyordu. Sanki Ölüm ve Yıkımın yeni orta tanrısı olarak hizmet etmeye hazır ve bekleyen başka bir aracı varmış gibi.

Ancak Elander'in bu dövüşle işi henüz bitmemişti.

Birkaç acı dolu dakika boyunca yatağına yığılı kaldı, gözleri içini parçalayan ateşli acıya karşı sıkıca kapalıydı.

Sonunda, donuk, ağırlı bir yanmaya dönüştü.

Arkasını döndü, parmaklarını şilteye geçirdi ve kendini yukarı kaldırdı. Titreyen kollarını bir anlığına şilteye dayadı, nefesini tutarken başı öne eğikti. Kasları daha fazla acı dalgası bekleyerek gergin kaldı.

Bu özel işkence seansının gerçekten bittiğini varsaymak güvenli görüldüğünde, Elander yataktan uzaklaştı ve bir kez daha çıplak kollarını, ellerini, karnını inceledi. Hâlâ tanınmayacak kadar kabarmış olmaları gerekiyormuş gibi hissediyordu. Oyulmuş, morarmış... *bir şeyler*.

Ancak bir kez daha, istismara dair neredeyse hiçbir dış belirti yoktu.

Başını kaldırdı. Odanın karşısındaki karanlık penceredeki yansımasına baktı. Saçlarının dağınık dalgalarına, tenindeki ter parıltısına, ayaklarının üzerinde hâlâ biraz huzursuzca sallanan vücuduna.

"Aptal," diye mırıldandı.

Çünkü tam olarak gerçek buydu. Hayatında gördüğü en büyük aptaldı. Bu acının geleceğini *biliyordu*. Tutsağının gitmesine izin vererek bunu kendisi istemişti ve şimdi aldığı cevap karşısında zorlukla direnebiliyordu.

Malaphar'ın intikamı anında olacak, diye uyarıyordu Caden. Ve öyle de oldu.

Thorn, Oblivion sınırlarının ötesine geçtiği anda başlamıştı. Kale tanrısı hoşnutsuzluğunu ilk başta gücünün küçük parıltılarıyla belli etmişti; Elander'in sırtına dokunarak ona yalnız olmadığını hatırlatmak gibi.

Kale tanrısı bıçaklarla vuruyormuş gibi hissetmesi dışında.

Saatler geçip günlere dönüştükçe baskı ve acı daha da artmıştı. Elander ve Thorn'un yolları ayrıldığından beri üç gün geçmişti ve bu son ceza şimdiye kadarkilerin en şiddetlisiydi.

Bu cezalar daha ne kadar kötüleşebilir?

Ya o üst-tanrı bu oyunu oynamaktan bıktıysa ve hizmetkârını hiçbir uyarıda bulunmadan ortadan kaldırıysa?

Bu mümkündü. Malaphar'ın Elander'a olan güveni buharlaşıyordu. Solasen ailesinin son üyesi de bulunduğu ve Varen'in hayatta kalmasını çevreleyen gizem çözülmeye başladığına göre, Elander'e *olan ihtiyacı* da buharlaşıyordu.

Kale Tanrısı son görüşmelerinde ne demişti? *Ben becerikliyim. Gerekirse emirlerimi yerine getirecek başka bir canavar bulabilirim.*

Ve Elander attığı her şüpheli adımda, üst-tanrının sabrını biraz daha sınıyordu. Bu tehlikeli bir oyundu. Dar ve tehlikeli bir yolda yürüyordu.

Neden yürüyordu ki?

İçten içe her şeyin nasıl sona ereceğini biliyordu. Hâlâ Solasen ailesini ve yozlaştırdıkları imparatorluğu mahvetme planlarını sürdürmeye niyetliydi; yirmi yıldır düşündüğü tek şey buydu. Uğruna çalıştığı tek şey. Sona duramayacak kadar yaklaşmıştı.

Ama o son gelene kadar, şimdi Thorn'a bu dünyada mümkün olduğunca çok nefes aldirmaya *da* kararlıydı. Bedeli *kendi* ciğerlerinden nefesini çalan bir acı olsa bile. Kardeşini öldürmesine yardım etmesi için ona ihtiyacı vardı, evet. Varen'i öldürebilmeleri için gidip sihrini çözmesine ihtiyacı vardı...

Ama geçen gün onu bırakmasının nedeni bu değildi. Bunu neden yaptığından hâlâ tam olarak emin değildi.

Var olan en büyük aptal olduğu için olabilirdi.

Kapı çalındı. Caden'in büyüünü hissetmişti ki, diğer taraftaki hizmetkârının sesini duydu ve hem kendisinin hem de Tara'nın daha önce yerine getirmeleri için gönderildikleri görevlerden döndüklerini bildirdi.

"Hemen geliyorum," diye seslendi Elander.

Kendini toparlaması, o çıldırtıcı, soluk saçlı kadının yüzüyle ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırması, giyinmesi ve görünüşünü düzeltmesi gerçekten de birkaç dakika sürdü. Ama bunu başardı ve çok geçmeden odasından çıkıp dışarıdaki merdivenlerden indi.

Caden ve Tara'nın, bir nevi çalışma odası olarak kullandığı odada kendisini beklediklerini hissetti ve her zamanki gibi güçlü, kendinden emin adımlarla kare şeklindeki penceresiz alana girdi.

Hâlâ derisini uyuşturan donuk ağrıya rağmen her zamanki gibi iş.

Ancak bu davranışın umduğu kadar ikna edici olmadığı açıktı; Tara onu görür görmez hemen köşedeki rafa doğru ilerledi, oradan kristal sürahilerden birini aldı ve içindeki amber renkli sıvıdan ona bir bardak dolusu döktü.

Alkol, bir tanrı olarak hiçbir zaman arzuladığı bir kötü alışkanlık olmamıştı ve alkolün çoğu, ölümlüler üzerinde yarattığı etkinin neredeyse aynısını tanrısallar üzerinde yaratmıyordu

-Ama şu anki bedeninde geçirdiği zaman içinde, insanların *brendi* adını verdiği bu ruha karşı bir tat geliştirmişti. Tara'nın da vardı ve bunu damıtma sanatında usta olanları bulmak için zaman ayırmıştı.

Ayrıca Elander'in bu içkilerden birine ne zaman ihtiyaç duyduğunu anlamakta da son derece başarılı olmuştu.

Kadının kendisine uzattığı bardağı aldı, teşekkür etti ve Caden'a baktı. "Rapor ver."

"Varen bundan sonra Greyedge ve Malgraves'te gösteriler düzenlemeyi planlıyor. Malgraves'in işaretlenmiş nüfusu özellikle yüksek; duyduğuma göre yarıya indirmeyi umuyor. Askerlere, şahsen gözaltına aldıkları ya da öldürdükleri kişi sayısına göre ödüller vaat edildi."

Tara yüzünü buruşturdu.

Elander bu konuda soğukkanlılığını korusa da, son zamanlara kadar babası kadar şiddet yanlısı olmayan bir kral-imparator için son derece... pervasızca görüldüğünü düşünüyordu.

Ama Elander Caden'in raporundan şüphe etmedi. Ne de olsa Caden Kan'ın küçük ruhuydu ve büyüğü ona diğerlerinin kitapları okuduğu gibi zihinleri okuma imkânı veriyordu.

Bu, Elander'in de düşmeden önce sahip olduğu bir güçtü. Söz konusu gücü Caden'e veren de oydu ama *Elander*'e bu gücü veren aslında Kale Tanrısı'ydı. Ve şimdi bu büyü, Elander'in diğer tüm büyüleri gibi, o üst-tanrının cezası yüzünden kaybolmuş ve çarpılmıştı; yakın zamanda ölenlerin hayatlarının sadece bir dokunuşla gözlerinin önünden geçtiğini hâlâ görebiliyordu ama yaşayanların zihinleri artık onun için bir gizemdi.

Yüzyıllar boyunca insanları istediği zaman okuyabilmek inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Ama en azından hizmetkârı bu gücün seyretilmiş bir formunu muhafaza etmişti; sıradan bir insan Caden'dan sır saklayamazdı.

"Malgraves'te bizim etkimiz altında olan insanlar mı var?" Elander sordu.

"Evet; zaten oradaydım, onları bizzat yerine koydum. Yapabilirim daha fazla yardım ayarlayabilirim. Aynı şeyi Greyedge'de de yapabilirim.

nüfus çok daha az. Ayıracak kaynaklarımız var."

Elander bunu düşünerek içkisinden bir yudum aldı. Kraliyet ordusu içinde bir sahtekâr olarak geçirdiği yıllar onlara bu kaynakları sağlamıştı. Rütbeleri yükselip yüzbaşı olduğunda bazı insanlar doğal olarak onun etkisi altına girmişti. Diğerleri ise her zaman ne düşündüklerini bilme gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip olan Caden tarafından kandırılmıştı. Diğerleri ise Tara ve onun Gölge büyüsü tarafından ikna edilmişti - halüsinasyonlara neden olan ve zihinleri Caden'in onları okuduğu kadar kolay manipüle etmesini sağlayan büyü. Yöntemleri konusunda ince ama kasıtlı davranmışlar, Varen'in burnunun dibine sessizce itaatsizlik tohumları ekmişlerdi.

Şimdi de Varen'in planlarını yavaşlatmak için bu asi insanlar üzerindeki nüfuzlarını kullanıyorlardı.

Aslında mesele hayat kurtarmaktan çok büyü kurtarmaktı. Malaphar tarafından kendisine verilen görevin diğer kısmı da buydu - imparatorluğun üzerine inip işini bitireceği zaman geldiğinde Kethra'da o tanrıyı ayakta tutmaya yetecek kadar büyü kaldığından emin olmak- ve bu görevi yerine getirmeleri şarttı. Bu işaretlelenmiş insanları ve taşıdıkları büyülü enerjiyi başarıyla 'korumak' umarım Elander'e hizmet ettiği tanrının biraz daha sabrını kazandırırdı... ve ona geri kalanını çözmesi için gereken zamanı verirdi.

Elander, Tara'ya dönmeden önce Caden'a, "Malgraves'e odaklanacağız," diye emretti. "Peki ya sen?"

Caden Varen'a atanmışken, onu diğer Solasen kardeşini izlemesi için göndermişti.

Tara ona, "Arkadaşlarıyla yeniden bir araya geldi," diye bilgi verdi. "Fallenbridge'de Varen için sorun yarattılar ve şimdi güneye gidiyorlar." Adamın içkisini doldurduktan sonra kendisi için doldurduğu içki bardağından bir yudum aldı, ayrıntıları hatırlamaya çalışırken gözleri kısıldı. "Manipüle ettiğim casus bana Aradaki'yi geçip Sundolia'ya gitmeyi planladıklarını söyledi ama tam olarak nereye gittiklerini öğrenemedi."

Elander elindeki bardağı daha sıkı kavradı. "Aradaki" mi? "Bir rehberleri var ama..."

"Ama hangi rehber o yerdeki dengesiz büyüyle gerçekten başa çıkabilir ki?" diye mırıldandı.

"Kesinlikle."

Ayrıca *Thorn*'un büyüsünün bu dengesizliğe nasıl tepki vereceği de bilinemezdi. Onun gücü tuhaftı. Bunu koruyabileceğine güvenmiyordu.

o vahŖi doğanın büyülü enerjileri arasında kontrol altında. Oradan canlı çıkabileceğine inanmıyordu.

Ve bu onu birkaç nedenden ötürü endiŖelendiriyordu.

"Onun için endiŖeleniyorsun." Tara'nın sesi imalarla doluydu.

EndiŖelenmedięini söylemeyi kendine yediremedi, bu yüzden hiçbir Ŗey söylememeyi seçti ve bunun yerine içkisinden uzun bir yudum aldı.

"Sadece tekrarlamak için söylüyorum: O artık bizim d Ŗmanımız," dedi Caden. "Kimliği hakkındaki gerçeği fark etmeden önce ikiniz arasında ne yaŖanmıŖ olursa olsun, o *her zaman* bizim d Ŗmanımızdı."

Elander içkinin geri kalanını i ti. Sessizlik emri vermeliydi ama bunun için enerjisi yoktu.

Caden, "Ŗimdilik güneye gidiyor olabilir ama bu imparatorluğun hem iŖaretli hem de iŖaretsiz insanları için savaŖmak üzere geri döneceğinden hiç Ŗ phem yok," diye ısrar etti. "Rook tanrısına ve hizmetkârlarına karŖı savaŖmak için. Yani *bize karŖı*."

"Biliyorum." Elander odayı geçti ve kendine bir bardak daha konyak doldurdu. YavaŖ a yudumladı. D Ŗ nceli bir Ŗekilde.

Caden konuŖmadan onu izledi, gözlerinde Ŗiddetli bir parıltı vardı.

Ama Caden'in gözlerinde aslında *her zaman* Ŗiddetli bir parıltı vardı, bu yüzden Elander buna aldırmadı.

D Ŗ nmek için zaman ayırdı ve sonunda devam ettiğinde hizmetkârlarından ziyade tavana hitap etti: "KardeŖiyle baŖa çıkmamıza yardım etmesi için ona canlı ihtiya ım var. Bunu aŖmıŖtık."

Caden, "Evet ama Varen'ı öldürmek için baŖka bir yol bulabiliriz, elbette," dedi.

Elander gözlerini indirdi ve Caden'ı değil, Tara'yı ve onun tahmin edilebileceği gibi daha sakın bakıŖlarını aradı.

Ama Tara ona da baŖını salladı. "Bence potansiyel olarak değerinden daha fazla soruna neden oldu. Ve daha fazlasına da yol açabilir. Ayrıca, kendimize zaman ve iyilik kazandırmaya  alıŖıyorsak bir ölüm hiç olmamasından iyidir - ve iki kardeŖ arasında öldürmesi daha kolay olan o gibi görünüyor. Daha fazla zayıflık gösterdi."

Elander kaŖlarını çattı ama Tara'nın ifadesi deęiŖmedi. Bu bir sürpriz değildi; Caden'in gözlerindeki Ŗiddet kadar tahmin edilebilirdi.

Elander'la sık sık aynı fikirde olmamaya cesaret edemezdi ama bunu yaptığında da her zaman Elander'a sabitlediği o sakın, sarsılmaz bakıŖla yapardı. Caden'in ateŖli tartıŖmaları arasında sık sık mantıklı bir ses olarak ortaya  ıkmıŖtı. Elander'ın

İkisi birbirini dengeliyordu; bu yüzden bu iki hizmetkâr ruhu da her zaman kendisine bu kadar yakın tutmuştu.

Tara soğukkanlı bakışlarını sürdürürken, Caden başka bir tartışmaya girdi: "Varen'i koruyan büyü bir şekilde onun gücüne bağlıysa, belki de *onu* yok ederek bu koruyucu büyüü yok edebileceğimiz aklına geldi mi?"

Elander kaşlarını çatı. Çünkü elbette aklına gelmişti. *Thorn*'un gerçekte kim olduğunu anladıktan birkaç dakika sonra aklına gelmişti.

Ve sonra, hâlâ kendisine itiraf etmek istemediği nedenlerden ötürü, bu olasılığı hemen bir kenara itmişti.

"Her iki durumda da, eninde sonunda onu öldürmek zorundayız," dedi Tara o sakın ve gerçekçi tavrıyla.

Elander içini çekti. "Eninde sonunda, evet."

"Ve geçen gün onu bırakarak bir plan yaptığını biliyorum, ama-" Bir elini kaldırdı ve Tara sessizce "Affet beni, ben sadece..." demeden önce bir an sessiz kaldı.

"Affedilecek bir şey yok," dedi ona, cazip, damıtılmış zehirlerinin çeşitli şişelerinin bulunduğu rafa doğru yürürken. Kadehini bir kez daha doldurmayı düşündü ama bunun yerine aşağıdaki rafta duran kitaplardan birine uzandı. "İyi noktalara değindiniz. İkiniz de."

Ciddiyetle konuştu ve yine de havadaki gerginlik hissediliyordu. Onların hayal kırıklığını hissetti. Korkularını. Haksız da sayılmazdı; bu gece kendinde değildi, *birkaç* gecedir de kendinde değildi ve böyle devam ederse hiçbirinin geleceği için iyiye işaret değildi.

Her zamanki kendinden emin, sorgulanmayan kontrolü kayıyordu ve onu yakalayıp geri çekmesi gerekiyordu.

Dikkatini Caden'a çevirdi ve bu kez konuşmadı, emretti: "Sabaha Malgraves'te olmanı istiyorum. Savaş bitene kadar orada kal. Varen'in bu lanet imparatorluktan daha fazla büyüü başarıyla ortadan kaldırmasına ihtiyacımız yok." Sesi o kadar sertleşmişti ki Caden bile onunla tartışmaya cesaret edemiyordu.

Caden hafifçe eğilerek oradan ayrıldı ama Tara kaldı, hâlâ sessizce onu izliyordu.

Ona da gitmesini emret, dedi kendi kendine.

"Söylemek istediğin bir şey var," diye yorum yaptı. Kadın başını salladı. Durakladı ve sonra: "Bir soru sorabilir miyim?"

Kitabı, ikinci içkisinden arta kalanlarla birlikte odanın arkasındaki masaya taşıdı. "Konuş."

"O gece sarayda onu neden kurtardın? Ve neden gitmesine izin verdin?"

"Buna zaten cevap verdim." Masanın arkasındaki sandalyeye yerleşti. Üç Marrland imparatorluğunun ayrıntılı haritalarıyla dolu kitabı açtı ve dalgınca sayfalarını çevirdi. "Onun sihrini çözmesi için bir şansı olmasını istiyorum, çünkü kardeşine karşı bana yardım etmesini istiyorum."

Tara hemen cevap vermedi, ta ki adam bakışlarını onunkilerle buluşturana kadar. Sonra belki de cesaretini toplayarak derin bir nefes aldı ve "Tek neden bu muydu?" diye sordu.

Gözlerini kaçırdı ve içkisinin kalanını bitirdi.

"Ben öyle düşünmüyordum," dedi Tara sessizce. "Senin üzerine yağdırdığı cezalara bakılırsa Kale Tanrısı da öyle düşünmüyordu."

Elander parmak uçlarıyla karnının alt kısmına hafifçe bastırdı, yanma hâlâ geçmemişti. "O kadar belli mi?"

"Benim için öyle." Bir adım öne çıkıp boş kadehi aldı. "Düşünmeyi bırakıp dikkatini verecek kadar uzun süre düşünse Caden da muhtemelen bunu fark ederdi."

Elander bu değerlendirme karşısında kıkırdadı. "Madem bu kadar yakından ilgileniyorsun, o zaman belki kendi soruna kendin cevap verebilirsin. Sebebi nedir?"

Bir duraklama daha ve sonra: "Bir tahminim var."

Aslında bu *tahmini* duymak istemediğini fark ettiğinde vücudu gerildi. Ama bir kez daha, bunu o istemişti, değil mi? Ve cevabı merak etmekten kendini alamadı.

Tara boş bardağı elinde evirip çevirirken şöyle dedi: "Sanırım sana... *onu* hatırlatıyor."

Dikkatini tekrar önündeki kitaba çevirdi. "Artık hiçbir şey bana onu hatırlatmıyor."

"Bunun tamamen doğru olduğunu sanmıyorum." "Dur," diye uyardı.

Tara durdu. En azından bir dakikalığına. Sonra şöyle dedi: "Ayrıca, yakın olduğumuz şeyleri korumak istemek insanın doğasında var. O Solasen denen kadına yakınlaştın. Olanları izledim."

"Ah, ama ben tam olarak insan değilim, siz de değilsiniz."

"Hayır, ama yeterince yakın. Bazı günler kendimi bir ruhtan çok bir insan gibi hissediyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtını masaya yasladı. "Bu o kadar da kötü değil, gerçekten."

Bu da Elander'ın bir başka sessiz kıkırdamasına yol açtı. "İnsan olmayı mı tercih ederdin?"

"Ben öyle bir şey demedim." Parmak uçları elindeki bardağa vurdu, vurdu, vurdu. "Ama bunca zaman sonra bunu düşünmemek zor, değil mi?"

"Sadece onlarca yıl oldu," diye hatırlattı ona. Çoğu zaman çok daha uzunmuş gibi gelse de, bu düşmüş formlarda geçirdikleri zaman aslında tüm varoluşları içinde sadece bir göz kırpmaydı.

Tara sanki onu duymamış gibi devam etti: "İnsanlar son derece kırılgandır, ama bu kırılganlıkta bir şey var, bilmiyorum... *sevecen*. Varoluşun geçici doğası ve tüm bunlar. Sanırım daha şiddetli yaşıyorlar çünkü her şey sona eriyor. Her şey daha cesur görünüyor. Aşk, nefret, trajedi..." Ona doğru bakmaya başladı ama kendini durdurdu.

Bu kelimeden nefret ederdi, *trajedi*.

Bu tam da hüzünlü bir insan hikâyecisinin geçmişinin belli bölümlerini anlatmak için kullanacağı bir kelimeydi ve o bu hikâyeye kendini kaptırmak istemiyordu.

"Ben insan değilim," dedi kararlı bir şekilde, "sen de değilsin. Yoksa yüzyıllar önce yükseldiğin için pişman mısın?"

Bardağa vurmayı bıraktı ve elleriyle daha sıkı kavradı. "Hayır, tabii ki istemiyorum."

Konuşma, kadim yerlerin üzerine çöken sessizlik gibi yankılanan bir sessizliğe dönüştü. Elander ve Tara'nın kendileri gibi, birçok yaşamdan daha fazla yaşam görmüş yerler.

Elander bunu pek sık *düşünmezdi* ama evet: O da bir zamanlar insandı. Üç gerçek tanrıdan biri -üst tanrılar, Moraki- onları hizmetkâr olarak seçene kadar, tüm orta tanrılar bir zamanlar insandı. Yaratılan dünyayı daha da şekillendirebilmeleri için büyü bahsettikleri bir araç olarak. Daha sonra orta-tanrılar da bu örneği takip etmiş, çoğu sonunda ister insan ister hayvan olsun, kendilerine ait kaplar seçmiş ve bu kaplara vermek zorunda oldukları büyüün tonlarını bahşetmişlerdir.

Tara, Elander'ın seçtiği ilk taşıyıcıydı. Yeni güçleri üzerinde şüpheli bir kontrole sahip genç bir Ölüm Tanrısı ile karşılaştıktan sonra irkilmeyen ilk insan. Kendi isteğiyle yükselmeyi, ona bağlılık yemini etmesi karşılığında tanrısallığı almayı kabul etmişti ve sonra da

güçlerini kontrol etme ve Rook tanrısının ondan istediklerini yerine getirme çalışmalarında ona yardımcı oldu.

Bazı açılardan bir hizmetçiden daha fazlasıydı. Sahip olduğu *aileye* en yakın şey olduğunu düşünüyordu. Tüm Marrlar için durum böyle değildi; bazı orta-tanrı dostları kendilerine hizmet eden küçük ruhlara köleden biraz daha fazlası gibi davranıyordu. O ruhlardan birinin kendilerini Caden ve Tara'nın yaptığı gibi sorgulamasına asla izin vermezlerdi. Onlar mutlak güç ve kontrolü, danışmanlık ve arkadaşlığa tercih ederlerdi.

Elander bazı günler bunun nedenini anlıyordu.

En azından işleri daha az karmaşık hale getirebilirdi.

"Haklısın," diyordu Tara. "Elbette, ben sadece saçmalıyordum. Bizim ilahi olmamız gerekiyor ve yakında buna geri dönmenin bir yolunu bulacağız."

Kitabını da yanına alarak sandalyesine geri oturdu. "Güzel. Bunun hallolduğuna sevindim."

Kadının yüzüne bakarak bu konudaki düşüncelerinin hiç de *sabit* olmadığını anlayabiliyordu ama yine de kitaba geri döndü ve daha fazla konuşmaya davet etmedi.

Haritalar ve çizelgelerden oluşan kitabı karıştırdı, resimlere hiç dikkat etmedi.

Tara odanın raflarını yeniden düzenlemekle meşguldü ve çalışırken sessiz bir melodi mırıldanıyordu.

Ona Caden'ın örneğini izlemesini ve *gitmesini* emretmeliydi. Ama bir şey onu durdurdu. Belki de daha önce çektiği acının hatırasıydı; Malaphar saldırmadan önce Elander yalnız kalana kadar bekleme eğilimindeydi. Eğer Tara yakınında kalırsa, bu üst-tanrının bir sonraki ziyaretini engelleyebilirdi.

Ne kadar korkak oldum, diye düşündü kendinden nefret ederek.

Dakikalar geçti ve sonra Tara kitapları dizmeyi bitirdi ve sanki artık sessiz kalamayacakmış gibi aniden ona döndü: "Döndüğümüzde onu bulmayı umuyorsun, değil mi?"

Yine bu.

"Bu mümkün olmalı," dedi Tara, yine o gerçekçi ses tonuyla. "Yükseldiğimizde, onu bulmak için cennetleri ve cehennemleri dolaşmanı engelleyecek ne var? Daha önce o âlemler arasında hep özgürce dolaştın. Ve tabii ki ben de seninle gelirdim. Caden da öyle." Hüzünlü bir gülümseme

dudaklarını çekiştirdi. "Yine de neredeyse tüm zaman boyunca şikayet edeceği kesin."

"O gitti, Tara." Kucağındaki kitabı tekrar açmak için kapattı. "Bir daha ondan bahsetme."

Tara hiç konuşmadan onu inceledi, kaşları çatılmıştı.

Elander iç çekti. *Hizmetkâr ve ilgili arkadaş* arasındaki çizginin iyice bulanıklaştığı bu gibi anlarda ne yapacağını asla tam olarak bilemezdi. "Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, evet," dedi o belirsiz sessizlikten birkaç dakika sonra. "Onu bulmayı düşündüm."

Nasıl olur da bunu düşünmez?

Tara'nın bahsettiği kadın, düşmesinin nedenlerinden biriydi. Çünkü ona yardım etmeye çalışmış ve bunun bedelini çok ağır ödemişti. O kadın da dahil olmak üzere *herkes* bunun bedelini ağır bir şekilde ödemişti.

"Ama siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki Malaphar onu bir daha görmemem için elinden gelen her şeyi yaptı."

Tara sonunda ne diyeceğini şaşırmış ve belki de bu konuyu açtığı için üzgün görünüyordu.

Güzel.

"Zaten şu anda böyle şeyleri düşünmemize de gerek yok," d i y e devam etti. "Öncelikle *bu* diyardaki sorunlara odaklanmamız gerekiyor."

Başını salladı.

"Yani müstakbel kraliçe güneye doğru gidiyor," diye sordu.

Tara derin bir nefes aldı ve düşüncelerini yeniden düzenlemek istercesine başını hafifçe salladıktan sonra, "Öyle. Ve henüz ölmesine izin veremeyeceğimizi anlıyorum; Varen'ı korumak için kullandığı büyü hakkında yeterince bilğimiz yok. Bu büyüü tersine çevirebilecek tek kişinin o olma ihtimali var. Ve evet, onu öldürmek büyüü de öldürebilir ama aynı zamanda kalıcı hale de getirebilir."

"Büyünün her iki şekilde de işe yaradığını gördüm," dedi Elander, "senin gibi." "Evet."

"Ne tür bir büyüyle karşı karşıya olduğumuzu henüz tam olarak bilmiyoruz," diye belirtti.

"Ama gerçekten ne tür bir büyüyle uğraştığını anlayabileceğini düşünüyor musun?"

"Biz Varen'in yeni keşfettiği kana susamışlığını engellemeye odaklanırken en azından denemesine izin verebiliriz." Elinde tuttuğu kitaba baktı.

Kethran ve Sundolian imparatorlukları arasındaki tarihi rotaların ayrıntılı diyagramı. Bu yolların çok azı Thorn ve arkadaşlarının geçmeyi planladıkları Vahşi Arada'dan geçiyordu.

Neden böyle bir geçişi riske atsinlar

ki? Nereye gidiyordu ve neden?

"Varen'a mı odaklanacaksın?" Tara sordu. Cevap vermedi.

"Kız kardeşinin peşinden ben gitmeliyim, sen değil," diye ısrar etti Tara. "Onu uzaktan koruyabilirim. Hatta belki bundan da fazlasını yapabilirim."

"Daha mı? Ne demek istiyorsun?"

"Ben... Ben sadece onunla vakit geçirebilirsem, zihni üzerinde kurnazca sihrimi kullanmaya başlayabileceğimi düşünüyordum. Onu Varen'e karşı kullanmaya hazır olduğumuz güne hazırlanmak için."

Elander neredeyse kendini bu plana başını sallarken bulacaktı çünkü bu işi Tara'ya bırakmanın daha akıllıca olacağını biliyordu. Tara'nın büyü Varen'in ordusundaki pek çok kraliyet askerinde işe yaramıştı... Bu şekilde de kendi avantajlarına kullanabilecekleri neredeyse kesindi.

Ve bunu yapması için Tara'ya emir vermesi yeterliydi, o zaman iş bitmiş olacaktı.

Ama bu emri *vermeye bir* türlü cesaret edemiyordu. Gölge büyüünün Thorn'un zihnini ele geçirmesi fikrinden hoşlanmamıştı.

"Efendim?"

"Kimsenin onu korumasına gerek yok," dedi. "Şu an için kendi başına yeterince iyi hayatta kalabilir. Ve büyüü Caden'a yardım etmek için kullanmanı tercih ederim."

Tara'nın gözleri hayal kırıklığını ele veriyordu ama dudaklarını birbirine sıkıca bastırmaya devam etti.

"Size ne yapmak istediğimi söylememe *gerek yok*," diye ekledi Elander, "ama Valori de Solasen'in bizden fazla uzaklaşmamasını sağlayacağım."

Tara'nın dudakları aralandı, sonunda argümanı kaçmaya başlamıştı, ama adam onun sözünü kesti

"Şunu daha açık ifade edeyim: Caden'i Malgraves'e kadar takip etmeni *emrediyorum*, gerisini boş ver. Ben halledeceğim."

Bakışlarını indirirken göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Elbette efendim."

Aralarındaki o rahatsız edici, boş sessizlik bir kez daha uzadı.

Genelde ona bu şekilde emir vermek zorunda kalmazdı, bunu yapmaktan da pek hoşlanmazdı ve belki de bu nedenlerden ötürü, kendini eklemek zorunda hissetti: "Görölmek niyetinde değilim; sadece görmek istiyorum. Gereğinden fazla riske girmeyeceğim. O yüzden fazla endişelenmeyin."

Söz konusu olan sadece kendi varlığı değildi ve bunu unutmamıştı. Tara ve Caden onunla kalmayı, onunla birlikte düşmeyi, bu sefil, zayıf ve ağrıyan bedende sıkışıp kalmışken bile ona hizmet etmeyi seçmişlerdi.

Sadakatlerinin boşa gitmesine izin veremezdi.

Tara gözlerini onunkilere dikti ve yavaşça başını salladı.

"Git ve dikkatli ol," dedi ona. "Ve ayrıca? Caden'ı istediğin kadar dizginlemen için sana tam yetki veriyorum. Yakında sana yetişeceğim."

Eğildi ve kapıya doğru yöneldi. Elander onun odadan çıkmasını, artık enerjisini hissetmemesini bekledi ve ardından uzun, yorgun bir nefes verdi. Kitaba son bir kez daha baktı. Parmaklarını yıpranmış sayfalarda gezdirdi ve bakışlarını iki imparatorluk arasındaki boşlukta dolaştırdı.

Here There Be Monsters (Burada Canavarlar Var), o gri boşluğın üzerinde dönen kalın harflerle ilan edildi.

Gerçekten yetersiz bir ifade.

Bir süre önce Edgekeep şehrinde sihirli bir kapı kurmuştu. Oraya kolayca gidebilirdi ve sınırdan sadece kilometrelerce uzakta olacaktı. Bundan sonra onu takip etmek zor olmayacaktı; bu günlerde Arada Kalan'da çok az insan seyahat ediyordu....her parti g ö z e çarpacaktı. Tanıklar olacaktı. Artık Caden gibi zihin okuma büyüsüne ya da Tara gibi manipülatif güçlere sahip değildi ama yine de insanları konuşturabilirdi.

Gerçeği söylemişti: Onu bulamayacağı hiçbir yer yoktu.

Şimdi tek yapması gereken ona ulaştığında ne yapacağına karar vermektir.

CHAPTER TEN

"BU ADAMIN GÜVENİLİR OLDUĞUNDAN *emin* MISIN?" NESSA BİR KEZ DAHA SORDU.

İki atlarından birinin dizginlerini o, diğerini de Cas tutuyordu. Bu atları Rhea'nın eski tanıdıklarına bırakacaklardı ve Vahşi Arada'nın diğer tarafında yeni atlar bulmaları gerekecekti; Rose ve Faus mükemmel binek hayvanlarıydı ama bu vahşi doğaya meydan okuyan atlar sadece özel olarak eğitilmiş olanlardı ve bu tür yaratıklar son derece pahalı ve bulunması zordu.

Yani Stormhaven'a yolculuklarının ilk ayağını yürüyerek yapacaklardı.

"Wilds'a sık sık gidenler arasında güvenilir biri var mı?" Zev cevap verdi. "Oradaki büyülü kalıntılar hayatta bir kez bile başa çıkmak için yeterince kötü. İnsanın kendisini haftalık olarak buna maruz bırakmasının nasıl bir şey olduğunu bir düşünün."

"Demek istediğim de bu zaten." Nessa kaşlarını çatı. "Ne tür bir insan Bunu yaşamak için mi yapıyorsun?"

"Yaşamak için neden insanlara bu cehennem gibi yerde rehberlik etmeyi seçtiğini bilmiyorum. Ama bu adam tuhaf biri ama anladığım kadarıyla kötü biri değil. Ayrıca imparatorluktan *neden* ayrılmak istediğimizi ya da başka bir şey sormadı; tek derdi parasını almaktı. Ve ona ödeme yapan hiçbir müşterisini kaybetmedi."

"Bu son kısım en önemli şey, değil mi?" Cas araya girerek Nessa'ya cesaretlendirici bir bakış attı.

"Kesinlikle," diye onayladı Zev, Cas'ın kendisini sorgulamak yerine onun tarafını tutmasına biraz şaşırmış görünüyordu.

Ama Cas'ın sorularla işi bitmişti; sadece hareket etmeye başlamak istiyordu. Nessa hâlâ ikna olmamış görünüyordu.

"Eğer işler ters giderse," diye ekledi Laurent, yakında atlarına bakacak olanlarla uzun uzun konuştuktan sonra nihayet onlara katılmıştı, "o zaman Zev'i Yaban'daki canavarlara kurban edebilir ve kaçabiliriz."

Zev bunun üzerine omuz silkti. "Yeterince asil bir ölüm olurdu sanırım."

"Bu keşif gezisinde kimse ölmeyecek," dedi Rhea.

Laurent'ın arkasında. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye koro halinde karşılık verdiler.

At bakıcıları gelip Rose ve Faus'u götürdüler. Bundan sonra, sadece heybelerindeki eşyaları taşımayı planladıkları çantalara yeniden dağıtma meselesi vardı ve sonra rehberlerinin bekliyor olması gereken kasabanın dışındaki bir kavşağa doğru ilerlediler.

Ama onları karşılayacak kimse yoktu.

"Geç oldu. Bu maceraya iyi bir başlangıç değil, değil mi?" Laurent ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды, rahatsız olduğu belliydi; hiçbir şeye geç kalmazdı. Bir keresinde Cas'a Moreth elflerinin -geldiği o soğuk kuzey diyarının- son derece dakik olduklarını, kararlaştırılan yemek saatini bir dakika bile geciktirmeye cüret eden arkadaşlarını ve ailesini dışlayacak kadar ileri gittiklerini söylemişti.

Cas gözlerini ikindi güneşinden koruyarak Zev'e döndü ve sordu: "Her zaman düzgün sözleşmeler konusunda başımın etini yiyorsun. Bu adama ödeme yapmadan önce bir şey imzalattırdın mı?"

"Tabii ki yaptım. Bunu yapmamak aptallık olurdu -özellikle de ona ne kadar ödediğimi düşünürsek."

"Ne kadar?"

"Utanç verici bir miktar, gerçekten."

Cas dudağını ısırdı. Harcanan paranın tam miktarı bazı şeylere göre önemsiz bir soru gibi geliyordu ona. Ama yine de bu konu hakkında konuşmak, tüm bunları birlikte giriştikleri bir başka görev gibi hissettiriyor, bu da midesinde çalkalanan endişenin bir kısmını yatıştırmaya yardımcı oluyordu. "Peki bu utanç verici miktarı ödeyecek parayı nereden buldun?"

Zev sırıttı. "Sorduğuna sevindim."

"İşte yine başlıyoruz," dedi Nessa gözlerini devirerek. "O gece saraydan kaçtığımızdan beri Varen'i soymakla övünmeyi bırakmadı."

"Hayır, çalmadım, çünkü kaç kişi kraliyet sarayından başarılı bir şekilde hırsızlık yaptığını söyleyebilir ki?"

Cas ona alaycı bir bakış attı. "O gece olan biten onca şeyden sonra odaklandığın şey *bu muydu?*"

"O geceden çok önce çantasını ıvır zıvırla doldurmuştu bile," dedi Laurent, çıkardığı ve incelemeye başladığı haritadan başını kaldırmadan.

"Varen'in düşmanımız olacağını bilmeden önce bile mi?"

"O müşteriyle işlerin hızla kötüye gideceğini hissediyordum," diyor Zev. "Buna *hazırlıklı* olmak denir. Ve hazırlıklı olmakta haklıydım, değil mi?"

Nessa, "Hatalı olsan bile o eşyaları yine de çalardın," dedi.

"Tabii ki yapardım. Sadece biraz suçluluk hissederdim.

o."

Cas bir kaşını kaldırdı.

"*Çok* küçük bir parça."

Nessa homurdandı.

"Buradaki kötü adam ben değilim," diye ısrar etti Zev. "Kimin bu kadar işe yaramaz

Kral-imparatorun sahip olduğu altın şeyler gibi mi?"

"Haklı olduğu bir nokta var," diye söze girdi Laurent, konuşmaya hâlâ yarı yarıya dikkat ediyordu.

"Öyle mi peki?" Rhea sordu.

Nessa, "Ben hâlâ Vahşi Orman'da bir şey bizi kovalamaya başlarsa önce ona çelme takmamızdan yanayım," dedi.

"Anlaştık," dedi Rhea ve Cas birlikte.

Zev alaycı bir ifadeyle, "Cüzdanım olmadan bu eğlenceli keşif gezilerini finanse etmekte bana iyi şanslar," dedi.

Cas ona, "Sana çelme takmadan önce seni soyacağız," diye bilgi verdi.

Zev cevap vermeye başladı ama o anda, kiraladıkları rehberin gelişiyile konuşmaları kesildi.

Ve bu adam tam da yaşamak için insanlara cehennem gibi yerlerde rehberlik etmeyi seçecek türden birine benziyordu.

Devasa, şişkin ağaç gövdelerine benzeyen kolları ve bacakları; etten çok yara izi olan hastalıklı soluk teni ve biri diğerinden şaşırtıcı derecede parlak yeşil olan uyumsuz gözleriyle Vahşi Doğa'dan doğmuş bir şeye benziyordu. Tepeden tırnağa çeşitli kürkleri giymişti ve boynundaki yıpranmış bir kordondan kemiğe benzeyen küçük bir flüt sarkıyordu.

Başında beyaz yeleli, siyah, kalın kaslı bir midilli vardı ve yanlarında çok sayıda yara izi vardı. Midillinin gözleri de tuhaf bir şekilde parlak görünüyordu, mavinin şok edici bir tonuydu ve Cas buna Vahşi Doğa'nın havasına düzenli olarak maruz kalmanın neden olup olmadığını merak etti.

Adam -adı Osric'ti- homurdanarak selam verdi. Aksanı Rhea ve Zev'inkine benziyordu; o da aslen Sundolia'nın kuzey bölgelerinden miydi? Olabilirdi ama geçmişiyile ilgili tek kelime etmediği gibi, bu konudaki sorulara cevap vermeye hevesli bir tipe de benzemiyordu.

Uyumsuz bakışları kısa bir süre grubu inceledi. En uzun süre Cas'ın gri saçlarında, sonra da pigmentlerini kaybetmiş gözlerinde durdu. Ama onun soluk benizli görüntüsüyle ilgili hiçbir şey söylemedi; sadece elindeki çantayı aldı ve birkaç yıpranmış kemer ve toka aracılığıyla midillisinin sırtına bağladı. Adam ondan uzaklaşırken Cas rahat bir nefes aldı ve Zev'in rehber seçiminden daha emin olduğunu hissetti - çünkü bu adam parasını aldığı sürece soru soracak biri *değildi*.

Mükemmel.

Sessizlik içinde midilliye daha fazla çanta yükledi ve sonra homurdanarak hem müşterilerine hem de midilliye basit bir komut verdi: "Gelin."

Aradaki'nin kenarına olan yolculuk en fazla bir mil kadardı. Ama yaya olarak ve midillinin taşıyamayacağı kadar yük taşıyarak çok daha uzunmuş gibi geldi. Yürüdükçe hava yoğunlaştı ve yakın mesafedeki şeyleri bile belirsizleştirdi - sıcak bir günde uzaktaki şeylerin üstünü örten dalgalı yanılsamadan farklı değildi.

Ama hava soğuktu ve attıkları her adımda daha da soğuyordu.

Variş noktalarına yaklaştıkça, o huzursuz hava bedenlerini sarıyor ve onlara tutunuyor gibiydi. Cas ürperdi ve pelerinini ve kapüşonunu daha sıkı bir şekilde kendine çekti. Ama ona sarılmanın hiçbir etkisi olmadı; tuhaf enerji çoktan tenine nüfuz etmişti. Adımlarını daha ağır hissettiriyordu. Kanındaki büyüü kaldırdı ve karıştırdı. Omurgasından aşağıya, parmak uçlarına kadar yayılan uyuşuk bir karıncalanma yarattı.

Birden aklına bir görüntü düştü: Dünkü muhafızlar, kontrolünü kaybettiği Fırtına büyüü tarafından acımasızca katledilmişlerdi. Cas, Aradaki'nin tam ortasına geldiklerinde kendi büyüünün neler yapabileceğini merak etti.

Havadaki bu tuhafılık onu daha da kötüleştirmeye devam mı edecekti?

Derinlere indikçe durum daha da kötüleşecek miydi?

Bir adım diğerinin önünde, dedi kendi kendine, çenesini göğsüne doğru bastırdı ve tam önünde duran Nessa'nın adımlarını saymaya odaklandı.

Tekrar başını kaldıracak cesareti bulduğunda, Brightwood Kuleleri'nin sallantılı havada gökyüzünü işaret eden bir düzine hırpalanmış ve kırılmış siyah kılıç gibi yükseldiğini gördü.

Hikâyelere göre bu kuleler bir zamanlar Kethran İmparatorluğu'nun şimdiki hükümdarının büyük büyükbabası olan Jonn de Solasen'e hizmet etmiş olan elf prensi Erroll Brightwood tarafından dikilmişti. Tüm elf büyülerinde olduğu gibi topraktan türetilen büyülerle yapılmışlardı. Amaçları, eski kralın tüm ilahi büyüü Kethra'dan dışarı akıtma ve dışarıda tutma hedefinin bir parçası olan bir duvar oluşturmaktı.

Toplamda yirmi yedi kule. Ve hiçbir garip şeyler olmaya başlamadan önce birkaç haftadan fazla dayanmamıştı. İnsanların hiçbir uyarıda bulunmadan kendilerini en yüksek katlardan atması gibi şeyler. Bozulmamış yapılardan kopan parçalar aşağıda duran insanlara çarpıyor. Garip seslere, kaynağı bulunamayan garip ışıklar eşlik ediyordu...

Kuleleri yönetmek, korumak ve daha fazla parçalanmasını önlemek hızla imkânsız hale gelmişti.

Sadece bir yıl sonra, birkaçı tamamen çökmüştü.

Ancak bu noktaya gelindiğinde, hasar çoktan verilmişti; kulelerin güney tarafında biriken ilahi büyü enerjiler, o taraftaki bitki örtüsünü ve faunayı dönüştürmeye başlamış, geniş araziye Arada Kalan'a dönüştürecek şekilde mutasyona uğratmıştı.

Yıllar geçtikçe mutasyonlar durulmadı ve çoğu kişi havanın ve toprağın kendisinin geri döndürülemez bir şekilde kirlendiğine inandı. Bu, ilahi büyüye karşı olanların sık sık başvurduğu çılgınlardan biri haline gelmişti-

Çok fazla ilahi büyüünün bir yerde toplanmasına izin verildiğinde ne olduğunu görüyor musunuz?

Sevgili imparatorluğumuzdaki tüm şehirlerin In- Between gibi olmasını istiyor muyuz?

Sanki kralın onu kontrol altına almaya yönelik aptalca girişimi değil de, tamamen büyü suçluymuş gibi.

Şu anda görüş alanı içinde olan on iki kulenin, halen ayakta olanlar arasında en kötü durumda olduğu söyleniyordu. Yüzleri yontulmuş ve parçalanmıştı,

içleri mahvolmuş ve bir zamanlar Kethra'ya sağladıkları sözde koruma tamamen yok olmuştu.

Bu korumanın eksikliği havanın şimdiden bu kadar rahatsız hissettirmesinin sebebiydi. Ancak bu *aynı zamanda* diğer taraftaki toprak parçasının, daha sağlam kulelerin bulunduğu noktalara kıyasla nispeten daha düşük bir toplanmış, dengesiz enerji yoğunluğuna sahip olduğu anlamına geliyordu - ki bu da o bölgeyi geçilmesi en kolay yer haline getiriyordu. Arada doğru düzgün bir yol olmamasına rağmen, çoğu insanın ilk olarak Breakwild Kapısı'nın altından geçtikten sonra karşıya geçtiği nokta burasıydı.

Kapı uzakta belirdiğinde, yırtık pırtık, donuk renkli çadırların sıralandığı birkaç sokak da belirdi.

Burası meşhur Breakwild Market'ti; sınıra yakın, Arada Kalan'dan hasat edilen şeylerin satıldığı bir avuç yerden biriydi. Burada iş yapanlara göre, eğer bu ürünler teknik olarak hala Vahşi Doğa'nın havasına maruz kalıyorsa, sihirle aşılınmış bir ürünün gücü daha iyi anlaşılabilirdi. Bu nedenle, vahşi doğaya bu kadar yakın bir yere yerleşmek bir risk olsa da, tüccarlar bunu kanıtlanmış malları için daha yüksek bir fiyat talep edebilmek adına yapıyorlardı.

Bir pazar yeri için garip bir şekilde sessizdi. Ancak burada mal satmaya gerek yoktu; Breakwild'a gelmeye cesaret eden biri genellikle belirli bir amaç için gelirdi.

Rehberlerinin kendisi de bu amaç duygusuyla hareket ediyordu ve Cas ile yanındakiler onun örneğini o kadar ustalıkla izlediler ki, kaypak gözlü ve gevşek çeneli tüccarların hiçbiri onlara dikkat etmedi.

Kapıya doğru ilerlerken Gümüşayak Rhea'nın omzundaki tüneğinden aşağı atladı ve yanlarından geçtikleri şüpheli görünümlü birkaç tezgâhı koklamaya başladı; birkaç tüccar onun parlayan gözlerine utanmadan baksa da çoğunlukla görmezden gelindi. Cas ona bakanların çoğunun tezgâhlarının arkasında kafesler olduğunu fark etti; kafeslerde Gümüşayak gibi Yaban tarafından alıcılara faydalı olabilecek bir şekilde mutasyona uğratılmış yaratıklar olduğunu tahmin ediyordu.

Kafeslerin hiçbirine çok yakından bakmadı.

Rhea dilini şaklatarak Gümüş'ü yanına çağırdı. Tilki itaatkâr bir tavırla Rhea'nın kollarına atladı ve onlar yürürken uzun kuyruğunun ucuyla toprağın tozunu alıyor, etrafı seyrederken başını bir o yana bir bu yana sallıyordu.

Osric kararlı yürüyüşünü nihayet sokaktaki en son tezgâhta durdurdu. Tezgâhı işleten tüccarla Cas'ın tanımadığı bir dilde birkaç kelime konuştuktan sonra tüccar başını salladı ve bir yığın koruyucu maske çıkarmadan önce bir an için aralarındaki masaların altına eğildi.

Osric bu maskelerden birer tane müşterilerine verdi, beklemlerini söyledi ve ardından birkaç tezgâha daha giderek özenle paketlenmiş malzeme paketlerini topladı.

Cas, "En azından düzenli görünüyor," diye yorum yaptı.

"Yani doğru adamı işe aldığımı mı söylüyorsun?" Zev sordu.

"Muhtemelen daha kötüsünü de yapabilirdin diyorum."

"Bunu *iyi yapılmış bir iş için teşekkür* olarak kabul ediyorum. Ve rica ederim." "Bizi diğer tarafa başarıyla götürdüğünde sana teşekkür edeceğim," Nessa

Fısıldadı.

Osric döndü, son erzaklarını da ustalıkla midilliye yükledi ve sonra Yabanıl Kapı'ya doğru yürümeye başladı. Yürürken gözlerini önden ayırmıyordu ama Cas başını otomatik olarak arkaya eğip kapıyı bütünüyle görmeye çalışmasına engel olamıyordu.

İki katlı bir ev kadar uzun olan bu kapı, ilk başta bükülmüş tahta parçaları gibi görünen şeylerden yapılmıştı ama ona yaklaştıkça aslında ağaç kabuğuna benzer yivleri olan bir taş olduğunu gördü. Kapı, iki yanındaki kulelerle aynı hizada duruyordu ve Cas kulelerin büyüğü olduğunu varsaydığı eski elf büyüünün uğultusunu duyabiliyor, daha az da olsa *hissedebiliyordu*.

Kuleler ve kapı arasındaki boşluklar açıktı ama garip gri bir ışıkla örtülmüşlerdi. Kuleler tam güçlüyken bu boşluklarda daha sağlam, yuvarlanan güç duvarları olduğunu hayal etti. Ama şimdi azalan büyüü görebiliyordu ve diğer tarafın, onları bekleyen karışık ağaçların ve büyümüş yolların belli belirsiz bir taslağını seçebiliyordu.

Kapının altındaki hava grinin çok daha koyu bir tonuyla örtülmüştü; dipsiz bir mağaranın girişine benziyordu. Karanlık Cas'ın tereddüt etmesine neden oldu. Gerçek kapıdan hâlâ on adım kadar uzaktaydı ve durduğunda arkadaşları da onu takip etti.

Osric onlarla birlikte durmamıştı ama artık takip edilmediğini anlayınca yavaşladı ve arkasına baktı.

"Korkuyorum," dedi. Bir soru değil; bir değerlendirme. Bunu söyledikten sonra güldü - tüm vahşi vücudunu sarsan derin, böğüren bir kahkaha. Sonra da onların cesaretlerini toplamalarını beklemeden yoluna devam etti.

Nessa sonunda derin bir nefes alıp onun peşinden yürüyene kadar beşi de tereddüt etti. "Korkuyor musun?" diye mırıldandı yürürken. "Kim korkuyor?"

Zev elini kaldırdı.

"Elini indir, aptal," dedi Laurent. "Ne? O sordu."

Cas da onları bekleyen şeyden korkuyordu ama Nessa'nın o karanlığa tek başına yürümesine izin vermekten daha çok korkuyordu.

Bu yüzden kendini çelikleştirdi ve onu takip etti.

Diğerleri de aynısını yaptı ve Nessa bir elini geçidin kemerine dayayıp derin bir nefes almak için durakladığında ona yetiştiler.

Cas onun derin nefesini yansıttı. "Diğer tarafa geçelim o zaman?" Kapıdan birlikte geçtiler.

Aniden hava değişti. Birkaç saniye boyunca kavurucu derecede soğuktu. Birkaç saniye daha dayanılmaz derecede sıcaktı. Ve sonra garip bir rüzgâr -her yönden aynı anda geliyormuş gibi görünen bir rüzgâr- etraflarında şiddetli ama hoş bir sıcaklıkta esmeye başladı.

Havadaki bulanıklık gitmişti. Cas önlerinde uzanan, o tuhaf rüzgârda çılgınca dans eden uzun ot tarlasını gerçeküstü bir netlikle görebiliyordu. Otlar bir düzine farklı renkteydi, bazıları normal yeşildi, ama arada sırada mor, siyah ve mavi iğneler de dalgalanıyordu. Tarlanın ötesinde keskin dağ zirveleri vardı ki bu imkânsızdı; o kadar yüksek ve o kadar karanlıktılar ki Cas az önce geçtikleri kapının diğer tarafından, puslu hava ve eski büyü bulutları onları gizlese bile nasıl görünmez kaldıklarını anlayamıyordu.

Onlara baktıkça midesindeki düğümler daha da sıkılaştı.

Bu pus ve büyü'nün *başka* neler saklıyor olabileceğini düşünmek onu korkunç derecede endişelendiriyordu.

Durdukları yere yaklaştıklarında, görülecek hayret verici şeyler hiç de az değildi. İki yanında tepelerini göremediği yüksek ağaç sıraları vardı, ayaklarının dibinde ise kristal damarlar toprağın içinden kıvrılıyordu

-Bazı büyü kristallerinin yontulduğu türden damarlar.

Görebildiği damarlar, muhtemelen girişe ne kadar yakın oldukları için, çoktan iyice temizlenmiş ve büyük ölçüde tükenmişti. Bu

yine de onlardan işe yarar bir şey çıkarıp çıkaramayacaklarını görmek cazipti. Kristaller Cas'ın içindeki büyüden daha az güçlü olabilirdi ama onun içsel büyüünden daha aşınaydılar. Daha az... *huzursuzdu*.

Kapıdan uzaklaştıkça havada garip sesler yankılanıyordu. Tiz cıvıltılar, düzensiz gümbürtüler, ara sıra duyulan garip vıraklamalar. Cas'ın dikkatini parıldayan zeminden uzaklaştırdılar ve adımlarının bir kez daha yavaşlamasına neden oldular. Büyüsü daha da huzursuzlaştı ve göğüs kafesine hapsolmuş bir kuş gibi içinde çırpınmaya başladı.

"Acele et, acele et," dedi rehberleri, kızın tereddüdü karşısında hâlâ eğleniyor gibiydi, sanki bunun henüz gerekli olduğunu düşünmüyormuş gibi. Sağ taraflarındaki ağaçların arasındaki dar patikaya doğru döndü.

Onlar peşinden koşarken Cas dalgınca kalçasındaki bıçağa uzandı -Bu onun geliştirmekte olduğu bir alışkanlık gibi görünüyordu. Artık aşına olduğu Ölüm büyüyle titreşmesini bekliyordu. Ama hareketsiz ve sessizdi ve omzuna astığı yay ya da grubun geri kalanının taşıdığı diğer silahlar kadar sıradan görünüyordu.

En azından burada biraz büyüye sakın, diye düşündü.

Avucunun içinde kasılmış bir elektrik sarsıntısına karşı yumruğunu sıktı. Kasılmış elini Asra'nın rüzgâr çanından aldığı tılsımı sakladığı paltosunun iç cebine soktu ve başparmağını gümüş tılsımın olukları ve mücevherleri boyunca gezdirdi.

Akıl hocasının yatıştırıcı sesini hatırladı ve Cas derin, sakinleştirici bir nefes almayı başardı.

Az ileride yolları birbirinden ayrılıyordu. Osric bu kavşakta durdu ve olası rotalarının her birini inceledi. Havayı kokladı. Her patikanın toprağına ayaklarını soktu ve ortaya çıkardığı kayaları inceledi. Bir an için yönettiği midilliye danışır gibi oldu. Süt beyazı bir büyü kristali çıkardı, bir büyüün sözlerini fısıldadı ve bu büyüün toprakta çeşitli çizgileri aydınlatmasını izledi. Sonunda bir karara varmış gibi görünüyordu.

Onları sağa yönlendirdi.

"İhtiyaç yoksa dokunmak yok," dedi, yürürken etraflarını işaret ederek.

"Tam olarak *neye* dokunmuyorsunuz?" diye sordu Laurent, yanlarından geçmekte oldukları şüpheli görünümlü bitkilere şüpheli bir bakış atarak.

Kahkaha ve kahkahanın varlığına dair tüm işaretler Osric'in ifadesinden kaybolmuştu. "Herhangi biri. Hepsisi."

Detay vermesini beklediler.

Açıklamadı.

"Anlaşıldı o zaman."

"Maskeler," dedi Osric, boynunda asılı olan maskeyi yukarı çekmeden önce ona dokunarak.

Onun örneğini izlediler, yüzlerini kapattılar ve ilerlemeye devam ettiler.

Cas ne kadar yürüdüklerinden emin değildi; burası ona Unutulmuşluk, ışığın hiç değişmiyor gibi görünmesi ve böylece dakikaları ve kilometreleri takip etmeyi imkânsız hale getirmesi.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından patika genişlemeye başladı ve kısa süre sonra bu patika, küçük, köhne bir kulübe dışında boş olan bir açıklığa açıldı.

"Bir ev mi?" dedi Cas. "Burada mı?"

"İnsanlardan gerçekten nefret eden biri için harika bir yer," diye şaka yaptı Zev.

Osric gülmedi, sadece midillisini evin yanındaki su yalağına götürdü. Cas ve diğerleri bir süre konuşmadan onu izlediler, ta ki Osric her birinin yüzüne yavaşça yayılan şaşkınlığa cevap verircesine kendini işaret edene kadar.

"Burada mı yaşıyorsun?" Nessa tahmin etti.

Başını salladı. "Ama bugün dinlenmek yok." Bakışları açıklığın kenarlarında dolaştı. O kenardaki beyaz çiçeklerden bir parçaya takıldı, bir an için bir şeyin o çiçekleri titretmesini izledi. Ama araştırmak için yaklaşmadı; sadece midillisinin dizginlerini Nessa'ya verdi, döndü ve başka bir şey söylemeden yola devam etmelerini işaret etti.

Açıklığın diğer tarafında buldukları patika bir öncekinden daha dardı ve onları tek bir hatta zorluyordu. Yolda ilerlemek yavaş bir süreçti ve sık sık durup bu rotanın aşırı büyümüş kısımlarını kesip biçmeleri gerektiği için daha da yavaşladı.

Osric'in aşırı büyümeden dolayı cesareti kırılmış gibi görünmüyordu. Aksine, bunu bekliyormuş gibi görünüyordu; pazardan topladığı malzemelerin çoğunlukla yolunu kesmek için kullandığı aletler olduğu ortaya çıktı ve bunu inatçı, sarsılmaz bir kararlılıkla yaptı - bitkiler yıkımlarına karşı aktif bir şekilde savaşıyor gibi görünse bile.

Cas bu son kısmı hayal ettiğine inanmak istiyordu. Ama Osric'in bıçaklarının etrafındaki uzuvların çok kasıtlı, çok doğal olmayan şekillerde birbirine dolandığını görmeye devam etti. Ve sanki sürekli esen bir rüzgâr ağaçları kımıldatıyormuş gibi arkalarından gelen hareket fısıltılarını duymaya devam etti. Ama ortada hiçbir şey yoktu.

Artık esintiden söz etmek mümkün değildi; hava hareketsiz, ağır ve çürümüş meyve ile çürümekte olan odunların iğrenç kokusuyla yoğundu.

Arkalarındaki hareket sesleri daha da yükseldi. Daha kızgın. Önlerindeki yol daraldı. Karanlıklaştı.

Osric nefesinin altında bir dizi Sundolian küfrüne benzeyen bir şeyler fısıldadı.

"Bunu yapmanın daha kolay bir yolu olmalı," diye mırıldandı Zev, yardım etmek için bir adım öne çıkarak. Elini kaldırdı ve biraz konsantrasyonla avucunun içine küçük bir ateş çağırdı.

Rhea da aynı fikirdeydi ve bir adım öne çıkarak karışık, engebeli zeminde yolunu bulmasına yardımcı olması için kullandığı asayı kaldırdı. Bu asa onun tercih ettiği silahtı ve Ateş Türünden kardeşinin taşıdığı büyüün aynısını içeriyordu; ne de olsa bu silahı onun için yapan oydu. Alevler, Zev'in avucuna sıçradıkları kadar kolay bir şekilde asanın kıvrılmış ucuna sıçradı ve iki kardeş sırt sırta vererek amansız vahşi doğada bir yol açmaya hazırlandılar.

Osric onlar tek bir uzvunu bile ateşe veremedi arkasını döndü, gözleri şimdiye kadar gösterdiğinden daha fazla duyguyla parlıyordu. "*Büyü yok!*" diye tısladı.

Zev cevap vermek için ağzını açtı ama kırılan dalların sesi onu susturdu.

Rhea asasını indirdi.

Zev'in avucundaki alev dumana dönüştü.

Gümüşayak hırladı.

Daha fazla dal kırıldı.

Midilli şaha kalktı ve Nessa'nın pençesinden kurtulmaya çalıştı. Nessa neredeyse onu sakinleştirmeyi başarmıştı-

Ve sonra bir tür *yaratık* ağaçların arasından patlayarak arkalarındaki patikaya girdi.

İri gözleri ve gagaya benzeyen keskin ağzı Cas'a bir yırtıcı kuşu anımsatıyordu; vücudunun gerçek boyutunu ve şeklini gizleyen yağlı siyah tüyleri de öyle. Ama bu tüylerin altından çıkan uzuvlar kuşa benzemiyordu. İri yarı bir insaninkilere benziyorlardı, sadece her adımda toprağı yırtan koyu renkli pençeleri vardı. Ağzını açtığı anda birden fazla sıra halinde dizilmiş minik, tırtıklı dişleri ortaya çıktı.

Onlara doğru hamle yaptı.

Osric daha hızlı hareket etti ve ileri atılırken kancalı kılıcını savurdu. Yaratığı göğsünden vurdu. Yaratık geriye yuvarlanırken koyu renkli kan yere sıçradı. Korkunç bir şekilde çırpındı, kanatlarını çılgınca çırttı, ta ki sonunda dik bir şekilde yuvarlanıp uzaklaşana kadar.

Ağaçların arasındaki hareketlilik, yakınlarda çok daha fazlasının beklediğini gösteriyordu.

Osric boynundaki kemik flütü kaldırdı ve dudaklarına bastırdı. Gözleri ağaçları tarıyor, izliyor, diğer eli ise kanlı kılıcını savurmaya hazır tutuyordu. Kemik flüte bir, iki, üç kez üfledi ve hareket işaretleri daha çılgınca bir hal aldı -ama şimdi Cas ve diğerlerinin üzerinde durduğu patikadan *uzaklaşıyorlardı*.

"Ses," dedi Osric, o kaba aleti biraz sallayarak. "Bundan hoşlanmıyorlar."

"O şey *de neydi* öyle?" Cas kelimeleri güçlkle çıkarabildi. Vücudu titriyor, parmak uçları neredeyse yaptığıının farkında bile olmadan çağırdığı büyüyle karıncalanıyordu.

Osric, "*Keplin*," demeden önce sallanan yaprakların ve çırpınan kanatların sesleri uzaklarda kaybolana kadar bekledi.

"Keplin?"

"Çöpçü," diye açıkladı. "Büyü yiyen." Elini ağzına götürdü ve emer gibi bir ses çıkardı. "Büyü, böyle *gitti*. Hayat da onunla birlikte." Bir an için yaratığın ağaçların arasından açtığı yola baktı ve sonra tekrar müşterilerine döndü. Cas'a yerleşmeden önce bakışları sırayla her birinin üzerinde gezindi. "Bugün akın akın geliyorlar... aramızdaki derin büyüü hissediyorlar. Bu da onları acıktırıyor. Yani bize dinlenmek yok. Ve daha fazla büyü yok." Döndü ve hacklemeye geri döndü.

Cas çarpan kalbine bir yumruk attı ve içinde yuvarlanan Fırtına büyüünü tekrar yatıştırmaya çalıştı.

Bir süre sonra Rhea, "Sanırım o bahsettiğine göre ben de duymuştum," diyerek yerleşmeye başlayan huzursuz sessizliği bozdu. "Bu... *yaratıkların* buradaki bitkileri yiyen ya da suyu içen tüm insanların ve hayvanların sonunda dönüştükleri şey olduğunu söyleyen bir efsane var. Ne kadar çok yutarlarsa o kadar canavarlaşırlarmış; ama bir kez bozuk besinin tadına baktılar mı, daha fazlasını aramaktan vazgeçemezlermiş."

Osric bunu ne doğruladı ne de yalanladı; sadece "Keplin sadece açlığı bilir," diyecek kadar durakladı. Sonra da özellikle kalın bir sarmaşığı koparıp bir kenara fırlattı.

"Yani şuradaki çalılarda yetişen meyvelerden yemeyin," dedi Laurent Zev'e doğru bir bakış atarak.

"Neden hepiniz aptalca bir şey yapanın *ben* olacağımı varsayıyorsunuz?" Zev fısıltıyla karşılık verdi. "Cas aramızdaki en pervasız kişi."

"Tartışılabilir," diye yanıtladı Cas.

"Shadowmere'deki tavernada o şüpheli yahniyi yemem için bana meydan okuduğun zamanı hatırlıyor musun?" Zev ona sordu. "*İçinde* ne olduğundan ya da hepsinin yasal maddeler olduğundan hâlâ tam olarak emin değilim."

"Aman Tanrım." Cas'ın midesi bu anıyla çalkalandı.

"Gördün mü? Demek istediğim kanıtlandı."

"O gece çok sarhoştum," diye hatırlattı ona. "Hatırladığım kadarıyla ısrarla *içtiğin* bitmek bilmeyen bira bardakları yüzünden."

Rhea, "*İkiniz* de endişe verici derecede umursamazsınız," diye araya girdi. "Ben de aynı fikirdeyim," dedi Laurent.

"Üçüncüyüm," diye ekledi Nessa.

Osric boğazının derinliklerinden sessiz, sinirli bir ses çıkardı.

Yine de, Zev ve Cas bu tartışmayı birkaç dakika boyunca sürdürdüler, ara sıra sessiz, gergin kahkahalar atarak yollarına devam ettiler - ta ki Osric aniden durana kadar.

Kavisli bıçağındaki son ot karmaşasını çözdü.

Orağı daha sıkı kavradı. Gözlerini kapattı. Dinledi.

Diğerleri de onu takip etti, hızla etraflarını saran dal sesleri ve sallanan yapraklar yüzünden zorlukla nefes alıyorlardı.

Midilli toynaklarını yere vurup başını savurdu ve bu kez Nessa'nın elinden kurtulmayı başardı. Kestikleri yöne doğru gürleyerek geri döndü, çantalar çılgınca kanatlarına çarpıyordu.

Nessa bir çığlık atarak onun peşinden gitti.

Ama o kovalarken, bir şey *onu kovalamaya* başladı.

Başka bir Keplin.

Ve sonra *bir* tane daha, bir tane daha, *bir tane* daha-

Üzerine atlayan ilk canavarı savuşturmayı başardı. Kısa kılıcını çekti ve ikincisinin göğsüne sapladı.

Ama pençeler ve dişler bir sonraki anda Nessa'nın omzuna dolandı, yaratık onu tekmeleyerek ve çığlık atarak ağaçların arasına sürüklemekten önce içine gömüldü ve tutundu.

OceanofPDF.com

CHAPTER ELEVEN

LAURENT'IN KILICI BİR A N D A ELİNDEYDİ VE PEŞİNE DÜŞTÜ.
geri çekilen canavar.

Cas ve diğerleri de onu takip etti.

Ancak keplin, avı pençelerindeyken bile korkutucu derecede çevikti; ağaçların arasında kıvrılıp dönüyor, takipçilerinin kolayca geçemeyeceği kadar küçük açıklıklardan geçiyordu.

Laurent hemen çıkmaz gibi görünen bir y e r e geldi.
O kadar ani durdu ki Cas neredeyse ona çarpıyordu.

Zev Laurent'ı kenara çekip az önceki ateş çağırma işine devam etti. Rhea ona yardım etmek için öne çıktı. İkisi sıkıca kıvrılmış ağaçların arasından hızlı bir yol açtılar ve üç keplin daha önlerini kesmek için ortaya çıktığında, bu canavarların her biri onları her yöne koştururan bir ateş duvarıyla karşılaştı.

Sonra Nessa'dan bir çığlık daha geldi. Zaten korkutucu derecede uzaktaydı ama yüksek ve netti. Nessa hâlâ hayattaydı. Hala savaşıyordu.

Öyle ya da böyle ona ulaşacaklardı.

Rhea bir büyü fısıldadı, Nessa'nın devam eden çığlıkları sözcükleri daha da çılgınlaştırdı ve esasının ucundan şimdiye kadarki en parlak Ateş büyüğü gösterisi patladı. Kontrollü bir yanmaydı, vahşi doğayı düzgünce kesiyor ve onlar için açık bir yol yaratıldığı anda kendini söndürüyordu. Rhea ve Zev daha hızlı, kontrollü ateş patlamalarıyla önden gidiyorlardı. Laurent hemen arkalarından geliyordu, kılıcı hazır, herhangi bir alevlerden kaçan ve onları yavaşlatmaya çalışan keplin.

Cas da yaratıklara saldırmak için hemen harekete geçti ama Osric onu kolundan yakalayıp yerinde tuttu. Kükreyerek açıklığa geri dönmelerini, büyü yiyen canavarların peşinden gitmemelerini, yoksa *hepsinin* ölüme sürükleneceğini söyledi.

Gitti, diye kükredi. *Geri gelmeyecek.*

Sözcükler Cas'ın beynine saplandı ama onların çok derine işlemesine ve yerleşmesine izin vermedi.

Nessa gitmemişti.

O gitmiş *olamaz*.

Cas, Osric'in elinden kurtulup koşmaya başladı ve giderken Ölüm bıçağını kınından çıkardı. Zev ve Rhea'nın açtığı son patikanın yarısına kadar gelmişti ki bir başka keplin tarafından yandan vuruldu. Canavarla birlikte patikadan yuvarlandı, keskin kayaların ve saplanan sopaların üzerinden geçti.

Yağlı kanatlarını onun etrafına sarmaya çalıştı. Yüzünü onunkine yaklaştırıp sararmış dişlerini göstererek onu acımasızca kavramaya çalıştı. Boğazını ısırdı. Kız döndü ve ısırıktan kıl payı kurtuldu. Keplin uzun boynunu eğerek başka bir ısırık için hazırlandı. Gagalı ağzı aç ve emici sesler çıkarıyordu. Ağzının köşelerinden tükürük birikip damlıyor, garip bir çürük ve çam kokusu da onunla birlikte dökülüyordu.

Cas, tükürüğün bir damlası yanağına düştüğünde öğürme dürtüsüyle savaştı.

Dizini keplin'in karnına çarptı ve ardından bacağını uzatarak canavarı bıçağını yukarı doğru düzgün bir şekilde savurabileceği kadar uzağa itti.

Yaratığın tüylü göğsünü deldi.

Keplin kasıldı ve geriye düştü; Ölüm büyüsü kılıcından fırlayıp onu ele geçirdiğinde tekmeleyerek tamamen kurtulmayı başardı.

Ayağa kalktı, ölmekte olan canavarın büzüşmüş kabuğundan uzaklaştı ve ardından arkasından gelen hareket sesine doğru döndü.

Başka bir keplin onu fark etmişti. Hemen sıçradı - Alevler onu havada yuttu.

Acı içinde kıvranarak yere düştü.

Arkasında Rhea duruyordu, asası hâlâ havada ve tütüyordu.

Gümüştayak her zamanki yerinde, omzunun üzerindeydi, pençeleri tam da onun için yaptığı özel deri zırhı tutuyordu.

tilkiye orada dengede durması için bir yol vermektir. Silver ortağını bulmak için etrafı tararken gözleri parlıyordu. Kulakları seğırdi ve keskin bir havlamayla hem Rhea'yı hem de Cas'ı iki keplin daha olduğu konusunda uyardı, Cas onları duymadan hemen önce.

Canavarlar bu kez ağaçlardan düştüler, kanatları açılmış, vücutları kavisli, dişleri parlıyordu.

Rhea bir asa darbesi ve bir ateş kasırgasıyla bir tanesini yere düşürdü.

Cas ikincisini o kemikli kanatlarından biriyle yakaladı ve bıçağını boynuna sapladıktan sonra ilkinin yanına fırlattı. Bir daire çizerek ilerledi, gözleri ağaç tepelerinde daha fazla hareket olup olmadığını araştırıyordu.

Daha fazla keplin onları takip etmediğinden emin olunca Rhea'nın kolundan tutup koşmaya başladı.

Laurent ve Zev'in yanına koştular ve iki adamı bir çift canavarın işini bitirirken buldular. Laurent aşağı doğru şiddetli bir bıçak darbesiyle kendi işini bitirirken, Zev de son hedefini öyle bir yakmıştı ki, kısa süre sonra kömürleşmiş bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı.

"Bu piçlerden çok fazla var," dedi Rhea hafifçe soluyarak. "Bu gidişle Nessa'yı asla yakalayamayacağız."

Bir an sonra, en az on yaratıktan oluşan bir sürü, kendilerine en yakın ağaçlara doğru kanat çırparak ve çılgınca pençeleyerek saldırdığında, ne demek istediğı daha iyi anlaşıldı. Ağaç dallarına tutunup asılı kaldılar. Sanki Cas ve ekibinin ağaçların altından geçmeye çalışmasına meydan okurcasına aşağı bakıyorlardı. Birkaçı yere düştü ve birkaç tehditkâr adım atarak gagalarını açıp dişlerini gösterdiler ve Nessa'yı kaçıranın ağaçların arasından geçtiğı yolu daha da kapattılar.

Cas birden Osric'in sözlerini hatırladı, o sürü halindeki yaratıklar için verdiği nedeni-

Aramızdaki derin büyüü hissediyorlar. Bu da onları acıktırıyor.

Avucunun içinde bir elektrik enerjisi sıçraması daha hissetti ve bu kez onu bastırmaya çalışmadı. Bunun yerine elini kaldırdı ve parmak uçlarında yuvarlanan bir topa odakladı.

Neredeyse her bir çift geniş ve vahşi gözün o topa doğru kayışını izledi.

"Büyü yaparak dikkatlerini dağıtabiliriz," dedi ve Zev'i kaptığı gibi diğerlerinden uzaklaştırdı. Büyü küresini parmaklarının etrafında döndürmeye devam etti ve keplinlerin gözleriyle onu nasıl takip ettiklerini izledi

Rhea ve Laurent'a seslenirken: "Siz ikiniz Nessa'ya ulaşmaya odaklanın. Mümkünse farklı bir yol bulun; daha az büyü gerektiren bir yol."

Kimsenin bu planı kabul etmesini beklemedi, sadece bıçağını kınına soktu ve diğer elini büyü küresine doğru kaldırdı. Odaklandı, yavaşça nefes alıp verdi ve o kürenin her nefeste genişlediğini hayal etti.

En azından daha parlaktı.

Ve kepler artık sadece gözleriyle takip etmiyorlardı; o parlaklığa doğru sinsice ilerliyorlardı ve gelirken o korkunç rahatsız edici emme seslerinden daha fazlasını çıkarıyorlardı.

Cas döndü ve koşmaya başladı. Arkasından güçlkle kontrol edilebilen güç kıvılcımları akıyordu. Kovalayan yaratıkların tatmin edici sesini duydu. Bu onu gülümsetebilirdi, belki de... eğer bundan sonra ne yapacağına dair bir fikri olsaydı.

Yaratıkları yeterince uzağa çektiğini hissettikten sonra etraflarında dönerek onlarla yüzleşti. Hızlı bir bakış Rhea ve Laurent'ın görünürde olmadığını ortaya çıkardı. Daha yakından bakıp bundan emin olmak için zamanı yoktu; ilk kepler neredeyse anında üzerine gelmişti.

O büyü küresini canavara doğru itti. Dengesi de onunla birlikte gitti, sanki az önce endişe verici bir hızla ivme kazanan dev bir kayayı itiyormuş gibi.

Cas elleri ve dizleri üzerinde, büyüünün kepler üzerinde yuvarlanarak onu çatırdayan bir güç ağıyla sarmasını izledi.

Canavar yere yığıldı. Canavar sağa sola savrulurken Fırtına büyüünün kıvılcımları etrafa saçıldı ve bu kıvılcımlar saldıran iki canavara daha çarparak onları yere serdi.

Sonra o canavarlardan beşi daha otların arasından çıktı ve gözlerini Cas'a dikmiş, sürülerinin ölen üyelerinin etrafında dolanmaya başladılar.

Cas bir küfür mırıldandı ve ayağa fırladı. Tereddüt etmedi, dengesini bulmak, nefesini toplamak için beklemedi; tek düşünebildiği Rhea ve Laurent'tı. Devam etmesi, bu canavarları uzaklaştırmaya ve arkadaşlarına zaman kazandırmaya devam etmesi gerekiyordu.

Ancak bir sonraki sihir çağırma girişimi dirençle karşılaştı; vücudu sanki kontrol etmeye çalıştığı sihir onu ele geçirmiş gibiydi. Onu felç etti. Kontrolünün azaldığını hissedebiliyordu.

kasları kaskatı kesilirken ve kemikleri aniden garip bir şekilde ağırlaşırken ellerinden kayıp gidiyordu.

Gücümün sonuna henüz ulaşmış olamam, diye düşündü umutsuzca.

Sol tarafındaki ağaçlık alanda bir hışırtı duydu. Başka bir keplin grubu ortaya çıkmış ve ilkinde katılmıştı. Görüşü bulanıktı, başı çarpıyordu ve bu yüzden toplam sayılarını saymaya zahmet etmedi.

Sadece çok fazla olduğunu biliyordu.

Sonra Zev ona yetişti. Keplinlerden üçünü ateşten iplerle bağladı ve onlar yanarken Cas'ın yanına doğru ilerledi. Gözlerini önlerindeki canavarlardan ayırmadan, ona kendini sabitlemesi için bir kol uzattı.

Onu aldı. Parmakları onun tenine saplandı. Bu dokunuş onu toprakladı ve felçten kurtulup kendini ve büyüsünü bir kez daha kontrol altına almayı başardı.

Bunu yapabiliirdi.

En azından bir kez daha, bunu yapabiliirdi.

Tıpkı Zev'le her zaman olduğu gibi, dedi kendi kendine; ikisi birlikte antrenman yapıyor, birbirlerinin sınırlarını zorluyorlardı. Mücadele etmeden onun gücünün kendininkini geçmesine izin veremezdi. Zev ona meydan okuyor, onu daha iyi yapıyordu ve o da aynısını onun için yapıyordu.

Sadece başka bir eğitim seansı, dedi kendi kendine, tekrar tekrar, *ama şimdi kılıç ve yay yerine büyü ile*.

Eğitim partneri bir adım öne çıktı. Onun hareketlerini taklit etti. Birkaç saniyelğine göz kamaştırıcı bir büyü gösterisine dönüştüler, ateş ve şimşek ölümcül bir girdaba dönüşerek canavar üstüne canavar yaktı, ta ki o keplinlerden geriye sadece bir düzine kalana kadar.

Geride kalan keplinler etraflarını sarmayı başardılar ama çemberi bir belirsizlik kaplamış gibiydi; hayvanların çoğu gölgelerin, çalılıkların içine doğru geri çekiliyor, endişeyle başlarını savuruyor ve çenelerini şaklatıyordu.

Hepsinin dönüp kaçmasından ve belki de bunun yerine Rhea ile Laurent'ın izini sürmeye çalışmasından korkan Cas onları durdurmak için harekete geçti.

Büyüsü damarlarında şiddetle dolaşüyor, ağırlığı arttıkça artıyor, onu ele geçirip tekrar felç etmekle tehdit ediyordu. Onu dışarı itmek zorundaydı.

O da öyle yaptı.

Havada çılgınca kıvılcımlar saçan büyü okları canavarlara, ağaçlara ve aradaki her şeye çarptı. Zev'in az önce durduğu yeri atlattı. Bu kıl payı kurtuluş Cas'ı tehlikeli bir kenardan uzaklaştırdı ve o da bu kenardan ve onun ötesinde uzanan yıkımdan uzaklaşmaya çalıştı.

Altı keplin çoktan ayaklarının dibinde  lm   t .

Cas savaşmaya devam etti, gücünün onu ezmesini engellemeye çalıştı.

Zev büyük bir ağacın arkasına sığınmış, kadının d n   t ğ  parlak ve öfkeli ışığa karşı gözlerini korumaya çalışıyordu. Işık solmaya başladığında bile, bu muazzam gücü gösterisi karşısında hareket edemeyecek kadar sersemlemiş görünüyordu.

Cas sonunda ışığı söndürmeyi başardı.

Büyüsü yok olurken, dengesi sarsıcı bir şekilde onu terk etti. Sanki indiği merdivenlerin sayısını yanlış hesaplamış gibiydi; kendinden emin bir şekilde adım atmı tı ama onu yakalayacak hiçbir şey yoktu ve şimdi düşüyor, bulamadığı bir korkuluğa çılgınca uzanıyordu.

Zev sonunda hareket etmeyi ba armı tı; onu kolundan yakaladı.

Onun elinden kurtulmak istedi. Ayaklarının üzerinde durmak ve savaşmaya devam etmek. Ama gücü, onu çağırmak için ne kadar uğra ırsa uğra sın gelmiyordu; sanki büyüsü içinde kur una d n     t  ve şimdi ona ağırlık yapmaktan başka bir i e yaramıyordu.

Hâlâ birkaç keplin kalmıştı. Ama sonra uzaktan gelen ani bir bağırı  bu k c k grubun dikkatini çekti ve teker teker uzaklaşıp uzaktaki sese doğru ko maya ba ladılar.

Cas Zev'in elinden kurtuldu ve tökezleyerek pe lerinden gitti. "Daha fazla büyüye ihtiyacımız var," diye soluk soluğa bağırdı, "*hemen!*"

Zev başını salladı ve onun dediğini yaptı ama çağırdığı ateş canavarları geri getirmedi.

O yaratıklar tamamen dağılmı lardı ve bu kez yerlerini almak için başka yaratık gelmedi. Cas'ın umduğu gibi büyü onları kendine ekmi tı ama g r n  e göre Cas'ın büyüsünün onları ne kadar acıktırmı  olursa olsun riske girmeye değmeyeceğini anlayacak kadar zekiydiler.

Vücudu mırıldanırken ve gözle görülür bir şekilde titrerken, bu büyü hala içinde ağır ve i e yaramaz hissediyordu. Etrafındaki hava hala ara sıra gücü gösterisinin kalıntılarıyla atırdıyordu.

Zev onu bir süre dikkatle izledi, hâlâ biraz  a kın ve ne söyleyeceğinden emin değildi.

Sonunda, "İçinde böyle bir güç olduğunu nasıl bilmezsin?" diye sordu.

"Bilmiyorum." O gücün bir başka ağır dalgası içinden geçerken yüzünü buruşturdu ve bir dizinin üzerine çöktü. "Fırtına Tanrıçası'nın sığınağına bir an önce gitmemin bir nedeni de bu. O sığınağın bekçilerinin, hatta tanrıçanın kendisinin benim için cevapları olabileceğini umuyorum. Ve hiç değilse, içimdeki bu *fırtınayı* biraz daha iyi kontrol edebilmeme yardımcı olabilirler."

Uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun bir süre geçmişti ki Cas tekrar etrafını incelemeye koyuldu ve çok geçmeden Vahşi Doğa'nın fazlasıyla sessizleştiğini fark etti. Sessizlik...

Neden sessizlik vardı?

Cas yüksek sesle, "Nessa izini daha kolay sürebilmek için sürekli gürültü yapacak kadar zeki," diye düşündü.

Eğer ses *çıkartabilseydi*, ses çıkarırdı.

"Peki neden başka bağırış çağırış duymuyorum?" Zev kaşlarını çatı. Cas'ın yanına diz çöktü ve kalkmasına yardım etmeye başladı ama Cas başını salladı.

"Git diğerlerini bul," dedi. "Bir şeyler oldu. Bir şeyler ters gitti, bunu hissedebiliyorum."

"Ama sen-"

"Ben iyiyim. Bensiz daha hızlı olacaksın; sadece biraz nefes almam gerekiyor." Ona yapabildiği en güven verici gülümsemeyi yaptı. "Büyü olayı hâlâ çok yeni, ben..."

"Abarttın."

"...Olabilir." *Kesinlikle* yapmıştı. Ve bunu yaparken kendini bitkin, yarı ölü, potansiyel bir sorumluluğa dönüştürmüştü.

Aptal, aptal, aptal.

"Bunu gerçekten yüksek sesle itiraf ettiğine inanamıyorum." Zev'in kaşları çatılırken bakışları son bağırışların geldiği yöne odaklandı.

"Git." Cas sırtındaki yayı çekip bir ok yerleştirdi ve onu daha da rahatlatmaya çalıştı. "Gerekirse başka şekillerde de savaşılabirim. Hiçbir şey bana dokunamayacak. Yakında yetişirim."

Tereddüt etti.

"*Buradan ayrılıp* diğerlerini bulmak ve onlara yardım etmek için üç saniyen var, yoksa seni bu okla vururum."

"Peki." Avuçlarını teslimiyetle kaldırdı. "Hemen döneceğim. Ama sen daha önce geçtiğimiz açıklığa doğru gitmelisin." İfadesi ciddileşti -yüzünde her zaman garip bir ifade vardı- ve ekledi: "Ve daha fazla büyü yok; zaten yarı ölü görünüyorsun."

Sabırsızca el sallayarak başını salladı. "Diğer tarafta görüşürüz."

Sonunda kabul edip gitmek için dönmeden önce bir süre daha bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Cas ayağa kalkmaya çabalamadan önce onun gözden kaybolmasını bekledi. O daha bahsetmeden önce bile o açıklığı düşünüyordu; açık alan ateş etmek için daha iyi görüş noktaları ve canavarların ona gizlice yaklaşması için daha az fırsat içeriyordu.

Oraya doğru sendeleyerek ilerledi ve yolculuğa dair hiçbir şey hatırlamadan oraya vardı. Olaylar endişe verici derecede az önemle zihnine girip çıkıyordu. Ama hâlâ Nessa'nın yüzünü net bir şekilde hayal edebiliyor ve onu bulmayı ne kadar *çok* istediğini düşünebiliyordu.

Zev'in yalnız gitmesine izin vermeli miydi? Kendi yoluna gitmekten nefret ediyordu ama onu yavaşlatma düşüncesinden daha da nefret ediyordu. Ve şu anda yavaştı.

Tanrım, çok yavaş hareket ediyordu.

Arkadaşlarına uzaktan yardım etmenin bir yolunu bulabileceğini umarak yorgun bir şekilde açıklığın etrafına baktı. Büyük bir ağacın kıvrımında duran çürük bir platform gördü. Ona sağlam bir merdiven uzanıyordu; Osric'in evine çok yaklaşan yaratıkları avlamak için kullanmış olabileceği bir stand gibi görünüyordu.

Mükemmel.

Hâlâ sersemlemiş bir halde, hatırı sayılır bir çabayla tırmandı ve kenara kadar ilerleyip kendini korkuluklara dayadı. Nefesini tuttu. Görüşü biraz açılana kadar gözlerini kırıştırdı ve sonra bakışları etrafındaki vahşi doğaya sabitlendi.

Hâlâ ağaçlarda ara sıra hareketlilik görebiliyordu.

Arkadaşları mı?

Sihir yiyenler mi?

Başka korkunç yaratıklar mı?

Gözlerini kapatıp dikkatle dinledi ve çok geçmeden Laurent'a benzeyen bir sesin çılginca Nessa'ya bağırıldığını duydu. Nessa'nın cevap verdiğini hâlâ duymamıştı.

Korkulukları daha sıkı kavradı ve gözlerini açık tutmak için kendini zorladı.

Ve sonra onu gördü: Uzakta, ağaç tepelerinin üzerinde süzülen en az yirmi keplinlik bir grup.

Bir avın etrafında dönen
akbabalar gibi. Neyin etrafında
dönüyorlardı?

Aşağıda ne gördüler?

"Benim peşimden gel, onların değil," diye fısıldadığını duydu Cas.

Artık büyü yok, diye ısrar etmişti Zev ve bu iyi bir tavsiyeydi.

Ama yardım etmek için o kadar çaresizdi ki kendini durduramıyordu.

Göz kapakları çırpındı. Parmaklıklardan uzaklaştı ve tutunabileceği herhangi bir güç kalıntısı arayarak kendi içine gömüldü.

Bir dakika sonra, o fırtınalı güç yüzeye doğru yükseldi ve geldiği sırada göğsünü yırtan korkunç, keskin bir acı gönderdi. Sanki gerçekten ikiye bölünecekmiş gibi hissediyordu. Sanki böylesine vahşi ve ölümcül bir gücü barındırması mümkün olmayan bir cam kavanozdan başka bir şey değildi.

Vücudundan vahşi bir kıvılcım yağmuru fışkırdı.

Yükselen keplinlerden birkaçı onları hissetti. Çığlık attılar. Havada aniden döndüler. Süzülerek, kanat çırparak ve ara sıra ağaçların tepelerine inip üzerlerinde koşturarak, bir kez daha havaya fırlamadan önce hızlarını artırarak, umutsuzca büyü arayarak ona doğru koştular.

Cas bu büyüye zar zor tutunuyordu; onu etkili bir silah olarak kullanabilecek kadar iyi kontrol edebileceğini düşünmüyordu. Bu yüzden onu bir kenara itmek için elinden geleni yaptı ve yayını alıp onun yerine onu kontrol etmeye odaklandı.

Keplin ona yaklaştıkça, okları yerleştirebildiği kadar hızlı bir şekilde fırlattı. Yorgunluğuna ve kükreyen büyüüne rağmen bir, iki, beş kez doğru nişan aldı. Elindeki Asra'nın eski yayıydı - Zev'in yanmadan önce evlerinden aldığından emin olduğu yay - ve Cas bu yayla o kadar sık pratik yapmıştı ki uykusunda bile kullanabilirdi.

Ama oklar sadece bir yere kadar gidebiliyordu ve tüm keplinleri kendisine çekememişti.

Uzaktakilerin daireler çizmeye devam etmelerini izledi. Ağaçların arasına daldıklarında dehşet içinde baktı, Nessa ve diğerlerinin

vardı. Nefes almak için çırpındı. Karıncalanan ellerini sıkıp arak dehşet verici uyuşukluğun içine çökmesini engellemeye çalıştı.

Sonra merdivenden aşağı uçuyor, ıklığın kenarına doğru koşuyor, ayağı takılıp tökezlerken daha fazla büyü ağırılmaya çalışıyordu.

"Buraya gel," diye yalvardı, son keplin'in de gözden kayboluşunu izliyordu. "*Buraya gel.*"

Ama büyüü bu sefer yükselmeyecekti ve bu yüzden uzaktaki canavarlar ona aldırış etmedi.

Arkadaşlarıma yardım edemem. Bu düşünce onu ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüren bir ağırlıkla çarptı ve oraya vardığında çimenler geride bırakılamayacak kadar güzel geldi. imlerin üzerine çöktü ve sırt üstü yuvarlandı.

Bulutlar tepemizde dönüyordu. Her şey yine sessizdi.

Ne korkunç, iç burkan bir sessizlik.

Sonra birinin yaklaştığını duydu, Vahşi Doğa'nın kenarındaki ağaçların arasından vura vura ilerliyordu.

İgüdöleri ona ayağa kalkmasını söylüyordu. Savaşmaya hazırlanmasını. İtaat etmeye çalıştığında acı ve baş dönmesiyle karşılaştı. *ok hızlıydı.* Dünya çok hızlı dönüyordu ve yuvarlanıp kusmak istedi. Ama boğazının arkasındaki safrayı yuttu ve kendisine doğru gelen gölgeli figürle karşılaşmak için bakışlarını kaldırdı.

Osric'ti.

Sadece Osric.

"Diğerleri," diye soluk soluğa bağırdı. "Başka birini gördün mü, gör-"

Kadının yanından geçip hızla evine doğru ilerledi ve arka kapıda duran bir grup sandığı hızla karıştırmaya başladı.

Cas ayağa kalkmak için mücadele etti ve adam iki ucunda kavisli bıçaklar olan garip bir silah çıkarırken ona yetiştı. Koluna uzanmaya başladı ama adam ona doğru döndü ve vahşi bir bakış fırlattı.

"Kal," diye emretti.

"Durmak mı?"

Kısa bir süre ona baktı. Dudağı kıvrıldı ve onu işaret etti. "*ok zayıf.*"

Öfkelendi ama bu hala enerjisinin olduğu tek itirazdı. için.

"Arkadaş bulmaya gidiyorum." Bu kez kendi göğsünü işaret etti ve sonra dönüp tepinerek uzaklaştı.

Nereye gittiğini biliyormuş gibi yürüyordu, diye düşündü Cas.

Sanki Nessa'nın nerede olduğunu biliyormuş gibi.

Bir sonraki hamlesini düşünerek onun gidişini izledi. Kalmak yapılacak en akıllıca şey olabilirdi ama kendini bunu *yapmaya* zorlaması imkânsızdı; eğer onu Nessa'ya götürebilecekse, onunla gidecekti. Yayı yanındaydı. Bıçağı belindeydi. Sadece büyü kullanmayacaktı. Baş dönmesini, acısını, ağrıyan ciğerlerini boş ver; hepsinin üstesinden gelebilirdi. İtmeye devam etmeliydi.

Osric'in kendisini fark edip bir daha kıpırdamaması için ona bağırması için mesafesini korudu.

Arkasında bir çift ayak sesi daha duyduğunda açıklığın kenarı neredeyse gözden kaybolmak üzereydi. Osric'i takip ediyordu... ama biri de onu takip ediyordu.

Omzunun üzerinden baktı.

Orada kimse yoktu.

Koşmaya başladı. Ama hâlâ başı dönüyordu, bitkin düşmüştü ve ani hız patlaması bu durumu daha da kötüleştirdi; ilk tökezlemesi hızla oldu ve ardından bir kol beline dolanarak onu yakaladı.

Bir sonraki nefeste soğuk çelik boğazına dayanmıştı.

CHAPTERTWELVE

"BİR YERE MI GIDIYORSUN?"

O ses.

O derin, için için yanan sesi tanıdı.

Tanrım, bugün daha da kötüleşiyor.

Yakındaki bir ağaca doğru fırlatıldı. Acıya karşı dişlerini sıkarken, vücudu kabaca döndürülerek saldırganıyla yüz yüze getirildi.

Savian Darkhand, beklediği gibi.

Adamın sesini kolayca tanımişti, çünkü bu şekilde karşılaştıkları oldukça uzun ve renkli bir geçmişleri vardı. Yolları ilk kez onun üstlendiği daha şüpheli birkaç iş sırasında kesişmişti. Daha yakın zamanlarda, Cas'ın Asra'nın hastalığını tedavi etmek için kullandığı yasadışı, büyülü bir maddenin tedarikçisi olmuştu. Ama onun 'yardımının' her zaman ağır bir bedeli olmuştu ve son birkaç yüz yüze görüşmeleri kötü ve şiddet dolu bir şekilde sona ermişti; Cas, onun evim dediği o yeri yakmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşünüyordu.

Ve adamın onu sadece o cehennem için özür dilemek amacıyla takip ettiğinden şüpheliydi.

Darkhand yaklaşırken iki adam onu ağaca yasladı ve elindeki bıçağı rahatça döndürdü. Maskeli bir adam daha Darkhand'in iki yanında duruyordu ve Cas birdenbire kendini ne kadar fazla zorladığının farkına vardı. Başının ne kadar döndüğünün. Ne kadar güçsüz olduğunun.

Büyük ihtimalle aynı anda beş adamı alt edemeyecek kadar zayıf.

Darkhand'in normalde yakışıklı olan yüzündeki yanık izleri, onu bir gülümsemeyle karşılarırken korkunç bir şekilde büküldü. Uğursuz, alaycı bir gülümseme

Bu da ona ihtimallerin kendi lehine olduğunun farkında olduğunu gösteriyordu. "Merhaba aşkım," diye selamladı onu.

Yüzünü rahatsız edici bir şekilde kendi yüzüne yaklaştıran adamın yüzüne tükürme isteğine bir şekilde karşı koydu. "Ben senin *aşkın* değilim."

"Sana ne diyeyim o zaman?" Başını yana eğdi. "Hâlâ Casia mıyız? Yoksa artık *gerçek* kimliğin olduğunu duyduğum şeyi mi benimsedik?"

Gözlerini kaçırdı ve nefes alış verişini düzene sokmaya odaklandı. Endişe, karnında yükselmeye ve kalbine, ciğerlerine, zihnine saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Ama şimdi onu ele geçirmesine izin vermezdi, *veremezdi*.

"Yoksa aklına başka bir şey mi geldi?" Darkhand bastırdı. "Son takma adını duymak her zaman eğlenceli olmuştur; beni tahmin yürütmeye zorlamana bayılıyorum."

Bakışları ağaçların arasında bir hareket yakaladı. Av platformundan gördüğü hareketi düşündü; keplin aşağıya dalışı, bağırışlar, sessizlik....

Arkadaşlarının izini sürmesi gerekiyordu, karşılarındaki bu piçle uğraşması değil.

Darkhand onun bakışlarını takip etti. Kaşlarını çatı. Görüşünü engellemek için önüne geçti. "Bu tahmin oyununu oynamayalı çok uzun zaman oldu, değil mi?"

Yeterince uzun değil, diye düşündü.

"Özellikle de son görüşmemiz hayal kırıklığı yaratacak kadar *ani* bir şekilde sona erdikten sonra."

Adamın bedeninin ötesine, üstüne, sırttan yüzü ya da elindeki bıçak dışında her yere baktı.

Bu onu rahatsız ediyordu; bunu sesinin hafifçe gerginleşmesinden ve söyledikçe daha da keskinleşmesinden anlayabiliyordu: "Seninle konuşulduğunda konuşmalısın."

Cevap vermedi.

"Ne kadar kötü davranışlar; sözde kraliyet mensubu birine hiç yakışmıyor."

Yavaşça bakışlarını ona doğru çevirdi. "Cehenneme kadar yolun var, Savian." Adam gülümsedi.

Sonra da ağzına sert bir tokat attı.

Cas kanın tadını aldı. Kanı Darkhand'ın ayaklarının dibine tükürdü ve sonra öfkeli bakışlarını kendisini tutan adamlara çevirdi. "Bırakın beni," diye hırladı.

Daha sıkı tuttular.

Daha fazla kan tükürdü. "Sizi *piçler*."

Darkhand kıkırdadı. "Bu öğleden sonra biraz keyifsizsin, değil mi?"

"Senin oyunlarını oynayacak havada değilim," diye tersledi. "Benim arkadaşlarım

."

Neydiler?

Aklına korkunç görüntüler geldi. Korkunç olasılıklar. Ve aniden konuşamıyordu. Zorlukla *nefes alabiliyordu*. Sırtını arkasındaki ağaca daha sıkı yasladı ve tüm enerjisini, içinde daha da fazla açığa çıkmaya çalışan endişeyle savaşılmaya odakladı. Sakin kalacaktı. Paniğinin bundan sonra ne olacağını belirlemesine izin vermeyecekti.

Ama Darkhand bu yükselen paniğin çoktan farkına varmış gibiydi ve bu sadece gülümsemesinin aydınlanmasına neden oldu. "Arkadaşlarınız gitti. Üstat Osric de yakın zamanda geri dönmeyeceklerinden emin olmak için dışarıda, bu da bir sonraki kısmı benim için çok daha kolay hale getiriyor."

Sözlerinin ardındaki anlamın sersemlemiş beynine yerleşmesi bir an aldı. "...Osric senin için çalışıyor."

Tabii ki.

Bu yüzden ona geride kalmasını söylemişti. "İşte benim akıllı kızım."

Bir küfür savurdu. "Ona ödediğimiz onca paradan sonra..."

"Ona daha fazla ödedim," diye bilgi verdi Darkhand. "Sadece kral-imparatorun hesabına yazdım tabii ki. Yöntemleri benim zevkime göre biraz *dağınıktı* ve o küçük keplin yaratıkları üzerindeki kontrolü... sorgulanabilir. Ama sanırım yine de arkadaşlarınızdan izole oldunuz, bu yüzden şikayet edemem, değil mi?"

Kontrol. Cas o tuhaf kemik aleti ve çıkardığı korkunç, tiz sesleri düşündü.

O canavarlara gerçekten komuta ediyor muydu?

"Bu sıkıntılı yüz neden?" diye sordu Darkhand. "Şu anda o arkadaşlarla uğraşmadığım için bana teşekkür etmelisin, gerçekten. Belki biz seninle uğraşırken şansları yaver gider de bir şeylere yem olurlar? Bu vahşi doğada pusuda bekleyen canavarların hızlı bir ölümü

acı verici işkence ve halka açık infaz Varen'in planladığına inanıyorum *sen*."

"Ne zamandan beri kral-imparatora hizmet ediyorsun?" "Onun parasına hizmet ediyorum."

"Hasta bir efendi," diye mırıldandı.

"Ama tutarlı biri. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayan birkaç kişiden biri. Ve gelin şimdi, *sizin* de bir bedeliniz yokmuş gibi davranmayalım."

"Belki öyle, ama sizi temin ederim ki benim fiyatım *sizinkinden* çok daha yüksek."

Darkhand bir kaşını kaldırdı. "Varen'in bana ne kadar ödediğini bilmiyorsun."

Bu sözler olması gerekenden daha derinden yaralamıştı ve Cas kardeşini ikna edebileceğini düşündüğü için kendini bir kez daha aptal gibi hissetti.

"Açıkçası seni neden böyle bir tehdit olarak gördüğünden emin değilim," dedi Darkhand. "Ben de seni bir kraliçe olarak hayal edemiyorum."

"Eğer kraliçe olsaydım, emin olun ki yapacağım ilk şey sizi kilitlemek ve anahtarı atmak olurdu."

"O zaman sanırım bu planı gerçekleştirecek kadar uzun yaşamayacak olman iyi bir şey."

"Beni öldüreceksin, değil mi?" Onun sesinin neşeli, etkilenmemiş tonuna uymaya çalıştı. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra mı?"

"Cazip bir düşünce," dedi ona, gözleri elinde evirip çevirmeye devam ettiği bıçağın üzerindeydi. "Varen seni *canlı* tercih ettiğini söylemişti ama müşteriler her zaman en iyisini bilemez, değil mi?" Başını kaldırıp ona baktı. "Ama hayır aşkım, seni öldürmeyeceğim. O kısmı Varen'in halletmesine izin vereceğim. Ama hazır sen buradayken, ödülümü biraz daha artırmaya ne dersin? Varen'in senden başka istediği şeyler de var."

"Ne gibi?"

"Varen seni istiyor ama aynı zamanda sana yardım eden bir kraliyet haininin de peşinde. Kimden bahsettiğimi biliyor musun?"

Cas cevap vermedi.

"Bir zamanlar ordusunda yüzbaşı olan adam."

Darkhand'in beklenti dolu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ve bu adamın beklentilerini karşılayamamak tehlikeli bir şeydi. Bunu biliyordu. Yine de başını salladı ve şöyle dedi: "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"*Gerçekten* mi? Söylentilere göre ikiniz oldukça yakınmışsınız."

"Söylentiler bir işi yürütmek için kötü bir şeydir. Ben de senin bir profesyonel olduğunu sanıyordum."

"Doğru." Keskin bakışlarını Cas'ın yüzünden hiç ayırmadan elindeki bıçakla oynamaya devam etti. "Ama bu olayda kaynaklara güveniyorum. Yakın zamanda senin eski evinde sonlarını getiren askerlerden birkaçının *Ölüm* büyüsü yoluyla bunu yaptıklarını bana bildiren kaynaklara. Ve bu sıradan bir Ölüm büyüsü değildi. Görünüşe göre son derece güçlü bir şeymiş."

Cas'ın kalçasında kınına soktuğu bıçak birden ağırlaştı.

"Yani sana yardım ediyor. En azından bu kadarını kabul et." "*Yardım* güçlü bir kelime."

"Varen nereye gittiğini ve geçen hafta kraliyet şehrine yaptığı ziyarete bakılırsa ikinizin nasıl olup da Ölüm Tanrısı'nın teveccühünü kazandığınızı bilmek istiyor. Marr'lardan biri bu imparatorluğu varlığıyla şereflelendirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Peki siz ikiniz bunu değiştirmek için ne yaptınız?"

Elander ve o tanrının aynı şey olduğunun farkında değil.

Varen de mi hâlâ fark etmedi?

Bu düşünce Cas'ın gülmek istemesine neden oldu ama Darkhand ona bir adım daha yaklaşınca ses boğazında düğümlendi.

"Gördüğüm kadarıyla yine sessizsin." Başını ona doğru salladı. "Onu koruyorsun. Ne kadar ilginç."

Bu sözler onu öfkeyle doldurdu. Onu korumuyordu. Olanlardan sonra onunla hiçbir şey *yapmak* istemiyordu. Ama Darkhand ilişkileri hakkında kararını çoktan vermiş gibi görünüyordu, bu yüzden onu başka türlü ikna etmeye çalışarak nefesini boşa harcamadı.

Bir yanı da konuşmayı reddetmesinin Darkhand'ı bu kadar rahatsız etmesinden hoşlanıyordu; bu onun elinde kalan son kontroldü. Onu bir şey söylemeye *zorlayamazdı*.

Ona ters ters baktı, hâlâ cevabını bekliyordu.

O da ona ters ters baktı, sonunda adamın dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Getirin onu," diye emretti adamlarına, arkasını dönerek. "Bakalım onu bulabilecek miyiz?"

Onu daha rahat ettirmenin bir yolunu bulun, belki o zaman konuşmaya daha istekli olur."

Kollarını tutan iki adam onu sarsarak harekete geçirdi. Bir üçüncüsü de hemen arkasındaydı ve bir kılıcın ucunu sırtına bastırıyordu. Onu açıklıktaki eve doğru yürüttüler. Yayını, sadağını, ayak bileğindeki av bıçağını ondan aldılar. Ellerinden biri kalçasındaki büyülü bıçağın üzerinde gezindi. Bıçak onun dokunuşuyla parladı ve adam bıçağını kaptı.

elini çekti. Kılıcın büyüü neredeyse anında yatıştı ama yine de onu yerinde bıraktı. Diğerleri de ona dokunmayı reddetti.

Cas kendi büyüünü düşündü. Eğer onu daha iyi kontrol edebilseydi, etrafındaki bu adamları ne kadar kolay alt edebileceğini. Ama içinde bir kez daha uykuya dalmış gibi görünüyordu ve onu geri çağırmak için kendini çok fazla zorlamaktan korkuyordu; bunu daha önce yaptığında bayılmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Ve bu adamların huzurunda bilincini kaybetme düşüncesi hiç hoşuna gitmemişti.

Darkhand'ın acımasız oyunlarından geçmişte sayısız kez büyü olmadan kurtulmuştu. Bu sefer de büyü olmadan hayatta kalmak zorundaydı. Onu öldürmeyecekti; sadece kaçmanın bir yolunu bulana kadar ona katlanması gerekiyordu.

Beni konuşmaya zorlayamaz.

Korku göstermem için beni zorlayamaz.

Darkhand bir adım öne çıkarak Ölüm bıçağını ondan aldı ve sapının ucundan dikkatlice tuttu.

Yanındaki ağırlık olmadan garip bir şekilde dengesiz hissediyordu, sanki adam onunla birlikte ondan bir parça koparmıştı.

"İlginç," diye yorumladı ve onu yakındaki masanın üzerine bıraktı. Adamları Cas'ı başka silahlar için aramaya devam ederken o da çevirip daha yakından inceledi.

Silahsız olduğundan emin olduklarında, onu odanın diğer tarafındaki çürük masa ve sandalyelere doğru ittiler ve sandalyelerden birine oturmaya zorladılar. Kadın direndi, vücudu refleks olarak, kolları acı verici bir şekilde arkasında sıkışmışken elinden geldiğince saldırdı ve adamlardan biri ağzına nemli bir bez bastırarak karşılık verdi.

Paçavra biberli ve topraksı bir şey kokuyordu. Bu kokuyu biliyordu. Bu *pavlis* kökü idi ve etkileri neredeyse anında ortaya çıkmıştı: Zemin altından kabarıyor gibiydi ve vücudu onu karşılamak için düşüyormuş gibi hissetti ve yükselmeyen ya da düşmeyen her şey etrafında acımasızca dönmeye başladı.

Bu onu tamamen bayıltmamıştı ama onu kalın iplerle sandalyeye bağlamak için harekete geçtiklerinde karşı koyamayacağı kadar zayıflatmıştı.

Yani bu, onu *daha rahat ettirme* fikirleriydi.

Gözlerini bir an için sarsıntıya ve dönmeye karşı kapattı ve tekrar açtığında Darkhand'ın onu terk ettiğini gördü.

bıçağı inceledi ve dikkatini tekrar ona verdi.

"Cevap vermenizi istediğim bir başka söylenti daha var: Leydi Soryn'in size ulaşmaya çalıştığı söyleniyor."

Cas sessiz kalmayı planlamıştı ama isim belli belirsiz tanıdık gelmişti ve merakı ona cevap verdirdi: "Leydi Soryn?"

"Sadira'nın müstakbel kraliçesi, eğer o doğu krallığı hâlâ... yani bir *krallık* olsaydı."

İsim bu yüzden tanıdık geliyordu. Ancak, Soryn Peregrine en son duyduğunda bir veliaht prensesti.

Eski kral ve kraliçeye ne olmuştu?

"Habercilerinin son zamanlarda Valshade bölgesinde görüldüğü söyleniyor. Muhtemelen seni arıyorlardı. Görünüşe göre Melech'in kayıp kraliçesinin hâlâ yaşadığına dair haberler hızla yayılıyor."

Cas başını salladı. Bu hareketinden anında pişman oldu; hafif bir hareket zeminin bir kez daha altından kaymasına neden oldu. Kıpırdamadan durdu, kafatasındaki uğultunun dinmesini bekledi ve dinledikten sonra geveleyerek bir yanıt verdi: "Soryn *ya da* o krallık hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Anlıyorum."

İşaret etti ve adamlarından biri hemen onun yanına gitti, elinde şömineden alınmış uzun, kavisli bir metal çubuk tutuyordu. Darkhand parmağıyla metal çubuğu işaret etti. Nefesinin altından birkaç Ateş türünden sözcük fısıldadı. Metal hızla ısınarak kırmızının korkunç bir tonuna dönüştü.

Cas'ın kalbi boğazına kaçtı. Yutkundu. Sertçe. Yerde bir nokta seçti -koyu ahşaba sürtünmüş bir iz- ve ona baktı.

"Bazıları önce Leydi Soryn'e ulaştığınızı öne sürdü," diye devam etti Darkhand. "Sizi saraya getiren entrikalara onun da dahil olduğunu söylediler."

"Hiçbir entrika yoktu; oraya tesadüfen geldim. Ve hayatımda Leydi Soryn'le hiç konuşmadım." Cas dişlerini birbirine kenetledi. Onları bir arada *tutması* gerektiğini biliyordu ama bu gerçek dışı söylentilere duyduğu öfke ağzını bir kez daha açtı ve kelimeler yakalayamadan ağzından kaçtı: "Ama konuşmuş olsaydım bile, konuşmalarımızla ilgili hiçbir ayrıntıyı *sana* anlatmazdım."

Darkhand iç çekti. "Çok inatçı."

Tekrar işaret etti -bu sefer parmaklarını rahatça salladı- ve arkasında bir hareket oldu, ardından adamlardan biri ellerini bağlayarak ona dokunmaya başladı

kolları, ceketinin kollarını yukarı iterek tenini ortaya çıkardı.

Sıcak metal bileklerine vururken Cas bir kez daha o çizik izine baktı. Asra ona hayatta kalmayı, acıya karşı savaşmayı böyle öğretmişti: Başka bir şeye odaklanarak. Beşe kadar sayarak. İnsan her şeye beş saniye dayanabilirdi. Ve o beş saniyeyi atlattıktan sonra, bir sonrakine geçip yeniden saymaya başlardınız ve sonunda acı sona ererdi.

Öyle ya da böyle, tüm acılar eninde sonunda biter, derdi. Ya iyileşir ya da yara izleri geçer ve sizi artık fark etmeyecek kadar sertleştirir.

"Bir soru daha deneyelim." Darkhand bir kez daha arkasındaki adamları işaret etti ve sıcaklık teninden uzaklaştı. Devam etmeden önce Cas'ın nefesini tutmasını ve bakışlarını temkinli bir şekilde kendi bakışlarına çevirmesini bekledi: "Fallenbridge ve Herrath'taki isyancı güçlerin sayısı Varen'in beklediğinden çok daha fazlaydı. Ve bu asilerden bazılarının *kim olduğuna* dair şüphelerim var, ama muhtemelen onları benden daha iyi tanıyorsunuz. Eminim verebileceğiniz pek çok isim vardır."

Verdi. Ama o isimlerden hiçbirini vermeyecekti. O isyancılar yaşamayı hak ediyordu. Ve şimdi kardeşine karşı durmaya istekli olan herkes, sondan önce de ihtiyaç duyabileceği potansiyel bir müttefikti.

Yani hayır, onları yakalatmayacaktı.

Görüşünün köşesinde yanan metal ne kadar parlak olursa olsun, itaat etmezse ona daha fazla acı vaat ediyordu.

Gözleri tekrar o sürtünme izine gitti.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Metal bir kez daha bileklerine bastırdı. Bu sefer daha sertti ve derisinin daha derinlerine işliyordu. Gözlerinin kenarlarında yaşlar oluştu ama onları kırıştırtarak uzaklaştırdı ve gözlerini yere dikti.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Darkhand'ın sesi etrafını saran acı sisi arasından süzülerek aşağıya indi: "Biliyor musun, aramızdaki ilişkinin her zaman şiddete dönüşmesinden nefret ediyorum."

"Yalancı," diye bağırdı. "Bundan zevk alıyorsun, seni piç-"

Isıtılmış çubuk bu kez boynunun yan tarafına takıldı ve daha saymayı bile *düşünmeden* ilkel bir çığlık koptu.

Acı onu kör etti.

Boğazından ikinci bir çığlık kopmaya başladı, ama o n u da yuttu, boğuldu ve durduramadığı bir öksürük nöbetine yol açtı.

Yanan metal boğazında kaldı.

Her öksürüğü işkence aletini itip kakıyor, ateşi derinin yeni bir bölümüne kaydırıyor ve yakma işlemini yeniden başlatıyordu.

"Bana işbirliği yapacağını söyle, ben de onlara durmalarını söyleyeyim." Darkhand gözlerinde zerre kadar pişmanlık olmadan ona bakıyordu. O gözlerde *hiçbir şey* yoktu.

Onu yanlış anlamıştı.

Onu öldürecekti. *Bana işbirliği yapacağını söyle.*

Bu adamla işbirliği yapamazdı. Ama ölemezdi de. Savaşmak zorundaydı. Eğer büyüsu onu öldürecekse, öyle olsun; başkasının gücüyle ölmektense kendi gücüyle ölmeyi tercih ederdi.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, bir öksürüğü daha içine hapsetti ve boğazının içindeki yanmanın dışındakiyle eşleşmesine neden oldu. Her *şey*, *her şey* yanıyordu ve görünüşe göre böyle ölecekti, bir ateş ve ısırap kasırgası içinde ve o vahşi büyüsu yükseliyor, kıvılcımları derisinin altında tutuşuyordu-

Kulübenin pencerelerinde garip bir gölge hareket etti.

Omurgasından aşağı bir ürperti vurdu ve ateşi kovdu.

Acı, dönme ve yanma hissi, çevresine odaklanabileceği kadar kesilmişti ve Darkhand ile adamlarının durup dikkatlerini pencerelere yönelttiklerini gördü.

Onlar da bir şeyler hissetmişlerdi.

Bunu hissetmemek imkânsızdı, gerçekten ve sadece birkaç saniye daha dikkat ettikten sonra anlaşıldı: Bu bir sihirdi.

Son derece güçlü bir büyü.

Bakışları masanın üzerindeki bıçağa doğru kaydı. Şimdi soluk beyaz bir ışıkla parlayan ve bu büyüye tepki veren bıçağa. Onun... efendisine.

Oh.

"İşte az önceki sorunun cevabı," diye fısıldadı, neredeyse Darkhand'den çok kendi kendine.

Darkhand ona kısa ve meraklı bir bakış attı.

"Kralın ordusunun eski yüzbaşısına ne olduğunu öğrenmek istiyordunuz," diye açıkladı.

Yüzündeki merak ifadesi sertleşerek çok daha tehlikeli bir şeye dönüştü.

"O burada," diye mırıldandı ve istemese de vücudunun her parçası bu gerçeğe tepki verdi. Derisi karıncalandı. Midesi çırpındı. Nabızı tekrar vahşi ve düzensiz bir hal aldı.

Aklının -aklı başında, mantıklı kısmının- Elander'la hiçbir şey yapmak istemediği doğrudu.

Ama görünüşe göre diğer kısımları mesajı almamıştı.

Dışarıdan dehşet dolu bir çığlık geldi. Ve sonra bir tane daha. Kısa bir itiş kakış sesi duyuldu. Sonra dışarıdaki ışık tekrar değişti, sanki ev ve çevresi kalın bir sis bulutu tarafından yutulmuş gibiydi ve ardından gelen soğuk bu sefer daha kötüydü - sıcaklığı uzak bir efsane gibi gösteren derin, acı bir soğuk.

"Görünüşe bakılırsa onun da keyfi yerinde değil." Cas, kalbi şiddetle çarparken bile sesindeki kendini beğenmişlik dokunuşuna engel olamadı, sonraki sözcükleri güçlkle çıkarabildi: "Bu da senin için kötü bir haber sanırım."

Eski düşmanı, her zamanki kibirli gülümsemesi yüz hatlarını kaplamadan önce bir anlığına ona baktı. "Saklanmak için kaçmalı mıyım?"

Cas ona ters ters baktı. "Belki."

"Küçük arkadaşından *korktuğumu* mu sanıyorsun?"

"Hayır. Korkmadığını *biliyorum*. Çünkü sen başlattığı aptal oyunu ne zaman kaybedeceğini bilemeyecek kadar zeki olmayan kibirli bir *aptalsın*."

Onun önüne geçti. Çenesini kaldırdı, böylece ona attığı bakışı daha iyi görebilecekti. Bir parmağını boğazının hassas, yanık derisinde gezdirdi.

Bu yeni, farklı bir ıstıraptı, bu tüy kadar hafif dokunuş, ona batan yüzlerce küçük iğne gibiydi. Soktu. Kaşındırdı. Sözcükleri hırıltıyla çıkıyordu: "Eğer korkmuyorsan, neden gidip benim için ona merhaba demiyorsun?"

Elini kızın boğazından çekti. Bir an için onun sözlerini düşünmüş gibi göründü. Ona hizmet eden adamlarla bir bakış ve bir baş sallama alışverişinde bulundu.

Sonra Cas'ın bağlı olduğu sandalyenin bacaklarına bir tekme savurarak dengesini bozdu ve yere düşürdü. Cas düşerken daha az cezalandırıcı bir pozisyona dönmeye çalıştı ama onu bağlayan ipler sıkıca tutundu. Başının yan tarafı döşeme tahtalarındaki çıkıntılı bir çiviye çarptı. Bir an sonra Darkhand'in botu yüzünün diğer tarafına bastırarak onu aşağı itti ve çiviye derisinin daha derinlerine sapladı.

"Dışarıda olup biten saçmalıklarla ilgilendikten sonra küçük sohbetimizi bitirmek için geri döneceğim."

Görüşünde beyaz noktalar dans ediyordu. Onu tutan iplerden kurtulmak istedi. Onu dışarıda takip etmek. Ama aniden her şey çok fazla gelmişti - büyüsünün verdiği yorgunluk, son birkaç dakikanın verdiği acı, soluduğu pavlis kökünün kalan parçaları.

Gözleri kapandı ve ne kadar mücadele ederse etsin bir daha açılmadı.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTEEN

CAS ŞİDDETLİ BİR BAŞ AĞRISIYLA UYANDI.

Kulaklarında o kadar yüksek sesle gümbürdüyordu ki, diğer her şeyin sessiz olduğunu fark etmesi bir anını aldı. *Doğal olmayan* bir sessizlik. Ve o yalnızdı.

Kapının yanındaki iki ölü adam hariç.

Masanın üzerindeki bıçak ve onu bağlayan ipler de yerinde duruyordu; anlaşılan kurtarıcısı insanları öldürmekle meşgul olduğu için onu çözememişti.

Önemli değil. Son kısmı kendisi halledebilirdi. Ne kadar süredir baygın olduğunu bilmiyordu ama nabzının makul bir hıza düşmesine yetecek kadar uzun bir süreydi. Kalp atışları yeniden düzene girmişti ve bu atışların her birine eşlik eden küçük acı titreşimlerinde bile bir şekilde net düşünebiliyordu.

Derin bir nefes aldı, kendini çelikleştirdi, sağlıklı düşünmeye *devam* etmeye kararlıydı.

Fırtına büyüü hevesle yeniden canlandı. Kalıcı ağrıları ya da yorgunluğu umurunda değilmiş gibi görünüyordu; tasma ile nasıl düzgün yürüyeceğini bilmeyen güçlü bir köpek gibi, onu dizginlemeden çekiyordu. Onu kollarına doğru yoğunlaştırmak için elinden geleni yaptı, bağlarının bastırdığı yerlere doğru daraldı.

Kıvılcımlar teninden bağlara sıçradı ve birkaç dakika uğraştıktan sonra nihayet yanan ipin kokusu havayı doldurdu. O cızırtılı ipin parçalarının bileklerinden kayarak uzaklaştığını hissetti, yolun geri kalanını serbest bırakabilecek kadar gevşedi.

Elini başına götürdü. Hem yanmış bileğini oynatmanın verdiği acıdan hem de şakağında hissettiği yapışkan kan topağından dolayı yüzünü buruşturdu. O

Yavaşça ayağa kalktı. Baş dönmesinin geçmesini bekledi ve sonra bıçağı masadan kaptığı gibi kapıya yöneldi.

Dışarıda onu daha fazla ceset görüntüsü karşıladı. İşkencesine yardım eden diğer iki adam da bunu hayatlarıyla ödemişti. Büyük, kanlı pençe izleri etraflarını sarmış, katliamdan uzaklaşıp Vahşi Doğa'nın kenarına doğru ilerliyordu. Çekingen adımlarla bu izi takip etmeye başladı ama arkasında bir hareket hissedince durdu.

"Bir canavar vardı," diye soluk soluğa bir ses geldi.

Cas arkasını döndü ve öldüğünü sandığı adamlardan birinin aslında hâlâ hayata tutunmaya çalıştığını gördü. Başını yerden kaldırmış, gözlerini ona odaklamaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Bir kurt mu?" diye tahmin etti. "Daha büyük," diye hırıldadı adam.

Ona baktı, uyuşukluk onu ele geçirmişti. Bir an için yardım teklif etmek aklından geçti - her ne kadar Darkhand'ın kölelerinden birine yardım etme düşüncesinden nefret etse de - ama başı bir kez daha yere çarpıp gözleri daha da odaktan uzaklaşırken bunun anlamsız olduğuna karar verdi; onun için yapabileceği çok az şey vardı ve belli ki bu dünya için fazla uzun değildi.

Soluk soluğa bir nefes daha adamın bedenini titretirken geri çekildi ve bıçağını kınına sokarak yavaşça arkasını döndü ve kan izlerini takip etmeye devam etti.

Bu iz onu açıklığın kenarına kadar getirdi ve orada Darkhand'i bir ağacın altında sırtüstü yatarken buldu, kendisinin olduğunu bildiği bir kılıçla yere saplanmıştı. Bu kılıç geçmişte onu sayısız kez tehdit etmek için kullanılmıştı. Şimdi ise eski düşmanının boğazındaki oyuktan, oraya vahşice dikilmiş bir bayrak gibi çıkıyordu.

Cas'ın omurgasında bir kez daha bir ürperti belirdi ve buna sarsamadığı bir soğukluk eşlik etti.

Geçmişte Elander'in sihrini bir şeyler üzerinde kullandığını görmüş, yaratıkların canını sadece ters bir bakışla aldığını izlemişti. Ama bu her zaman soğuk ve hızlı, kansız bir olay olmuştu. Darkhand'i öldürmek için o kılıca ihtiyacı yoktu. Bir şeylerin canını almak için pençelere ya da dişlere de ihtiyacı yoktu. Buraya kadar takip ettiği o ürkütücü izi bırakmasına da gerek yoktu. Ölüm vahşi olmak zorunda değildi; bunu kendisi de söylemişti.

Görünüşe göre bu, saldırgan olamayacağı anlamına gelmiyordu. Arkasındaki ayak sesleri.

Döndü ve adam oradaydı. Yine insan. Ya da *insana* hiç olmadığı kadar yakındı. Bu, tanıştıkları ilk gece gördüğü versiyonunun aynısıydı. Aynı koyu kahverengi saçlar, onun her santimini gören aynı uçsuz bucaksız mavi gözler, aynı santimlerin neredeyse her birini öpen aynı dudaklar.

Ama o aynı kişi değil, diye hatırlattı kendine şiddetle. *O bir yalan.*

Oblivion'da onun gerçek yüzünü görmüştü ve artık bunu görmemek mümkün değildi. Ve o karanlık tanrı cennetinde hissettiği duyguların aynısı şimdi de içinde ortaya çıkmıştı; kaçmak istiyordu çünkü o güvende değildi. Kalmak istiyordu, çünkü o haksız yere büyüleyiciydi, sonsuz derecede kafa karıştırıcıydı ve *nedenini* bilmesi gerekiyordu.

Gözleri boğazındaki yanık derinin üzerinde gezindi. Yüzündeki kurumuş kanda. Sesi sakindi ama sorarken içinde bir parça şiddet vardı: "İyi misin?"

Kollarını kendine doğru sardı ve ayaklarının dibindeki katledilmiş bedene doğru başını salladı. "Ne oldu?" Aptalca bir soruydu -cevabı yeterince açıktı- ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Benden kaçmaya çalıştı. Çok uzağa gidemedi." "Bunu sen mi yaptın?" Yine aptalca bir soru.

Elander'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Evet. Çünkü *sana* ne yaptığını gördüm. Ve bu tür şeyleri ilk kez yapmıyordu, değil mi?"

Sorusuna cevap verme zahmetine girmede; ikiside cevabı biliyordu. Çünkü bu aynı zamanda Elander'in Darkhand'la *buluşmalarından* birine ilk kez rastlayışı değildi - *gerçi* o ilk seferinde teknik olarak onu *kurtarmak* için orada değildi... ve hemen ardından onu tutuklamıştı.

Bakışları tekrar cesede kaydı. "Onu gerçekten öldürdün."

Sesinin neden bu kadar cılız çıktığından emin değildi ama Elander'in daha yeni bastırdığı o şiddeti körüklemiş gibiydi; hava onun gücüyle bir kez daha titredi ve tekrar sakinleşmesi uzun bir an aldı.

"Evet. Aslında yaptım." Ona bir adım daha yaklaştı. "Ve bunu tekrar yapmak benim için bir zevk olurdu - ama bu sefer ona olabildiğince acı verirdim. Kemiklerini yavaşça, teker teker kırardım, o pis parmaklarından birini sana her değdirdiğinde farklı bir kemiğini kırardım."

Cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. "Bu adamın kaybından dolayı *gerçekten* yas mı tutuyorsun?"

"Sorun o değil," dedi çabucak. "Bu..."

Her şeydi. Tüm durumun ciddiyeti. Ayaklarının dibindeki bu sapkın adamın kaybı değil, kaybettiği *her şeyin*, nasıl ihanete uğradığının, yalan söylendiğinin ve olan biten her şey hakkında ne kadar sinir bozucu derecede az şey bildiğinin farkına varmasıydı.

Bildiği tek şey, peşinde dengesiz bir kral-imparator olduğuydu. Düşmüş bir tanrı onun adına insanları katlediyordu. Büyüsü içinde huzursuz ve hasta hissediyordu ve bu onu daha önce neredeyse *öldürüyordu*. Ve belki de en kötüsü, arkadaşlarından ayrılmıştı. *Yine*.

Ne zamandır baygındı?

Bu arada Nessa ve diğerlerine ne olmuştu?

Elander hâlâ ona kuşkuyla bakıyordu ve birdenbire tüm kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı çok daha şiddetli bir şeye dönüştü. "Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu. "*Teşekkür* mü edeyim?"

"Bununla başlayabilirsin."

"Beni takip ettin, bana 'iyilik' olsun diye bir sürü insanı öldürdün ve şimdi ne oldu? Tekrar ortak olmak mı istiyorsun? Hazır başlamışken yalan söylediğin her şeyi de unutayım mı?"

Gözlerini kıstı ama cevap vermedi.

"Darkhand ve adamlarının bana işkence etmesi seni neden ilgilendiriyor ki?"

Bir an için soruyu düşündü. Sinirli bakışlarını ondan çevirip eve doğru baktı ve sonra şöyle dedi: "Sana daha önce de söyledim: Kardeşinle başa çıkmama yardım etmen için sana canlı ihtiyacım var."

"Beni kolayca serbest bırakabilir ve kendi başıma kaçmama izin verebilirdiniz."

Bir mil yarıçapımdaki herkesi vahşice öldürmek zorunda değildin!"

"Belki de uzun süre senin yanında olmak bende bir şeyleri öldürme isteği uyandırıyor," diye öneride bulundu.

"Bu hiç komik değil."

"Sadece kısmen şaka yapıyordum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Onunla uzun uzadıya tartışacak vakti yoktu ve şu an tüm şikâyetlerini gün ışığına çıkarmanın ne yeri ne de zamanıydı. Ama kendini sormaktan alıkoyamadı: "Gerçek ailemi bu yüzden mi öldürdün?"

O neşeli gülümsemesi çabucak kayboldu. Onun yerine okuyabileceği hiçbir şey gelmedi; dudakları ifadesiz bir çizgiye dönüştü, gözleri sertleşti,

Mavi elikten ifadesiz çipler ona bakıp başını salladı. "Hikayenin tamamını bilmiyorsunuz. Ve eğer açıklayabilirsem-"

"Bunu nasıl açıklayabilirsin ki? Bunu ve eğer başarabilseydin beni ve kardeşimi de öldüreceğin gerçeğini?"

"Thorn-"

"Bana öyle demeyin. Benim adım *Casia*. Kendi adım, kendi kimliğimi seçtim çünkü gerçek kimliğim benden çalındı. Ve bu kimlik Thorn değil, Valori de Solasen değil, değil, değil... oh, *tanrılar*." Birden kelimeleri zorlayamayacak kadar öfkelen-di, bu yüzden tüm enerjisini, tüm odağını dönmeye ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmaya yönlendirdi.

Onun kendisine baktığını hissedebiliyordu ama arkasına bakmamaya kararlıydı.

"Casia." Ses tonu ona vermeye hakkı olmayan bir uyarıydı ama en azından onun seçtiği ismi kullanmıştı. "Casia, *bekle*."

Yürümeye devam etti. "Bunun için zamanım yok; arkadaşlarımı bulmam gerek.

Nessa'nın başı dertte."

Son sözleri söyler söylemez geldiğini hissetti: Panik.

Panik, panik, panik.

Nessa'nın başı dertte. Nessa ölmüş olabilir. Tüm arkadaşların ölmüş olabilir.

Zihninin mantıklı kısmı, bu ihtimalin zayıf olduğunu savunuyordu. Ama endişesinin bu mantıklı düşüncelerle hiçbir ilgisi yoktu. Hiç istemedi. Gerçekler umurunda değildi, kendisinin ve arkadaşlarının başının yüzlerce kez belaya girmiş ama yine de hayatta kalmış olması umurunda değildi.

Diğer tarafta görüşürüz, demişti Zev'e. Ve

hep görüşürlerdi.

Zekiydi. Yetenekliydi. Güçlüydü. Nessa da öyleydi. *Hepsi* öyleydi.

Ama Cas bunları kendine ne kadar hatırlatırsa hatırlatsın, işe yaramadı. Paniğe kapılmış düşüncelerin bataklığına daha da gömülmeye devam etti. Düşünceleri ve nefesleri gittikçe daha da sıkılaşarak aşağı indi, ta ki durup kendini en yakındaki ağaca yaslamak zorunda kalana kadar. Alnını ağaca yasladı. Parmakları teker teker ağacı tırmaladı ve yumuşak kabukta açtığı her sıyrığı saydı.

Bunun için zaman yok, diye düşündü - ki bu elbette kendisini daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Aşağı, aşağı ve daha da aşağı.

Geçmişte, o derinliklerde bu duygunun üstesinden gelebilecek hiçbir şey yoktu. Yüzeye çıkmak diye bir şey yoktu. Sadece beklemek vardı. Taşa dönüşmek ve dalgaların çekilmesini beklemek.

Bu sefer farklıydı.

Şimdi korkularının çarpışacağı bir sihir vardı. Kükreyen ve bir an bile çaresiz kalmasına izin vermeyen bir büyü. Ancak, arkasındaki düşmüş tanrının aksine, bu büyü gerçek bir kurtarıcı değildi. Tehlikeliydi.

Çok, çok *tehlikeli*.

Sonunun kötü olacağını biliyordu, fiziksel olarak bitkin düştüğünü biliyordu ama büyü yine de onu çağırıyordu. Onu açmaya ve kaçmaya çalıştı. Ve kaçmasına izin verdi, çünkü bu aynı zamanda onu diğer her şeyden boşaltan, zihnini uyuşturan ve fırtınalı gücün kaçan kıvılcımları dışında her şeyden habersiz kılan bir uyuşturucu gibiydi.

Birinin adını haykırdığını duydu. Sesleri çok uzaktan geliyordu. Ama ısrarcıydılar. O kadar ısrarcıydı ki sonunda başını kaldırdı ve sese doğru eğdi.

Kendisine doğru savrulan üç siyah bulanıklık gördü.

Keplin, onun pervasız büyüğü tarafından çekildi.

Nefes kesici bir hızla hareket ediyorlardı ama Elander daha hızlı hareket ediyordu.

Neredeyse anlıktı: Bir elini kaldırdı ve canavarların üçü de kaskatı kesildi, yere düştü, yerde darmadağın tüy yumaklarına dönüştü. Ölmüşlerdi. Hemen ardından görünmeyen birkaç hayvanın daha sesi duyuldu -hepsi kaçışıyordu-.

Cas ağaçtan uzaklaştı. Tökezledi. Elander onu yakaladı ve göğsüne bastırdı. Çağrılan fırtınanın küçük parçaları hâlâ Cas'ın bedeninin etrafında dolaşıyordu ama Elander ona dokunduklarında herhangi bir acı hissetmiyor gibiydi.

"Çok yorgunsun," dedi yumuşak bir sesle. "Ben iyiyim."

Onun yalanı karşısında başını salladı. "Gücünü her kullandığında yaşam gücün biraz daha azalıyor; bu doğal bir büyü değil. Onu bu kadar pervasızca kullanmamalısın."

Belli etmese de bu sözler onu korkutmuştu. Daha önce bu büyüünün onu öldürüyormuş gibi hissettirdiğini düşünmüştü; belki de bu sefer gerçek buydu ve sadece zihni her zamanki paniklemiş, aşırı düşüncelerini düşünmüyordu.

"Bırak beni," diye fısıldadı.

Tereddüt etti ama sonra kadının dediğini yaptı. Bir adım uzaklaştı. Kısa bir süreliğine dengesizleştiğini hissetti, tıpkı daha önce ona verdiği bıçak elinden alındığında olduğu gibi: Sanki ondan bir parça da onunla birlikte gitmişti.

Bu kadar yakinken, hain bedeni ona yaslanıp dengeyi yeniden kurmak isterken, yaptığı her şeyi unutmak çok kolaydı.

"Bunu da istemiyorum." Kadın bıçağı aldı ve adama uzattı. "Onu geri al."

"İşte yine başladın," diye çıkıştı, "Ölüm Tanrısı'na bir silah sunuyorsun."

"*Düşmüş* Tanrı."

"Evet, hatırlattığın için teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Çenesini düzeltti. "Sende kalsın."

"İstemiyorum. Ben de *seni* istemiyorum." Bu son cümle bir yalandı. Yüksek sesle söyleyene kadar aslında ne kadar büyük bir yalan olduğunu fark etmemişti ve sonra hemen içine geri yutmak istedi. Bunu yapmak istemesinden nefret ediyordu. *Onu* hâlâ istemesinden nefret ediyordu. Kendisine o kadar öfkelenmişti ki bir an nefesi kesildi ve "Yaptığın şeyden sonra seni asla affetmeyeceğimi söylemişim ve bunda *ciddiydim*" derken gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı.

"Senden asla af dilemedim." Bir duraklama ve sonra: "Bunu hak etmediğimi biliyorum."

Döndü ve ondan uzaklaşarak yürümeye devam etti.

"Yine de bazı şeyleri açıklamama izin vermeni isterdim," diye seslendi arkasından. "Örneğin ailen hakkında."

Bunu yaptığının farkına varmadan yavaşladı ve başını ona doğru eğdi. Hemen kendini düzeltti ve yürümeye devam etti ama adam konuştuğunda onu dinlemekten kendini alamadığını çoktan göstermişti

-Ve o da konuşmaya devam etti.

"Ben ona ulaşmadan önce annen seni birkaç kez öldürmeye çalıştı." Bu sefer tamamen durdu. "Yine yalan söylüyorsun."

"Ben değilim. Seni zaten hiç istemeyen, acımasız ve kana susamış bir kraliçeydi. Ve doğduğunda hiçbir işaretin yoktu, ama iddiaya göre çocukken bile hala büyü belirtileri gösteriyordun. Senden korkuyordu. Tanrıların seni, kocasının yaptıklarından dolayı onu cezalandırmak için gönderdiğini düşünüyordu."

Kethra'nın ilahi büyü kullanıcılarına yaptığı gibi. Sizden kurtulmak istiyordu; bu kraliyet sarayındaki hiç kimse için bir sır değildi."

Adam aralarındaki mesafeyi bir kez daha kapatırken bile Cas olduğu yerde sabit kaldı.

"Ve baban senden kurtuldu. Ayrıca seni en küçük suçların için döverdi ve eminim ki bunu başarabilseydi seni öldürebilirdi. Ama bir şey seni ondan korudu, tıpkı seni ve kardeşini benden koruduğu gibi, bu yüzden seni sadece kuzeydeki o yetimhaneye gönderebildi, orada büyüünü bastırmak için sana kim bilir neler yaptılar."

Cas kollarını sıkıca kendine sardı. Bu otomatik bir tepkiydi ve ne zaman o yetimhaneyi hatırlasa tetikleniyordu. Aklına net bir görüntü gelmiyordu -hiç gelmiyordu- sadece sarılması gereken bir soğukluk hissi ve oradan kaçıp karanlığa karıştığı gecenin kısa anları vardı. Lord ve Leydi Tessur onu o karanlıkta bulmuş, kısa bir süre sonra kalıcı olarak yanlarına almış ve dünyanın geri kalanı onun öldüğünü varsaymıştı.

Ve bir bakıma öyle de oldu.

Ölmüş ve bir Tessur olarak yeniden doğmuştu ve onu evlat edinen ebeveynleri *gerçekten* öldüğünde, o da bu hayatın küllerinden sürünerek çıkmıştı. Hayatta kalmayı bir sanata dönüştürmüştü, gerçekten, sürekli olarak kendini yeniden biçimlendiriyor ve onu geride tutabilecek acı verici anıları bastırıyordu.

Elbette şimdi bu bastırmanın bir başka bedelini daha fark etmişti. Elander'in gerçek ailesi hakkında söyledikleri doğru olabilir de olmayabilir de; bunu bilmesine imkân yoktu.

"Eğer bir şey varsa," diye devam etti, "seni kelimenin tam anlamıyla bir zalim olan Anric de Solasen'in elinde yıllarca eziyet çekmekten kurtardım."

"Sana resmi bir teşekkür notu göndermediğim için beni affet. Ve onu *öldürdüğün* gerçeğinden hâlâ heyecan duymadığım için."

"Emirlere uyuyordum," diye hatırlattı ona. "Ve varlığım boyunca yaptığım pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum, ama bir kral ve baba için o zavallı bahaneden kurtulmak bunlardan biri değil."

"Emirlere uymak," diye tekrarladı, "bir tür akılsız asker gibi." "Ben daha yüksek bir güce hesap veririm," diye tersledi, "ve bunu bir süredir yapıyorum

çok uzun bir süre. Bu sadece benim doğru ya da yanlış olduğuna inandığım şeyi yapmam kadar basit değil."

"Doğru ile yanlış arasındaki farkı biliyor musun ki?"

"Öyle mi? Her zaman mı? Her zaman mı?"

Bir karşılık vermek için ağzını açtı, ancak bu buluşma sırasında ikinci kez kendini suskun buldu.

Uzun ve zaman zaman sorgulanabilir iş geçmişi boyunca hayatlarına son verdiği tüm insanları düşündü. Genelde karşılıksız öldürmemek için elinden geleni yapsa da bu kısa bir liste değildi. Ve sadece son birkaç gün içinde bu listeye kaç kişi daha eklemişti?

Tekrar Varen'in muhafızlarını düşündü, kendisi için korkutucu derecede az bir çabayla öldürülmüşlerdi.

Öldürdüklerinin kaydını tutuyor musun?

Sayıyı tahmin etmesi mümkün değildi. Bazen görevler planlandığı gibi gitmiyordu. Bazen amaçlanandan daha karmaşık hale geliyorlardı. Bazen öldürmek ya da öldürülmek söz konusu oluyordu. Bu onun için yabancı bir kavram değildi. Bundan nefret ediyordu ama aynı zamanda anlıyordu da. Bu, hayatta kalma sanatının bir başka parçasıydı ve bunu çok küçük yaşlardan itibaren anlamamış olsaydı, bugün burada duruyor olamazdı.

"Sana karşı zalim olan insanları neden umursuyorsun ki?" diye sordu Elander. "Sonlarını nasıl getirdikleri neden önemli?"

"Çünkü."

"Çünkü *neden*?"

Derin bir nefes aldı. "Çünkü bana karşı zalim olmaları, onlar yüzünden kendi ahlakımı kaybetmek istediğim anlamına gelmiyor. Hiç kuşkunuz olmasın: kimi öldürmem gerekiyorsa onu öldüreceğim ve daha büyük bir iyilik için kiminle savaşmam gerekiyorsa onunla savaşacağım - bu kendi kardeşimle savaşmak anlamına gelse bile. Ancak bu, *hak etmiş olsalar* bile insanların ölümünü görmekten memnun olacağım anlamına gelmez. Çünkü bu beni savaştığım zalim insanlardan daha iyi biri yapmaz."

"Binlerce insanı katledip kanlarında mutlu bir şekilde yıkanabilirsin ve yine de kardeşinden daha iyi olursun."

"Bundan emin misin? Göreviniz vardı. O sizin hedefinizdi ve bu yüzden şu anda dönüşüyor gibi görüldüğü zorba olmadan çok önce onun hakkında önyargılı fikirleriniz vardı. Kardeşim hakkında *gerçekten* ne biliyorsun?"

Bu konuda ne biliyordu *ki*?

Ve neden onu savunma ihtiyacı hissetti *ki*?

Sebepler her ne olursa olsun, Elander her zamanki gibi meydan okumasına karşılık verdi: "Onun baştan aşağı kötü olduğunu biliyorum, tıpkı şimdiye kadar gördüğüm her Solasen gibi."

tanıştık."

"Her biri mi?"

Öfkeli bir nefes verdi. "Sen hariç. Anlatmak istediğimin bir kısmı da buydu. Seninle ilgili bir şey var..."

Adamın ses tonundaki ani yumuşaklık kızın yüz ifadesinin de istemsizce yumuşamasına neden oldu - sadece bir anlığına. Ve sonra şüpheli bir hal aldı. "Tam olarak *neyi*?"

"Bilemiyorum. Ama şikayetlerinizden birine katıldığımı itiraf *etmeliyim*: Valori de Solasen'in sizin için uygun bir isim olduğunu düşünmüyorum. Doğduğun ailenin geri kalanına hiç benzemiyorsun."

"Ama tahmin etmeme izin verin: Bu, o kraliyet kanını taşıdığım ve bu iş bitmeden o kanı dökmeye niyetli olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor."

"I..." Sözüünü yarıda kesti, hayal kırıklığı yüz hatlarını karartıyordu. Kendisinden mi yoksa içinde bulundukları durumdan mı kaynaklanıyordu, emin değildi. "O kısmı anlamaya çalışıyorum," dedi sonunda.

"Hayır; daha önce de söylediğin gibi, kardeşimi öldürmek için beni kullanmaya çalışıyorsun. Ondan sonra da *beni* öldüreceksin. Bu noktada bunu beklememek aptallık olur."

Aynı fikirde değildi.

"Ben pek çok şeyim Elander ve hepsi de iyi değil. Ama aptal değilim."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Bir saniye bile."

Ses tonu bir kez daha nazikleşmişti ve bir kez daha doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordu.

O zaman onun kendisine karşı dürüst olup olmadığını anlayabileceğinden emin olmadığını fark etti ve bu fark ediş... canını *acıttı*.

Ona güvenmek istiyordu. Ona aşık olduğu, belki de onunla güvende olabileceği, ona her şeyi anlatabileceği hissine geri dönmek istiyordu. Son birkaç gün hiç yaşanmamış gibi davranmak istedi.

Ama bunun bir önemi yoktu. O günlere geri dönemezlerdi. Bu yüzden bir kez daha yürüyüşüne devam etti, bu sefer arkasına bakmamaya her zamankinden daha kararlıydı.

"Buradan nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye seslendi arkasından. "Seni ilgilendirmez."

Onun peşinden koştu.

Adımlarını hızlandırdı ve "Hâlâ beni takip ediyorsun" derken arkasına bakmadı.

"Evet."

"Şekil değiştirebiliyorsun, değil mi?"

"Bir zamanlar yapabildiğim ölçüde değil, ama yine de... evet.

Neden?" "Daha az sinir bozucu birine dönüşebilir misin?"

Eli bileğinin etrafında dolandı, onu durdurdu ve sonra yüzünü ona dönmesi için çevirdi. Hâlâ nazikti. Yeterince kolay bir şekilde *geri çekilebilirdi, çekilmeliydi*. Adamın karnına şiddetli bir darbe indirmeli ve sonra dönüp koşabildiği kadar hızlı koşmalıydı.

Bunun yerine çenesini kaldırdı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. O *aptal*, güzel gözlere. "Cobos Çölü'ne gidiyorum. Yıldırım Kumulları'na."

Endişe kaşlarını birbirine geçirdi.

"Sorunuzu cevapladım. Şimdi bırak gideyim, lütfen."

Adam kadının dediğini yaptı ama yine de sesi endişeli çıkıyordu: "O yer... o kum tepelerinin arasında bir tanrı cenneti var."

"Biliyorum. Belli ki bu yüzden oraya gidiyorum."

"Bu gezide yanınızda bir *tanrı olmasının* işe yarayacağını düşünmüyor musunuz?" demeden önce bu planı zihninde birkaç kez evirip çevirmiş gibiydi.

"Düşmüş tanrı," diye düzeltti.

Dişlerini gülümsemeye benzer bir şekilde gösterdi. "Ama yine de bilgiyle dolu ve bu nedenle tamamen *ölümlü* dostlarınızdan çok daha yararlı olan biri. Ve Fırtına Tanrıçası'nı şahsen tanıyan biri. Ölümlüler ona Nephele der. İnsanlara pek düşkün değildir ama ben seninle birlikte olursam seninle görüşmek isteyebilir."

Cas ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi, onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyordu. "Daha önce düşmandık ama yine de başardık-"

"Biz *hâlâ* düşmanınız, seni küstah herif."

"-Birbirimize yardım edelim. O yüzden biraz daha birbirimize destek olalım, olur mu? Gerisini de ilerledikçe çözeriz."

Yine de tereddüt etti, böyle bir zamanda sakın ve mantıklı tartışmalar yapabilme yeteneği yüzünden ondan nefret ediyordu.

İşe yarayabilirdi. Geçmişte birbirlerine yardım etmişlerdi ve şimdi yine yardım etmişti, değil mi? Nedenini ne tam olarak anlamış ne de ona güvenmişti ama az önce onun kendisini kurtardığını inkâr edemezdi

Hayat. Tekrar. Bunun tek nedeni onu kardeşine karşı bir silah olarak kullanmak istemesi olabilirdi ama...

Ama şu an için savaşmaktan yorulmuştu ve ayrıca yapacak daha önemli işleri vardı.

"Peki," diye yumuşadı ve yürümeye başladı. "Gerekirse beni takip et. Ama mesafenizi koruyun."

O da kabul etti ve bir süre sonra ona yetişti.

Mesafesini korumaktan anladığı, patika buna izin verecek kadar geniş olduğunda aşağı yukarı onun yanında yürümekti; isteseydi uzanıp koluna dokunabilirdi.

O yapmadı.

Yürümeye devam etti, daha hızlı ve daha hızlı, aşırı büyümüş patikalarda yolunu yırtarak. Sürekli çıkmaz sokaklara giriyor, çok kalın, kenara atılamayacak kadar inatçı dallar ve sarmaşıklarla karşılaşıyordu. Ve Elander bir elini uzatıp sözsüz bir şekilde bu şeylerin içindeki yaşamı çekip alıyor, onları buruşturup kahverengi ve gri parçalardan başka bir şey olarak yere gönderiyor ve onları yine de hiçbir yere götürmeyen yeni yollar açıyordu.

"Nereye gittiğin hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu sonunda, onuncu çıkmaz sokaktan sonra.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Ama bu beni daha önce hiç durdurmadı."

Nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve sonra sordu: "Yardım etmemi ister misiniz?"

Hayır. Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Ama aynı zamanda Nessa'yı bulmak için de çaresizdi, bu yüzden ona sorgulayıcı bir bakış atmasına izin verdi.

"İnsanların yaşam gücünü hissedebiliyorum," diye açıkladı. "Daha çok ölüme yakın olduklarında."

"Hiçbiri ölüme yakın değil," diye tısladı. "Ama Nessa'nın başının dertte olduğunu söylemiştin, değil mi?" Kadın isteksiz bir şekilde başını salladı.

"Eğer yaralıysa, çok uzaktan bile olsa odaklanırsam bunu hissetme şansım yüksek. Sadece bir dakika bekleyin ve denememe izin verin."

Onun kabul etmesini beklemedi. İşe koyuldu, etraflarını taradı, bir avucunu önüne doğru kaldırdı ve anlamadığı kelimeler fısıldadı.

Büyü başlar başlamaz onun büyüsünü hissetti. Kullandığı akıtma büyülerine eşlik eden soğukluk değildi bu; sadece hafif bir ürperti vardı.

Saç örgüsünün tellerini dans ettiren ve tenini gıdıklayan bir esintiyle. Başını bu esintiye karşı düşünceli bir şekilde eğdi, sanki içinde bir şey dinliyormuş gibi.

"Bu taraftan," dedi bir süre sonra, az önce geldikleri yöne doğru geri dönmeye başlamadan önce.

"Yine mi yalan söylüyorsun?"

"Şimdi söylediğim ve yaptığım her şeyden sonra bana bunu mu soracaksın?" "Büyük bir ihtimalle."

İçini çekti ama cevap vermedi; sadece yürümeye devam etti. Diğer seçenek bu korkunç yerde tek başına mücadele etmek olduğu için Cas sonunda pes etti ve onu takip etti.

Onun çok daha uzun adımlarının birkaç adım gerisinden takip etti. Her ne kadar onu ya da vardıkları bu son anlaşılanın nelere yol açacağını düşünmemeye çalışsa da, onu izlemekten kendini alamıyordu. Kendilerine karşı aktif olarak herhangi bir büyü kullanmıyor gibi görünse bile, şeylerin ondan nasıl çekindiğini fark etmekten kendini alamadı; buranın hayvanları ve kuşları sapkın ve tuhaf büyüye alışkındı ve bundan nasıl kurtulacaklarını öğrenmişlerdi, diye düşündü.

Gücü hissettiler ve ondan uzak durdular.

Birkaç dakika yürüdükten sonra Cas, çevresine rağmen neredeyse rahatlamaya başlamıştı. Çünkü yeterince açıktı: Elander'e yakın kaldığı sürece bu cehennem gibi yerde hiçbir şey ona saldırmayacaktı.

Lanet olsun ona ve işe yararlığına.

Bu düşünce aklından geçtiği anda yumuşak bir hırıltı duydu. Başını kaldırıp baktığında küçük, tüylü bir hayvan gördü - tam da bir uzvundan fırlayıp pençelerini Elander'in göğsüne batırmadan hemen önce.

Silverfoot.

Yani bu vahşi yerde doğan en azından *bir* yaratık eski Ölüm Tanrısı'ndan korkmuyordu.

"Yine karşılaştık," diye mırıldandı Elander, tilkinin pençelerini gömleğinden çıkarıp onu ensesinden tutarak.

Gümüşayak homurdanarak karşılık verdi ve vücudunu etkileyici bir güçle ileri doğru savurdu; öyle bir güçtü ki bu, bir pençesini Elander'in yüzüne doğru yaklaştırdı. Pençeleri, hedefledikleri gözü kıl payı kaçırdı.

Cas kısa bir süre tilkinin Elander'in gözlerini oymasına izin vermeyi düşündü ama sonunda buna karşı çıktı. "Buraya gel, Gümüş," diye seslendi.

Küçümseyici bir homurtuyla Elander'in elinden kurtuldu ve sonra yerden sıçrayarak Cas'ın kollarına atıldı. Onu tekrar yere yatırmadan önce bir süre çenesinin altından sokulmasına izin verdi ve sonra ona yolun geri kalanında kendisini Rhea ve diğerlerine götürmesini emretti.

Fazla uzağa gitmelerine gerek yoktu. Cas çok geçmeden suyun şırıltısını duydu ve parlak, mavimsi yeşil bir derenin dar bir bölümüne gelene kadar bu sesi takip etti.

Arkadaşları da Osric'in midillisi ve ona bağlanmış erzaklarla birlikte bu derenin kıyısında toplanmışlardı.

Rhea'nın Silver ve büyüyle olan bağlantısı nedeniyle Cas'ın ortaya çıkışı sürpriz olmadı. Laurent ve Zev, Cas ağaçların arasından geçip görüş alanına girer girmez beklentiyle ona doğru bakmaya başlamışlardı bile. Cas yaklaşırken Rhea konuşmasını yarıda kesti; Nessa ile sohbet ediyordu.

Nessa hayattaydı, tek parça halindeydi ve elini omzuna bastırmış, oturuyordu. Bu elin altında kan lekeli bir bez vardı ve Cas'a doğru hareket ederek onu kaydırdı, bariz bir acıyla yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Ama yaşıyordu.

Cas'ın gözlerinin kenarlarında rahatlama gözyaşları belirdi. Onun gelişinden duyduğu rahatlama tüm arkadaşlarının yüzünde de belirgindi ama Cas'ın *birlikte* geldiği kişi sayesinde bu rahatlama uzun sürmedi.

Zev'in bakışları Elander'a kaydı ve sonunda hızla rahatsız edici bir hal alan sessizliği bozdu. "*Gerçekten* mi Cas? Seni birkaç dakikalığına gözümün önünden ayırdım ve sen *onu da* yanında sürükleyerek geri mi döndün?"

Zev'in Osric'e verdiği sözleşmeyle ilgili bir şakayla karşılık vermeye başladı, Osric'in muhakeme yeteneğinin onunkinden daha iyi olmadığı hakkında. Ama sonra vazgeçti. Tam olarak şaka havasında değildi.

Gergin sessizlik geri döndü.

Zev başka bir şaka arıyor gibiydi.

Laurent, Elander'e doğru kuşkuyla bakmaktan vazgeçmemişti.

Rhea dalgınca Silver'ın kürkünü okşarken tilkinin vücudu alçak, endişeli bir hırıltıyla titreşiyordu.

Cas yürüdü ve Nessa'nın yanına diz çöktü. Kanlı beze uzandı, altındaki yaranın ciddiyetini kontrol etmek niyetindeydi ama Nessa bir elini onunkinin üzerine koyarak onu durdurdu.

Cas'ın sormasına fırsat vermeden, "O kadar da kötü değil," diye ısrar etti. Elini sıkıca Cas'ın elinin üstünde tutuyordu. "Seni nasıl bulacağımızı bulmaya çalışırken burada dinleniyorduk sadece. Şimdi o iş de bitti, artık tekrar harekete geçebiliriz." Ayağa kalktı, bunu yapabileceğini kanıtlamaya hevesli olduğu belliydi. Hareket onu tekrar irkiltti ve acı dolu bir nefesi yutmaya çalıştı ama başaramadı.

Laurent sonunda bakışlarını Elander'dan çekerek şöyle dedi: "Bir yere gitmeden önce o kolu hareketsiz hale getirmenin bir yolunu bulmalıyız."

Nessa, "Önce buradan çıkmamız gerek," diye karşı çıktı.

"En azından bir çeşit kaba atel yapabiliriz," dedi Rhea, sesi Laurent'inkinden çok daha yumuşaktı. "Uzun sürmez."

Nessa ne kadar *iyi* olduğu konusunda homurdanmaya devam etti ama sonunda tedavi edilmeyi kabul etti. Derme çatma bir atel yapmaya koyuldular ve atel bittiğinde tartışma kendilerini içinde buldukları çıkmaza döndü - Arada'nın kalbinin bu kadar derinlerinde, çeşitli yaraları ve yorgunlukları yüzünden acı çekiyorlardı ve üstelik yanlarında kiralık rehberleri de yoktu.

"O rehber ne oldu?" Cas sordu.

"Kaçtı çünkü lanet olası bir korkaktı," dedi Zev ona. "Kaçtı çünkü sen onu yakmaya çalıştın," diye düzeltti Rhea.

"Bunu hak etti," diye karşı çıktı Zev.

Laurent omuz silkerek, "Sözleşme ihlallerinin sonuçları olur," diye onayladı. "Bu yüzden de o piçin midillisini çalışıyoruz."

"Keşke o midilli bizi buradan çıkaracak kadar akıllı olsaydı," diye yakındı Rhea.

İçinde bulundukları durumdan en iyi şekilde nasıl çıkabileceklerine ilişkin tartışmalar devam etti.

Etraflarındaki gölgeler uzadıkça ve az da olsa var olan kafa karıştırıcı ışık solmaya başladıkça Cas kendini tekrar Elander'ın yanına sürüklenirken buldu. Elander'ın büyüü onu korusa bile burada bir gece geçirme düşüncesi hiç de cazip değildi.

Gözlerini arkadaşlarından ayırmadı ve sesini alçaltarak sordu: "Buradan çıkış yolunu bulabileceğinizi düşünmekte haklı mıyım? Bizi güney imparatorluğuna götürebileceğinizi?"

"Yapacağıma güveniyor musun?" diye sormadan önce bakışlarının üzerinde kaydığını ve bir süre onu incelediğini hissetti.

Döndü, bakışları kilitlendi ve başını sallamadan önce bir an tereddüt etti. "Şu anda seçeneklerim çok az," dedi. "Yani evet. Var."

Gözlerinde beliren şaşkınlık çok açıktı; hayır demesini bekliyordu. Ama çabuk toparlandı ve "Yapabilirim. Ve yapacağım."

Derin bir nefes aldı. İçini durmadan kemiren şüpheyi görmezden geldi. "Yolu göster o zaman," dedi.

OceanofPDF.com

CHAPTERFOURTEEN

SU ELANDER'IN TENİNDE KAYARKEN FERAHLATICI BİR SERİNLİK HİSSETTİ.

Kendini ağırlıksız ve özgür hayal ederek sırt üstü süzüldü ve bir an için onu aşağı iten tüm ağır şeyleri unuttu.

Her nasılsa, artık onu her yerde takip eden acıyı, giderek daha az uyarı ile onu parçalayan dalgalanmaları unutmuştu. Rook tanrısının tehditlerinin ve emirlerinin fısıltılarını. Verdiği son aptalca kararı ve Oblivion'a döndüğünde bunu Tara ve Caden'a nasıl açıklamak zorunda kalacağını.

Ne kadar aptalca bir karar.

Casia'nın kendisini görmesine izin vermeyi planlamamıştı. Sadece onu takip etmeye çalışıyor, bir yandan da ulaşamayacağı kadar uzağa gitmemesi için seyahat noktaları oluşturmaya çalışıyordu. Bu son kısım özellikle önemliydi çünkü bir tanrı olarak dünyada eskisi kadar özgürce hareket edemiyordu; artık seyahatleri biraz daha fazla planlama gerektiriyordu. Neredeyse her zaman, her yerden Oblivion'a geri dönebileceğini keşfetmişti ama büyüyle dolu olmayan *başka* yerlere büyü yapmak için artık o büyüün bir noktasını, onu oraya doğru çekecek bir tür fener görevi görebilecek bir noktayı belirlemesi gerekiyordu.

Ve bunu burada yapmıştı; şimdi içinde yüzdüğü bu gölün kıyısında ölümlü gözlerle görünmeyen bir geçit vardı. Kendini istediği zaman Oblivion'a geri götürebilir ve sonra da aynı kolaylıkla bu noktaya -yeni kurulan geçide- geri dönebilirdi.

Peki neden hala buradaydı?

Hâlâ hayattaydı. Ve şimdi onun nereye gittiğini biliyordu. Kontrol etmek için geldiği tek şey buydu, ihtiyacı olan tek bilgi de buydu.

O zaman. Onunla savařmak ya da dűřmanlarından intikam almak için onu takip etmemiřti. Bűyle řeyler yapmak ona dűřmezdi.

Savaşmayı planlamamıştı.

Kalmayı planlamamıştı.

Ama sonra onu elleri baęlı ve yaralı bir halde gűrműřtű ve bu, içinde daha űnce hissettięini hatırlamadıęı kadar gűlű bir űfke uyandırmıřtı. *Hem de hiç.* Rook tanrısından duyduęu korkudan bile daha gűlűydű. İlahi haline dűnme űzleminden daha gűlűydű. Mantıktan daha gűlűydű.

Bu onun muhakeme yeteneęini gűlgelemiřti.

Yani ona olması gerekenden daha fazla yardım etmişti. Yine. Ve sonra ona verdiği sűzű tutmuş, istediği gibi onları Vahři Doęa'dan çıkarmıştı. Onun ve arkadaşlarının kurduğu kamptan bir milden daha az uzaktaydı, suda dinleniyordu ve yine de tetikteydi, Vahři Doęa'nın o kampa bitişik kısmından gelebilecek olası tehditleri izliyor ve dinliyordu.

Sadece sabaha kadar, demişti kendi kendine.

Onunla Stormhaven'a gerçekten gitmiyordu. Gidemezdi. Yapması gereken bařka iřler vardı. Ayrıca, çok yorgundu - řekil deęiřtirmiř haliyle çok fazla zaman geçirmiř, Aradaki canavarları uzak tutmak için çok fazla bűyű kullanmıřtı - ve iyileřmek için Oblivion'a dűnmesi gerekiyordu.

Fırtınalar Tanrıçası da onun pek dostu sayılmazdı zaten. Onu tanıyordu, evet.

Ama geçmişleri biraz karışıktı.

Her řey karmakarışıktı. Kalmak her řeyi daha da karıştıracaktı. Bu yűzden Casia ve grubu sabah yola çıkana, en yakın kasabaya varana kadar onun yanında kalacaktı. Uygun erzak, ilaç ve...

Bunlar neden umurunda olsun ki?

Suyun altına eęildi. Gűlűn daha derin bir kısmına doęru yűzdű ve kısa bir sűre yűzeye çıkmamayı dűřűndű. Derin ve karanlık kutsanmıř konforlardı. Dűřűnmeyi zorlařtırıyorlardı ve belki de bu yűzden daha derine yűzmek, yukarı yűzmekten daha kolay geliyordu. Ama lanetli űlűmlű ięerleri bu plana karřı çıktı; çok geçmeden, yanmaları onu yűzeye geri dűnmek için tekmelemeye zorladı.

Islak saçlarının uzun dalgalarını yűzűnden uzaklaştırırken, suya kıyasla soğuk olan gece havası tenini ısırdı. Kıyıya doğru baktı ve bir an için kıpırdamadan durarak olası tehditleri tekrar hissetti.

Casia'ya söylediği gibi canlıları hissedebiliyordu ve büyüü de hissedebiliyordu.

-Bir zamanlar yapabildiği kadar iyi olmasa da.

Bu kuralın tek istisnası oydu - muhtemelen onun dikkatle oluşturduğu *tüm* kuralları çiğnemeye kararlı olduğu için.

Her ne sebeple olursa olsun, artık onun yaşam gücünü kilometrelerce öteden hissedebiliyordu, sanki her zaman yanı başında duruyormuş gibi. Bütün akşam boyunca bu gücü görmezden gelmeye çalışmış, onun sarhoş edici nabzına odaklanmamaya gayret etmişti, çünkü bu tehlikeli bir şekilde dikkatini dağıtıyordu.

Bu yüzden onun aniden ağaçların arasından çıktığını görünce irkildi.

"Gezinti için biraz geç değil mi?" diye seslendi, nefes alış verişini düzene soktukten sonra.

Gölün kenarına yaklaşmadan önce sadece bir an tereddüt etti. "Ben sadece... Seni duydum ve düşündüm ki... oh."

"Oh?"

"Sen... biraz çıplaksın."

Sanki bu çıplaklık onun için yeni bir şeymiş gibi, karanlık su tarafından sadece biraz gizlenmiş ve çarpıtılmış vücuduna baktı. "Sayılırdan da öte."

Dudağını ısırdı.

Yumuşak bir şekilde güldü. "İyi olacak mısın?"

"Sadece... uygunsuz hissediyorum," diye mırıldandı. "Genelde kıyafetlerin üzerindeyken mi yıkanırın?"

"Genelde herkesin sizi görebileceği açık bir yerde mi yaparsınız?"

"Kendimi savunmam gerekirse, yakınlarda çok fazla hamam yok." Bir kaşını kaldırdı. "Ve bir izleyicim olduğunun farkında değildim."

Kollarını kendine doğru sardı ve cevap vermedi.

"İstersen her zaman benimle yüzmeye gelebilirsin." "Bu durumu nasıl daha uygun hale getirebilir ki?"

Omuz silkti. "O zaman ikimiz de çıplak olabiliriz. Bu işleri eşitler." Gözleri kısıldı ve dudakları ona karşı öfkesi arttığında her zaman yaptığı gibi aralandı. Bu basit bir ifadeydi

çok tahrik edici bulmuştu.

Onun nesi vardı?

Yüzündeki o telaşlı ifade hâlâ duruyordu ama gitmedi; sadece büyük, yıpranmış bir kütüğe doğru yürüdü ve sırtını göle vererek üzerine oturdu.

Bu *uygunsuz* durumu geride bırakıp bırakmayacağını görmek için birkaç dakika boyunca suyun üzerinde durdu.

O yapmadı.

İç çekerek kıyıya, pürüzsüz bir taş levhanın üzerine düzgünce yığıldığı eşyaların yanına doğru yüzdü. Kıyafetlerini tekrar giydi. En azından alt yarısını; gömleği ve paltosu kıyının biraz ilerisindeki bir ağaç dalının üzerindeydi. O da onlara doğru yürümeye başladı ama Casia yüzünü ona doğru çevirince durdu. Gözleri onunkileri yakaladı. Adam giysilerinin geri kalanını bırakıp Casia'ya yaklaşırken bile gözlerini ondan ayırmadı. Ve sonra kimin diğerinden daha uzun süre dayanabileceğini görmek için başka bir meydan okuma oldu.

Bu sefer önce o teslim oldu. Bakışları onunkilerden uzaklaştı, onun yerine karnının belirgin çıkıntılarında gezindi. Boğazını temizledi. Yutkundu. Sonunda, "Gömleğini unutmuşsun," dedi.

"İslanmasını istemem." Ona çapkınca bir sırıtış attı, çünkü bu onun telaşlı bakışlarından birine daha neden oldu, yanaklarında hoş bir renk kızarması oldu ve Tanrı hepsinin belasını versin, kendine engel olamadı.

"Pantolonunu falan ıslatıyorsun," diye dikkat çekti,

"Ah, ama bakire gözlerini tamamen yok etmek *de* istemiyorum, bu yüzden onları takmaya karar verdim. Bir şey değil."

"Gözlerim de dahil olmak üzere hiçbir şekilde bakire değilim."

"Bu gerçeğin son derece farkındayım ve sen de bunu biliyorsun." Gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşebilirdi. "Sadece takılıyordum."

Oturduğu yerde kıpırdandı, gözleri adamın yüzünden ya da çıplak karnından başka odaklanacak bir şey arıyordu.

Ve o anda hâlâ zihin okuma yeteneğine sahip olmak için her şeyini verebilirdi.

Ne düşünüyordu ki?

Bacaklarını çaprazlama açıp kapayışı... Adam aralarındayken nasıl hissettiğini mi hatırlıyordu? Ya da onun içindeyken nasıl hissettiğini... birbirlerine nasıl mükemmel bir şekilde uyduklarını?

Arzu, ona karşı koyamadan karnının alt kısmındaki kasları sıktı. "Nessa nasıl?" diye sordu, konuyu değiştirmenin daha güvenli olduğuna karar vererek.

"Daha iyi."

"Güzel. Şimdi söyle bana: Eğer beni gözetlemiyorsan, gecenin bu saatinde tek başına ne yapıyorsun? Biz hala

Wild'a tehlikeli bir şekilde yakın, biliyorsun."

"I..." Dudağını çiğnedi, açıkça gerçek dışında bir bahane arıyordu.

"Uyuyamadın mı?" diye tahmin etti.

Gözlerini kaçırdı; adam doğru tahmin etmişti.

"Hâlâ o suçlu arkadaşının yasını tutmakla mı meşgulsün?"

Yüzünün tamamını göremiyordu ama sorunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdi. Bir an sessiz kaldı ve sonra: "Berbat bir hayatı vardı, biliyorsun."

"Pek çok insanın korkunç hayatları var. Ama yine de kadınları bağlayıp onlara işkence etmeye karar vermiyorlar."

Kaşlarını çattı. "Haklısın, elbette."

"Haklı olduğumu biliyorum."

"Ben sadece..." Oturduğu kütüğün üzerindeki sert bir noktayı karıştırırken hâlâ onun bakışlarından kaçınıyordu.

Onun yanına oturdu. Dirseklerini dizlerine dayadı ve bir süre cam gibi göle baktıktan sonra şöyle dedi: "Ölüm Tanrısı'nın korkunç bir hayat yaşamış insanlarla empati kurup kuramayacağını mı merak ediyorsun?"

Sonunda ona tekrar baktı. Uzun, gözünü kırpmadan bir süre onu inceledi. Ve sonra dedi ki: "*Düşmüş* Ölüm Tanrısı."

Başını salladı, şimdi kendisi de biraz sinirlenmişti. "Bunu bana daha kaç kez hatırlatacaksın?"

"Seni alçaltmak için üzerime düşeni yapıyorum. Bu senin iyiliğin için." "Ne kadar düşüncelisin."

"Biliyorum." Bakışlarını tekrar ondan kaçırdı. "Ama her neyse, empati kurmak o kadar da kötü bir şey değil, değil mi?"

Onun izinden gitti ve göle doğru baktı. "Bunun da bir sınırı var Casia."

Ve bugün erken saatlerde ona ulaşmıştı. O anı zihninde tekrar tekrar canlandırmaya devam etti; o adamların onu sürüklediğini gördüğü anı. Sırtındaki kılıç. Dudaklarındaki kan. İçini bir sıcaklık kapladı ve öfke, sadece o anı hatırlayınca bile görüşünü kısa süreliğine yeniden tünelledi.

"Biliyorum," dedi tekrar. Ellerini önünde kavuşturdu. Tırnaklarından birinin kenarını karıştırdı. "Sanırım sadece onu düşünüyordum, beni ve ikimizin de hayatta başımıza gelen korkunç şeyleri ve herkesin trajediye nasıl farklı tepki verdiğini. İkimiz de yetimdik. İkimizin de

hayatta kalmak için bazı şüpheli şeyler yapmak zorunda kaldım. Sadece birkaç şeyi farklı yapsaydım, birkaç farklı seçim yapsaydım... tıpkı onun gibi olabilirdim."

"Ama sen yapmadın."

"Hayır. Sanırım yapmadım."

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular, rüzgârın suyu kıyıya doğru itişini izlediler, böceklerin cıvıltısını ve Aradaki'den gelen garip uğultuyu dinlediler.

Sonra Casia, "Ama yine de bazen korkuyorum. Bazen... sanki sevdiğim birini her kaybettiğimde ya da başka birini öldürmek zorunda kaldığımda, içimde başka bir karanlık boşluk açılıyor ve o boşluk tarafından yutulmaya giderek daha da yaklaşıyorum. Şimdi o karanlığı riske atmadan Asra'yı düşünemiyorum bile. Saraydaki o son anı hayal ediyorum ve neredeyse... bayılıyorum. Korkunç bir şey."

Görünmez bir böcek tarafından yapılmış bir halkanın gölün yüzeyine yayılışını izledi. Ne söyleyeceğinden emin değildi ya da kızın onun bir şey söylemesini *isteyip istemediğinden*; kız onunla olduğu kadar elleriyle de konuşuyor gibiydi.

"Ama derinden sevmenin sorunu da bu, değil mi?" diye sordu ellerine acı bir kahkaha atarak. "Bu aynı zamanda derinden acı çekmeniz gerektiği anlamına da gelir. Ve bu acı sizi beklenmedik şekillerde bükebilir."

Sırtını kütüğe yaslayabilmek için yere doğru eğildi ve uzun bacaklarını önüne doğru uzattı. "O zaman bu kadar derinden sevmeye değmez, değil mi?"

"Öyle değil mi?"

Bu meydan okumayı beklemiyordu. Ama neden olmasın? Söylediği ve yaptığı neredeyse her şeye meydan okuyordu. Adam başını kaldırıp ona baktı ve kadın sessizce göle bakmaya geri dönmeden önce kısa bir an için bakışlarını karşıladı.

"Onu kaybettim," dedi çok yumuşak bir sesle. "Ama onu sevdiğim için pişman değilim." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve bir an için tamamen hareketsiz kaldı.

Ona ulaşma ve daha yakına çekme dürtüsüyle savaştı.

"Ve sen sormadan söyleyeyim," dedi avuçlarının arasında boğuklaşan sesiyle, "Hayır, tüm bunları seninle neden konuştuğumu bilmiyorum. Nessa ve diğerleriyle tartışmayı denedim ama hepimiz Asra hakkında konuşmaya başladığımızda bazı açılardan çok fazla oluyor. Çok ağır oluyor. Onunla ilgili hepimizin taşıdığı farklı parçalarla dolup taşıyor. Yani bir bakıma onu tanımayan biriyle konuşmak daha kolaydı, hepsi bu. Ayrıca şu anda herkes uyuyor."

Kendi düşüncelerimle kendimi çıldırtana kadar yere uzanıp gökyüzüne baktım."

Bakışlarını gökyüzüne doğru kaldırdı. Bu gece yıldızsızdı. Rüzgâr bulutların yerini değiştiriyor ve ara sıra ayın bir anlığına görünmesine izin veriyordu ama bunun dışında her yer karanlıktı ve bir dakika sonra kendini o karanlığın içinde kaybedecek gibiydi.

Artık o mesafeli ifadeyi biliyordu. Dudaklarının düzgün çizgisi, kaşlarının kararlılıkla çatılması... yükselen bir panikle savaşıyordu.

Umursamamalıydı.

Ama kızın böyle çekip gitmesi, endişeli düşüncelerinin onu alıp götürmesi ve rehin tutması onu endişelendiriyordu; çünkü karşısında kılıç geçiremeyeceği bir düşman vardı.

Onun düşmanlarıyla savaşmak senin işin değil, diye hatırlattı kendine.

Yine de kaldı ve sonra kendi kendine şöyle sorduğunu duydu: "Benimle konuşmak istemen o kadar da garip değil, değil mi?"

Cevap vermedi.

"Ölüm hakkında başka kiminle konuşabilirsin ki?" diye sordu.

Bu

mu Gözlerini kırptırdı ama bakışlarını karanlıktan ayırmadı. "Tanrısı mı?"
?" Gözlerini devirdi ve o daha söyleyemeden kendini düzeltti: "*Düşmüş
tanrı*." Neredeyse gülümseyecekti.

Bir dakika daha sessiz kaldılar, ta ki o "Üzgünüm. Bu bir
Tuhaf değil, yine de tüm bunları gündeme getirmek istememiştım."

"Benim için sakıncası yok," dedi ona. O da aldırmadı. Oblivion'a döndüğünde onu bekleyeceğini bildiği sonuçlara rağmen onun yanında bu şekilde oturmak çok kolaydı. Onun yanında oturmaya *devam etmek*, sadece konuşmasını dinlemek istiyordu ve bir şey göğsüne bir darbe gibi çarptı-

Çünkü onun sesini özlemişti.

Birden kendini huzursuz hissetti ve ayağa kalkıp suya doğru yürüdü.

"Yani ölüme karşı duyarsızlaştın, sanırım?" Ses tonu artık meydan okumaktan ziyade düşünceliydi, ancak sonunda bakışlarını indirmeyi ve bir kez daha ona odaklanmayı başardığında kaşları derindi.

"Öyle de denebilir," diye yanıtladı.

"Ama gördüğün ve yaşadığın onca şeyden sonra, seni biraz *delirtecek* kadar incittiğini hissettiğin tek bir kişi bile olmadı mı?"

Ona baktı, zihni karmakarışık, orada olduğunu bildiği ama saklı tutmayı tercih ettiği bir cevaba ulaşmaya çalışıyordu.

Neden ona böyle şeyler soruyordu?

Neden onun yaralanıp yaralanmadığını umursuyordu ki?

Adam cevap vermeyince içini çekti ve şöyle dedi: "Tek bir kişiyi boş verin; sanırım şu anda riskler bundan çok daha yüksek, değil mi? Kaybedilebilecek onca şey..."

Kadın sözünü kesti ama adam hâlâ konuşmadı.

Ama onun sessizliği umurunda değil gibiydi; kendi kendine cevap vermeye devam etmekten memnundu: "Belki de sonunda kardeşimin işaretlileri öldürmesini engelleyebilirim, planımız bu. Bu Rook tanrısını imparatorluğun bağışlanması gerektiğine ikna etmek için yeterli değil mi? Elbette bir tür anlaşmaya varabiliriz."

"Anlaşma yaptığı son Solasen anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmede," diye hatırlattı ona.

"Ama ben babam değilim," diye ısrar etti.

Hayır, değilsin.

Ama hizmet ettiği kişi için bunun önemli olmadığını biliyordu, bu yüzden sadece başını salladı. "O... vahşi, intikamcı bir tanrı. Onu tanıdığımdan beri öyle. Ve ilahi büyüye karşı haçlı seferine katılanlar sadece büyükbaban ve baban değildi, imparatorluğunuzun diğer liderleri de vardı; Solasen tacıyla birleşenler ve sırf tanrıların armağanlarını taşıdıkları için masum canlar alınırken hiçbir şey yapmadan duranlar. O kadar çok kan döküldü ve o kadar çok büyü kaybedildi ki, siz insanların *Anga* dediği Kale Tanrısı, ilahi bir müdahale olmadan bu yıkımın geri alınamayacağına karar verdi. *Onun* müdahalesi. Onu başka türlü ikna edebileceğinizi sanmıyorum."

Kumlu zemine çizmesinin ucuyla bir daire çizdi, sildi ve sonra gözlerini ona kaldırıp "Sence haklı mı?" diye sormadan önce tekrar çizdi.

"Bence karmaşık bir
durum." "Bunu çok
söylüyorsun."

Omuz silkti. "Çok karmaşık bir varoluş yaşıyorum." Kadın ona yine o bıkkın bakışlarından birini atınca, o da detaylandırmaya karar verdi: "Ama hayır. Bir yanım Kethran liderlerinden bazılarının yaptıklarına neden öfkелendiğini anlasa da, onun yöntemlerine katılmıyorum."

"Bu liderlere bir ders vermek için bir imparatorluğu yok etmek onun için biraz ikiyüzlülük değil mi?"

"Ders vermekle ilgilendiği kadar intikam almakla da ilgileniyor."

Bileğinde kılıflı duran küçük bir av bıçağını çıkardı ve oturduğu tahtaya şiddetli *vuruşlar* ve sabit kazımlarla desenler kazımaya başladı. "Ve bu, üç imparatorluk tarafından yüceltilmiş, yüzyıllardır tapınılan bir tanrı..."

"Şey, o hiçbir zaman iyilikseverliğiyle tanınmadı. İnsanlar bir şeylere korktukları için de taparlar."

Bunu bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Üç Moraki hakkında duyduğum hikayelerin çoğunda, insanlara ve Güneş tanrıçasının yarattığı diğer yaşam formlarına bilgi veren kişinin o olduğu söylenir."

"Evet, ama sadece diğer iki üst-tanrının ısrarı üzerine; bunu layık olduğuna ikna olmadığı varlıklarla paylaşmaktan nefret ediyordu. Ve bu varlıklar onun imkânsız beklentilerinin altında kaldığında acımasız pazarlıklara ve cezalara her zaman düşkün olmuştur."

"Seni cezalandırması gibi mi?"

Başını salladı, eli dalgınca karnına doğru uzandı. Kale Tanrısı'nın hizmetkârına karşı büyüsunü son kez kullanmasının üzerinden birkaç saat geçmişti ama acının hatırası hâlâ canlıydı. "Ve benim suçum Kethra hükümdarlarının yaptıkları kadar büyük değildi, en azından onun gözünde."

Bıçağı tahtaya vurmaya bıraktı ve tekrar ona baktı, alnı merakla kırıışmıştı.

Ve hemen konuşmayı daha önce kesmiş olmayı diledi, çünkü bir sonraki sorusunun işlediği *suçla* ilgili olacağını varsaydı. Elbette neden cezalandırıldığını, üstündeki tanrıları nasıl kızdığını bilmek istiyordu.

Ama onun hatalarını sormak yerine, o sordu: "Peki bu cezadan ya da onunla yaptığınız anlaşmadan kurtulmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?"

"Daha yüksek güç," diye hatırlattı ona.

Bir saptırma gibi geldi. Bu bir saptırmaydı. Ve buna öfkelenmekte sonuna kadar haklıydı. Ona küfretmeye başlamak, Arada'da başladıkları tartışmayı sürdürmek için.

Ama bir kez daha onun varsayımlarının yanlış olduğunu kanıtladı ve bir an daha düşünceli göründükten sonra şöyle dedi: "Sana Oblivion'da sormuştum ama bana cevap vermedin: Eğer onun emirlerine uymazsan sana ne olacak? İsteddiğini yaparsan seni ilahi haline geri döndürmeyi teklif etti, biliyorum ama ya yapmazsan? Ya ona sadece hayır dersen?"

Gözleri kilitlendi. Kendini konuşmaya, Rook tanrısının ona yaşattığı acıyı anlatmaya ikna edemiyordu. Ama eli bilinçli bir düşünce olmaksızın bir kez daha karnına doğru uzanmıştı.

Casia'nın gözleri o elin üzerinde kısıldı ve kısa süre sonra yüzünde anlayış belirdi. "Sana zarar veriyor, değil mi?" diye sordu. "Şu anda bile sana acı veriyor mu?"

"Fark eder mi?"

"Tabii ki önemli."

"Şu an için hâlâ buradayım. Gerçekten önemli olan tek şey bu."

"Ama istediğini yapmazsan burada daha fazla kalmama ihtimalin var. Değil mi?"

Artık gerçeği ondan saklamanın bir anlamı yoktu, bu yüzden içini çekti ve "Evet. Nihayetinde başarısızlığın bedeli benim... yok olmam olacak. Ve sadece benimki de değil."

"Tara ve Caden da mı?" diye tahmin etti.

O da başını salladı.

Ve tekrar: Meselenin özü buydu, değil mi? Söz konusu olan sadece acısı, varlığı olsaydı, belki de kadının önerdiği gibi çoktan *hayır* der ve karşılaşması gereken kaderle karşılaşır.

Ama durum öyle değildi.

Ne yaparsa yapsın, hangi seçimi yaparsa yapsın, *başka* biri kendisinden daha fazla acı çekecekti.

"Yani düşmüş halinizde bile ona bir tür ilahi, samimi bağla mı bağlısınız?"

"Evet."

"Yani söylediğiniz ve yaptığınız her şeyi duyabiliyor ve görebiliyor mu? Bu konuşma da dahil mi?"

"Olabilir. Gerçi şu anda beni dinlediğini sanmıyorum; genelde ne zaman dikkatini bana verse bunu hissedebiliyorum."

"Çok yazık," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü duymasını çok istediğim birkaç sözüm var. Aslında yüz yüze konuşmayı tercih ederdim."

Elander, onun doğrudan Malaphar'la konuştuğu düşüncesi nefes almasını zorlaştıracak kadar güçlü bir dehşete kapılmasına rağmen, şaşkın bir sırıtış atmaktan kendini alamadı.

"Ortaya çıkacağını sanmıyorum," dedi. "Ama gerçekten ortaya *çıkabilir* mi?" diye sordu.

"Burada mı? Muhtemelen. Bu imparatorluk Kethra'dan çok daha fazla büyüyle dolu, bu da onun işini kolaylaştıracaktır."

Bunu bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Kethran İmparatorluğu'nda fiziksel formunu uzun süre koruyacak kadar ilahi büyü enerjisi yok, değil mi? O imparatorluğun büyüü yok etmesiyle ilgili tüm sorunu da bu zaten. Öyleyse neden sadece...bilmiyorum, bulabildiğin en az büyülü yerde ondan saklanamıyorsun?"

"Belwind'de savaştığımız garmorayı hatırlıyor musun?" "Elbette."

"Gönderebileceği benzer canavarlar konusunda hiçbir sıkıntısı yok. Ortalığı kasıp kavurmak için büyüye ihtiyaç duymayan canavarlar. Bu düşmüş halimle bile büyüden yoksun yerlerde zayıflamadan sonsuza kadar kalamayacağımdan bahsetmiyorum bile. Onun kadar büyüye ihtiyacım yok ama..."

"Ama O'ndan tamamen kaçmak mümkün değil." "Doğru."

Bakışları yeniden mesafeli bir hal aldı ve o sessiz, acı kahkahalarından biriyle yeniden ortaya çıkmadan önce bir dakikalığına düşüncelerine daldı. "Yani kardeşimle savaşmanın, ondan birilerini korumaya çalışmanın bir anlamı olmadığını mı söylüyorsun? Çünkü sonuçta onu durdursam bile, Rook tanrısıyla *da* savaşa girmedığım sürece Kethran İmparatorluğu'ndaki kimseyi kurtaramam. *Senin* bile karşısında duramayacağın bir tanrı."

Ona doğru baktı, gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. Ve yalan söylemek istedi.

Sahte de olsa ona bir tür umut vermek için. Ama tek söylediği "Keşke her şey farklı olsaydı" oldu.

Derin bir nefes aldı. Tırnaklarını kütüğe geçirdi. O yıpranmış ahşabı o kadar şiddetli bir şekilde kazıdı ve kazıdı ki, parmaklarının uçlarının yakında ham, kanayan ve kıymıklarla dolu olacağından korktu. Bu bir zorlamaydı,

ve artık onu bunu yaparken görmeye, bu zorlayıcı hareketlerin her birini sayarak kendini topraklamaya çalışmasını izlemeye alışmıştı.

Müdahale etmeyi düşünerek ona doğru bir adım attı, ama o bunu yapamadan kadın durdu.

Uzun bir süre sessiz kaldı, yavaşça nefes alıp verdi, kendini toparladı. Ve sonra şöyle dedi: "Bir tanrıya karşı nasıl savaşılır bilmiyorum. Ama her halükarda savaşmaya devam edeceğim."

Yavaşça nefes verdi ve bir kez daha onun yanına oturmak için kıyıya doğru yürüdü. "Bunu söyleyeceğini hissediyordum."

Birlikte sessizlik içinde oturdular. Casia parmaklarını altlarındaki tahtaya doğru uzatmaya devam ediyor, sonra başını sallayarak geri çekiyordu ve çok geçmeden Elander daha önce hissettiği dürtüyle savaşmaya başlamıştı: onu kollarına alıp kendine çekme, hareketsiz tutma dürtüsü.

"Sundolia'nın Kethra'dan daha fazla ilahi büyüsü var," dedi aniden.

"Evet," diye kabul etti. "Bunu zaten tespit etmiştik."

"Yüce Kral aslında Kale sembolünü taşıyor; Rhea bana bu güney imparatorluğunda Kale tanrısının sembolüne sahip sayısız insan olduğunu söyledi. Ama o üst-tanrının büyüsünü kullanan biri çıkmayalı uzun zaman oldu, değil mi?"

"Artık hiçbir insan Moraki büyüsü kullanamıyor," diye doğruladı. "Ama onu hâlâ ruhlarında taşıyorlar. Burada hava hâlâ onunla ve sayısız diğer ilahi varlığın Sundolia halkına bahşettiği sihirle dolup taşıyor. İşte bu yüzden, evet, tanrıların ve ruhların çoğu Sundolia'da daha özgürce hareket edebiliyor."

"Yani bu güney imparatorluğunun hiçbir yerinde olmak sizin için güvenli değil, öyle mi? Kale tanrısı size karşı sabırsızlanmaya başladıysa, bu hiçbirimiz için güvenli değil, ama özellikle sizin için. Her an sabrını tamamen kaybedebilir ve bu durum onun için kolaylıkla ortaya çıkabilir. saldırabilir. Sizi yok edebilir."

"Yapabilir."

Eğer sana biraz daha yaklaşırsam o da yaklaşacak. "Kethra'da daha güvende olursun." "Evet."

Uzun bir duraksamanın ardından Casia sordu: "Yakında gidecek misin?"

Ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu konuşma sırasında yüzüncü kezmiş gibi görünen bir şekilde, ne söylemesini istediğinden emin değildi - ya da ne istediğini neden önemseydiğinden.

Ve o hayatına girmeden önce *her şeyden* o kadar emindi ki.

Adamın söyleyecek söz bulmasına fırsat vermeden ayağa kalktı. "Sanırım artık yüzmek istiyorum," dedi ve hemen ardından gölün kenarına inip botlarını çıkardı.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu sonunda.

Cevap verirken ona bakmadı ama tereddüt de etmedi: "Güvende olmanı istiyorum."

Çizmeleri bir kenara bıraktı ve giysilerinin dış katmanlarını çıkarmaya başladı.

Gözlerini kaçırdı -onu rahatsız etmek istemiyordu- ama kız onun orada olduğunu unutmuş gibiydi. Bakmadı ama yine de onun özgürce, kendinden emin bir şekilde hareket ettiğini, kendi düşüncelerinde kaybolduğunu ve suya adım atarken ondan habersiz olduğunu hissedebiliyordu. Ama neden utansın ki?

Birbirlerinden saklayacak başka neleri vardı ki?

Birkaç dakika sonra tekrar konuştu: "Benim, büyümün ve Varen'i nasıl koruduğumun gizemini çözmen için hâlâ sana ihtiyacı var. Bu görevi sana verdi. Bu görev bitene kadar senden kurtulamaz."

Sesi sanki kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Adam da onun rahatlamasını istiyordu. Bu yüzden onun argümanına ikna olmasa da başını salladı ve "Evet; sanırım haklısın" dedi.

"Güzel. Çünkü benimle Stormhaven'a geleceğini söylemiştin." Göğsü sıkıştı. "Bunu söyledim, değil mi?"

Kıyıya doğru bakmadan başını salladı, sanki onun gözlerindeki yalanları görmek ve hayal kırıklığına uğramak istemiyordu. Onun sözlerini bir süre daha düşündükten sonra yüzmeye geri döndü.

Ve sonra onu izlemek için kendine izin verdi. Elinde değildi. Bu çekimdi, onun hayatının o belirgin nabızıydı ki karşı koyamayacak kadar zayıftı. Kendisine teslim olmanın korkunç bir fikir olduğunu kaç kez hatırlattıysa da, yine de teslim oldu ve onun suda ilerleyişini, karanlık göle doğru eğilirken solgun saçlarının arkasından yayılışını izledi. Vücudunun kavis, göğüslerinin kabarıklığı, kendini dalgalara teslim edişi... o kadar güzeldi ki ona bakmak, ona asla istediği gibi sahip olamayacağını bildiği halde nefeslerini sabit ve sakin tutmaya çalışmak neredeyse zordu. Bunun acı içermeyen bir sonu yoktu.

Çünkü içlerinden biri, ne zaman ve nasıl olursa olsun, o sona ulaşamayacaktı.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var," diye seslendi bir süre sonra ona. "Sen gidersen ne olur?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Rook tanrısı nasıl olur da hizmetkârlarından birini öldürebilir? Senin ve diğer Marr'ın görevleri falan yok mu?"

"Hem evet hem hayır. Başlangıçta, dünya daha genç ve daha az evcilken daha çok işim vardı. Ama o dünya değişti ve durağanlaştı, tanrılar da onunla birlikte durağanlaştı. Düşmeden hemen önce bile, bu dünya ile bir ölümlünün yaşamını takip eden cennetler ve cehennemler arasında var olan bariyerleri korumaktan sorumluydum. Ve diğer Marrlar gibi ben de büyü döngüsünün devam etmesini sağlamak, bazı insanları gücümle kutsamak ve o insanları gözetmekle görevliydim. Ama ben sadece daha güçlü olan üst-tanrının bir hizmetkârıydım. Onun sihir vermek için seçtiği bir araç."

"Bir gemi mi?"

"Evet. Ve o da benimle aynı güçlere sahip, yani eğer isterse bu sihri paylaşacağı yeni bir varlık seçebilir. Bu geçmişte de oldu; ben Ölüm'ün ilk tanrısı değilim ve şu anki orta-tanrılarının birçoğu da Yaratılış'ta burada olanlar değil. Biz orta-tanrılar üsttekilerden ayıran şeylerden biri de budur; onlar sabittir ama biz değiştirilebiliriz."

"Demek sen..." Sözüünü yarıda kesti, hâlâ sırtının yarısında süzülüyordu, gözleri karanlık gökyüzünde uygun kelimeyi arıyordu.

"Harcanabilir," diye ekledi.

Göğüs derinliğindeki suyun içinde kımıldadı ve ayağa kalktı. Sonunda kıyıya baktı. Ve sonra, sessizce: "Kullanacağım kelime bu değildi."

"Doğru olan bu."

"Hayır, değil."

"Öyle olma ihtimali seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" "Çünkü."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hatırladığım kadarıyla benden nefret ediyorsun."

Ona ters ters baktı ama Oblivion'da söylediği sözleri inkâr etmedi.

Onları inkar etmesini mi istemişti?

"Senden nefret edip etmemem önemli değil," diye homurdandı.

"O zaman ne anlamı var?"

Bu sefer cevap vermedi.

Merakı -ve belki de başka bir şey, daha önce hissettiği arzuyla ilgili bir şey- onu ayağa kaldırdı ve suya geri döndürdü. Çıplak olmaktan çekinmiyordu ama kız yarı giyinikti, bu yüzden tekrar soyunmadan onunla buluşmak için suya girdi.

"Casia?"

Sırtını ona dönmüştü.

"Ne anlamı var?" diye tekrar sordu ve bu sefer döndü, ona yaklaşırken bile değişmeyen sert bir bakışla onu sabitledi.

"Asıl mesele şu ki, gerçekten *harcanabilir* biriyle hiç tanışmadım." Göl suyuyla parlayan kirpiklerinin altından ona baktı. "O yüzden bu kadar... karanlık ve düşünceli olmayı bırak."

"Karanlık olmayı bırakmak mı?" Eğlenerek küçük bir homurtu çıkardı. "Ben Ölüm Tanrısıyım."

"Evet, korkarım bu yüzden kara kara düşünmek son derece tahmin edilebilir ve basmakalıp geliyor."

Bir kahkaha daha atmamak için başını salladı.

"Ayrıca mı? Düşmüş tanrı."

"Beni yine mi aşağılıyorsun?"

"İhtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"İnan bana," diye mırıldandı, "şu anda ihtiyacım olan şey bu değil."

Bunun üzerine kadının nefesi duyulur bir şekilde kesildi ve adam uzanıp yanağındaki su damlasını silerken neredeyse tamamen kesiliyordu. Bu göl suyu muydu, yoksa daha önce gözlerinde parıldayan o hüsrana dolu gözyaşlarının damlaları mı? Hangisi olduğunu anlayamadı. Belki de en başta suya dalmasının nedeni buydu; onu tahmin yürütmeye zorlamak.

"Peki ya sen?" diye sordu, parmakları kızın yüzünden uzaklaşıp kolunu okşamak için aşağı inerken. Gece ilerledikçe göl suyu hızla soğuyor gibi görünse de, teni ona son kez bu şekilde dokunduğundan çok daha sıcaktı.

Diğer eline uzandı. Sudan çıkardı ve yanağına bastırdı. Gözlerini kapadı ve avucuna doğru eğildi.

Ne yapıyordu? Ne

düşünüyordu?

Neden kaçmıyorsun, seni aptal insan? diye sormak istedi.

Onun yerine sordu: "Neye ihtiyacın var, Casia?"

Soru dudaklarından çıkar çıkmaz bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etti. Çünkü aynı anda, bunu ona vereceğini de fark etti. Ne olduğu önemli değildi. Sonunda kendisinin, onun, krallıkların, taşların ve tanrıların mahvolması anlamına gelebilirdi ama bunun hiçbir *önemi* yoktu.

Eğer kız isteseydi, ona verecekti ve bu düşünce o kadar ağır bastı ki neredeyse dengesini kaybedecekti.

Gözlerini kırıştıtarak açtı ama konuşmadı.

Hiçbir şey istemedi.

Sadece kollarını onun boynuna doladı ve kendini yukarı çekerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Adam ondan o kadar uzundu ki, öpücüğün derinliklerine doğru çekilirken ayakları artık gölün dibine değmiyordu; ona doğru yüzüyordu, vücudu hafifçe onunkine sürtünüyordu.

Bu hafif dokunuş yeterli olmadı; çıplak bacaklarını tutup beline doladı ve kalçalarını sıkıca kavrayarak ağırlığını destekledi.

Kadının dili adamın ağzına doğru ilerledi.

Onu kendi bedenine doğru çekti. Kavrayışını bacaklarından yukarı doğru kaydırды. Ellerini kadının sıcak merkezinden ayıran ince bir kumaş parçasından başka bir şey yoktu ve parmakları içeri girmeye her yaklaştığında kadının sırtı biraz daha kamburlaşıyordu. Adam, kızın gözleri kapanana ve hayal kırıklığı ile uyarılmanın bir bileşimi gibi görünen bir şey yüzünden başı geriye düşene kadar o girişe dokundu ve alay etti. Dudakları kadının açıkta kalan boğazında gezindi, nabzını buldu ve dilini üzerinde gezdirdi, ta ki kadın her türlü mantıklı düşünceyi aklından uzaklaştıran yumuşak bir inilti çıkarana kadar.

Tekrar onun eline uzandı. Parmaklarını daha derine, daha sıkıca bastırmaya başladı - ancak durdu ve onun yerine elini aralarına çekti. Parmaklarını onunkilere geçirdi ve başını sallayarak sıkıca kavradı.

"Sorun nedir?"

Gözleri onunkilere dikildiğinde arzu ve öfkenin büyüleyici karışımıyla yanıyordu. "Ben... yapamam."

Bu kelime aralarına demir bir kapı gibi çarptı.

Yapamam.

"Seni o şekilde öpmemeliydim," dedi sessizce. "Yapmamalıydım, şey..."

Tek bir adım geri attı. Tek yapabildiği buydu. Ve bunu başarmak zorundaydı, yoksa aralarındaki o kapıyı kıracak ve

Sonunda pişman olacağı bir şey.

"Bunu yapamam. Aramızda olanlardan sonra olmaz. Senin yaptıklarından sonra olmaz." Kelimeler ağzından bir methiye okur gibi döküldü, her hece hayatta kalma umudu hiç olmayan bir versiyonlarına acı dolu bir veda niteliğindeydi.

"Casia..." diye başladı yumuşak bir sesle.

Ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Gözleri bir kez daha hayal kırıklığına uğramış, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Ve her halükarda, yine gideceksin, değil mi?"

O gece ikinci kez yalan söylemek istedi. Ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

"Yapmam gereken şeyler var," diye itiraf etti. "Görevlendirildiğim diğer şeyler-"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Kaşlarını çattı. "Belki birkaç gün içinde Stormhaven'da buluşabiliriz."

Tereddüt etti ve sonra sordu: "Söz veriyor musun?"

Hayır.

Hiçbir garanti yoktu. Ona hiçbir şey için söz vermemeliydi. Ama sonra yine hissetti: Ona ihtiyacı olan her şeyi, her ne isterse vermek için duyduğu o ezici, pervasız ihtiyacı.

O da başını salladı.

"Tamam," dedi yavaşça başını sallayarak. "O zaman şunu da bilmeni isterim ki ben... geçen gün yanlış konuştum."

"Yaptın mı?"

"Senden nefret etmiyorum. Sadece... istiyorum."

İçini çekti, dudaklarının bir köşesi hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de benden nefret etmeni istiyorum."

"Bir başka ortak noktamız daha var."

Diğer elini tuttu ve sıktı. Bir süre serin suyun içinde durdular, şimdi aralarında daha fazla boşluk vardı ama ikisi de diğerini tamamen bırakmaya isteksizdi.

"Gitmeden önce sana bir şey daha sorabilir miyim?" diye sordu.

Kadının ses tonundaki bir şey tüm vücudunun gerilmesine neden oldu. Ama gözlerindeki kararlı parıltı, izin verse de vermese de bu soruyu soracağını söylüyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden düştün?"

Rüzgâr, dalgalar, Aradaki'nin uğultusu, her şey bir an için durmuş gibiydi. Sadece göğsü kıpırdadı, derin bir nefesle yükselip alçaldı, tekrar tekrar, ta ki sonunda öne doğru eğilip kızın alınına bir öpücük kondurana kadar. "Kampa geri dönmelisin," dedi ona. "Arkadaşların uyandıklarında seni bulamazlarsa endişeleneceklerdir."

Ve sonra onu karanlık suda yalnız bırakarak uzaklaştı.

OceanofPDF.com

CHAPTER FIFTEEN

IN-BETWEEN'I -VE ELANDER'I- GERIDE BIRAKTIKTAN İKİ GÜN SONRA, Cas, Rhea'yla birlikte Cobos ölü'ne bakan bir tepenin üzerinde oturuyordu. Sabah havası ılıktı, uzaklardaki kum tepeleri yükselen güneş ışığında koyu siluetler oluşturuyordu. O güneş ışığı, uzakta toplanan fırtınalı bulutlar yüzünden bozulmuş, hastalıklı bir mor ve sarı tonuna bürünmüştü.

Hiç dinmeyen fırtınalar...

Bulutların birinden beyaz bir şimşek çaktı. Bunu yumuşak bir gök gürültüsü yankısı izledi ve Cas bir ürpertiği bastırdı.

"Acaba neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu, Zev, Laurent ve Nessa'nın, onları kumların üzerinden taşıyacak yaratıklar da dahil olmak üzere, erzak için takas ve ticaret yaptıkları pazara doğru bakarak.

"Tahmin etmem gerekirse, Zev'in yemek yemekle meşgul olduğunu ve Nessa'nın şu anda satın alması için en renkli, en gereksiz ıvır zıvırların olduğu tezgahdan sürüklenerek götürüldüğünü söyleyebilirim."

"Muhtemelen Laurent'ı göndermeliydik," diye düşündü Cas.

"Muhtemelen." Rhea gülümsedi. "Ama Nessa ilk önerdiğimizden beri Kavus'u ziyaret etmekten söz etmeyi bırakmadı. Ve Zev'in çocukluğumuzun yemekleriyle tıka basa doyma fırsatını asla kaçırmayacağını biliyorsun. Muhtemelen hastalık derecesinde tıknmıştır ve şimdi diğerlerinin onu bize geri getirmenin bir yolunu bulması gerekecek; bu da muhtemelen onları yavaşlatacaktır."

Cas midesindeki endişeli dalgalanmaya rağmen onun gülümsemesini yansıtmayı başardı. O pazara kendisi de gitmeyi düşünmüştü; baharatların, taze meyvelerin ve Kavusya lezzeti olan tütülenmiş *floria* balığının aromaları

Cas bu tepeden bile cezbediciydi ve birden fazla kez bu siren kokularını takip etmek için ayağa kalkmıştı.

Ama hareketli vaha şehri Kavus'ta çok fazla insan vardı. Ana pazarında çok fazla yüz vardı. Cas hâlâ içindeki büyüye güvenmiyordu ve burada, görece sessizlikte kendini daha kontrol altında hissediyordu.

Ya da en azından uzaktaki fırtınalar şiddetini artırmadan önce artırmıştı, öyle ki artık görmezden gelmek imkânsızdı.

Bir gök gürültüsü sesi daha duyuldu. Bu kez o kadar gürültülüydü ki, altındaki zemin nefes alış verişiyile birlikte takırdıyor gibiydi. Cas bakışlarını botlarına indirdi ve her nefesine konsantre oldu. Bir an sonra bir inilti duydu ve başını kaldırdığında Gümüşayak'ın onu incelediğini gördü.

"Sen iyi misin?" Rhea sordu.

"Evet." Cas ayağa kalktı ve bir anda kramp girmeye kararlı görünen ellerini sallayarak volta attı. "Yani... hayır, pek sayılmaz," diye itiraf etti.

Gümüşayak yine mızızlandı ve Rhea kaşlarını çatarak başını Cas'a doğru eğdi.

"Ne kadar aptalca, değil mi?" dedi Cas. "Artık şimşek *çağırabiliyorum* ama yine de fırtınalardan korkuyorum. Bu fırtınaların bizi bekleyeceğini bildiğim halde göğsüm hâlâ ağrıyor." Kramp giren eline gereğinden fazla güç kullanarak masaj yaptı. Kaslara bu kadar derinlemesine bastırmak acı vericiydi ama en azından bu tamamen uyuşmadığı anlamına geliyordu. "Özür dilerim," dedi. "Diğerleri dönmeden önce kendimi toparlayacağım. Bizi yavaşlatmayacağım."

"Ah, Cas," dedi Rhea başını sallayarak. "Bu aptalca değil. Ve seni inciten şeyler için özür dilemek zorunda değilsin."

Cas tekrar yerine oturdu. Parmaklarını Rhea'nın kılere geçirip sıkıca kavradı.

Rhea bir süre sonra, "Biliyor musun, Mirkrand'ın kara kumullarından çok uzakta değiliz," dedi.

"Mirkrand mı? Orası değil mi..."

"Bu mu oldu?" Rhea kör gözlerini işaret etti. "Evet ama sana ayrıntıları hiç anlatmadım, değil mi?"

"Hayır. Ama nedenini anladım."

"Başlangıç olarak pek bir hikaye sayılmaz. Çok daha büyük, çok daha hüznünlü bir savaşın içindeki o hüznünlü küçük anlardan sadece biri - tüm tarihlerin

Üç imparatorluk da böyle küçük trajedilerle doludur."

"Yine de anlatır mısın?" Cas cesaretlendirdi, çünkü Rhea bu kez anlatmak *istiyor gibiydi* ve Rhea her zaman dikkatli bir dinleyici olmuştu; bu iyiliğe bir kez olsun karşılık verebilmek güzeldi.

Rhea yavaşça elini Cas'inkinden çekti ve avuçlarının üzerine yaslanarak arkasına yaslandı. "Şu anda içinde bulunduğumuz eyaletin lorduna hizmet ettim, teknik olarak yüce tahtın hizmetine yemin etmiş olan ordusunda çalıştım. Ama Lord Maltus, o zamanlar Sundolia'nın yüce kralına karşı çıkıyordu, diğer birkaç kişiyle birlikte. O kral - adı Haben'di - gücünü daha da pekiştirmek için elinden gelen her şeyi yapan korkunç bir piçti."

"Oğlu sonunda onu devirdi, doğru mu?"

"Yaklaşık beş ya da altı yıl önce," diye onayladı Rhea. "Ama bu hepsinden çok önceydi, Haben gücünün zirvesindeyken. Çölün kenarında, Mirkrand kumullarının hemen güneyinde görevliydim. Gençtim ama şimdiden oldukça başarılıydım ve bu tehlikeli bir kombinasyon, gerçekten. Pervasızlaştım."

"Nasıl yani?"

"Aslında kum tepelerindeki savaştan *sonraydı*. O savaşta galip gelmiştik ve kısa süre sonra kamp kurduğumuz küçük koruya geri dönüyorduk. Bu noktada bir haftadır orada kamp yapıyorduk; yolu ezbere biliyorduk. Yol büyük bir ağaçta çatallandı. O ağacı hala hatırlıyorum, çünkü tuhaftı - beyaz kabuğu, kan kırmızısı yaprakları vardı. Genellikle oraya vardığımızda sağa dönerdik, çünkü orası daha uzun ama daha güvenli bir yoldu. Ama her nedense o gün sola gittik. Ve sol bizi Haben'in sadık adamlarından bazılarının çekildiği bir alana götürdü. Aralarında bir Dünyalı vardı; bize fırlattıkları kayaları görmedim bile, çünkü öldürdüğüm insanlar hakkında gülmek ve övünmekle çok meşguldüm." Durakladı, kendinden iğreniyormuş gibi başını salladı. "Üç gün sonra uyandığımda anılarımın çoğu gitmiş, gözlerim de görmüyordu. Anıların çoğu sonunda geri geldi. Görme yetimin çoğu geri gelmedi."

Cas'ın dudakları aralandı ama aklına söylemeye değer bir şey gelmediği için sessiz kaldı.

Silver Rhea'nın kucağına kaydı. Rhea dik oturup kollarını ona dolayınca kadar karnını mıncıkladı.

"Uyandığımda Dünya büyüünün beni tamamen bitirmiş olmasını dilerdim," dedi Rhea. "Ve tüm bunların neden olduğunu merak ederdim."

Neden sol yerine sağı dönmedim? Sonra kendime o gün kum tepelerinden hiç çıkamayanlar olduğunu hatırlatırdım -bazı durumlarda onları öldürdüğüm için- yani ben kim oluyordum da bir şeylerden şikayet ediyordum? Ve bu tür bir düşünce beni sadece daha kötü hissettirirdi elbette."

Silver başını Rhea'nın kollarından çıkardı ve Cas tek kelime etmeden dalgınca kulaklarını kaşıdı.

"Ama geçen yıllar boyunca bir şeyin farkına vardım," diye devam etti Rhea, "ve sanırım *bunu* sana da hiç söylemedim. O yüzden şimdi beni çok iyi dinle: Acı bir rekabet değildir. Herkesin kendi savaşları vardır. Onların farklı cehennemleri. Farklı iblisler. Ve dediğim gibi, sizi inciten şeyler için ya da bu şeylerden kurtulmak için yapmanız gerekenler için özür dilemek zorunda değilsiniz - ne benden ne de bir başkasından."

Uzaktaki fırtınalar güremeye devam ediyordu. Cas bir süre onları izledi, düşünüyordu. Sonra bakışlarını indirdi ve ellerine, bir şeylere dokunup sayma arzusuyla seğiren parmaklarına baktı

- *Hayatta* kalmak için kullandığı pek çok teknikten biri. "Her neyse," dedi Rhea, "artık tüm hikâyeyi biliyorsun." "Bana anlattığına sevindim."

"Ben de öyle. Hikâyelerin bazen tedavi edici bir özelliği oluyor." Cas başıyla onayladı.

Arkadaşça bir sessizlik içinde otururlarken Cas, Rhea'nın söylediği şeyleri düşünmeye devam etti ve arkadaşının hikâyesinin bu bölümünü hafızasına kazıdı. Böylesine küçük, görünüşte önemsiz bir seçimin Rhea'nın geleceğinin gidişatını değiştirmiş olmasının daha da yıkıcı olduğunu düşündü.

Ama çoğu zaman böyle oluyordu, değil mi? Sağ yerine sol. Hedefini vuran bir ok. Ya da ıskalar. Bir dakika çok geç. Bir dakika erken... Hayat, derin etki yaratan bu küçük anlarla doluydu - bir tarafa ya da diğer tarafa dönebilecek bir bıçak üzerinde dengelenmiş anlar.

"Ve başka bir şey?" dedi Rhea aniden. "Unutma ki sen herkesten daha çok iblis atlattın."

"Olabilir. Ama daha kaç şeyden sağ çıkabilirim?" Cas merak etti. "Asra öldüğünden beri daha da kötüleşti... bu tür şeyleri saplantılı bir şekilde düşünmek."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm," dedi Rhea nazikçe.

"Yaptığım şeylerin çoğu *onun* hayatta kalmasıyla ilgiliydi ve bu odaklanabileceğim nispeten küçük bir şeydi. Şimdi daha büyük sorunlarımız var. Ve ben hissediyorum ki

Sanki verdiğim her küçük kararın çok daha fazla insan için çok daha büyük sonuçları olacakmış gibi ve zihnim tüm bu insanları, başlarına gelebilecek tüm korkunç şeyleri düşünmekten vazgeçmiyor. Asla sakinleşmiyor."

Rhea onun elini tutup tekrar sıktı ama konuşmadı.

"Sadece... hangi savaşa odaklanacağımı bilmek zorlaşıyor," diye bitirdi Cas.

Rhea bunu uzun bir süre düşündükten sonra, "Şu anda önümüzde duran savaştan sağ çıkmak için elimizden geleni yapalım, olur mu?" dedi.

Cas derin bir nefes almayı başardı.

Ayaklarının nerede olduğuna dikkat et, derdi Asra ona - aslında bir ricaydı bu, gardiyanının ayaklarının yere basması için.

Cas tekrar çöle baktı ve kontrol edemediği fırtınalarla dolu gökyüzü yerine üzerinde yürüyeceği kuma odaklanmak için elinden geleni yaptı. "İyi plan," diye kabul etti.

Elini ceketinin cebine attı. Bir zamanlar Asra'nın rüzgâr çanının bir parçası olan o metal tılsımı buldu ve gözleri bir odaklanıp bir kayarken başparmağıyla kenarlarında gezindi.

Bir yarım saat daha geçti ve sonra diğerleri erzaklarıyla ve bu erzakları taşıyacak hayvanlarla geri döndü. Bu muhteşem hayvanların görüntüsü Cas'ı endişeli düşüncelerinden uzaklaştırdı ve ayağa kaldırdı.

Onlar at değildi. Rhea onlara *roan* diyordu ve Cas'ın bir zamanlar bir kitapta gördüğü *antilop* denen yaratıklara çok benziyorlardı. Ama Kethra'ya özgü değillerdi ve gerçek hayatta hiç görmemişti; normalde bu kadar büyük olmadıklarına emin miydi? Üzerinde yükseliyorlardı, o kadar uzunlardı ki yardım almadan birinin sırtına çıkamayacağından endişeleniyordu. Kürkleri kırmızımsı kahverengiydi. Gözleri kömürün parıldayan bir tonundaydı; kafalarındaki kavisli boynuzlar kadar koyu. Şimşegi emmesi için kauçukumsu bir malzemeye kaplanmış ince bir zırh ve kuma ve parlak ışık parıltılarına karşı koruma sağlayan garip şekilli ama işlevsel görünümlü maskeler giyiyorlardı.

Toplamda üç tane olan bu kağnıların masraflarını karşılamak için çalıntı midillilerini satmışlardı; Zev kız kardeşini yanında taşıyacak, Laurent da kolu kalın bir şekilde sargılı olduğu ve sadece kısmen işlevsel olduğu için Nessa'yı taşıyacaktı. Nessa üçüncü hayvanı Cas'a teslim etti, yanında da kendisinin taktığına benzer koruyucu bir başörtüsü vardı.

"Fırtına tapınağından yaklaşık iki mil uzakta bir yeraltı kontrol noktası var. Roan orada duruyor," diye açıkladı Laurent, Nessa'nın hâlâ elinde tuttuğu hayvanı göstererek. "Daha ileri gitmemeleri için eğitildiler ve o noktada biz kasabaya dönmeye hazır olana kadar onlarla ilgilenecek bakıcılar var. Sonraki bir mil kadar mesafe, kontrol noktasından uzağa giden yeraltı tünelleri aracılığıyla yürüyerek geçilebilir. Ama ondan sonra..."

"Ondan sonra mı?"

"Bu canavarları ödünç aldığımız adamın sözleriyle," diye araya girdi Zev, "eğer bundan sonra devam edersek, *aklımızı kaçıırız*."

"O zaman resmileşti," diye mırıldandı

Rhea. "Korkarım öyle," dedi Zev neşeyle.

Laurent başını salladı ve sakince açıklamasına devam etti: "Artık çoğu insan tünellerin ilk milinden sonra duruyor. Orada derme çatma bir tapınak var - son on yıllarda kurulan bir tapınak - ve tapınağa devam etmek yerine sadece dua edip adak adıyorlar, çünkü tapınaktan önceki son kısım son zamanlarda tehlikeli hale geldi. Son kilometrenin büyük bir kısmı da yer üstünde..."

Nessa, "Pazaryerindeki o adam da bize yıllardır kimsenin o son toprak üstünden geçemediğini söyledi," dedi.

"Ama bence abartıyordu," dedi Laurent.

Nessa, Laurent'ın pragmatik ses tonundan etkilenmeden, "Yıldırım canavarlarının, *asuraların* saldırdığı yer genellikle orasıdır," diye devam etti. "Yarım mil öteden ölümcül bir isabetle yıldırımlar fırlatabilir, gök gürültüsü gibi kükreyerek kumları yerinden oynatabilirler..."

"Yine," diye ısrar etti Laurent, "o adam muhtemelen bize bu çölün tehlikeleri hakkında bilgi vermeye çalışıyordu, böylece bize ödünç verdiği bu yaratıklar için daha fazla ücret talep edebilecekti."

Eyerine bağlı çantalardan birinden ona bir ısırık elma verirken bir yandan da tayına cesaret verici bir konuşma yapmakla meşgul olan Nessa hariç herkesten bir onay mırıltısı yükseldi.

Diğerleri son dakika hazırlıklarını tamamlarken Laurent Cas'ı kenara çekerek ikisinin çölün kıyısında yürümeleri ve gitmeyi planladıkları rotayı incelemeleri gerektiğini söyledi.

Diğerlerinin duyma menziline çıktıklarında, "Ondan haber yok mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

Elander geçmişte de yalan söylemişti ama bunlar ihmal edilmiş yalanlardı. Ona verdiği her sözü tutmuştu. Teknik olarak. Ve kuzeydeki bazı işleri hallettikten sonra, iki gün içinde onunla Stormhaven'da buluşacağına söz vermişti.

Peki neredeydi?

Kavus'a yaptıkları yolculuk sırasında gölde yaptıkları konuşmayı defalarca tekrarlamıştı. Bu konuşmadan bahsettiği tek kişi Laurent'tı, çünkü bu konuda mantıklı davranmasına yardımcı olacağına en çok güvendiği kişi oydu. Ama o zaman bile tüm ayrıntıları anlatmamıştı. Arkadaşlarından sır saklamaktan hoşlanmıyordu ama onları *daha* da karmaşık şeylerle yükümlü tutma düşüncesinden de hoşlanmıyordu.

"Onu bekleyelim mi?" Laurent sordu.

Adamın *kaşlarını* atmasından beklemek istemediğini anlayabiliyordu. Ama isteseydi beklerdi. Bazıları diğerlerinden daha fazla homurdansa da tüm arkadaşları beklerdi.

Cas, sanki Elander'in kum tepeleri boyunca ilerlediğini ve elini selamlamak için ona doğru kaldırdığını grebilecekmiş gibi kuzeye baktı.

Ama hiçbir şey görmedi; yine de kr edici kuma bakarken zihninde tuhaf görüntüler belirmeye başladı: Oblivion'un yıkılmakta olan siyah kuleleri. Beyaz taştan sızan kan. Hareketsiz bir bedeninin oluşturduğu bir gölge, o bedeninin üzerinde beliren karanlık bir şekil...

"Cas?"

Zihnindeki o korkunç görüntülerden, boğulmak üzereyken yüzeye çıkmış gibi keskin bir nefes alarak kurtuldu.

Laurent'in gözleri endişeyle doluydu.

Cas gözlerini kırpmadan gümüşi yeşil gzbebeklerindeki yansımasına baktı, göz kırpmaya değer bir karanlığın bile o görüntülerin yeniden ortaya çıkmasına yeteceğinden korkuyordu.

O görüntüler gerçek değildi. Gerçek değil.... gerçek değil. Nerede olursa olsun, o iyi. O iyi, o iyi, o-

"Benimle Stormhaven'da buluşacağını söyledi," dedi Laurent'a. "Gerçek tapınaktan hâlâ birkaç mil uzaktayız; belki de çoktan o tapınakta bizi bekliyordur?" Laurent'ın yüz ifadesine yerleşen anlaşmazlığı görebiliyordu. Ama bu sefer makul olsun ya da olmasın onun argümanlarını duymak istemiyordu, bu yüzden o konuşamadan devam etti: "Her iki durumda da bekleyecek vaktimiz yok."

Ve tekrar hareket etmeye başlamazsam kendimi delirteceğim.

Laurent başını sallamadan önce bir süre daha onu inceledi. Döndü ve atların sırtına oturmuş bekleyen diğerlerine doğru yürüdü. "Diğer tarafa," dedi Nessa'nın arkasındaki eyere doğru sallanarak.

Tanıdık toparlanma çılgılığı kararlılığını güçlendirdi. Cas düşüncelerini yavaşlamaya ve doğrudan önündeki göreve odaklanmaya zorlamayı başardı. Kendini kağınının sırtına çekti. Sessiz bir rahatlama duygusuyla eyere oturdu; Yaban'ın kenarındaki küçük köylerde yedek at yoktu, bu yüzden Kavus'a yürüyerek gelmişlerdi, çalıntı midillileri erzaklarının çoğunu taşıyordu. Nispeten kısa bir yürüyüştü ama yine de yeniden ata biniyor olmak güzeldi. Altındaki yaratık işin çoğunu yaparken rüzgârı saçlarında hissetmek. Bu kadar büyük bir şey için şaşırtıcı derecede hızlı ve akıcı adımlarla hareket ediyordu.

İlk birkaç mil boyunca kolay bir tempoda dörtmala gittiler ve hiçbir olay olmadı. Cas bu sürenin çoğunu nefes alıp vermeye odaklanarak, o rahatlama hissine tutunmaya çalışarak geçirdi. Roan'ın çok az yönlendirmeye ihtiyacı vardı; kontrol noktasının nerede olduğunu biliyorlardı ve sanki görünmez bir ip tarafından oraya doğru çekiliyormuş gibi ilerlediler.

Sonunda o kontrol noktası görüldü; bir kum tepesinin altına gömülmüş, taşlı yüzü etrafındaki solgun çölle koyu bir kontrast oluşturan bir yapı. Ortasında büyük kırmızı bir kapı duruyordu. O kapıya giden yolda mavi elektrikle vızıldayan birkaç düzine priz vardı. Bir çeşit yıldırım yakalayıcı olabilir mi?

Kontrol noktasının ötesinde yer, Cas'ın bu kaplardan daha fazlası olabileceğini düşündüğü parıldayan nesnelerle doluydu. Ama gözlerini kısıtı ve hayır; bunlar sadece gökyüzündeki parıltıları yansıtarak ışık veren, çeşitli şekil ve boyutlarda kristal yapılar gibi görünüyordu.

Bakışlarını tekrar kırmızı kapıya çevirmek zorunda kaldı.

Neredeyse geldik.

Çevresel görüşünde şimşekler çaktı.

Cas kendini bindiği hayvanın boynuna yasladı ve onu daha da hızlandırdı. Gök gürlüyordu ve Cas onunla birlikte titriyordu, ama o yılmayacaktı, gözlerini o parlak kırmızı sıçramadan ayırmayacaktı-

Bir şimşek tam önündeki kuma çarptı.

Bineği şaha kalktı ve aniden eyerin yarısına kadar sarktı. Tavşan başını çılgınca sağa sola savurdu. Cas yukarı uzanmayı başardı.

ve boynuzlarından birini yakaladı. Boynuz yukarı doğru çekildi ve o da bu hareketle birlikte hareket ederek bir kez daha sırtının ortasına doğru savruldu.

Dizginleri bir eline aldı ve sağa doğru sertçe salladı, yarattığı daire çizmeye zorladı, ayaklarını kaydırdı, böylece artık tepinemezdi. Bu dairesel hareketlerden birkaçının ardından, yeterince sakinleşmişti ki başını kaldırdı ve arkadaşlarını aramak için etrafına baktı.

Zev ve Rhea neredeyse kırmızı kapıya varmışlardı. Elektrikle kaplı patikanın hemen yakınında durdular ve dönüp ona doğru baktılar. Zev ani bir gök gürültüsünün içinde kaybolan bir şey bağırdı. Eliyle işaret etti.

Cas döndü ve Laurent ile Nessa'nın çok gerisinde kaldığını gördü... Ve sonra üzerlerinde beliren inanılmaz derecede kara bulutu gördü.

Bu buluttan doğal olmayan bir hızda şimşekler çakmasını izledi - bir, iki, üç şimşek uzun, gerçeküstü bir an boyunca yerde dans etti, kum parçalarını bir ağacın köklerine benzeyen sert, parlak parçalara dönüştürdü.

Cas *ilerideki kristal yapıların nedeninin bu olduğunu* fark etti. Kara bulutun aşağıya doğru daha fazla şimşek göndermesini izledi.

Daha fazla kum parçasını o keskin, parlak parçalara dönüştüren ısıyla zemini şiddetli bir şekilde dağlamasını izledi.

Laurent bindikleri atı daha hızlı bir dörtnala koştururken bir dizi ok daha düştü -bu kez dördü birden.

Cas, yüreği ağzına gelmiş bir halde dört şimşegin dansını izledi ve vuruş noktalarında o büyüleyici kristallerden daha fazlasının oluşmasını bekledi.

Ama bu kez şimşek tam bir dakika boyunca yerde kıvranmaya devam etti. Sonra yıldırımın yapılmış ağaçlar gibi daha da uzadı.

Hayır, ağaçlar
gibi değil.

Bacaklar gibi.

Ve sonra bir mide gibi. Bir göğüs. Güçlü omuzlar ve daha baş oluşurken Laurent ve Nessa'nın peşine düşmüş olan arka ayaklar... Büyük ve yuvarlak bir baş, yukarıdaki bulutlar kadar siyah gözler, Cas'ın kolu kadar uzun dişler ve hepsi şimşek telleriyle sarılmıştı. Kum dönerek şimşek çerçevesinin arasındaki boş alanları doldurdu ve sonra canavar tamamlandı: Cas'a bir kaplanı düşündüren bir şekle sahip, yürüyen bir kum fırtınası.

Başından kuyruğuna kadar ölümcül bir elektriğe sahipti.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIXTEEN

ÖNÜNDEKİ CANAVARA BAKARKEN, CİĞERLERİ NEFES ALMAK İÇİN ÇIRPINIYORDU,

Cas içinde bir fırtınanın koptuğunu hissetti.

Kendi sihri miydi?

Yoksa canavarın büyüünü mü hissediyordu, tıpkı Fallenbridge'de Gök-tür büyüünü hissettiği gibi?

Yoksa ikisi birden miydi?

Bilmiyordu. Bir gücün nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını söyleyemiyordu ve her iki durumda da bu güçle ne *yapacağını* bilmiyordu.

Ama *bir şeyler* yapmak zorundaydı.

Bindiği yaratık gergin bir şekilde zıpladı. Başını kontrol noktasına doğru sallamaya çalıştı. Cas onu geri itmeye devam ederken, bir elini kürek kemiklerinin arasına sokarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Zev arkasından bağırmaya devam etti.

Cas hâlâ onun ne dediğini anlayamıyordu ve ne kadar çok denerse sesi o kadar uzaklaşıyor gibiydi.

Diğer sesler de aniden garip bir şekilde bozulmuş gibiydi; rüzgârın uğultusu ve uzaktaki fırtınalar neredeyse sessizleşirken, diğer şeyler

- Altındaki tavşanın gergin homurtuları, kendi kalbinin çarpıntısı, nefeslerinin fısıltısı dayanılmaz derecede yüksekti.

O yıldırım canavarı Laurent ve Nessa'ya doğru hızla ilerliyordu. Gölgesi arkadaşlarını solladı, tam o sırada aşağıdaki kumlardan ve yukarıdaki bulutlardan benzer şekil ve büyüklükte iki canavar *daha* belirdi. Üç canavar koordineli bir çaba gibi görünen bir şekilde hareket ederek arkadaşlarını kuşattı ve kaçma şanslarını ortadan kaldırdı.

Cas derin bir nefes aldı. Ağzını ve gözlerini uçuşan kumlardan daha iyi korumak için taktığı atkıyı yeniden ayarladı. Dizginleri iki eliyle kavradı.

Sonra da atını dörtnala koşturdu.

Çölde hızla ilerledi. Gözleri önündeki fırtınalı yaratıklara sabitlenmişti. Zihni içindeki fırtına büyüüne odaklanmıştı. Bu büyüü Arada'da canavarları peşinden sürüklemek için kullanmıştı; bunu tekrar yapabilir miydi?

"Bunu tekrar yapacağım," dedi nefesinin altında. Bu söz üzerine teninden kıvılcımlar yükseldi.

Tavşan çılginca yön değiştirdi ve başını savurdu, ama o onu sıkıca ileri doğru yönlendirirken aynı anda büyüünü *yukarı doğru* yönlendirdi ve çöl fırtınalarının gönderdiği herhangi bir şimşekle rekabet edebilecek bir şimşek işareti yarattı.

Dörtnala Laurent ve Nessa'nın yüz metre yakınına kadar geldi ve sonra canavarlardan biri nihayet arkadaşlarının etrafında dönmeyi bırakıp başını ona ve gönderdiği işarete doğru eğdi.

Yıldırım kuyruğu seğirdi.

Bakışları onun hareketlerini takip etti. Onu kovalamaya başladı.

Cas yavaşça arkasını döndü ve üç hayvanın da dikkatini çektiğinden emin olduktan sonra atını daha sert bir dörtnala kaldırdı. Kontrol noktası bir kez daha görünene kadar kumda izini takip etti ve sonra keskin bir şekilde sağa doğru kıvrılıp yaratıkları oradan uzaklaştırdı. Hâlâ onu takip ettiklerini anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu; neredeyse tepesindeydiler.

Neden onu geçemediler?

Daha büyüklerdi. Daha hızlı. Ama sadece peşinden koşuyorlardı. Sadece... onu takip ediyor ya da belki de onunla oynuyorlardı, ta ki sonunda ağırlığını eyerin arkasına verip atı patinaj yaparak durana kadar. Etrafında döndü. Bakışlarını en yakındaki yıldırım canavarına yöneltti.

Belki de tanrıça beni onlarla sınıyordur.

Bu düşünce üzerine derin bir nefes aldı ve daha önce hiç kullanmayı denemediği kadar çok büyü yapmaya başladı.

Canavar çömelmiş, saldırmaya hazırlanıyordu.

Diğer ikisi saniyeler sonra geldi. Tavşan panikledi ve Cas sırtından atılmamak için sıçramak zorunda kaldı. Onu emniyete aldı

Dizginler elindeydi ve ilk fırtınalı canavar sanki bir toptan ateşlenmiş gibi ona doğru koşarken döndü. Bir anlığına saf bir şimşeğe dönüştü ve tam zamanında pençelerini kaldırıp saldırmak için kaplana benzeyen şekline büründü-

Ve sonra *durdu*.

O kadar hızlı durdu ki diğer ikisi onunla çarpıştı.

Cas olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi, hâlâ panik halindeki Roan'ı da beraberinde sürükledi, büyü kontrolünden çıkmıştı ve gözleri geniş ve çarpışan üç canavara sabitlenmişti. Bir an için bu çarpışma tam bir kaostu; şimşek tanecikleri şekilden şekle giriyor, sonra da birbirlerine her çarptıklarında hırlayan, kırılan ve kıvılcımlar saçan bu canavarların şekillerine geri dönüyordu.

En büyük olan -önde olan- itiş kakıştan ilk önce çıktı.

Hızlı ve zarif adımlarla Cas'ın peşinden gitti.

Geri çekilmeyi bıraktı. Bunun bir anlamı yoktu; eyer üzerindeyken bu canavardan kaçamazdı ve bunu kesinlikle yaya olarak da yapmayacaktı. Bunun yerine kendini çelikleştirdi, gözlerinin olması gereken karanlık dehlizlerle buluşmak için bakışlarını kaldırdı ve sonra onu karşılamak için öne doğru adım attı.

Tekrar durdu.

Cas'a o kadar yakındı ki, yaydığı elektrik akımıyla derisindeki tüyler diken diken oldu. O kadar yakındı ki, akımın cızırtısı ve uğultusundan başka bir şey duyamıyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

Sonra canavar ağzını açtı ve gök gürültüsü gibi bir ses çıktı. Diğer ikisi itişip kakışmayı bırakıp onu takip etti ve çölde yankılanan bir gök gürültüsü korusu oluşturdu.

Gürültü üzerine etraflarındaki kumlar kaymaya başladı.

Cas kulaklarını sağır edici gürültüden korumak için çılgınca kulaklarını kapattı ve kayan kum parçalarının gözlerine uymasını önlemek için başını eşarbının içine daha fazla soktu. Büyüsü içinde yuvarlandı ve öfkelenildi, bir kez daha çağrılmaya hevesliydi. Gök gürültüsü daha da arttı ve ellerini kulaklarına daha sıkı bastırdı, ta ki kafasının basınçtan ve *gürültüden*, o korkunç, kemik titreten sestten patlayacağından korkana kadar

-

"*DUR!*" diye bağırdı.

Gürültü kesildi.

Ve sonra bakışlarını kaldırdı ve üç canavarın...
parçalanır.

Bedenlerinin elektrik çerçeveleri garip açılarla bükölüp kıvrıldı ve bir ağaca çarpan yıldırımın çıkardığı ses gibi şiddetli bir *çatırtıyla* yok oldu. Bu çerçevelerin içinde yuvarlanan kumlar cansız yığınlar halinde aşağıya döküldü.

Ancak kükremelerinin karıştırdığı kumlar, bir depremde sallanan okyanus dalgaları gibi kaymaya devam etti.

Cas bir dakika boyunca hareket eden kumların üzerinde tökezleyip sendeledikten sonra sonunda atını sabit bir zemine çekmeyi başardı. Eyerine geri tırmanıp etrafını taramadan önce dalgaların durmasını bekledi.

Altındaki zemin sabit kalmıştı ama uzaktaki çöl okyanusu hareket etmeye devam ediyordu. Birkaç düden oluşmuştu; *görebildiği* kadarıyla beş tane. Kum denizinin içinde beş girdap dönüyor ve ulaşabildiği her şeyi içine çekiyordu.

İçlerinden biri Laurent ve Nessa'ya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Cas onlara doğru dörtlale koştu.

Onları taşıyan tavşan, çekilen kumdan kaçmak için mücadele ediyordu. Toynakları tutunmak için çırpınıyordu. Vücudu sağa sola savruluyor ve ikisinin de güvenli bir şekilde inmesini zorlaştırıyordu.

Laurent sonunda Nessa'yı eyerden itmeyi başardı. Onu yukarı doğru itti ve yerden çıkan küçük bir ağaca tutunabilecek kadar yükseğe yerleştirdi.

Tek kolu çalışan Nessa bir an bocaladı ama sonunda kendini düşen kumlardan kurtarmayı başardı. Dengesini bulup yere sağlam basar basmaz hemen döndü ve elini Laurent'a doğru uzattı.

Kum, altlarındaki girdaplı uçuruma doğru kaymaya devam etti.

Bu uçurumun kenarları genişledi ve bu kenarların etrafındaki zemin giderek daha dengesiz hale geldi.

Nessa uzanmaya devam etti.

Tavşan sonunda yer değıştirenlerin arasında biraz sağlam bir zemin buldu; titreyen bacaklarıyla kesin ölümünden uzaklaştı ve Laurent'ı da yanında getirdi.

Nessa'nın eli Laurent'ın elini kavradı ve Cas rahatlayarak neredeyse yüksek sesle bağıracaktı.

Sonra Laurent'ın altındaki yaratık kaydı.

Laurent onunla kaydı. Çizmesi gevşek dizginlere dolandı. Çılgınca dönerek, etrafına dökülen kum şelalelerini tekmeleyerek ve pençeleyerek mücadele etti, hâlâ üstündeki uzanmış ele uzanıyordu.

Ama Nessa çok uzaktaydı.

Kum girdabı dönmeye ve aşağı doğru çekmeye devam etti, hem tavşanı hem de biniciyi aşağı çekti ve hızla gömdü.

Saniyeler sürünerek geçti.

Bir, iki, üç, dört, beş-

Kum, sanki bu kasıtsız fedakârlıktan memnun olmuş gibi sonunda çekmeyi bıraktı.

Her şey ürkütücü bir şekilde sakin ve hareketsiz hale geldi.

OceanofPDF.com

CHAPTERSEVENTEN

NESSA ÇIĞLIK ATTI.

Cas hemen onun yanına ulaştı ve kendini kumların üzerine atarak hemen kazmaya başladı. Laurent'ı en son gördüğü yeri tırmalıyor, parmaklarını hissetmez hale gelene kadar avuç avuç kumu bir kenara atıyordu.

Ama anlamsızdı.

Ne kadar derin kazarsa kazsın, sadece daha fazla kum buluyordu.

"Hayır." Alnını yere bastırdı ve yumruğunu yanına indirdi, tekrar tekrar ve tekrar. "*Hayır!*"

Benimle gelmesine izin vermemeliydim. Hiçbirinin benimle gelmesine izin vermemeliydim-

"Cas?" Nessa'nın sesi sessizdi. Duyguları zayıftı. Ve ilk başta söylemeyi başardığı tek şey buydu, tekrar tekrar-

Cas, Cas, Cas.

Ve bir şekilde Cas başını kaldıracak gücü buldu, sonra da uzanıp Nessa'yı kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı.

Her şey garip bir şekilde sessiz ve hareketsiz kalmıştı. Cas'ın güvenliğini sağlamayı düşünmediği tavuğu bile yakınlarda sakince duruyor, sanki son birkaç dakikadaki dehşet hiç yaşanmamış gibi kumu eşeliyordu. Cas nedenini çok geçmeden anladı; hava ılıktı, yumuşak bir enerjiyle doluydu...

Bu da Nessa'nın yaptığı anlamına geliyordu.

Kendisi çöküşün eşiğinde sallanırken bile büyüünü başkalarını yatıştırmak için kullanıyordu.

Ama bu sihrin sınırları vardı.

Bu ikisinin de gözyaşlarını durdurmamıştı ve Nessa'nın içindeki daha şiddetli hıçkırıkları tutmaya çalışırken vücudunun titremesine engel olmamıştı.

"Onu yavaşlattım," diye fısıldadı. "Yapmamalıydım-"

"Hayır." Cas arkasına yaslandı ve Nessa'nın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu senin hatan değildi."

Nessa gözleri ıslak ve parıltılı, uyuşmuş bir halde ona baktı.

"Bu senin hatan değildi," diye tekrarladı Cas, daha sert bir sesle.

Nessa sefil bir şekilde başını salladı.

Cas onu göğsüne doğru çekti. Kalpleri birlikte çarpıyordu. Cas'ın omzunda toplanan atkı çok geçmeden Nessa'nın gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama Cas ağlamıyordu. Henüz ağlamıyordu. Çünkü zihni tek bir düşünceye odaklanmıştı: *Hayatta kalmak*.

Hayatta kalmak
zorundaydılar. Devam
etmek zorundaydılar.

Bu bir takıntıya dönüştü; çöl yeniden kararmaya başladıkça daha yüksek sesle ve daha çok taleple söylenir oldu.

Fırtına bulutları tepemizde toplanmaya devam ediyordu.

Yüz metreden daha az bir mesafede kumlara düşen yıldırım, erimiş camlardan oluşan parlak kümelerden bir tane daha bıraktı. Cas ona bakarken, etrafındaki havaya daha fazla büyüünün karıştığını hissetti. Nessa'nın hafif sıcaklığından çok farklı, daha ağır, daha şiddetli hale gelmeden önce bir anlığına tenini sızlattı...

Cas'ın o kaplan benzeri yaratıklardan hissettiği büyüünün aynısıydı bu, bir şekilde yabancı ve aynı zamanda tanıdık olan o güçlü telaş.

"Sanırım başka bir canavar geliyor. Gitmeliyiz." Ayağa fırladı ve Nessa'yı da kendisiyle birlikte sürükledi. Nessa'yı kağının yanına çekmeyi başardı ve neredeyse onu kağının eyerine tırmanmaya ikna etmek üzereydi ki Nessa sersemliğini üzerinden atıp karşı koymaya başladı, kurtulmaya ve Laurent'in gömülü olduğu yere geri dönmeye çalıştı.

"Onu bırakamam, ben-"

Gök gürültüsü çatırdayıp patlayarak Nessa'nın önünü kesti. Sıcak, rahatlatıcı büyüünün kalıntıları dağıldı ve tavşan da onunla birlikte kaçtı.

Cas bir küfür savurdu. "Görünüşe göre yürüyoruz."

Daha fazla gök gürledi, bu sefer Cas'ın denemeden hissettiği başka bir büyü dalgası eşlik etti; öncekinden daha güçlüydü.

Neredeyse ezici bir güç. Çılgınca gökyüzüne baktı ve gözleri hemen bu gücün kaynağına çekildi.

O haklıydı: Yıldırımlar bir araya gelerek başka bir canavara dönüşmüştü.

Karanlık gökyüzünde kanatların net şeklinin açılmasını dehşet içinde izledi. Kanatlar, pençeli ayakları olan büyük bir gövdeye ve hınzırca kıvrılmış bir gagası olan bir başa bağlıydı.

Onlara doğru çullandı.

"Yere yat!" diye bağırdı ve Nessa dinlemeyince Cas onu kendisi yere fırlattı ve koruyucu kolunu onun üzerine sardı.

Çullanan canavar onlara doğrudan çarpmadı ama üzerinden geçtiği yol boyunca şimşekler çaktı. Kumun üzerinde bulundukları yerin etrafında dönerek onları kıvrılan beyaz elektrik duvarlarıyla çevreledi. Sonra tekrar ikisinin üzerine çullandı ve her kanat çırpışında havaya daha fazla elektrik göndererek orada asılı kalmaya başladı.

Cas, Nessa'yı daha iyi korumak için hareket etti.

Saldırının geliştiğini hissetti ve sonra yıldırımın ona çarptığını, tüm vücudunu sarsan acıyı *hissetti*, ama ondan sonra... hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Hareket edemiyordu, düşünemiyordu, nefes alamıyordu, göremiyordu.

Bu ölüm müydü?

Bu ölüm olmalı.

Korkunç bir şekilde her şeyin durduğunun farkındaydı-

Ve sonra her şey aynı hızla yeniden canlandı. Tüm duyuları, hepsi birden. Sıcaklık, duman kokusu, altındaki kum, iki kalbin çarpması -kendisinin ve Nessa'nın-. Vücudu yanıyordu. Acı kör ediciydi.

Ama hâlâ *hayattaydı*.

Elektrik yavaşça ondan uzaklaştı ve yakıcı acı azalmaya başladı. Cas hasarı incelemek için arkasına yaslandı. Etrafındaki her yer kavrulmuş olmasına rağmen bir şekilde zarar görmemişti.

Bu acıyı hayal mi etmişti?

Nessa bayılmış gibiydi; teni solgun ve nemli, nefesleri sığıdı. Cas titredi. Kendisi de bayılmak istedi ama bunun yerine kollarını dikkatle Nessa'nın gevşek bedeninin altına soktu, kendini destekledi ve ayağa kalktı.

Bir kez daha üzerlerinde toplanan kara bulutların belli belirsiz farkındaydı.

Belki bir düzine adım sendeledi ve sonra bir ses onun üzerinden aşağıya süzüldü: "İkiniz de hâlâ hayattasınız. İlginç. Peki o sırada bilincinizi nasıl korudunuz?"

Cas bilmiyordu. *Umurunda da değildi.* Çünkü Laurent gitmişti, Nessa'nın bilinci yerinde değildi ve şu anda önemli olan tek şey, tüm yaralarıyla ilgilenebilecekleri güvenli bir yere ulaşmaktı.

Hayatta kal.

Ama yoluna devam ederken, daha önce onları çevreleyen şimşek bir kez daha görüşünün köşelerinde parladı.

Sanki *canlıymış* gibi hareket ettiğini fark etti.

Ona ve Nessa'ya doğru o kadar çabuk küçüldü ki Cas şok içinde tökezleyerek geri çekildi. Ayağı takıldı. Nessa'nın ağırlığıyla dengesini kaybederek yere çarptı. Sertçe. Etrafına bir göz attı ve yıldırımın her taraftan bastırıldığını gördü.

Bir kafes.

Kasılmaya devam etti.

Cas ayağa kalkmak için mücadele ederken, "Bırak bizi," diye tısladı.

"*Şimdi!*" "Bu bir emir mi?"

"Evet!"

"Kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

Ses bir fısıltının üzerine pek çıkmamıştı ama yine de Cas'ın içinde bir gök gürültüsü kadar şiddetli bir şekilde çınladı.

Nessa'nın ağırlığını kollarında kaydırıp ve arkasını döndü.

Önlerine kara bir bulut indi. Yaklaştıkça küçülüyor, çöküyor ve zarif bir kadın şekline dönüşüyor gibiydi; ancak ayakları kuma değdiğinde hâlâ Cas'ın üzerinde yükseliyordu, bir *insan* kadın için fazla uzundu. Gövdesi de kolları ve bacakları gibi çok uzun görünüyordu. O bacaklar, fırtınaya tutulmuş bir deniz gibi parıltıyan bir elbisenin altında gizliydi. Gözleri çivit mavisinin derin ve büyüleyici bir tonundaydı. Saçları şimşek rengindeydi. Teni, içinden çıktığı bulutlar kadar karanlıktı ve Cas ona baktıkça... *değişti.*

Daha da karardı. Gümüşü gri sıçramalar üzerinde yuvarlandı ve beyaz kıvılcımlar abanoz tuvale karşı parladı ve öldü, sanki vücudunun içinde bir fırtına varmış gibi, girdaplar ve baskılar ve bir çıkış yolu arıyor.

O halde bu kadın Fırtınalar Tanrıçası değilse başka kim olabilir?

Bu çok açıktı. Ama Cas cevap vermedi -kendini konuşturamıyor gibiydi- ve onun sessizliği tanrıçanın gözlerinin kısılmasına neden oldu.

"Benim kim olduğumu boş ver o zaman. Peki ya sen?" dedi tanrıça. "Önce sevgili *canavarlarımı* çağırıp onları acımasızca evcilleştiriyorsun, sonra da saldırımdan sağ kurtuluyorsun... Sen de kimsin ufaklık?"

Basit bir soru.

Yine de Cas'ın verecek net ve basit bir cevabı yoktu ve bu yüzden sessiz kalmaya devam etti.

"Gel çocuğum, seninle tahmin oyunları oynamaktan başka yapacak işlerim de var. Benden bu kadar mı korkuyorsun da basit bir soruya cevap veremiyorsun?"

Cas Nessa'yı yavaşça yere bıraktı. Sonra doğruldu ve öne doğru bir adım attı, bunu yaparken başındaki ve yüzündeki eşarbı yırttı. Her kim olursa olsun, bu tanrıçanın önünde saklanmayacak ya da sinmeyecekti. Hele de o tanrıçanın canavarları arkadaşını yere sermişken.

Eğer o tanrıça bir isim istiyorsa, o zaman ona bir isim verirdi.

Öfke ve keder içinde yeniden alevlendi ve sözleri bir bildiri, bir tehdit gibi ortaya çıktı: "Benim adım Casia Greythorne - her ne kadar Valori de Solasen olarak doğmuş olsam da. Ve Kethran İmparatorluğu'nun son krallığı olan Melech'in ilk varisi ve gerçek kraliçesiyim."

Tanrıça bir an için onu inceledi, bakışları Cas'ın çenesindeki yara izine doğru kaymadan önce, sanki bir taç arıyormuş gibi solgun başında durdu. Sonra da güldü. Ses Cas'a ürkmüş bir kuşu hatırlattı. "Kraliçe mi dedin? Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

Cas ters ters baktı.

Yine o kuş kahkahası. "Eğer benden bir iyilik talep etmeye geldiyseniz, küçük *kraliçe*, o zaman insan siyasetiyle uğraşmadığımı bilmelisiniz. İyiliğimi kazanmaya çalışan son kraliyet belası çok acı bir sonla karşılaştı."

"Bunun *bana* bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?" Cas hırlayarak karşılık verdi. "Kaç kişiyi öldürdüğün umurunda değil. Ben zaten senin canavarlarından ve büyülerinden kurtuldum ve geçmişte çok daha kötü şeylerden de kurtuldum. Beni korkutamazsın."

Bunların sonuncusu yalandı elbette ve tanrıçayı gülümsetti. Dostça bir gülümseme değildi bu.

"Yok mu?" dedi. "Ne yazık." Ve sonra teni bir kez daha değişmeye başladı, gümüşle girdaplı bir halden gümüşten *başka* bir şeye dönüşmedi ve kısa bir süre sonra belli belirsiz bir şekle bürünmüş gümüş-beyaz şimşek şeritlerinden başka bir şey değildi.

Kadın. O bantlar yuvarlandı ve çatırdadı. Kolları genişçe gerildi ve onu yukarı, yukarı ve daha da yukarı kaldıran kanatlara dönüştü, sonra vücudunun etrafında katlandılar ve sonra tekrar açılarak o şimşek kuşuna dönüşümünün tamamlandığını ortaya çıkardılar.

Cas döndü ve Nessa'ya doğru koşmaya başladı.

Ama üstündeki canavardan kaçmak mümkün değildi.

Şimşek Cas'ın vücudunu sararak onu ayaklarından kaldırdı ve sonra havada yuvarlanmaya başladı ve gözlerini rüzgârdan, kıvılcımlardan ve dönen kumdan korumak için kapatmak zorunda kaldı.

Gözleri onu terk ettiğinde, diğer her şey de onunla birlikte gitti.

OceanofPDF.com

CHAPTERTHTEEN

CAS HAREKET EDEMIYORDU.

Gözleri kapalıydı ve açılmıyordu; sadece karanlığı görüyordu.

Ama hâlâ ayak seslerinin titreşimlerini *hissedebiliyordu*. Etrafında hareket eden diğer bedenleri hissedebiliyordu. Ona dokunan elleri. Sesler onun üzerinde konuşuyordu. Bu boğuk sesler tuhaf bir dil karışımıyla konuşuyordu; sadece birkaç kelimeyi çözebildi ve hiçbirine anlam veremedi.

Hareket etmeye çalışıyordu. Kasları reddetmeye devam etti. Her reddediş beraberinde yeni bir panik titreşimi getiriyordu. Kısa süre sonra kalbi bu panikle tehlikeli bir şekilde hızlı atmaya başladı ve bu yüzden felcini daha da tamamlamadan önce kendini sakinleştirmek için bir an hareketsiz kalmaya çalıştı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca bu cehennem gibi, askıya alınmış durumda sürüklendi.

Sonra tanıdık bir şey hissetti; fiziksel bir dokunuş değil, içinden geçen soğuk bir büyü ürpertisi. Kışın keskin kokusu da onunla birlikte geldi.

Ve o soğuğa rağmen, Cas buzlarının çözölmeye başladığını hissetti.

Kasları sarsıldı. Gözleri seğıirdi, hâlâ açmak için mücadele ediyordu, hâlâ *görmeye* kararlıydı. Sonunda gözlerini açmayı başardı ve Elander'i yanında otururken buldu; dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını önünde birleştirmiş, başını düşünceli bir şekilde eğmişti.

Boğazı hâlâ gergin hissediyordu. Dili garip bir şekilde şişmişti. Ama zorla bir öksürük çıkardı ve ardından kelimeler onu takip etti: "Geldin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ama sadece ellerine bakarak konuştu: "Geç kaldığım için özür dilerim. Korkarım kuzeydeki şu iş yüzünden geciktim."

Bir öksürük daha. Kelimeler boğazında düğümleniyor, birikiyor gibiydi. "Başına korkunç bir şey geldi sandım."

"Ben iyiyim."

Güzel.

Ama korkunç bir şey olduğunu inkar etmedi. Neden inkar etmedi? Neredeydi? Onu ne tutmuştu? Yüzünü inceleyerek ipuçları aradı. Belki de bu onun hayal gücüydü ama adam yorgun görünüyordu. Onu daha önce hiç görmediği kadar bitkin görünüyordu.

Doğrulup oturdu. Oda devrildi ve sallandı; Elander'in sırtına dokunan eli olmasa yastıkların üzerine düşebilirdi.

"Sakin ol," diye emretti. "Fırtına tanrıçası kaslarını felç etmek için büyüsünü kullandı; o büyüyü boşalttım -aslında nötralize ettim- ama ben şifacı değilim. Neden olmuş olabileceği hasarı geri alamam." Sözlerine bastırılmış ama açık bir öfke sinmişti.

Ama Cas *kendisine* verilen zararı düşünemiyordu, çünkü şimdi Elander geri dönmüştü ve çölü geçmeden hemen önce gördüğü o görüntüler bir kez daha zihninde yanıp sönüyordu.

"Bir imgelem gördüm,"

dedi. "İmgelem mi?"

Parmak uçlarını alnına bastırdı ve gözlerini kısarak daha net hatırlamaya çalıştı. "Oblivion'un düştüğü bir görüntü. Beyaz taş üzerinde kan, gölgeler ve yerde bir ceset vardı. Ben... ben onun senin olabileceğini düşündüm."

Elander sandalyesinde arkasına yaslandı. Gördükleri onu herhangi bir şekilde endişelendirdiyse de bunu belli etmedi. "Oblivion hâlâ ayakta," diye bilgilendirdi onu. "Ve tabii ki ben de öyle. Şu anda senden daha iyi durumda olduğumu söyleyebilirim."

Haklıydı, diye düşündü.

Kollarını kendine doğru sardı ve uyuşuk bir şekilde etrafına bakarak ondan uzaklaştı.

Alacak pek bir şey yoktu. Soluk mavi duvarları olan ve penceresiz bir odadaydılar. Üzerinde oturduğu yatak da pek öyle sayılmazdı; ince battaniyelere sarılmış tahta parçalarından biraz daha fazlasıydı. Önünde, ortasında Fırtınalar'ın sembolü olan, kısmen aralık metal bir kapı vardı. Cas uzun süre bu sembole baktı, Rhea'yla birlikte çölün kenarında oturduğundan beri gördüklerine bir anlam vermeye çalışıyordu.

"Casia? Sana tam olarak ne oldu?"

Ona cevap verecek gücü bulması uzun bir anını aldı. "Bunların hepsi yanlış. Stormhaven'a bu şekilde gelmemem gerekiyordu. Biz

Çölü geçtik, ama hayvanlar vardı ve büyüleri *tuhaf* ve kumlar değişti ve...ve..."

Ve şimdi Laurent gitti.

Elini ağzına götürdü ve boğazını yırtarcasına gelen sessiz, ani hıçkırığı bastırmak için elini ağzına götürdü.

Elander yatakta onun yanına oturmak için hareket etti. "Peki ya ne?" diye sordu.

Başını salladı. Konuşamıyordu. Çünkü tam da o gece gölde ona söylediği gibiydi: İçinde bir boşluk açılıyor ve söylemeye başladığı her şeyi yutuyordu. O boşluk genişledikçe, onu karanlığına doğru çektikçe düşünemiyor, kelimeler oluşturamıyor, *hareket edemiyordu*.

Oda yine sallanıyordu.

Ama yine Elander'ın elleri onu buldu ve sabit tuttu; biri böğrüne yaslanmıştı, diğeri ise parmakları gergin bir şekilde çarşafı vurmaya başlayamadan onunkilerin arasına girdi.

"Buraya bir mahkûm olarak gelmemem gerekiyordu, demek istedim," demeyi başardı sonunda. "Ve buraya yalnız gelmemem gerekiyordu."

"Diğerlerine ne oldu?"

Cas cevap veremedi bir gök gürültüsü onları böldü. Onu bir ayak sesi ve sesler gürültüsü izledi ve Elander yavaşça elini onunkinden çekti. Ayağa kalktı ve Cas ile kapının arasına yerleşti.

"Tanrıça geliyor," dedi. Yorgunluğu şimdi daha da belirgindi.

Bunu daha önce hayal etmemişti.

"Kendini hazırla," diye mırıldandı. "İşler karışabilir." "Şu anda olduğundan daha mı karışık?"

"Evet. Çünkü bu cennete tam olarak ben davet edilmedim. Bir nevi... kendimi içeri aldım."

"Fırtına tanrıçası *ile arkadaş* olduğunuzu söylemişsiniz."

"Hayır, onu *tanıdığımı* söyledim. Arada büyük fark var. Gerçi bir zamanlar arkadaştık."

"Ne oldu?" İç

çekti.

"Bana bir kez daha *karmaşık olduğunu* söylersen, seni bıçaklarım."

"Neyle?" diye sordu, bakışları boş komodinden zırh ve silahlardan arındırılmış bedenine sıçradı.

"Bana biraz zaman verin, size söz veriyorum yaratıcı olabilirim."

Gülümsemeye başlıyor gibi görünüyordu ama gülümsemesi tam olarak oluşmadan arkasını döndü; çünkü o anda Fırtınalar Tanrıçası kapıdan içeri adım attı ve onu hızla beyaz cüppeler giymiş iki figür takip etti.

Tanrıça bu iç mekânda daha uysal görünüyordu, ama çok az uysaldı. Soluk mavi saçları etrafında uçuşuyor, elbisesinin katmanları sanki kendi kişisel rüzgâr fırtınasına yakalanmış gibi şiddetle dalgalanıyordu. Cildi artık normal bir insan tonundaydı ama hâlâ Cas'ın gördüğü en koyu kahverengi tonundaydı ve hâlâ ara sıra soluk mavi enerji çatlaklarıyla aydınlanıyordu.

Cas'a aldırış etmedi. Doğrudan Elander'e doğru adım attı ve tek bir kelime söyledi: "*Sen.*"

"Merhaba, Nephele." Elander ona çekici bir gülümseme fırlattı. Tanrıça bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"*Sen,*" diye tekrarladı, odanın derinliklerine doğru ilerledi ve Elander'in hemen yakınında durdu. "Bana burada olduğunuzu söylediklerinde hizmetkârlarımın yalan söylediğini, bunun aptalca bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Ve sonra o hizmetkârlardan ikisinin dışarıda yerde *cansız* yattığını gördüm."

"Ne olursa olsun, aslında ölü değiller."

"Hayır. Ama hem muhafızlarımı susturmak hem *de* tutsağımı serbest bırakmak için *benim* alanıma girme ve orada sihrini kullanma cüretini gösterdiğini kabul ediyorsun."

"Ben cüretkâr değilsem hiçbir şeyim." "Neden. Sen. *Buradasın?*"

"Çünkü esir aldığınız bu kadınla benim de bir çıkarım var."

Bakışları sonunda Cas'ın üzerinde gezindi ve Cas irkilme dürtüsüne karşı koydu. "Elbette biliyorsun," diye tükürdü tanrıça. "Tanrısal olana alenen saygısızlık eden bir başka baş belası insan... Böyle bir yaratığa en son *ilgi* gösterdiğinde hiç mi ders almadın?"

Elander omuz silkerek, "Görünüşe göre öyle değil," dedi.

Cas *son seferle* ilgili ayrıntıları sormak istiyordu ama önce bu tanrıçaya sorması gereken çok fazla soru vardı. Ayrıca Elander'in konuşmaya devam etmesine izin verirse ikisine de yıldırım çarpabileceğini hissediyordu, bu yüzden hissettiği kalıcı acı ve baş dönmesini bastırdı ve müdahale etmek için ayağa kalktı.

"Boş ver onu," dedi yüksek sesle. "*Ben* neden buradayım? Neden beni buraya getirdiniz ve *hapsetmeye* çalıştınız?"

Tanrıça ona doğru döndü ve Cas dikkatini çektiği için kısa bir süre pişman oldu. Bu daha sakın haliyle bile korkunçtu. Cas'a doğru adım atarken teni koyulaştı ve kollarından beyazımsı mavi enerji kıvılcımları sıçrayıp aralarındaki boşlukta çatırdadı.

"Fırtınalar Tanrıçası ile görüşmek istediniz, değil mi?" "I-"

"Ya da hizmetkarlarım bana öyle söyledi, bu bilgiyi doğrudan sizin küçük yaramaz dostlarınızdan almışlar."

"Benim..." Cas'ın kalbi birkaç kez çarptı. "Onlara ne yaptın? Buradalar mı?"

"Onlar tam olarak olmayı hak ettikleri yerdeler." "*Bu* da ne demek oluyor?"

"Bu onları da hapsettiğim anlamına geliyor ve tapınağıma girmeye çalıştıkları için hak ettikleri cezayı alıyorlar." Arkasındaki iki cüppeli figüre döndü, bir kez daha *aleni saygısızlık* hakkında mırıldandı ve sonra o figürlerle Cas'ın Fırtına-türü dili olduğunu varsaydığı bir dilde konuşmaya başladı.

"Bana nerede olduklarını söyle," dedi Cas, Elander'i iterek geçti ve tanrıçanın kolunu yakaladı.

Anında, dokunuşunun altında yıldırım patladı. Birden fazla eğri büğrü şimşek Nephele'nin teninden onunkine sıçradı. Şimşekler Cas'ın kolunun etrafını sardı ve kolunu boylu boyunca kat ettikten sonra dönerek uzaklaştı, ancak Cas'ın önünde havada toplandı.

Nephele elini sallayarak bu okları Cas'ın göğsüne doğrulttuğu bir cirit haline getirdi.

Ama Cas'ın göğsüne çarpmak yerine, Cas'ın *büyüsüyle* -bilinçli olarak çağırmadığı Fırtına *büyüsüyle*- çarpıştı; tanrıçanın gücüyle buluşmak için basitçe içinden yükseldi ve her ikisini de tökezleten bir güçle bu güce çarptı.

Tanrıça bir an için ona ters ters baktı ve sonra öfkeyle aralarındaki mesafeyi tekrar kapatmaya başladı. "Seni *küçük*-"

"O senin büyünü taşıyor, Nephele." Elander'in sesi odanın içinde yankılandı, etraflarında hâlâ cızırdayan ve çatırdayan büyüden bile daha yüksekti.

Fırtına tanrıçası ilerlemeyi bıraktı. Bakışları hâlâ öfkeli bir şekilde Elander ve Cas arasında gidip geliyordu ama sonunda Cas'ı görmezden gelmeye geri döndü

ve bir kez daha Elander'e baktı.

"Az önce bunu hayal etmemiştin; şimdiye kadar karşılaştığım tüm insanlardan daha güçlü bir Fırtına büyüsüne sahip," diye devam etti Elander, şimdi daha sakindi. "Ve ilahi yasaları biliyorsun; bu büyü ikinizin birbirinize bağlı olduğunuz anlamına geliyor."

"Oh, ne *komik*," diye hırladı tanrıça, "ikimiz de senin böyle şeylere hiç saygın olmadığını bildiğimiz halde *bana* yasalar hakkında ders veriyorsun."

"Neye saygı duyduğumun ne önemi var? Burada senden bahsediyoruz, benden değil."

Fırtına tanrıçası bir an için telaşlanmış görünüyordu. Soğukkanlılığını geri kazandığında bile bu tartışmaya ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Aslında bu korkunç tanrıçanın nutkunu tuttu.

Cas etkilenmeden edemedi.

"Ona bir daha göster Casia," dedi Elander, ona bakarak ve kendisiyle paylaşmayı dilediği bir güvenle konuşarak.

Zaten dar ve küçük olan oda, Cas'ın aldığı her derin nefeste etrafını daha da daraltıyor gibiydi.

Ama Elander'a baktı ve başını salladı. Bunu yapabiliyordu.

Her şey ters gitmişti. Korkunç, korkunç derecede yanlış ve hiç de plana göre değil. Ama o *buradaydı*, değil mi? Ve şimdi önündeki durumu karşılamak için ayağa kalkmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Bu yüzden elini uzattı ve Fırtına büyüsünü daha fazla çağırmaya odaklandı - bu sefer *bilerek*. Kontrolünü göstermeye kararlıydı. Kendisi henüz buna tam olarak inanmasa bile, bu tanrıçaya Fırtına büyüsünü kullanabildiğini kanıtlamak istiyordu.

Birkaç gergin saniye geçti ve bir kıvılcım bile belirmedi.

Ama sonra geldi, o kadar ani ve o kadar yoğun ki tanrıçanın arkasındaki cüppeli figürlerin nefeslerini kesti - Cas'ın şimdiye kadar başardığı her şeyden daha parlak bir gösteri. Sanki cennetin ve belki de tanrıçanın kendisinin enerjisini, daha önceki büyü çarpışmalarından sonra hâlâ havada asılı duran elektrik kırıntılarıyla birlikte içine çekiyormuş gibi hissetti. Ve tüm bunlar bükülüyor, sıkılaşıyor, güçlenerek tavana kadar uzanan devasa bir kıvılcım saçan ışık sütununa dönüşüyordu.

Genişledi.

Ağırlaştı.

Cas ayakta kalmak için mücadele etti. Geçmişte bu büyüünün kontrolünden çıktığı onca zamanı düşünmemek için...

Bu sefer neyi yok edeceğim?

"Dur," diye emretti tanrıça.

Cas denedi ama yapamadı.

"*Dur*," diye gürledi Nephele.

Cas elini yumruk yaptı ve büyüünün onunla birlikte hareket etmesini umarak bir adım geri çekildi. Hareket etmedi. Kolları titriyordu. Ciğerleri yandı-

Oda aniden soğudu.

Kendi büyüü onu ezip geçerken ve neredeyse tüm odağını isterken bile, Elander'ın gücünün iplik iplik dokunduğunu fark etti. Onu etkisiz hale getiriyor, *öldürüyordu*, tıpkı onu Nephele'in felç edici büyüünden kurtarmak için yaptığı gibi. Oblivion'da da kendi büyüünü durdurmak için bu gücü kullanmıştı. O zamanlar bu onu hayal kırıklığına uğratmıştı ama şimdi...

Şimdi bunun için minnettardı.

Yavaşça Cas'a doğru adım atan tanrıça dışında her şey durmuş gibiydi. Elbisesinin kuyruğu sessizlikte gürültüyle sallanıyordu. "Nesin sen?" Tanrıça Cas'ın etrafında dönerek onu inceledi ve sonra başını Elander'a doğru salladı. "Onun bir şekilde yaratmayı başardığı bir tür şeytani yaratık mı?"

"Sana kim olduğumu zaten söyledim," diye hırladı Cas.

"Oh evet, elbette." Tanrıça hafif, alaycı bir reverans yaptı. "Bağışlayın beni, Ekselansları."

Cas yutkunarak karşılık verdi.

"Ama ben *ne* dedim, *kim* değil."

"Ben... Ben ne olduğumu bilmiyorum," diye itiraf etti sessizce. "Buraya bunu cevaplamama yardımcı olabileceğinizi umarak geldim. *Bu* yüzden sizinle görüşmek istedim."

Cas kısa bir an için o çivit rengi gözlerde bir insanlık parıltısı gördüğünü sandı.

O da bir zamanlar insandı, diye düşündü Cas, o gece gölde Elander'la yaptığı konuşmayı hatırlayarak. *Belki bir şekilde o insanlığa hitap edebilirim...*

Ama sonra Nephele homurdanarak onu kovdu ve hizmetkârlarına dönerek açıkladı: "Belki de benim büyüümü taşıyor. Ama yanlış hissediyorum. Ve o benim işaretimi taşıyor. Ona kutsama vermedim ve ben

onu korumak ya da ona yardım etmek gibi bir yükümlülüğüm yok. Aksine, onun doğal olmayan büyüü tehlikeli ve onu çölde öldürmeliydim."

"O zaman senin rızanı kazanmak için ne yapmam gerekecek?"

Cas ağzından kaçırıldı. Oda bir kez daha hareketsiz kaldı.

Tanrıça ona baktı. "Hak etmek mi?" "Ne istersen yaparım."

"Bir şey var mı?"

"Arkadaşlarımı da bırakacağına söz verdiğin sürece."

"*Her şey* güçlü bir kelime, belki de..." Elander söze başladı ama Nephele elini kaldırdı. Bakışları tanrıçadan hizmetkârlarına kaydı, belki de olasılıkları düşündükten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve sessizliğe gömüldü.

"İlgi çekici bir şeysin, değil mi?" diye sordu tanrıça, Cas'a doğru geri adım atarak. O kadar yaklaşmıştı ki, Cas onun gözleriyle buluşabilmek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı. O gözlerde artık insani hiçbir şey titreşmiyordu; derin bir hiçlik kuyusuydular ve Cas daha önce onu neredeyse yutacak olan o boşluğu tekrar düşünmekten kendini alamadı.

Ama bu karanlık karşısında irkilmedi; çenesini dik tuttu, bakışları Nephele'ninkilere kilitlendi.

Sonunda tanrıça başını yana eğdi ve şöyle dedi: "Peki." Gülümsemesini bir şekilde tehdit gibi göstermeyi başarmıştı. "Seni arkadaşlarına götüreceğim ve onları geri alabilirsin... *eğer* onlara ulaşmaya layık olduğunu kanıtlayabilirsen."

Fikrini değiştirecek zamanı yoktu; tıpkı çölde olduğu gibi bir anda her şey olup bitmişti: Bir yıldırım ipi Cas'ın vücuduna dolandı ve onu ayağa kaldırdı.

Ve sonra havada ağırlıksız ve yönsüz bir şekilde savruluyordu.

Her şey önce renk girdaplarına dönüştü, sonra... karanlık. Karnı şişerken gözlerini kapattı ve ancak sarsılarak durduğunda tekrar açtı.

Nephele'nin büyüü onu serbest bırakmadan önce kısa bir süre cilalı taş zeminin üzerinde asılı kaldı ve onu kabaca taşla doğru düşürdü. Cas düşüşünü dizleriyle kırdı ve bacaklarına keskin bir acı saplandı.

Saniyeler sonra beyazlar içindeki iki figür belirdi, Elander de onlarla birlikte; ondan çok daha zarif bir iniş yapmışlardı. Ağrıyan dizlerine masaj yaparken bir süre o iki figürü izledi. Kendilerini Nephele'ye adayan daha küçük ruhlar mıydı? Hangisi olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Ruhlar bu tanrıçaya hizmet ediyordu; o kadar çok tanrısal varlık vardı ki takip etmek zordu ve geçtiğimiz haftalarda yaşanan olaylar onu bu konuda daha da cahil hissettirmişti.

O an için dikkatini önündeki savaşa yöneltti. O kadar geniş ve cereyanlı bir odadaydılar ki Cas önce dışarıda bir yere gittiklerini sandı. Ama hayır; yüksek, çok yüksek bir tavan vardı ve sonunda oda yarı saydam, ametist renkli kristallerle sırlanmış duvarlarla son buluyordu. Çok uzakta bu kristallerden yapılmış bir kemer vardı.

Aynı parıldayan kristaller ve altında büyük beyaz bir kapı vardı.

Cas ayağa kalktı, dizlerindeki acıdan dolayı biraz irkildi. "Bir dahaki sefere gideceğimiz yere kadar *yürüyebilir* miyiz lütfen?"

"Yürümek mi istiyorsun?" diye güldü tanrıça. "Mükemmel. Çünkü buradan arkadaşlarına *yürümek* sadece kısa bir yol." Tanrıça Cas'ın arkasındaki bir şeye başıyla işaret etti ve Cas döndüğünde kemerin altındaki kapının artık açık olduğunu gördü.

Soluk mavi ışık açıklıktan içeri süzüldü.

Yavaşça kapıya doğru ilerledi. O kapının ardında muazzam miktarda büyü vardı. Bunu hissedebiliyordu.

Merakı onu harekete geçirdi ve diğer tarafta, üzerinde kapkara bir gökyüzü ve aşağıda dik bir tepe buldu. Tepe, dibini göremediği devasa bir kanyona iniyordu. Bu karanlık uçurum boyunca uzanan, tamamen soluk mavi ışıktan yapılmış gibi görünen bir köprü vardı.

"Bu *Ocalitha*," dedi Nephele, onun arkasından yakından takip ederek. "Fırtınalar Köprüsü. Stormhaven'ın Gümüş Kuleleri -ve senin arkadaşların- köprüünün diğer tarafında."

Nephele ellerini kaldırdı. Parmaklarıyla bir kafes yaptı. Elektrik bu kafesin içinde zahmetsizce dans ederek canlandı ve sonra tüm topu köprüye doğru fırlattı. Top, durdukları yere en yakın olan yapının yükselen desteğine çarptı.

Cas, tanrıçanın gücünün bu desteğin üzerindeki oluklara batışını ve diğer destekleri daha fazla elektrikle tutuşturan zincirleme bir reaksiyon yaratışını izledi. Sonuç o kadar parlaktı ki, üzerinde durdukları tepeden bile bir an için kör ediyordu.

Parlaklık azalsa bile Fırtına büyü köprüünün etrafında dolanmaya devam etti.

"İçindeki büyü yüklendiğinde ve uyandığında, benden başka kimse onu geçemez. Hatta bu diyara *izinsiz giren* diğer tanrılar bile." Nephele durakladı ve devam etmeden önce Elander'e kötü bir bakış fırlattı. "Benim işaretimi taşıyan ölümlüler bile buraya ayak basamaz. Ama kumlardaki hayvanlarımı bir şekilde çağırıp evcilleştirdin, bakalım *bu* büyüü de evcilleştirebilecek misin? Eğer yapamazsan, kenarlara dikkat et; aşağı yuvarlanırsan epey uzun bir yol var."

Cas birkaç adım daha yaklaştı, ta ki o uzun yolu daha net görebilinceye kadar.

Birçok korkusu vardı. Yükseklikler genellikle bunların arasında değildi. Ama o karanlığa baktıkça, bu konudaki tutumunu yeniden gözden geçirmeye başladı; bu köprü tam olarak ne kadar yüksekti?

"Eee? Hâlâ kendini kanıtlamaya bu kadar hevesli misin?" diye alay etti tanrıça. "Evet," dedi kız. "Öyleyim."

Tanrıça yaşadığı şoku gizlemekte pek başarılı olamadı. Ama tabii ki Cas'ın hızlı cevabı karşısında şok olmuştu-

Çünkü akli başında hangi insan o ölüm köprüsünden *isteyerek* geçer ki?

"Vay canına, bugün ne kadar *eğlenceli* geçiyor," dedi Nephele tepeden aşağı inmeye başlarken.

Cas, Elander'in endişeli bakışlarından kasıtlı olarak kaçınarak onu takip etti. Tepenin dibine vardıklarında hâlâ durmamış ve ona dönüp bakmamıştı.

Momentumunun onu köprüye kadar taşımasına izin verdi ve tereddüt etmeden köprüye adım attı.

CHAPTER NINETEN

YAPININ ÜZERİNE ATTIĞI İLK GEÇİCİ ADIM, BİR
Bacağından elektrik fişkırıyordu.

Geri çekildi.

Elektrik, ensesindeki tüyleri diken diken ederek ve onu ürperterek içinden tıslamaya devam etti. Gök gürültüsü kulelerde yankılandı ve vücudunu titretti. Aşağı baktı ve elinin uyluğuna gergin bir ritimle vurmaya başladığını fark etti. Dudakları hareket ediyor, her vuruşu sessizce sayıyordu.

Bunu daha önce de düşünmüştü ve şimdi her zamankinden daha doğruydı: Bu onun için özel olarak tasarlanmış bir cehennemdi. Fırtınalardan nefret ederdi, bu yüzden *elbette* kader onu kendi kişisel fırtınasına getirecek ve içinden geçmenin bir yolunu bulmaya zorlayacaktı.

Gök gürültüsü kısa süreliğine kesildi ve tanrıçanın arkasından güldüğünü duyabildi.

Bu kahkahada Cas'ı harekete geçiren bir şey vardı. Parmaklarının birbirine vurmasını engellemek için yumruklarını sıktı ve ileri atıldı.

Ama hemen ardından bir şimşek patlamasıyla çarpıldı.

Köprüye yanlamasına indi. Yuvarlanarak durdu ve nefes nefese kaldı. Hava uğuldadı, çatırdadı, onu tekrar vurmakla tehdit etti. Dizlerinin üzerine çöktü ve köprünün kalasları üzerinde olabildiğince hızlı bir şekilde sürünerek kendini kalasların ucundaki göreceli güvenliğe doğru sürükledi.

Nephele yine gülüyordu.

Cas dişlerini sıktı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Şimşek köprüye çarpmaya devam ediyordu, sürekli bir tufan halinde olan şimşek, diğer tarafa geçmesini engelleyen bir perdeye dönüşmüştü.

Karşıya geçmenin başka bir yolu olmalı.

Bakışları Nephele'nin büyü göndererek çarptığı destek kulelerini buldu. Toplamda altı taneydi. Sadece ona en yakın olan ikisi Fırtına büyüünün etkisiyle hâlâ parlıyordu.

Ve köprünün sadece bu iki destek *arasındaki* bölümü şu anda yıldırım yağmuruna maruz kalıyordu.

Bu da ona bir fikir verdi.

Bunu test etmek için Cas kendi elektrik topunu çağırdı ve üçüncü destek kulesine doğru fırlattı. Top kulenin yüzeyindeki yivli desenlere battı ve bir an sonra desteğin üzerinde şimşekler çaktı. Uzaktaki kulenin girintilerine daha fazla Fırtına büyüü fırlatmak, kulenin üzerinde daha fazla şimşek patlamasına neden oldu.

Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra, Fırtına büyüü düşündüğü gibi değişti, yarattığı en yeni yıldırım yoğunluğuna doğru çekildi ve toplandı...

Ve aniden önündeki yol, içinden geçebileceği kadar açık hale geldi.

İleri atıldı, elleri daha fazla sihirle parlıyordu ve köprünün aşağısındaki başka bir desteğe göndermeye hazırdı. Büyünün kontrolünü zorladığını ve elinden kaymakla tehdit ettiğini hissedebiliyordu. Ama buna izin vermeyi reddetti. Bunu yapabilirdi. Numarayı çözmüştü ve bunu yapabilirdi-

Şimdiye kadarki en yüksek gök gürültüsü havada gümbürdedi.

Bunu hızla takip eden yıldırım, tanrıçadan uçarak tüm desteklere aynı anda çarptı.

Tüm köprü soluk mavi büyüünün kör edici, kavurucu ışıklarıyla aydınlandı.

Cas'ın ayaklarını yerden kesti. Ve onu sersemletti, kısa süreliğine felç etti - bu da herhangi bir kontrolle yere inmesini imkânsız hale getirdi. İşe yaramayan ayaklarıyla köprüye çarptı ve sonra çırpınmaya, tökezlemeye, yan tarafa yuvarlanmaya başladı.

Eli köprünün en ucunu yakaladı.

Sadece dört parmağı onun aşağıdaki karanlığa kaymasını engelledi.

Diğer eli hâlâ uyuşuktu ama yukarı uzanmayı ve köprüyü daha güvenli bir şekilde kavramayı başardı. Orada asılı kaldı, kendini tekrar yukarı salacak gücü bulmaya çalıştı.

Onun üzerinde fırtına devam ediyordu.

Şimşek gittikçe daha parlak, daha sıcak ve kör edici derecede parlak hale geldi; öyle ki gözlerinin sulanmasını önlemek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Başı dönüyordu.

Ve kolları... *Ah, nasıl da ağrıyordu.*

Eğer bırakırsa, her şey bitecekti.

Her şey bitmiş olabilir.

O karanlık uçurum onu yutabilirdi ve bu da olurdu.

Bu köprüyü geçmek istiyor muydu?

Asra çoktan gitmişti. Laurent gitmişti. Nessa da gitmiş olabilirdi ve çıktığı bu aptalca yolculuğun Rhea ve Zev'i de içine almasına daha ne kadar vardı? Ve hepsi *ne* içindi? Önce kardeşiyle, sonra da şu anda ona işkence eden tanrıçadan bile daha korkunç bir tanrıyla savaşa girebilmek için mi?

O bir savaşçı değildi.

Kraliçe değildi.

Neden *buradaydı* ki?

Başı göğsüne doğru eğildi, aniden dayanılmaz bir şekilde ağırlaştı.

Hayır, o bunların hiçbiri değildi. O ağırdı. Ve yorgundu.

Ama aynı zamanda hayatta kalan biriydi.

Daha önce sayısız fırtınanın içinden geçmişti ve bu fırtınanın da içinden geçecekti.

Kendini beceriksizce köprüye geri attı ve kenardan olabildiğince uzağa yuvarlandı. Sonunda sırtüstü yattı ve üzerindeki boşluk giderek daha fazla elektrikle dolarken nefesini tutmaya çalıştı.

Bunu atlatacağım, diye düşündü inatla.

Ve yaptı da. Çünkü bu kez, Fırtına büyüğü ona dokunmadı. Onun için vurdu ve bunun yerine görünmez bir büyü kalkanına çarparak onu statik dolu havaya geri yansıttı.

Cas elleri ve dizleri üzerinde sendeledi. Ayakta duracak gücü bulana kadar birkaç düzine metre süründü, sonra sendeledi ve sonunda koşmaya başladı.

Etrafındaki fırtına dinmedi ama etrafını saran büyü kalkanından sekerek uzaklaşmaya devam etti. Kalkana vurulan her darbeyi, tahta bir sopanın böğrüne çarpıp derisini zedelemesi gibi hissediyordu. Acıtıyordu. Kalkanın gücünün çatladığını hissedebiliyordu ve eğer kırılırsa onu nasıl onaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu - en başta onu nasıl çağırdığını bilmediğini düşünürsek.

Ancak Fırtına büyüünün felç edici etkilerini uzakta tuttu, bu da hissettiği acıya rağmen hareket etmeye devam edebileceği anlamına geliyordu.

Ve yaptığı şey de tam olarak buydu.

Diğer tarafa ulaştığında koşmaya başlamıştı. Görüşünü bulanıklaştıran acının etkisiyle zorlukla görebiliyordu ama köprüden adımını attığı anı *hissedebiliyordu*. Hava değişiyordu. Fırtına arkasına yerleşiyordu.

Karşıya geçmeyi başarmıştı.

İçine bir coşku yayıldı ve acısına rağmen gülmek istedi. Döndü ve gittiği yola baktı. Kısa bir süre, diğer tarafta hala suskun bir şekilde duran tanrıçaya kaba bir jest yapmayı düşündü.

Cas, *benimle alay ettiği için haklı* olduğunu düşündü.

Ama kendini tuttu ve onun yerine arkadaşlarının beklediği gümüş kulelere döndü.

Tanrıça bir anda önünde belirdi, gelişi bir gök gürültüsüyle müjdelendi. Sesi gök gürültüsüyle aynı vahşilikte yankılandı: "Orada kullandığın Fırtına türü bir büyü değildi."

Cas bir adım geri çekildi, keşke o koruyucu büyüü -her neyse o- nasıl çağıracağını bilseydi de kendini bu korkunç tanrıçadan uzak tutabilseydi.

"Benim kutsamamı istiyorsun," diye tersledi Nephele, "ama yine de benim olmadığımı belli olan bir büyüyle savaşıyorsun."

Elander ve beyaz giysili iki hizmetkârın yanı sıra benzer giyimli iki kişi daha onlara yetişti.

Ama tanrıça tüm bu yeni gelenleri görmezden geldi, bakışları hâlâ Cas'ın üzerinde sabitti. "Ne olduğunuzu bilmiyorum ama siz Fırtına türünden değilsiniz. Daha önce söylediklerimin arkasındayım: Sen doğal olmayan bir şeysin."

Cas boğazında oluşan yumruyu temizlemeye çalışarak sertçe yutkundu. Birkaç korkunç saniye geçti.

Nephele'in sesi sessizdi -Cas ilk kez böyle tanımlayabileceğini hissetti- sonunda devam etti. "Ama ben bir yalancı değilim," dedi. "Eğer onlara ulaşabilirsen arkadaşlarına sahip olabileceğine söz verdim ve seni onlardan uzak tutmayacağım."

Tanrıçanın söz vermediği şeyi fark edene kadar Cas'ın içinde bir rahatlama hissi oluşmaya başlamıştı. "Bekle... peki bu büyü ne olacak? Anlamama yardım etmen gerek-"

Nephele hizmetkârlarına, "Ona diğer kaçaklara kadar eşlik edin," dedi. "O kaçakları da serbest bırakabilirsiniz. Ama bu konuyla ilgili daha fazla bir şey yapmak istemiyorum."

Ve bununla birlikte arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Cas onun peşinden gitmeye başladı ama beyazlar içindeki o iki figür sözsüzce onun yolunu kesmek için harekete geçti. Etrafındaki varlıkların her birine bir açıklama -herhangi bir açıklama- talep ederek dik dik baktı ve bakışları Elander'inkilerle kilitlendi. "Nereye gidiyor bu?"

"Kim bilir," diye yanıtladı kaşlarını çatarak.

Cas, Nephele hışımla karşıya geçerken köprüye baktı. Büyüsü şu anda uysaldı ama ya tanrıça fikrini değiştirir ve büyüü yeniden etkinleştirirse? Ve hepsi bir kez daha geçmeyi başarsalar bile, buradan nasıl çıkacaklardı?

O tanrıça gerçekten dışarı çıkmalarına *izin verir miydi?*

"Hepimizi burada ölüme terk edecek, değil mi?"

"Bunun için iyi bir şans var." Elander içini çekti. "Ben onunla konuşurum. Sen arkadaşlarının yanına git."

Cas bu öneri karşısında göğsünde garip bir çekilme hissetti. Tekrar kendi yoluna gitmek istemiyordu; onun yanında kalmasını istiyordu.

Ama bunu kabul etmeyecek kadar inatçıydı.

O da başıyla onayladı. Kendini hazırladı ve sonra beyaz giysili hizmetkârları takip etmek için döndü.

Hizmetçiler konuşmuyorlardı. Cas'ı dolambaçlı bir yoldan çıkarıp mütevazı bir ahşap kapıya götürürken sadece birbirleriyle ve sadece jestler ve sivri bakışlar aracılığıyla iletişim kurdular. İkisi de ellerini kapının iki yanına koydular. Soluk mavi büyü, Cas'ın o anda fark etmediği girintilerde birleşti ve kapı bir gıcırtyla açıldı.

Hizmetçiler hemen içeri girdiler. Cas tereddüt etti, çünkü korkuyordu.

Belki de Fırtınalar Köprüsü'ne adım atmaktan korktuğundan daha fazla korkuyordu. Çünkü bu kuleye ve sonra da arkadaşlarının tutulduğu odaya adım atmak...

Bu onu saymaya zorlayacaktı.

Bir. İki. Üç.

Bir zamanlar beş olan arkadaşlarından geriye üç kişi kalmıştı ve bu Nessa'nın çölden canlı çıkabildiğini varsayıyordu. Belki de

Şimdi sadece iki kişi kalmıştı. Eğer öyleyse Rhea ve Zev'in yüzüne nasıl bakabilirdi?

"Bu taraftan lütfen," dedi hizmetkârlardan birinin yumuşak sesi, Kethran dilinde konuşarak.

Cas sertçe yutkundu. Saçmalıyordu. Eğer Fırtınalar Köprüsü'nden geçebiliyorsa, bir kapıdan da geçebilirdi.

İçeride kendini hemen bir merdivenin başında buldu. Çok az ışık vardı ve Cas rehberlerini gözden kaybetmekten çekiniyordu, bu yüzden daha fazla tereddüt etmedi. Onları takip ederek aşağı, aşağı, aşağı, bir çeşit beyaz taştan yapılmış duvarların yanından geçti. Bu duvarlara resimler çizilmiş ve yontulmuştu; Fırtına tanrıçasını, onun şimşekten yapılmış sayısız canavarını ve Cas'ın Nephele'nin ruh hizmetkârları olduğunu düşündüğü, pek de insan gibi görünmeyen diğer çeşitli varlıkları tasvir eden büyük, geniş duvar resimleri.

Merdiven uzadıkça uzuyor, derinleştikçe derinleşiyordu. Cas tam da hiç bitmeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştı ki, sonunda bitti. Küçük, dairesel bir odaya açılıyordu. Gözleri ışığa alışmadan önce bu odanın içindeki insanların seslerini duydu...

Ve sonunda onları gördü.

Bakışları önce Nessa'yı buldu. Canlı. Birbirlerini gördüklerinde ayna görüntüsü gibi oldular; ikisi de adımlarının ortasında donup kalmış, şaşkınlıkla elleriyle ağızlarını kapatarak bakıyorlardı. Cas gözyaşlarını kırıştırdı ve odaya bir göz attı.

Bir, iki, üç...

"Dört."

Zev tekrar edene kadar sayıyı yüksek sesle söylediğini fark etmemişti: "Dört mü? Bu biraz garip bir selamlama oldu ama sana da merhaba."

Garipti. Ancak Cas şu anda suskun olduğu için daha iyi bir teklifte bulunamadı.

Çünkü Laurent orada durmuş, ona bakıyordu. "Merhaba, Cas-"

Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

Başı uzun süre ona yaslandı; göğsünün nefes alış verişleriyle yükselip alçaldığını hissetmekten ya da çarpan kalp atışlarının sesinden kendini alamıyor gibiydi.

Kalbi hâlâ atıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Gömüldün," dedi, sesi sessiz, duygu ve inançsızlıkla kalınlaşmıştı. "*Batışını* izledim."

"Evet." Geri çekildi ve yüzündeki bir tutam saçı iterken ona usulca gülümsedi. "Ve neyse ki ulaşmaya çalıştığımız kontrol noktasından uzağa giden tünellerden birine düştüm. Yine de, bilgin olsun diye söylüyorum, o tünellere bu şekilde girmeni tavsiye etmem. O yolun bekçileri, tavanın yarısını da yanımda getirerek aşağı düşmemden pek hoşlanmadılar."

Nessa, "Yine de yaralarımızın tedavisine yardımcı olacak kadar naziklerdi," dedi.

"Peki ya sen?" Rhea ona sordu, eliyle Gümüşayak'ın boynundaki kürke masaj yapıyor, hâlâ merdivenlerin dibinde duran hizmetkârlara bakıp hırlarken onu sakinleştiriyordu. "Çölde o iğrençlikten nasıl kurtuldun? Ve bizi burada nasıl buldunuz?"

Cas derin bir nefes aldı. Geçmiş günlerin hiçbirini yeniden yaşamak istemiyordu; sadece arkadaşlarını kucaklamaya devam etmek ve onların gerçekten gerçek olduklarından emin olmak için test etmek istiyordu. Sağlam. *Canlı* olduklarından.

Ama onların meraklı bakışları kısa sürede tahammül edilemeyecek bir hal aldı, bu yüzden son yaşananları olabildiğince hızlı ve net bir şekilde özetledi - vücudunun hala ağrıdığı ve tüm bunları düşünmeye başladığında başının hala döndüğü göz önüne alındığında, kuşkusuz bu *ne* çok hızlı *ne de* netti.

Ama bir şekilde her şeyi anlattı ve bitirdiğinde ilk cevap veren Nessa oldu. "Bence o tanrıçanın izini sürelim ve sana daha fazla yardım etmesini isteyelim," dedi. "Ona değerini kanıtlamak için başka ne yapabilirsin ki?"

"Buradan canlı çıkmayı tercih ederim," diye karşı çıktı Zev, "gerisini dışarı çıktıktan sonra düşünürüz. Canlı olarak. Ve buradan çok uzakta ve tekrar etmek gerekirse, *hayatta*. Hayatta kalmak istiyorum."

Cas ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ben de," diye kabul etti. "Ama en azından onu bir kez daha kazanmaya çalışmadan buradan ayrılamam. Aksi takdirde bütün bu gezi boşa gitmiş olacak."

Hem anlaşma hem de anlaşmazlık mırıltıları vardı. İkisi de bir karara varamadan ayak sesleri duyuldu; üçüncü bir hizmetçi, ardından da dördüncü bir hizmetçi merdivenlerin dibindeki ikisine katılmak üzere aşağı indi.

Pelerinli hizmetkârlar kendi aralarında fısıltıyla konuşuyorlardı. Cas hangi dilde konuştuklarını bilmiyordu ama konu

aralarında gerginliğe neden oluyor.

Arkadaşlarıyla endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

Zev elini kurnazca yukarı kaldırdı, ona baktı ve bir büyü'nün başlangıcını çağırdı.

Onlara en yakın olan hizmetkâr, çağırdığı alevi bir süre süzdükten sonra homurdanarak reddetti. Sonra diğerlerinden uzaklaştı, bakışlarını Cas'a kaldırdı, gülümsedi ve tok bir sesle konuştu: "Tanrıçam beni, sabahleyin sorunsuz bir şekilde ayrılacağınıza söz verdiğiniz sürece bu gece tapınağında kalabileceğinizi bildirmek için gönderdi."

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY

BİRKAÇ SAAT SONRA CAS, ANA BINANIN TEPESİNDEKİ TERASTA TEK BAŞINA OTURUYORDU.

Stormhaven tapınağı. Arkadaşları aşağıdaki odalara dağılmıştı. Uyuyorlardır diye düşündü, çünkü saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı.

Sığınağın bekçisi köprüdeki o olaydan beri ortalıkta görünmemişti ama hizmetkârlarına kalacak yerin yanı sıra yiyecek ve içecek de sağlamalarını emretmişti. Yemekler çok lezzetliydi ve hiçbiri zehirli gibi görünmüyordu - en azından Cas'ın söyleyebildiği kadarıyla.

Küçük zaferler, diye düşündü, çatıya dağılmış birkaç sandalyeden biri olan sert ahşap sandalyeye yaslanırken şarap kadehinin içindekileri evirip çevirerek.

Yanındaki masanın üzerinde duran sürahi boştu. Elindeki bardak da boş olma yolunda ilerliyordu ve bu şimdiye kadar içtiği üçüncü kadehti. Gece gökyüzünde çakan şimşekleri izlerken yavaşça yudumladı.

Gökyüzündeki her şimşek ona henüz başaramadığı daha büyük zaferleri hatırlatıyordu.

Elini önüne doğru kaldırdı. Kendi yıldırımından bir parça çağırdı. Avucunun çizgilerinden yükselip küçük bir güç akımına dönüşmesini izledi.

Böyle küçük kıvılcımları kontrol etmek yeterince kolaydı.

Ama onu daha büyük bir şey haline getirmeye çalıştığı anda, gerginliğin başladığını hemen hissetti. Eline kramp girdi ve derisi sanki gerilmiş gibi kaşınmaya başladı.

Çünkü bu büyü sana ve zayıf bedenine fazla geliyor. Zayıf zihnin. Sen zayıfsın, sen zayıfsın, sen zayıfsın.

Üzerinde oturduğu güvertenin her köşesinde büyük, mavimsi gri küreler vardı. Dördü de küçük, ayrı ayrı şimşek fırtınalarıyla yanıyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, çağırdığı büyüü bu kürelerden birine doğru fırlattı. Çarpışma sırasında kısa süreli bir kıvılcım patlamasına neden oldu ve sonra yok oldu.

Elindeki bardaktan uzun bir yudum daha aldı.

"Şarap ve büyü mü?" diye aniden bir ses geldi. "Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi görünüyor."

Elander aşağıdaki geniş odadan çıkan merdiveni tırmanmayı bitirdiğinde döndü.

"Şaraplı ya da şarapsız felakete meyilli görüyorum," dedi omuz silkerek. "Ben de kendimi şımartabilirim diye düşündüm. Ayrıca, bir tanrıça tarafından şarap ikram edilme şansı ne kadar sık elde edilir ki?"

Bakışları kısa bir süreliğine boş sürahiye takıldı ama başka bir yorumda bulunmadı. Çatının kenarına doğru yürüdü ve uzun bir süre çölün karanlık sırtlarına baktı, sonra geri dönüp onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

Gözleri onun her hareketini takip ediyordu. Bilinçli olarak karşı koymadığı sürece bunu hep yapıyor gibi görünüyorlardı, fark ediyordu.

"Yani..." diye başladı, sessizliği doldurma ihtiyacı hissederek, "en azından bizi kovmaması için onunla konuştun."

"Misafirperverliğinin uzun süre devam etmeyeceğinden şüpheleniyorum. Yarın erken bir başlangıç için hazırlıklı olmalıyım."

Cas kaşlarını çatı.

"Bu arada onu ikna eden ben değildim." "Değil miydi?"

"Senden etkilendi; sadece bunu kabul etmek istemiyor." "Etkilenmek mi?"

"Neden olmasın ki?" Bakışlarını onunkilere kaldırdı ve gözlerinde bariz bir hayranlık parıltısı vardı.

Yanakları yanıyordu. Belki de şarabı fazla kaçırmişti. Bakışlarını indirdi ve elindeki kadehte var olmayan bir lekeyi siliyormuş gibi yaparak, "Her neyse, burada olmana sevindim - daha önce pek konuşma fırsatımız olmadı. Seni kuzeyde alıkoyan şu iş hakkında yani."

"Hayır, yapmadık."

"Kethra'dan ne haberler var?"

"Şey..." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacaklarını uzattı. O kadar uzundu ki, aralarındaki onca boşluğa rağmen adamın botları onunkilere çarpıyordu. "Kardeşin hâlâ bir piç ve zorba-"

"Yardımcı olmuyor."

"-ama şimdilik bastırıldı. Silverbank şehrinde gerçek bir direnişle karşılaştı; sadece senin ve benim kendimizi ilişkilendirdiğimiz türden isyancılarla değil, gerçek bir yabancı *orduyla*. Askerler eski Sadira Krallığı'na bağlılıklarını bildirdiler."

"Darkhand benimle ve o yıkılan krallığın yeni hükümdarı Prenses Soryn ile ilgili bir söylentiden bahsetti. Ya da artık *Kraliçe* Soryn, öyle görünüyor."

Darkhand'den bahsedilince Elander'in çenesi sıkıştı. Elini bir süre çenesine sürttükten sonra gevşetmeyi başardı ve sakın bir sesle devam etti: "Varen imparatorluktaki büyü kullanıcılarına karşı yaptığı *gösterilerin* çoğunu şimdilik durdurdu ama muhtemelen sadece Sadira'dan gelebilecek tehdidi değerlendirmeye odaklanabilmek için."

"Soryn'in şu anda emrinde kaç asker olduğunu merak ediyorum. Varen'e karşı tam ölçekli bir savaş yürütmeye yetecek kadar mı?"

"Sadira son yıllarda ordularının gerçek gücünü gizlemekte çok iyi bir iş çıkarmadıysa, bu şüpheli. O çökmüş krallık gerçek bir saldırı düzenleyemeyecek kadar bölünmüş durumda. Bu büyük olasılıkla Varen için sadece küçük bir sapma olacaktır; Sadira'yı tekrar ezecek ve sonra yoluna devam edecektir."

Cas bunu düşünürken bile huzursuz hissediyordu. Ayağa kalktı ve kendini sabitlemek için sandalyenin arkasına tutundu. Otururken alkolle başa çıkmak çok daha kolaydı; ayağa kalkmak bir hata olabilirdi.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Küçümseyen bir el salladı, bu sadece dengesini daha da bozdu.

Elander sanki onu yakalamaya hazırlanıyormuş gibi biraz daha dik oturdu.

Ellerini sandalyenin üzerinde yeniden konumlandırdı ve adam ayağa kalkıp onun yanına gitmeden önce devam etti: "Daha önce, büyülerimi boşaltmak için ve ayrıca Nephele'nin felcine karşı büyüünü kullandığın zamanı düşünüyordum... Varen'i koruyan her türlü büyüü de boşaltamama ihtimalin gerçekten yok mu?"

"Denedim tabii ki. Şansım yaver gitmedi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım bu çok kolay olurdu." Sandalyeyi itti ve çatının kenarına doğru ilerledi, ilerlerken sadece bir kez -ve sadece hafifçe- tökezledi. "O büyüyle nasıl başa çıkacağım konusunda da hiçbir fikrim yok. Eğer Nephele beni bir daha görmeyecek ya da bana yardım etmeyecekse, Varen'ı nasıl durduracağımızı bulmaya hiç yakın değiliz demektir. Şimdi de Soryn'e ve krallığından geriye kalanlara karşı savaş mı açacak?"

O sırada bir hizmetçi araya girerek o acı-tatlı şaraptan bir sürahi daha getirdi ve Cas hiç düşünmeden kabul etti.

Elander ona ihtiyatla baktı ama bir şey söylemedi.

"Uzun bir gün oldu," diye mırıldandı Cas, yine de kendini açıklayarak. "Aslında uzun *bir ay oldu*."

Başıyla sempatik bir selam verdikten sonra o da ayağa kalktı ve çatının kenarı boyunca uzanan taş korkuluğa doğru yürüyüp yaslandı. Yakındaydı. Tekrar tökezlerse onu yakalayabilecek kadar yakındı ama şu anda ellerini kendine saklıyordu.

İçinden bir ses buna pişman olabileceğini söylüyordu ama yine de onun ulaşamayacağı bir yere gitmedi.

O kadar uzun süre yan yana durdular ki Cas içkisini bitirdi ve düşüncelere daldı. Sonra hareket etti, dirseğine dokundu ve "Bu uzun aydan bahsetmişken: Özür dilerim."

Ona doğru baktı. "Üzgün müsün?" "Her şey için. Bunu gerçekten söylediğimi sanmıyorum." *Üzgün mü?*

"Ne?" dedi. "Neden bana bu kadar... şüpheyile bakıyorsun?" "Çünkü ben şüpheliyim."

Bakışlarını gökyüzüne kaldırdı, hafifçe güldü ve başını salladı. "Ve sarhoş."

"Biraz," diye omuz silkerek itiraf etti. "Ama yanıldığınızı söyleyecek kadar ayığım."

"Pardon?"

"Daha önce de söylemiştin. Oblivion'dayken bana üzgün olduğunu söylemiştin." O yerin anısı içinde hafif bir ürperti yarattı. Kollarını kendine sarmak niyetiyle duvardan uzağa doğru eğildi ve dengesi bozuldu.

Hareketleri hızlıydı. İncelikli. Bir kalçaya sabitleyici bir el, sonra diğerine nazik bir dokunuş ve aniden karşı karşıya geldiler

Aralarında sadece birkaç santim vardı.

"Ben de senden nefret ettiğimi söyledim," diye hatırlattı ona, sesi olması gerekenden daha yumuşaktı.

"Doğru." Bir elini kızın sırtının alt kısmına doğru kaydırarak onu daha da sabitledi. "O zaman ilerleme kaydediyoruz, sanırım? Benden nefret etmiyorsun; sadece benden şüpheleniyorsun."

"Çok şüpheli."

Sırıttı. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

Adamın kalçasına dayadığı elinin izini sürdü. "Çünkü yeni başlayanlar için seninle tekrar yatmamı sağlamaya çalıştığını ve *bu* yüzden üzgün olduğunu varsayıyorum. İtiraf et: Geçen gece gölde seni yarı yolda bıraktığım için hâlâ hayal kırıklığına uğramış durumdasın, değil mi? Beni görmeye gelmenin *gerçek* nedeni bu mu?"

"Saçmalama."

"Yine de biraz doğru, değil mi?"

İçini çekti.

Bir süre durakladıktan sonra, "Ben de üzgünüm,"

dedi. "Hakkında...?"

"Cinsel hayal kırıklıkların hakkında."

Gözlerinin arasındaki boşluğa masaj yaptı.

"Sen Ölüm Tanrısıyken-" "Ben hâlâ Ölüm

Tanrısıyım."

"-ve siz, bilirsiniz, hiç *alamadınız*, bu işinizi olumsuz etkiledi mi?

Karşılanmamış arzularınızı gidermek için öldürme çılgınlıkları yaptınız mı?"

"Bu gece gerçekten ne kadar içtin?"

"Bu..." boş bardağını korkuluktan aldı ve aralarında tuttu "...konuyla ilgili değil."

"Nephele'nin sana sunduğu her şeyi bu kadar isteyerek yutmamalısın.

Sabah olmadan hepimizi öldürmek istemediğine hâlâ ikna olmadım."

"Beni korkutmuyor."

"Korkutmalı."

"Ah, ama hatırlarsanız *ilahi olana karşı aleni bir saygısızlığım* var."

"Nasıl unutabilirim ki?" Adamın eli hâlâ kızın sırtının alt kısmındaydı. Parmakları dalgınca birbirine vuruyor ve bakışları arkasındaki bir şeye odaklanarak, "Ama evet, soruna cevap vermek gerekirse, geçen gece seninle suda olmak... sinir bozucuydu. Birden fazla nedenden ötürü."

Ondan uzağa bakmaya çalıştı. Başarısız oldu. Cevap vermemeliydi ama kendini tutamadı: "Bu hayal kırıklığı konusunda bir şeyler yapabiliriz."

Bakışları tekrar onunkilere
kaydı. Dizleri birdenbire
güçsüzleşti.

"Hayır, yapamayız," dedi. "Çünkü daha önce de belirttiğim gibi
sarhoşsun." Kadın homurdandı.

"Eğer durum böyle olmasaydı, emin olun ki, her türlü sorunumu çözerdim.
seninle *hayal kırıklıkları*."

"Tam burada mı? Bu kutsal yerin ortasında mı?" Bu düşünce karşısında
utanmış gibi yaptı.

Karşılık olarak verdiği hafif çarpık gülümseme, bakışlarından bile daha
tehlikeliydi. Daha yakına eğildi ve bir sonraki sözleri teninde bir fısıltıya
dönüştü: "Bu tapınağa saygısızlık edebiliriz," dedi. "Ve umurumda bile
olmazdı."

Şarapla hiçbir ilgisi olmayan bir baş dönmesi onu ele geçirdi.

Dudakları onunkilere çarptı. Tam olarak bir öpücük sayılmazdı; belli ki
ona yaşattığı *hayal kırıklığına* karşılık vermek için yeterli bir dokunuştı.

Sonra kolunu sıkıca kavradı ve "Şimdi, sarhoş bir şekilde çatıdan
düşmeden önce gel otur yerine, sonra da arkadaşlarını benim seni itmediğime
ikna etmeye çalışmak zorunda kalacağım" dedi.

"Sana asla inanmazlar." "Ben de
onu diyorum," diye mırıldandı.

Sandalye çemberine geri götürülmesine izin verdi, sonra birine oturdu ve
adam sandalyesini onunkinin yanına çektiğinde itiraz etmedi; başı itiraz
edemeyeceği kadar çok dönüyordu. Durdurmaya çalışarak gözlerini kapattı.

Bir dakika sonra, adamın şarap bardağının sapını tuttuğu yerden
çıkardığını ve onun yerine eline metal bir bardak tutuşturduğunu hissetti.
Gözlerini açmadan kadehten bir yudum aldı ve hemen yüzünü buruşturdu.
"Nedir bu?"

"Buna su deniyor."

"Beni yine kandırdın."

"Evet, ama senin iyiliğin için."

"Şaraba kıyasla tadı berbat." "İç şunu, seni
gülünç insan."

İsteksizce yudumladı. Elander çatının köşesinde cızırdayan ve patlayan elektrik kürelerinden birini izledi, Cas da onu, sonunda sessizliğe daha fazla dayanamayana kadar izledi.

"Fırtınalar Tanrıçası ile aranızda ne geçti?" diye sordu. "Bana hiç anlatmayacak mısın?"

Cevap yok.

"O senin eski sevgilin falan mı?" Bunun bir şaka gibi görünmesini istemişti ama bir suçlama gibi çıktı.

Resmen çok fazla içtim.

Elander'in dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "Sesinde duyduğum şey kıskançlık mı Thorn?"

"Pek sayılmaz." Ensesinin arkası yandı. Su bardağını daha sıkı kavradı ve onun bakışlarından kaçınmaya çalıştı.

Güldü. "Şarap gerçek duygularını saklamayı zorlaştırıyor, değil mi? Bu mu?"

"Senden nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Hayır, sadece *istiyorsun*," diye hatırlattı ona ve gülümsemesine karşılık verdi.

Kendine rağmen ona verdi ve sonra tartışmaya düştükleri kadar kolay bir şekilde sessiz bir ateşkese düştüler.

Elander tekrar konuşana kadar birkaç dakika geçti: "Ondan bir konuda yardım istedim. Onu bunu yapmaya zorladım, gerçekten. Dediğim gibi biz arkadaşlık ve ben bunu yapmamam gereken bir şekilde kullandım."

"Bana detayları anlatmayacaksın, değil mi?"

"Zaten onları hatırlayamayacak kadar sarhoşsun," diye ısrar etti.

"Devam etmen ve bana söylemen için bir neden daha; sabah bu konuşmayı hatırlayacak değilim."

Gözlerini devirdi. "Ayrıntıları boş ver," dedi. "Zaten soru sorma sırası bende: Peki bundan sonra nereye gideceksin?"

"Bana hep bunu soruyorsun, öyle görünüyor."

"Ama bir planın var, değil mi? Yoksa hatırlayamayacak kadar sarhoş musun?"

Bu

mu "*O kadar* da sarhoş

?" değilim." Kaşlarını

kaldırdı.

"Rykarra buradan çok uzakta değil," dedi, net konuşmaya özen göstererek.

"En fazla iki günlük bir yolculuk daha."

"Yüce kral ve kraliçeyi görmeye mi gidiyorsunuz?"

Sudan uzun bir yudum daha aldı ve fincanı elinde evirip çevirerek düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Eğer Varen benimle savaşmakta ısrar ederse, müttefiklere ihtiyacımız olabilir; hem de yıkılan Sadira Krallığı'nın ve Kethra'daki diğer isyancıların bize verebileceğinden daha fazlasına. Sundolia Yüksek Mahkemesi'nin Varen'i zaten yakından izlediğini biliyorum; birkaç hafta önce onunla görüşmek için bir elçi gönderdiklerinde saraydaydım. Varen bana Solma Hastalığı ve diğer konularda kendisine baskı yaptıklarını söyledi." Omuz silkti. "Kendimi o yüksek saraya tanıtmak iyi bir fikir gibi görünüyor sanırım."

"Sizinle bir ittifaka sıcak bakacaklarına inanıyor musunuz?"

"Tehlikeli, öngörülemez güçlere sahip sürgün bir kraliçe ve onun ayak takımı arkadaş çetesi, dengesiz bir kral-imparator ve intikamcı bir üst-tanrı tarafından avlanıyor... Yani, bizi kollarını açarak karşılamak istememeleri için bir neden düşünemiyorum."

Kadının sesinin kuru tonuna gülümsedi.

"Bunu aşmıştık," dedi iç çekerek. "Ben iyimser biriyim, unuttun mu?"

"Hayır, sen hayal görüyorsun."

"Aynı fark," diye hatırlattı ona.

İlk tanıştıklarında yaptıkları konuşmadaki kendi sözlerinin bu yankısı karşısında hafifçe kıkırdadı.

"Ayrıca benim hakkımda daha fazla cevap olabileceğini umuyorum. Büyüm, garipliğim ya da her neyse. Bu başkent çeşitli kütüphaneleri ve bilimsel kurumlarıyla ünlüdür. Ve kraliçenin kendisinin de büyüyle ilgili bazı ilginç yöntemleri ve ilahi olanla bağlantıları olduğu söyleniyor..."

Elander başını salladı ama konuşmadı. Alnı düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Belki de bundan sonra nereye gideceğini düşünüyordu?

Rykarra'ya gidiyordu. Peki

ya o ne olacaktı?

Eğer yine kendi yoluna giderse, çölün kenarında gördüğü gibi başka imgelemleri de tetikler miydi?

Bu düşünce Cas'ın, bunu yaptığıнын farkına varmadan ona uzanmasına neden oldu. Sandalyelerinin kolçakları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı, bu yüzden elini bulmak ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirmek çok kolaydı. Karşı koymadı ama sonunda kolunun onunkine yaslanmasına izin vermesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

"Hey." Kelime dudaklarından döküldü, şaraptan dolayı yumuşak ve uyku.

Ona şöyle bir baktı.

"Daha önce özür dilediğin için teşekkür ederim," dedi. "Şarap mı konuşuyor?"

"Bu sefer değil."

Elini daha sıkı tuttu. Baş kolunun kıvrımında daha fazla duracak şekilde vücudunu kaydırды ve başının üst kısmını nazikçe öptü.

Gözlerini kapadı ve onun kokusunu içine çekti. "Ayrıca, ben..."

Elini kaldırdı, dalgınca avucunun çizgilerini izledi. "Sen ne?"

Gitmeni istemiyorum.

Başka türlü davranmaktan yorulmuştu. Ve evet, belki biraz da sarhoştı. Bu yüzden ona gerçeği söyledi: "Benimle Rykarra'ya gelmeni istiyorum."

Hemen cevap vermeyince Cas kıpırdandı ve yüzünü daha iyi görebilmek için boynunu bükte. Ama yüzündeki ifadeyi okuyamadı. Korku muydu? Pişmanlık mı? Özlem mi? Her neyse, kısa süre sonra yavaş bir sırtıyla örtbas etti.

"Şarap konuşuyor *olmalı*," dedi. "Öyle değil," diye ısrar etti.

Bakışlarını onunkilere kilitledi, ta ki aniden birbirlerine doğru eğilene, burunları çarpışana, dudakları yavaşça öpüşene kadar... Bir an sonra adam çekildiğinde göğsünde bir ağırlı hissetti.

Çenesinin kıvrımını kavradı. Onu tekrar öptü. Geri çekildi ve "Elimden geldiğince seninle kalacağım" demeden önce bir süre onu inceledi.

Cas başını salladı ve kadın tekrar onun karşısındaki yerine yerleşti. Ama Cas'ın konuşurken gözlerini onunkilerden kaçırmaması onu rahatsız etmişti.

Elimden geldiğince seninle kalacağım.

Bu ne anlama geliyor?

BİR NOKTADA, Cas çatıdaki rahatsız tahta sandalyeye kıvrılmış uyuyakaldı. Elander'in paltosu üzerine örtülmüş halde ve gökyüzünde alçakta asılı duran kan kırmızısı bir güneşin görüntüsüyle kaskatı ve ağırlı bir şekilde uyandı. Sadece birkaç dağınık kara bulut güneşin ışığını engellemişti.

Elander gitmişti ama Fırtınalar Tanrıçası çatının kenarında durmuş çöle bakıyordu. Cas'ın kıpırdadığını duydu ve şöyle bir baktı

omuz. "Güçlü olabilirsin," diye düşündü tanrıça, "ama bu kadar *neşeli* şaraba dayanacak kadar güçlü değilsin, öyle görünüyor."

Cas doğrulup gözlerini ovuşturdu. Başı zonkluyordu. O şaraptan ne kadar içmişti?

Peki *içinde* ne vardı?

"Bugün günlerden ne?" diye sordu halsiz bir şekilde.

"Sadece bir sonraki." Nephele dudaklarını büzdü. "Eğer ima ettiğin buysa, seni ben zehirlemedim."

Ayağa kalktığında Cas hâlâ ona dikkatle bakıyordu. Elander'in paltosunu katlanmış halde sandalyede bıraktı ve tanrıçanın yanına doğru yürüyerek kumların üzerinden kendine baktı. En azından zehirlenmiş *gibi hissetmiyordu*. Sadece... akşamdan kalmaydı. Ve güneşin doğuşunun -ve onun işaret ettiği yeni günün- beraberinde getirecekleri konusunda endişeliydi.

Nephele bir süre sonra, "Dertli görünüyorsun ufaklık," diye yorum yaptı. "Çünkü öyleyim."

Tanrıça bunun üzerine homurdandı.

Cas bundan sonra ne söyleyeceğinden ya da aralarında dalgalanan rahatsız edici gerilimi nasıl aşacağından emin değildi. Bir saniye bile kaybetmeden Nephele'den büyü konusunda yardım istemek istiyordu.

Ama dün tanrıçayı bu kadar sinirlendiren ve çileden çıkaran şey o açıklanamayan sihirdi ve bunu bu kadar çabuk gündeme getirmek... pervasızca hissettirdi.

Belki de bunu kolaylaştırmanın bir yolunu bulabilirdi.

Cas şimdilik diğer ortak noktalarında karar kıldı: "Elander hâlâ burada mı?"

"Çoktan kalkıp seni terk ettiğinden mi endişeleniyorsun?"

Cas gözlerini kırmızıya boyanmış kumlara dikti ve cevap vermedi. Nephele usulca güldü. "Onun da eğilimleri var, değil mi?"

Nedense Cas'ın teni bu öneri karşısında alev alev yandı. "Karmaşık bir durum."

"Hmph."

"Mecbur olmasaydı gitmezdi. O da senin gibi daha yüksek bir güce hesap verir. Bunu anlayacağımı varsaymıştım."

"Merak ediyorum..." Nephele döndü ve sırtını çatının kenarı boyunca uzanan taş duvara yasladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve fırtınalı mor gözlerini Cas'a dikti. "Gerçekte ne kadar

O yüce gücü ve Elander'in kendini içinde bulduğu *durumu* anlıyor musunuz?"

Cas tanrıçanın bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı, aldığı her nefeste midesini daha da sıkı bir şekilde düğümleyen belirsizlikten nefret ediyordu.

Nephele onun kıvranışını izlemekten zevk alıyor gibiydi. "Onu bu duruma düşüren şey hakkında sana gerçeği söylemedi, değil mi?" derken sesi neredeyse neşeliydi.

Gülümsemesi komplocuydu ve Cas o anda ona sırtını dönmediği için neredeyse kendini suçlu hissediyordu. Bu tanrıçanın sorun yaratmaya niyetli olduğu çok açıktı ve Cas'ın Elander'la arasında daha fazla soruna ihtiyacı yoktu.

Ama cevap bulamamaktan da bıkmıştı.

Fırtınalı bakışlarla karşılaştı ve "Gerçeği biliyor musun?" diye sordu. "Elbette gerçeği biliyorum çocuğum."

Bana çocuk demeyi kes, diye çıkışmak istedi Cas. Ama bir şeyler elde edebileceği anlamına geldiğinde dilini tutacak kadar akıllıydı. Sorarken sesini olabildiğince kibar tuttu: "Bana anlatacak mısın?"

Nephele bir kaşını kaldırdı.

Tanrıçanın dikkatle bakan bakışları altında saniyeler geçerken Cas nefesini tuttu. On saniye, yirmi saniye... en azından tam bir dakika... konuyu değiştirmek için bir yol düşünmeye başlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

Ama sonra Nephele çöle döndü ve şöyle dedi: "Gerçekten *de* daha yüce bir güce hizmet ediyorum: Tüm yaşamın yaratıcısı olan Güneş tanrıçasına. Ve onun yaratma gücü Rook tanrısının uzun zamandır göz diktiği bir güçtür."

"Gözde mi?"

"Öyle ki geçmişte bu gücü birçok kez çalmaya çalıştı. Bu da bizi Arathor meselesine getiriyor. Ya da Kerse. Ya da Elander-ya da artık her neyse." Beklentiyle Cas'a baktı ve boşlukları kendisinin doldurmasını bekledi.

Cas bir an için bu bilgiyi kafasında evirip çevirdi ve sonra yüksek sesle düşünmeye başladı: "Rook tanrısına hizmet ediyor... Elander'den Solatis'in hayat veren gücünü çalmasını o tanrı mı istedi?"

"Göründüğün kadar kalın kafalı değilsin anlaşılan," dedi Nephele esneyerek.

"Sadece *evet* ya da *hayır* diyebilirdin."

"Pekala o zaman: *Evet*. Malaphar tarafından -Kale tanrısının gerçek adı bu- Solatis'ten çalması için gönderildi. Ve en azından o gücün bir parçasını almayı başardı. Kale Tanrısı'nın elindeyken yıkıcı olabilecek kadar."

"Yani Elander'in tanrısallığını elinden alan Solatis miydi? Ama ben onun -"

"Bırak da bitireyim," dedi Nephele, biraz da sınırcasına. "Güneş tanrıçası müdahale etmek zorunda değildi, çünkü Elander sonunda *kendi* üst tanrısını hayal kırıklığına uğrattı."

"Nasıl yani?"

"Başarıyla çaldığı şeyi teslim edemeyerek." Nephele bir an sessiz kaldı. Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Orada... bir insan kadın vardı. Ve o salak ona aşık olduğunu sanıyordu."

Cas kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"O kadının ölmek üzere olan bir kız kardeşi vardı. Ve Ölüm Tanrısı'nın kimin *yaşayacağı* üzerinde hiçbir kontrolü yoktur; sadece ölüme neden olabilir ya da en iyi ihtimalle onu geciktirebilir. Onun hayatına son vererek acısını dindirebilirdi ama bunun yerine sevdiği kadının hatırına ona bu dünyada yeni bir hayat vermek istedi."

Elander'in daha önce söylediği sözler aniden kafasında yankılandı-

Ben şifacı değilim.

"Yani çaldığı gücü o kadına mı verdi?"

Fırtına tanrıçası başını salladı. "Bu güç ölümlülerin eline geçtikten sonra lekelendi elbette. Ve Malaphar bunu öğrendiğinde ikisini de öldürdü - sevgilisini ve kız kardeşini - ve sonra Ölüm Tanrısı'nın tanrısallığını ve gücünün çoğunu elinden aldı. Elander'i de öldürebilirdi, ancak ilahi mahkemelerin çoğu arasındaki inanç, diğer iki Moraki'nin devreye girdiği ve bunu yapmasını engellediği yönündedir. Bir orta tanrının ölümü ve yerine geçmesi her zaman çalkantılı bir olaydır, bu yüzden muhtemelen bunu önlemek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır."

"Güneş tanrıçası da mı? Ondan çalmış olmasına rağmen mi?"

"Solatis iyiliksever bir varlıktır. Ve her şey için kendine göre sebepleri vardır." Nephele'nin genellikle keskin olan sesini saygı yumuşattı.

Cas, *tüm bu ilahi varlıkların ve aralarındaki ilişkilerin ne kadar ilginç olduğunu* düşündü.

Ve ne kadar kafa karıştırıcı.

Zihni, geçtiğimiz haftalarda topladığı ilahi olanın tüm farklı parçacıklarını sıralamaya ve bunları Nephele'nin az önce ona anlattıklarıyla birleştirmeye çalıştı. Elander'in diğer insan kadınla böylesine derin ve yıkıcı bir ilişkisi olduğu düşüncesi kalbini kısa süreliğine burktu; açıklayamadığı nedenlerden dolayı bu onu rahatsız ediyordu. Ya da belki de açıklamak *istemediği* nedenler.

"Bir hayat kurtarmak için bu kadar zahmet..." diye düşündü yüksek sesle.

Tanıdığı Elander'a pek uymuyor gibiydi ama yine de...

"Sonunda alınan bir hayat, her neyse," dedi Nephele öfkeyle. "Ama o kendi trajedisinin düzenleyicisiydi. Zayıftı ve bunun bedelini ödedi. *Hâlâ* da bedelini ödüyor."

Cas'ın cevabı gecikmedi: "Aşk zayıflık değildir."

"Bence yanıyorsun, küçük ölümlü."

"Ve bence sen bir tür sürtüksün, orta tanrıça."

"Bu konuda özür dilemeyeceğim." Nephele sırttı. "Ayrıca, onu bir kez daha savunmakta ne kadar *da aceleci* davranmışız!"

Cas sinirlendi. "Öyleysem ne olmuş?"

Tanrıça sadece güldü. "Sanırım sana neden bu kadar düşkün olduğumu anlıyorum."

"O... o... o benden pek hoşlanmıyor."

Nephele alay etti. "Ana tanrısının gazabını ikinci kez riske atacak kadar düşkün."

Cas, Elander'in yüzündeki o yorgun çizgileri düşündü. Gözlerindeki bitkin donukluk. Geç kalışını ve dün gece ona söylediği o son sözleri...

Elimden geldiğince seninle kalacağım.

Boğazı kapandı. Konuşamadı.

"Senin yanında olmak uğruna acı çekiyor olabileceği hiç aklına gelmedi mi?" Nephele başını salladı. "Eğer öyleyse, az önceki iltifatımı geri alıyorum; sen gerçekten de geri zekâlısın."

"Birincisi," dedi Cas, "bu iltifat için berbat bir bahaneydi. İkincisi, *tabii ki* bu benim de aklıma geldi. Bana da söyledi; aramızdaki her şey sır değil."

"Belki de *her şey* değil." Tanrıçanın sesi sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmişti.

"Bana bir zamanlar arkadaş olduğunuzu da söyledi," diye karşılık verdi Cas. "Ve senden yapmaması gereken bir iyilik istediği için arkadaşlığınızı *biraktığınızı*."

var. Sen Güneş Tanrıçası'na ondan daha yakınsın. Onun gücü... onu çalmasına yardım mı ettin?"

Nephele'nin çenesi sıkıştı - yeterince açık bir cevap.

Cas, *bu çatıdaki tek ahmağın ben olmadığımı* söylemek istedi.

Ama yine dilini tuttu ve Nephele'nin konuşmasını bekledi.

Tanrıça sonunda, "Onda bir... ikna edicilik var," diye mırıldandı.

"Onun uğruna hizmet ettiğiniz tanrıçaya karşı geldiğinize göre çok iyi arkadaş olmalısınız."

Nephele bunu sinirli bir el sallamasıyla geçiştirdi. Uzun bir süre sessiz kaldı, parmak uçlarını birbirine bastırarak büyü kıvılcımlarını çağırdı. Sonunda tekrar konuştu, gözleri hâlâ o kıvılcımların üzerindeydi: "Onun için ne *olduğum*, benim için senin onun için ne olduğundan çok daha az ilginç."

"Ne olduğum seni neden ilgilendiriyor?"

Gözlerinde o komplocu parıltı bir kez daha parladı. "Güzel, dağınık bir fırtınanın ortasında olmayı seviyorum. Ne diyebilirim ki?"

Cas gözlerini kaçırdı, bu kez onu şımartmamaya kararlıydı.

"Ona aşıksın, değil mi?" Nephele sordu.

Hayır.

Cas önündeki taş parmaklığı parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkıca kavradı. Tanrıçanın kendisine baktığını hissedebiliyordu. Gözlerini dikip bakma dürtüsüyle olabildiğince uzun süre savaştı ama sonunda başını çevirdi ve Nephele'nin yüz ifadesini bir kez daha aydınlatan o neredeyse sadist neşeyi gördü.

"Söylemem," dedi tanrıça göz kırparak.

"Anlatacak bir şey yok," diye homurdandı

Cas.

"Ve başka ne var biliyor musun?" Nephele uzun bir aradan sonra devam etti: "Sanırım *ben* de senden hoşlanıyorum ufaklık. Bu yüzden sana kutsamama ek olarak bazı ücretsiz tavsiyelerde bulunacağım: Hâlâ yapabiliyorken uzaklaş. Kalbini koru. Çünkü onunla mutlu sonla bitmeyecek."

Yanılıyorsun, Cas söylemek istedi.

Ama konuşamıyordu, çünkü zihni birdenbire çölün kenarında gördüğü o korkunç görüntülerle dolmuştu. Ve bu kez başka görüntüler de ona katıldı - yıllardır kâbuslarına musallat olan aynı görüntüler: Gölgelemlerden oluşan, önüne çıkan her şeyi yutan o kurt ve ışıktan sıırıslık olmuştaki yüzünde acı dolu bir ifadeyle onu izleyen Güneş tanrıçası.

Mutlu sonla bitmeyecek.

Cas'ın baktığı her yerde bunun işaretleri vardı ama yine de...

Başını hafifçe salladı. Şu anda bunu düşünemezdi. Tüm bunları düşünmek ya da Fırtına tanrıçasının önünde zaten olduğundan daha savunmasız görünmek *istemiyordu*. Bunun yerine tanrıçanın söylediklerinin diğer kısımlarına odaklandı: "*Benim kutsamama ek olarak dedin.*"

"Gerçekten de öyle."

Cas şimdi tamamen ona döndü ve Nephele'nin parmak uçlarındaki kıvılcımları bükülen bir elektrik ipine dönüştürmesini izledi. O konuşmaya devam ederken bu ip tanrıçanın kolunun etrafında dolanıyordu.

"Çünkü bütün gece bu konu üzerinde düşündüm," dedi, "ve hala kim ya da *ne* olduğunuzdan emin değilim, ama şunu söyleyebilirim: Sizde henüz herhangi bir kötülük sezmedim. Arkadaşlarınız için ölümle yüzleştiniz. Sana ya da bir başkasına hiçbir anlam ifade etmese de içindeki büyüü kucaklıyorsun. Ve şimdi de aşkı zayıflık olarak adlandırmayı reddediyorsun, hem de değer verdiğin birini çok açık bir şekilde *zayıflatmış* olsa bile. İlgi çekicisin. Ve seninle ilgili önemli bir şeyler olduğunu hissediyorum, her ne kadar bu hissin iyi mi kötü mü olduğunu kendim söyleyemesem de. Ama benim yardımsever üst tanrıçam, seni iyiye doğru yönlendirebilme umuduyla, sana yardım etmemi isterdi diye düşünüyorum."

Tanrıçanın kolunun etrafındaki elektrik şeridi parladı. Elbisesinin kolundan ayrılıp havaya doğru büküldü. Uzadı ve sonra Cas'ın kollarına dolandı.

Gıdıklandı, Cas'ın derisindeki tüm küçük tüyleri kaldırdı ama acı vermedi. Her kıvılcımdaki muazzam, potansiyel gücü hissedebiliyordu ama bu güç sadece ona karşı havada asılı duruyor, Nephele'nin emrini bekliyordu.

Ne inanılmaz bir kontrol, diye düşündü Cas.

Bu tanrıçanın kutsaması ona gerçekten de aynı seviyede kontrol sağlayabilir miydi?

"Öyleyse," dedi tanrıça elini uzatarak, "en azından kendi payıma, verebileceğim her türlü yardım olmadan sizi savaşlarınıza geri göndermeyeceğim."

Cas'ın nutku tutulmuştu; duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Bu bir çeşit numara mıydı?

Başka bir test mi?

"Elini ver," diye emretti Nephele. "Tabii yardımımı istemek konusunda fikrini değiştirmediyse?"

Şoktan yavaşça sıyrılan Cas elini kaldırdı ve Nephele'nin elinin içine koydu.

Tanrıçanın Cas'ın koluna sardığı elektrik şeritleri aniden kayboldu.

"Bunu hafife almıyorum," dedi tanrıça. "Bunu unutma." Cas başını sallamayı başardı.

Bir titreşimle başladı. Ve sonra bir başkasıyla. Küçük ama parlak; Cas'a çakmaktaşına çarpan çeliği düşündürdüler. *Kıvılcım, kıvılcım, kıvılcım-*

Ve sonra o elektrik şeritleri geri döndü, Cas'ın ellerini, kollarını, tüm vücudunu çevreledi. Etrafında dönüp duruyor, onu saçlarını dümdüz yukarı kaldıran, giysilerini karıştıran ve sanki vücudu yerden kalkıyormuş gibi hissettiren bir fırtınayla sarıyorlardı. Aşağı baktı ve botlarının parmaklarının yere zar zor değdiğini gördü.

Etrafındaki fırtına nihayet dindiğinde, sağ elindeki ağırlık ve tenine yayılan hafif bir uğultu dışında pek bir değişiklik *hissetmedi*.

Ama Nephele gülümsüyordu ve kendinden çok memnun görünüyordu. "İşte buradasın, küçük kraliçe. Kendini *Fırtına-türünden* say. Ve o işareti ve büyüü iyi kullan."

Cas ağır elini evirip çevirerek sağ bileğinin ortasını kesen sivri sembolü inceledi. Elini ne zaman ters çevirse ve sonra tekrar çevirse kaybolmasını bekliyordu.

Ama kaldı.

Nephele uzandı ve avucunu bir kez daha gökyüzüne doğru çevirdi. İki elektrik sütunu yukarı doğru yükseldi ve sonra bir kılıç gibi tek bir nokta oluşturan kadar birlikte büküldü.

"Birlikte mi?" diye sordu Cas'a bakarak.

Cas da onu takip ederek avucunu kaldırdı ve kendi yıldırım kılıcını dövdü. Hassas bir dokunuş, o ana kadar hiç başaramadığı bir kontrol seviyesi gerektiriyordu ama birdenbire ona çok *kolay* geldi. Onu dövdü ve tanrıçanın kılıcının yanında yükseltti ve hafif hissetti

-Yıllarca eğitimini aldığı gerçek kılıçlardan birini eline almak kadar kolaydı.

Tanrıça kılıcın ucundan şimşekler gönderdiğinde Cas da aynısını yaptı.

"Fena değil," dedi Nephele o memnun gülümsemelerinden biriyle. Ve sonra, bileğinin bir hareketiyle sihirli kılıç çöktü ve titreşerek yok oldu.

Cas da aynısını kendi büyüyle yaptı.

Çok kolay.

Eline, hâlâ soluk mavi bir tonla parlayan işarete baktı. Tuhaf bir his kapladı içini; heyecanla korku arasında, tam olarak adlandıramadığı bir şey. "Bu, kardeşimi koruyan kalkanı parçalayabilir mi?"

Tanrıçanın kafası karışmış görünüyordu, bu yüzden Cas, Varen'le her dövüştüğünde ortaya çıkan o görünür büyü kalkanını tarif etmek için elinden geleni yaparak detaylandırdı.

Sözlerini bitirdikten sonra Nephele uzun bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı ve şöyle dedi: "İçindeki Fırtına büyüğü güçlü, sen de öylesin. Ama eğer karşı karşıya olduğun şey kalkan büyüğüse, o kral-imparatorla savaşa girmeden önce kız kardeşimi de araman akıllıca olur."

"Kız kardeşin mi?"

"Aendryr, Gökyüzü Tanrıçası. Sanırım bu imparatorlukta insanların çoğu ona Indre diyor."

Cas bunların ilişkili olduğunu fark etmemişti. İlahi olanla ilgili yeni bir gerçek daha; bütün bunları yazmaya başlaması gerekecekti. "Onu aramayı düşündüm," dedi Cas, "ama nerede bulunabileceğine dair herhangi bir bilgi bulamadım."

"Evet; ölümlü cennetini varlığıyla şereflendirdiği nadir durumlarda bile mahremiyetinin tadını çıkarıyor."

"Ama eminim o cennetin nerede olduğunu

biliyorsundur." Tanrıça gülümsedi. "Biliyorum."

"...Ve bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Git ve hak et küçük kraliçem, tıpkı *benim* işaretimi hak ettiğin gibi." "Neden tüm ilahi varlıklar bu kadar pislik?" Cas yakındı.

"Neden bütün insanlar böyle hak sahibi, muhtaç küçük dehşetler?"

Cas dudaklarını büzdü; bu tartışma onu hiçbir yere götürmüyordu.

Bir dakika geçti ve sonra Nephele, "Rykarra'ya gidiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet, ama-"

"İhtiyacın olanı orada bulacaksın."

"Ama ihtiyacım olan şeye giden *en hızlı* yol bu mu? Oraya gitmek en az iki gün sürer ve sonra-"

Tanrıça onun sözünü keserken gözlerini devirdi: "Siz insanlar her zaman bir şeyleri ne kadar çabuk başarabileceğinize kafayı takmış durumdasınız."

Cas derin bir nefes aldı ve sakın bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Tehlikede olan hayatlar var. Kardeşim bana ne kadar uzun süre karşı koymazsa, Kethran İmparatorluğu üzerindeki hakimiyeti de o kadar sağlamlaşır. Ve bu tutuş şimdiden ölümcül olmaya başladı. Birkaç hafta daha savaşa yol açabilir ve o zaman-"

"Madem bu kadar aceleniz var, hemen toparlanıp gidebilirsiniz. İstedığınızı aldınız, değil mi?"

Cas ağzını kapattı. Parmakları Nephele'in ona verdiği izi takip etti ve suçluluk duygusu içinde titreşti. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Tanrıça bu özre karşılık hiçbir şey söylemedi. Kollarını önünde kavuşturdu ve uzakta bir şeye bakarak şöyle dedi: "Köprümde kullandığın o büyü... Hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Seni koruyanın Gökyüzü büyüsi olduğunu düşünmüştüm ama bu tür büyüler genelde senin yaptığın gibi gücü *yansıtmaz*."

"O yansıtma büyüsunü daha önce ben de kullanmıştım," dedi Cas ona. "Gerçi *nasıl olduğunu* pek bilmiyorum."

"Çok fazla farklı büyü kombinasyonu..." Nephele, Cas'dan çok kendi kendine konuşarak söze başladı. Yüzü sıkıntılı görünüyordu. Belki de bir şeyleri çözemediği için canı sıkılmıştı.

Bu da ikimiz yapar, diye düşündü Cas. Ve sonra dedi ki: "Bu normal değil, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Nephele uzun bir süre onu düşündü. "Sanırım..." diye başladı sonunda "...bu mümkün olduğunca çabuk gitmeniz gerektiği anlamına geliyor." Bundan daha fazla bir açıklama yapmadı. "Hizmetkârlarım ihtiyacınız olan her türlü malzemeyi temin edebilir. Bu çölün etrafındaki insanlar her zaman toplamamız için kurbanlar sunuyorlar; siz ve şirketinizin onlardan benden daha fazla yararlanacağınızı söyleyebilirim."

Cas içini çekti. Daha fazla cevap istiyordu ve Nephele'nin bunları vermeye niyetli olmadığı açıktı.

Ama tanrıça en azından başka şekillerde yardım etmişti ve bu yüzden Nephele gitmek için döndüğünde Cas gururunu bir kenara bırakıp seslendi: "Tanrıça?"

Nephele yavaşlayarak durdu ve yüzünü Cas'a doğru çevirdi.

"Yardımanız için teşekkür ederim."

"Ah, demek görgü kuralları varmış," diye düşündü Nephele, uzaklaşıp Cas'ı bir kez daha sıkıntılı düşünceleriyle baş başa bırakmadan önce.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-ONE

ARNAVUT KALDIRIMLI SOKAKLARIN VE
Rykarra'nın renkli kulübeleri nihayet görüldü.

Sundolian Valin Krallığı'nın başkentinin büyük bir kısmı sığ bir vadide yer alırken, sarayın kendisi uzaktaki bir tepeden etrafı izliyordu. Saray muazzamdı; Cas tepeden çok uzaktaydı ama sarayın rüzgârda dalgalanan çeşitli bayraklarını ve yüzünde yanıp sönen meşaleleri görebiliyordu. Bu meşalelerin alevleri, uzun süredir yağmur tehdidi altında olan kapalı gökyüzü nedeniyle, öğleden sonra geç saatlerde bile belli belirsiz görülebiliyordu.

Bu kasvetli gökyüzü -beklenenden daha uzun bir yolculukla birleşince- Cas ve grubunun ruh halini ya da moralini yükseltmemişti. Arkadaşlarıyla birlikte hissetmeye alışık olmadığı bir gerginlik yavaş yavaş hepsinin arasına girmeye başlamıştı ve şehrin derinliklerine doğru yol aldıkça bu gerginlik daha da artacak gibi görünüyordu.

Halka açık bir ahıra yaklaştılar ve Nephele'in Stormhaven'dan ayrılmadan önce onlara hediye ettiği atlardan indiler. Mümkün olduğunca az konuşarak işlerini hallettiler; Zev ve Rhea ortak Sundolian dilini en akıcı şekilde konuşanlardı, bu yüzden Cas, Nessa ve Laurent caddede kısa bir mesafe dolaşırken seyislerle ilgilendiler.

Önünden geçtikleri her evin, çoğunlukla koyu renkli kil tuğlalardan yapılmış kenarlarına farklı bir desen çizilmiş gibiydi. Nessa'nın gözleri genişti, tuğlaların üzerindeki renkli şekilleri ve girdapları görüyordu ama her zamanki gevezeliğini sürdürüyordu. Ve Laurent -normalde hakkında bildiği her şeyi anlatarak hepsini sıkardı

Çevreleri de sessiz kaldı. Bakışları sokakta bir aşağı bir yukarı kayıyor, olası tehditleri izliyordu.

Sokağın karşısında, vitrini ekmek kutuları ve pasta standlarıyla dolu küçük bir dükkân vardı. Bu kutular ve standlar boştu ve vitrindeki tabelada bu imparatorluğun ortak dilinde '*kapalı*' yazıyordu, diye düşündü Cas; sadece  n kapının yanında asılı duran ve nemli esintide çınlayan rüzgâr  anı yüzünden dikkatini çekmişti.  an beş farklı zilden oluşuyordu; büyük olanında Kale tanrısının sembolü, dört k  k zilde ise ona hizmet eden orta tanrı ve tanrıçaların amblemleri vardı.

Bakışları  l m Tanrısı'nın sembolüne takıldı ve ne yaptığını anlayamadan karşıdan karşıya geçmeye başladı.

D kk nın duvarına yaslandı. Bileğini hafifçe kaldırarak ceketinin kolunu, Fırtına tanrıçası tarafından kendisine yeni verilmiş olan kendi işaretini g rebileceğı kadar aşağı kaydır .

Ve bunu gördüğü için minnettardı.

Garip büyüsünün en azından *bir* yönünü çözmüş gibi göründüğü için heyecanlandı.

Ancak Stormhaven'daki o olaylardan bu yana bir şeylerin değıştiğini inkâr etmek mümkün değıldi. Nasıl etmesinler ki? Tecrübeli ekibi için bile rutin bir görev olmaktan çok uzaktı. Kimse  l ms z varlıkların koridorlarında yürüyüp diğ r taraftan değışmeden çıkmazdı.

Ve şimdi Cas bunu *iki kez* yapmıştı.

Nephele'yle buluşmaları, Elander ve Oblivion'la olan anlaşmaları... bunların çoğuyla tek başına y zleşmişti. Cas o anları diğ rlerine elinden geldiğince anlatmış olsa da, şimdi ne zaman ona doğru baksalar gözlerindeki dile getirilmemiş soruları görebiliyordu.

Neye dönüşüyordu?

Ya çıktığı bu yol onu arkadaşlarının onu takip edemeyeceğı bir yere götürürse? Buna çok yaklaşmıştı bile...

Bunu tek başına yapmak istemiyordu. Ama bu yabancı caddede dururken, sayısız insan yanından geçerken ve Nessa ara sıra ona k  k, cesaretlendirici bir gülümseme sunarken bile *kendini* garip bir şekilde yalnız *hissedi*yordu.

Bu yalnızlık Rhea ve Zev onları yakaladığında daha da kötüleşti.

Cas Fırtına işaretini hızla gözden uzaklaştırdı. Ama Zev onun ona baktığını çoktan g rm şti ve ona yaklaşırken gözleri altında durduğı ölüm sembolüne kaydı.

"Bizimle bu şehirde buluşması gerekmiyor muydu?" diye sordu.

Söz konusu *kişinin* kim olduğunu detaylandırmasına gerek yoktu.

Elander yolculuğun üçüncü gününde, hem kişisel tanrı sığınağının onarıcı enerjisi için hem de üst-tanrısının ona verdiği diğer görevleri yerine getirmek için onların yanından ayrılmıştı.

Bu şehirde bir kez daha buluşacaklardı; geçmişte Rykarra'ya birçok kez gitmişti, en son Varen adına gitmişti. Bu son ziyaretlerinden birinde büyüsunün kendisini ıslayabildiği bir noktasını oluşturmuştu; bu ıslama yeteneği hâlâ bir şekilde taşıdığı birkaç ilahi güçten biriydi.

Cas onun bunu tam olarak anladığından emin değildi ama bu sayede ona yetişmesi kolaylaşacaktı.

Ona inanmak ve en iyisini ummaktan başka ne yapabiliirdi ki? Her halükarda endişelenmesi gereken başka şeyler vardı.

Ama bu arada, onun ortadan kaybolması, arkadaşlarıyla arasında ortaya çıkmak için her fırsatı kollayan huzursuzluğu daha da artırmıştı.

Cas, Zev'e cevap vermeden duvardan uzaklaştı. Ellerini ceplerine soktu, Asra'nın eski rüzgâr çanının parçasını buldu ve sokakta ilerlemeye başlarken başparmağını üzerinde gezdirdi.

"Gelecektir," diye cevap verdi Nessa onun yerine, Cas'ı takip edip kolunu onun koluna dolayarak.

"Ortaya çıkmasını *istememiz* gerektiğine hâlâ ikna olmuş değilim," dedi Zev, arkasından yaklaşarak. "Gelip gitmesi ve seni pek çok konuda karanlıkta bırakması hoşuma gitmiyor. Biz Varen'in sarayında kalırken sana söylemeyi ihmal ettiği onca şeyi unuttun mu?"

"Ben hiçbir şey unutmadım," diye cevap verdi Cas sakın bir sesle. "Ve Riverkeep Hanı'nda buluşacağımızı söylemiştik. Teknik olarak henüz orada değiliz." Zev de buna karşı bir argüman geliştiriyor gibiydi ama Cas o konuşmadan devam etti: "Şu anda hâlâ ortak bir düşmanımız var," diye hatırlattı ona. "Ve eğer biz Kethra'dan uzaktayken Varen'i kontrol altında tutmaya yardım ediyorsa, o zaman nasıl gerçekten şikâyetçi olabilirsin?"

"Çünkü şikâyet etme konusunda bir uzman," diye araya girdi Nessa.

Zev bu espriyi duymazdan geldi. "Ona hâlâ güvenmiyorum," dedi açıkça. "Ve ikinizin arasında ortak bir düşmandan daha fazlası var."

Yüzü sıcaktan kızarmıştı. "Bu değil-"

"Sana sadece dikkatli olmanı söylüyorum. Kimse bunu yüksek sesle söylemek istemiyor gibi görünüyor ama hepimiz bunu düşünüyoruz."

"Dikkatli davranıyorum."

"İkiniz de biraz ara verin," diye içini çekti Rhea.

"Ama bana katılıyorsun, değil mi?" Zev kız kardeşine sordu.

Rhea cevap vermedi, bu da aslında *evet* anlamına geliyordu. Cas, Laurent'ın kasıtlı olarak onun bakışlarından kaçındığını da fark etmekten kendini alamadı.

Nessa hâlâ kolunu sıkıyordu ama Cas bunun anlamaktan çok empatiden kaynaklandığından şüpheleniyordu; Cas, içinden geçtikleri bu şehrin nüfusunun yarısını öldürmekle suçlansa bile Nessa muhtemelen yine de ona sarılırdı.

Laurent, "O han hemen ilerideki köşede," dedi sert bir sesle. "Gidip yerleşelim ve bir sonraki hamlemize odaklanalım, lütfen?"

Sessiz kaldılar.

Cas bu sessizlikten *nefret ederdi*.

Ve dikkatini nereye yöneltirse yöneltsin bu gariplikten kaçamıyordu; aralarındaki huzursuzluk şehrin kendisine de yansımıştı. Sokaklarda sayısız asker devriye geziyordu ve kapalı dükkân sayısı açık dükkân sayısından fazlaydı. Dışarıda olan insanlar aceleyle ilerliyor, mırıltılar ve tedirgin bakışlar Cas'ın her hareketini takip ediyor gibiydi.

"Kuzeyden gelen bir bela fısıltısı var," diye bilgi verdi Zev, etraflarında duyulmayacak kadar boşluk oluştuğunda. "Seyisler bunun hakkında konuşuyorlardı."

"Soryn yüce kralla akraba," diye ekledi Rhea sessizce. "Sanırım kuzenler ve Cas'ın bize söylediği gibi onun yıkılan krallığı ile Varen'in yönetimi arasındaki gerilim artıyorsa, bu gerilimin bir kısmının Soryn ve Sadira'nın müttefiki olabilecek herkese doğru dalgalanması mantıklı."

Zev, "Varen'in de güneye gittiğimizi öğrenmiş olma ihtimali var, bu da muhtemelen kuzeyden daha fazla belaya davetiye çıkaracaktır," dedi.

"İzlerimizi kaybettirmek konusunda dikkatli davrandık," diye ısrar etti Nessa. "Belki de yeterince dikkatli değildik," dedi Zev omuz silkerek.

Laurent, "Her iki durumda da yüce kral ve kraliçeye nasıl yaklaşacağımız konusunda dikkatli olmamız gerekecek," dedi. "Potansiyel olarak kapılarına getirdiğimiz bela miktarını göz önünde bulundurursak, bizi içeri bile almayabilirler."

Gidecekleri yere yaklaştıklarında, bu tür konular hakkında güvenle konuşmaya devam edemeyecek kadar kalabalık buldukları için sohbet kesildi. Ancak daha özel odalarına geçtiklerinde, Sundolia'nın o yüksek mahkemesiyle tam olarak nasıl bir görüşme yapacakları üzerine konuşmaya devam ettiler.

Tartışmalar dönüp dolaştı ve Cas çok geçmeden sinirlenip huzursuz oldu. Kendini dışarı atarak yürüyüşe çıkacağını söyledi. Yalnız gitmesi konusunda daha fazla tartışma yaşandı ama sonunda herkes onu durduramayacak kadar yorgun olduğunu kanıtladı.

Böylece kapüşonlu pelerinini giydi ve dışarıdaki kasvetli havaya doğru tek başına yola çıktı.

Zaten az olan kalabalığı daha da seyrelten ince bir sis çökmeye başlamıştı. Çok az insanın yanından geçti ama geçtikleri de kapüşonunu sıkıca başına sardığı halde saçlarına bakmaktan kendilerini alamadılar.

Ve böylece amaçsız yürüyüşü bir amaç kazandı: Sihirli kristaller satan bir dükkan bulmak. Özellikle de bu şehrin insanlarına daha iyi uyum sağlayabilmek için taklit kristalleri.

Kilometrelerce yürüdükten sonra böyle bir dükkâna rastlamadı. Ama bu tamamen sürpriz değildi; Rhea yolculuklarının çoğunu Cas ve diğerlerine Sundolian kültürünün daha geniş yönlerini anlatarak geçirmişti. Yani Cas bu imparatorlukta büyüünün kendisinden korkulmadığını ya da hoş karşılanmadığını biliyordu -tam tersine- ama buradaki insanların, eğer varsa, *doğuştan* sahip oldukları ilahi kutsamayı kullanmaları beklenirdi. Aksi takdirde, örneğin kristallerle deney yapmak genellikle hoş karşılanmazdı. Sundolia tarihsel olarak kendisini ayrı yönetici klanlara bölmüştü, hatta pek çok insanının taşıdığı bu işaretlere dayanarak.

Bu ilahi işaretler Cas'ın gördüğü neredeyse her el ya da bilekte mevcuttu. Yanından geçtiği insanların çoğu, bu işaretleri çerçeveleyecek şekilde kesilmiş özel eldivenler giyiyordu.

Rhea bir zamanlar burada var olan katı klan hiyerarşisinin Sundolia'nın tarihi boyunca sayısız savaştan doğrudan ya da başka bir şekilde sorumlu olduğundan bahsetmişti. Genç yüce kral tahta geçtiğinden beri, işaretlere göre sıralama uygulamasının biraz gevşediği söyleniyordu ya da genç hükümdar işleri gevşetmeye *çalışıyordu*.

Ancak bu Rykarrialılardan bazılarının ilahi bağlantılarını göstermeye kararlı görünmeleri, daha yapılacak çok iş olduğunu gösteriyordu. Neredeyse

Önünden geçtiği tüm dükkân ve evler de bir çeşit ilahi amblem taşıyordu. Ve daha zengin görünümlü işyerlerinin genellikle Kale tanrısının ya da ona doğrudan hizmet eden Marr'lardan birinin sembolünü taşıdığını fark etti.

Nephele'nin ona verdiği işaret hakkında ne düşüneceklerdi? Tuhaf büyü hakkında? Cas kaşlarını çatı ve ellerini ceplerine sokarak bir kez daha Asra'nın çan parçasına uzandı ama onu diğer ceketinde unuttuğunu hatırladı. Elini geri çekti ve onun yerine üzerindeki Fırtına-türünün izine masaj yaptı.

İçten içe bu işaretin ya da işaret ettiği sihrin *normal* bir yanı olmadığını bildiği halde, dıştan bakıldığında onu sihirle kucaklaşan bu imparatorluğa aitmiş gibi gösteren bir işaret taşımak tuhaf bir yalnızlık hissine neden oluyordu. Arkadaşlarından ayrı, diğer sihir kullanıcılarından ayrı...

Hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamadığını hissetmeye başlamıştı. Ve insanların ona bakmasından bıkmaya başlamıştı.

Geri dönüp hana doğru gitmeyi düşünüyordu ki, uzakta yükselen siyah bir bina gözüne ilişti.

Gözleri tepeye, gri gökyüzüne karşı genişçe uzanan kuzgun kanatları gibi sivrilen çapraz kulelere çekildi. Merakı, kendisine bakan insanlardan duyduğu rahatsızlığın önüne geçti. Yürümeye devam etti, bir köşeyi döndü ve beyaz taşlarla döşenmiş ve sarmal çalılarla kaplı bir sokağa adım attı.

O siyah bina sokağın sonunda duruyordu, cilalı yüzü ince yağmur buğusundan parıldıyordu. Geniş bir merdiven girişine kadar uzanıyordu. Önündeki sokak neredeyse terk edilmişti -yani kimse ona aval aval bakmıyordu- bu yüzden daha da aşağı inip merdiveni tırmandı ve tepesindeki metal tabelayı incelemek için durakladı.

Tabela tanımadığı bir Sundol yazısıyla yazılmıştı. Pelerinini daha sıkı sardı ve binanın ön girişine doğru bakışlarını kaldırmadan önce tabelayı inceleyerek yaklaştı. İki yüksek kapı vardı ve aralarında bronzdan yapılmış gibi görünen ama ya zamanın ya da bir sanatçının elleriyle karartılmış, siyah çizgilerle sonuçlanan yontulmuş bir figür vardı.

Heykel muazzamdı, gerçek bir insanın üç katı büyüklüğündeydi. Mermer bronz ve siyah kaplamayı paylaşan bir tüy denizinin arasında duruyordu. Bu tüylerden biri, yontulmuş figürün bir tüy kalem haline getirilmişti.

Sağ elinde bir şey tutuyordu, diğer elinde ise bir çeşit meyveye benzeyen bir şey vardı, incir. Sırtındaki kalkana Cas'ın görmekten bıktığı ilahi bir sembol kazınmıştı.

Bu bir insan değil, bir tanrıydı.

Rook tanrısı.

Bunu fark edince kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ama tabii ki onun heykelleri olacaktı.

Sundolia'nın yüce kralı bu üst-tanrının işaretini taşıyordu ve bu güçlü krallığı uzun zaman önce kendi krallıkları olarak kurmuş olan Rook klanıydı. Cas ile görüşmek istediği hükümdar arasında bir başka potansiyel anlaşmazlık noktası daha vardı.

Kral, onun ölmesini isteyen o yıkıcı tanrıya ne kadar şevkle tapıyordu?

O yontulmuş tanrının boş gözlerine baktıkça, kendini daha çok sürükleniyor, endişeleri artıyor, zihni yarışıyor gibi hissediyordu. Korkunç, artık aşına olduğu görüntüler düşüncelerine saldırmaya başladı: Yıkılan bir kule, beyaz taşla karşı kan... ve sonra bu görüntüye yeni bir ekleme: Siyah tüylerden oluşan bir girdap dönüyor, uzuyor, parıldayan bir kılıcı ortaya çıkarmak için düşüyordu-

"Kara Tüy Enstitüsü," diye ani bir ses geldi, bu imparatorluğun ortak dilinde konuşuyordu.

Cas sesle birlikte sıçradı. Döndü ve kendini koyu renk saçlı, parlak yeşil gözlü yakışıklı bir adamla yüz yüze buldu. Yüzündeki ifade bir şaşkınlık ifadesi olmalıydı, çünkü adam kaşlarını çattı ve "Ah, pardon; Sundolanca bilmiyor musunuz?" dedi.

"Ben... Ben sadece biraz konuşurum."

Sanki aksanını düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Kethran?"

Kuzeyden gelen bela söylentileri hakkında daha önce yaptığı konuşmayı hatırladı. Ama bu adam onun aksanını o kadar çabuk tahmin etmişti ki... Bakışlarındaki zekice parıltı ve dudaklarının düşünceli kısmındaki bir şey, onu bir yalanla kandıramayacağını düşünmesine neden oldu. En azından bu konu hakkında.

O da başını salladı.

Arkasındaki binayı işaret etti ve tekrar konuştuğunda, Kethran ortak dilinin biraz kaba ama tamamen anlaşılabilir bir versiyonundaydı: "Etkileyici, değil mi? Elbette bu isim, insanoğluna bilgi bahşeden Kale tanrısı efsanesinden geliyor." O

Gözlerini ondan kaçırdı, parlak gözleri tepelerinde beliren binaya bakarken parlıyordu.

O binayı zaten kendisi incelemişti, bu yüzden onun yerine adamı inceledi. Ceketı basitti ama ince yapılmıştı ve çeşitli düğme ve iliklerle uğraşmamıştı. Rengi kobaltın canlı bir tonuydu; cesur, zengin renkler bu şehirdeki kıyafetler için norm gibi görünüyordu ve kendi ceketı onunkinin yanında özellikle sıkıcı hissettiriyordu. Elleri eldivenlerle sarılıydı ve taşıdığı herhangi bir izi gizliyordu. Eldivenler kirden arınmıştı ama tıpkı paltosunda olduğu gibi manşetlerinin düğmeleri açıktı. Sol eldiveninde mürekkebe benzeyen küçük bir leke vardı ve temiz traşlı çenesinde de buna benzer bir leke vardı. Temiz ama dağınık. İyi konuşuyordu ama bina ve binanın zarif özellikleri dikkatini çoktan konuşmalarına vermişti...

Kapıların üzerinde, Rook tanrısının yontulmuş heykelinin arkasındakine benzer daha fazla kalkan vardı. Kadın sorarken bile adamın bakışları burada sabit kalmıştı: "Orada çalışan bilginlerden biri misin?"

Bu soru onu eğlendirmişe benziyordu. "Sadece yarı zamanlı ve sadece üstatların beni kabul ettiği zamanlarda. İstersen onları içeri girip bir tur atmamıza izin vermeleri için ikna edebilirim."

Tereddüt etti.

Ama sokaklarda dolaşmaktan daha güvenli görünüyordu ve belki de arkadaşlarıyla daha fazla tartışmaya geri dönmekten daha güvenliydi. Ve içinde yanan merakı inkar edemiyordu; bu büyük binanın içini görmek istiyordu.

Yağmur da şiddetini arttırmak için o anı seçmişti, bu yüzden yabancı tekrar içeri girmelerini önerdiğinde Cas kabul etti.

Refakatçisi, delici gözleri olan yontulmuş siyah bir kuşun tuttuğu yüzüğü kullanarak soldaki kapıyı çaldı. Yere kadar uzanan gri bir cüppe giymiş bir adam kapıyı açtı. Eşlikçisi onu selamladı ve Cas'ın tanımadığı bir dilde kısa bir konuşmadan sonra içeri girmelerine izin verildi.

Birlikte kısa bir koridorda ilerlediler ve sonunda çapraz merdivenlerle çevrili dairesel bir odaya açıldılar. Bu merdivenler kulenin tepesine kadar uzanıyor, vitray pencerelerin ve renkli duvar halılarının yanından geçerek sayamayacağı kadar çok kapıya açılıyordu.

Üzerinde durdukları en alt katta, dışarıdakine benzer bir heykel daha vardı. Bu kadın ortasından yukarı bakan Cas bir heykel görebiliyordu.

Camdan yapılmış tavan çok çok üstlerinde, ona kanatları hatırlatan o siyah çıkıntıların gölgesindeydi.

Siyah saçlı adam en yakın merdiveni çıkmaya başladı ve onu takip etmesi için işaret etti. Merak onu bir kez daha harekete geçirdi ve önce birinci kata, sonra da açık bir kapının insanlarla dolu bir koridora açıldığı ikinci kata taşındı.

"Adın ne?" diye sordu adam, artık kendi imparatorluğunun diline dönmüştü.

Rhea ve Zev'in seyislerle yaptıkları konuşmayı tekrar düşündü ve hemen bir yalan uydurdu: "Mari Blackburn."

"Çok güzel." Sanki daha fazlasını söylemesini bekliyormuş gibi bakışları onun üzerinde oyalandı. Belki de yalanını itiraf etmesini.

Cas gerildi.

Ama belli ki sadece paranoyakça davranıyordu; karşılığında adını bile soramadan adam uzaklaşmıştı. Görünüşe göre konuşması gereken birini bulmuştu ve artık onun kim olduğu konusunda endişeli görünmüyordu; onun orada olduğunu unutmuş gibiydi.

Başka kimse de onun orada olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Garip saçları ve gözleri bile fazla dikkat çekmiyordu, en azından dışarıdaki sokaklarda çektiği bakışlarla kıyaslandığında. Buradaki bilginlerin daha garip şeyler görmüş ya da en azından okumuş olduklarını düşündü. Ve bu kulede kendisinden daha ilginç şeyler de varmış gibi görünüyordu.

Elleri cebinde koridorda dolaşarak etrafı seyretti.

Bazı kapılar kapalıydı ama çok daha fazlası açıktı ve koridora sıcak ışık saçıyordu. Bu kule hem bir araştırma tesisi hem de bir toplanma yeri gibi görünüyordu. Bazı odalarda erkekler ve kadınlar huzursuzca volta atıyor, masaların üzerinde kambur durmuş ders çalışıyor ya da küçük dinleyicilerin önünde konferans veriyorlardı; diğer odalarda ise gruplar halinde çay fincanları ya da ortak pipolar eşliğinde neşeli sohbetler yapılıyor. Baharatlı çay ve pipo dumanının aromaları, ılık havada eski kitapların ve mürekkebin kokusuna karışıyor, onu *cennet* gibi bir şekilde sarıyordu.

Cas arkadaşlarını geride bıraktığı için kısa bir süre pişmanlık duydu, çünkü burada olup burayı onunla birlikte görmelerini diliyordu.

Laurent kitaplardan çok etkilenirdi; Nessa ortak pipoları içmeleri için ısrar ederdi; Rhea muhtemelen

ay için. Zev'in bile nutku tutulurdu, diye düşündü; buranın mimari özelliklerine, en silik yerlere bile oyulmuş ayrıntılara bayılırdı; kıvrılan tüyleri andıracak şekilde yapılmış tırabzanlardan, yüzlerine karmaşık desenler işlenmiş kapı tokmaklarına, kapalı gün ışığında bile pırıl pırıl parlayan vitraylara kadar.

Onu içeri alan yabancı kısa bir süreliğine yeniden ortaya çıktı, özür dileyecek ve birkaç şeyi hallederken ona etrafı keşfedebileceğini söyleyecek kadar uzun bir süre.

Bundan daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu.

Koridorda bir aşağı bir yukarı daha özgürce dolaştı ve sonra üst katlara doğru tırmandı. Aynı derecede özgür görünen diğer gezginlerin yanından geçti, her ne için buradalarsa bireysel arayışlarında kaybolmuşlardı. Etrafındaki bu insanlar kollarına kitaplar sıkıştırıyor, garip enstrümanlar alıyor, eserler ve tuhaflıklarla dolu rafları karıştırırken düşünceler mırıldanıyorlardı.

İlk başta, kendisi için bir şeye dokunmaya korktu - her şey çok pahalı ve *eski* görünüyordu - ve sonunda bir rafta almaya dayanamayacağı bir şey görmeden önce beşinci kata kadar geldi: Belli belirsiz tanıdık gelen kanatlı bir tanrıçanın küçük bir mermer heykeli.

Elinde evirip çevirdi, her küçük ayrıntıyı not etti. Tanrıça Fırtına sembolüyle işaretlenmiş bir kılıç ve Gökyüzü sembolüyle işaretlenmiş bir kalkan taşıyordu. Yıldız sembolü taşıyan bir miğfer giyyordu ve göğüs zırhının üzerinde Cas'ın çenesindeki hilal şeklindeki yara izine benzemeyen bir işaret vardı.

Daha önceki adam onu bir kez daha bulduğunda hâlâ o heykeli tutuyordu.

"Kusura bakmayın," dedi, "sizi gezdireceğimi söylemiştim ama sonra halletmem gereken bir iş yüzünden dikkatim dağıldı."

"Sorun değil. Kendi kendime rehberli bir tane aldım."

"İlginç bir şey mi buldun?" Elinde tuttuğu tanrıçaya başını salladı.

"Burası Solatis, değil mi?"

"Evet." Ondan aldı ve geri vermeden önce bir süre inceledi. "Sanırım bu özel parça Lumerian Krallığı'ndan bir hediyeydi.

-Güneş Kraliçesi Eliana'dan."

Cas parmaklarının Solatis'in zırhı ve silahları üzerindeki sembolleri bir kez daha izlemesine izin verdi.

Fırtına. Gökyüzü. Yıldız. Ay.

Cas'ın gösterdiği tüm farklı büyü türleri, en azından bir şekilde ya da tarzda. Ve hepsi de eninde sonunda Güneş Tanrıçası'nın büyüünden türemiştir. Bunu daha önce de fark etmişti ama üzerinde fazla düşünmemiştir... daha doğrusu düşünmesine *izin vermemiştir*. Esas olarak Fırtına büyüüne odaklanmıştı. Her seferinde bir adım -ve bir tür büyü- ile uğraşıyordu.

Ama şimdi Fırtına büyüü içindeki yerine yerleşmişti ve tüm bu sembolleri bu şekilde bir arada, bu tek üst-tanrıça tarafından taşınırken görmek onu... meraklandırdı.

Güneş tanrıçası ona tüm bu farklı büyüleri vermeyi kendisi mi seçmişti?

Eğer öyleyse, *neden*?

"Fırtına-türü, anlıyorum," diye yorumladı adam. Kadının bileğindeki yeni işarete bakıyordu.

İşaret gözden kaybolana kadar kolunu hafifçe hareket ettirdi. "Evet."

"O halde bu heykelle ilgilenmenize şaşmamalı; sanırım en nihayetinde dua ettiğiniz kişi Solatis."

Normal bir Fırtına türünden beklenebilecek bir şeydi, bu yüzden yalan söyledi ve "Evet" dedi.

Uzun bir süre onu düşündü. "Fırtına klanını buralarda pek görmeyiz; Rykarra'ya ilk gelişiniz mi?"

Başını salladı.

"Üst katta, bu klanın tarihiyle ilgili pek çok şeyi barındıran bir oda var. Görmek ister misiniz?" Bu tarihi araştırma ihtimali onu heyecanlandırmış görünüyordu; onun yararına mı yoksa kendi çıkarları için mi, emin değildi.

Kabalık etmek istemeyen Cas kabul etti ve heykeli rafa geri koyup adamı takip etti. Şüphesiz bu sadece onun hayal gücüydü ama tanrıçanın onun gidişini izlediği hissinden kurtulamıyordu.

Duvarlarında şehrin tarihi boyunca kullandığı çeşitli haritaların yanı sıra yerel flora ve fauna haritaları ile bölgenin geçmişindeki önemli anları tasvir eden sanat eserlerinin sergilendiği küçük bir odaya doğru yürüdüler. Pencere yoktu ama köşelerde parlak fenerler asılıydı ve köşedeki masanın üzerinde titreyen bir çift mum ek ışık sağlıyordu. Bu

Masa yakın zamanda kullanılmış gibi görünüyordu; mumların yanı sıra parşömen parçaları, açılmış kitaplar ve diğer ıvır zıvırlardan oluşan dağınık bir ürün yelpazesi vardı.

Arkadaşı, sanki bu dağınıklık ona aitmiş gibi doğruca ona yöneldi. Cas bu odanın aynı zamanda bu yarı zamanlı akademisyen için bir ofis görevi görüp görmediğini merak etti. Bir süre masanın üzerindeki kâğıtları karıştırdıktan sonra, ona bir tarih dersi sözü verdiğini hatırlar gibi oldu; yakındaki bir rafa doğru yürüdü, Fırtına klanıyla ilgili birkaç kitap ve parşömen topladı ve bunları ona uzattı. O masaya geri dönerken, Cas en ilginç görünen kitabı aldı ve arka taraftaki kanepede rahatça oturdu

Duvar.

Bir kitaba kıvrılmak çok güzel ve *normal hissettiriyordu*. Şehirdeki yürüyüşü sırasında kendini bu kadar garip ve kopuk hissettikten sonra tam da ihtiyacı olan ilaç buydu; kitaplar, etrafında ne olursa olsun, onu her zaman daha az yalnız hissettirmişti.

Dakikalar sonra, kapının çalınmasıyla kitap okurken irkildi.

Kendisine üç beden büyük gelen bir cübbe giyen gergin görünümlü bir çocuk, kolları daha fazla kitapla dolup taşarak kapıda durdu. "İstedığınız eşyalar, Majesteleri."

"Teşekkür ederim, Owen."

Cas hâlâ masasının üzerine eğilmiş, siyah tüylü tüy kalemıyla bir şeyler yazan siyah saçlı adama baktı. "...Majesteleri?"

Ona bakmadan ayağa kalktı. Teslimatçı çocuğun yanına gitti ve memnun etmeye hevesli olduğu her halinden belli olan bu genç adamdan başka bir şeye ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar ettikten sonra, küçük bir deri çantayla birlikte kitapları aldı ve çocuğu gönderdi. Teslim edilen eşyaları masasına taşıdı ve yorum yapmadan çantanın içindekileri gözden geçirmeye başladı.

Sonunda başını kaldırıp ona baktığında Cas hâlâ ona ters ters bakıyordu. "*Majesteleri?*" diye tekrarladı.

"Emrys Calder Valon, İkinci Üst-Tanrı'nın hizmetkârı, Rooks Kralı ve Sundolian İmparatorluğu'nun Yüksek Tahtının Bekçisi," diye mırıldandı. "Ve evet, kısaca *Majesteleri*. Onlardan bu unvanla uğraşmamalarını istememe rağmen bu unvanı kullanmakta ısrar ediyorlar."

Farkına varmak onu derinden etkiledi ve derisi telaşla karıncalandı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Ününüz -ve bazı söylentiler- sizi takip ediyor." Onu yanılttığı için hiç özür dilemiyormuş gibi görünüyordu. "Usta seyis

Şirketinizin konuştuğu kişi benim eski bir dostumdur," dedi açıklama yaparak, "ve bu şehirde benim bilgim dışında çok az şey olur."

Çantasına geri döndü ve sonunda bir çeşit altın kaplama damgaya benzeyen bir şey çıkardı. Tüy kalemine uzandı, daha önce başladığı nota birkaç kelime daha yazdı ve sonra bu notu ikiye katladı.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim," dedi Cas hemen. "O seyisin sana ne söylediğini ya da hangi söylentileri duyduğunu bilmiyorum, ama-"

"Oh, bazı ilginç şeyler duydum." Bir kez daha ona baktı. İfadesini okumak zordu, ne tamamen düşmanca ne de özellikle sıcaktı. "Ama bunları burada tartışmayacağız. Burada çalışanlara yeterince güveniyorum ama dedikoducu bir grupturlar ve ayrıca karım da bu konuşmada hazır bulunmak isteyecektir."

Titreyen mumlardan birine uzandı, katlanmış parşömenin üzerine bir damla balmumu damlattı ve ardından çantasından çıkardığı mühürle mühürledi. "Bakalım... Sanırım bu sizi sarayın kapılarından sorunsuz bir şekilde geçirecektir. Muhafızlara bu akşam yemeğe geleceğinizi haber vereyim mi?" Mühürlü notu ona uzattı.

Refleks olarak aldı ama cevap verecek kelimeleri bulamadı.

"Suskunluğunuzu *evet* olarak kabul ediyorum. Her iki durumda da, bunu resmi bir çağrı olarak kabul edin. Ve tekrar konuşana kadar bu şehri terk etme. Anlatabildim mi?"

Adamın ses tonunun aldığı emredici tavır karşısında irkildi ama sert bir şekilde başını sallamayı başardı.

Eşyalarını topladı ve kapıya doğru döndü. "Bu arada kuleyi keşfetmeye devam edebilirsiniz ama çok geç kalmayın."

Sanki daha fazla soru sorması gerekiyormuş gibi hissetti.

Ama yine de, elindeki nota bir şekilde kırılğan hissettiriyordu - sanki onu çok fazla sorgulamak yüce kralın fikrini değiştirmesine neden olabilirmiş gibi. Bu yüzden sadece "Olmayacağım. Teşekkür ederim."

Onun gidişini izledi ve sonra elinde sıkıldığı mektuba baktı. Üzerinde kanatlarını açmış bir kuş olan balmumu damgaya.

Sundolia'nın yüksek mahkemesiyle nasıl görüşebileceklerini bulmaya çalışıyorlardı ve işte buradaydı.

Şanslı bir tesadüf, diye düşündü.

Yine de içinden bir ses onu bulmasının *tesadüf* olmadığını söylüyordu. Daha çok onu bekliyormuş gibi hissetti. Takip

onu. Belki de yalnız kalacağı anı bekliyordu.

Ama neden?

Burada olduğunu başka kim biliyordu?

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-TWO

ELANDER SÖZÜNÜ TUTTU. CAS'I EVİNİN VERANDASINDA BEKLIYORDU.

Döndüğünde, anlaştıkları handa, tahta bir bankta oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını düşünceli bir şekilde eğmişti.

Onu görünce Cas bir an için yüce kralla olan tuhaf karşılaşmasını ve sarayda yaklaşmakta olan buluşmayı unuttu. Tek odaklanabildiği şey Elander'di; Elander yüz ifadesini gizlemeye ve ayrı kaldıkları kısa süre boyunca karşılaşmış olabileceği dehşeti saklamaya fırsat bulamadan onu inceliyordu.

Bir süre onu izledikten sonra bu kez daha az yorgun görüldüğüne karar verdi. Adamın gözleri her zamanki gibi parlak, çarpıcı mavi tonundaydı ve onu gördüklerinde daha da parlıyor gibiydiler. O da tereddüt etmeden ayağa kalktı, görünüşe bakılırsa etraflarını saran tüm o dehşetin görünmez ağırlığı tarafından engellenmemişti. En azından şimdilik.

"Beni özledin mi?" diye sordu gerinerek.

Evet. Kollarını ona dolamak *ve evet, seni aptal* demek istedi *ve* sonra yüzünü onun göğsüne, kış kokusuna gömmek *ve* bir süre orada kalmak istedi.

Ama o sadece omuz silkti ve "Biraz" dedi.

Nemli başlığını başından çekti ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Bakışları onun hareketlerini takip etti, tıpkı onun kendisine yaptığı gibi onu inceledi. Ensesinden başlayıp yanaklarına doğru yayılan bir kızarıklık hissedebiliyordu, bu yüzden konuşmanın onu ne kadar özlediğine gelmesine izin vermedi. "Kuzey İmparatorluğu mu?" diye sordu.

"Hâlâ sağlam." Onun elini tuttu. Yavaşça sıkı ve sonra başparmağını avucunun üzerinde gezdirdi, bu kadar basit bir şey için fazla samimi hissettiren bir şekilde

dokunun. "Peki ya o imparatorluğun sürgündeki kraliçesi?" diye sordu. "Çoğunlukla sağlam," diye yanıtladı.

Elini bırakmadı. "Çoğunlukla mı?"

"Garip bir gün oldu." Ondan ve yanlarında duran, konuşmalarını dinliyor olabilecek diğer iki kişiden uzaklaştı. Verandanın yan tarafına doğru yürüdü ve oradaki basamaklara yerleşti.

Takip etti.

"Diğerleriyle tartışmalarla dolu tuhaf bir gündü," diye devam etti sessizce, adam onu beklenti dolu bakışlarla süzerken. "Ama umarım onlara bunu gösterdiğimde ruh halleri düzelir." Yüce kralın kendisine verdiği mektubu çıkardı ve parmaklarının arasında tutarak, kapalı tutan kraliyet mührünü görebileceği şekilde çevirdi.

Ama elindeki mektuptan çok kaşlarının çatılmasıyla ilgileniyor gibiydi. "Arkadaşların sana kızgın mı?"

"Üzgün değilim, sadece..." Daha önceki argümanlarını daha iyi hale getirecek kelimeler aradı. Hiçbirini bulamadı. "Şey, belki üzgün. Çoğunlukla endişeli. Ve bir sürü soruları var."

"Beni gördüklerine pek sevinmeyecekler," diye tahmin etti.

"Bazıları yapmayacak." Kaşlarını çatı. "Senden şüpheleniyorlar. Gelip gitme şeklin. Sakladığın sırlar."

"Şüphelenmeleri gerekir." Ona yandan bir bakış attı.

Omuz silkti. "En azından bir arkadaş olmasalardı berbat arkadaşlar olmazlar mıydı?"

Ölüm Tanrısı ile bir ilişki kurmanız konusunda *biraz* endişeli misiniz?"

Cas cevap vermedi; onun kullandığı kelime bir an için dikkatini dağıtmıştı *ilişki*.

"Onun düşmüş bir tanrı olup olmadığı konumuzun dışında," diye ekledi sertçe. Kadın neredeyse gülümsedi.

"Ve bana çok kötü arkadaşlarmış gibi gelmiyorlar." "Hayır," diye hemen kabul etti, "değiller."

"Ayrıca, *senin* de benden şüphelendiğini tespit ettiğimize inanıyorum."

"Ve haklı olarak öyle." Bacaklarını çatının çıkıntısının ötesine uzattı.

Onları korudu ve devam etmeden önce bir süre botlarına sıçrayan yağmur damlalarını izledi: "Bu da beni sorularıma getiriyor: Tam olarak neredeydiniz? Kethra sağlam, ama bunu görmenin ötesinde... Oblivion'a gittiniz, değil mi?"

"Evet."

"Tara ve Caden'ın da sağlam olduğunu varsayıyorum." "Evet."

"O... Orada mıydı?"

Elander cevap vermedi.

Cas konuşurken gözlerini sıçrayan yağmur damlalarından ayırmadı. "Bana Malaphar'ın senden önce en son Oblivion'da cisimlendiğini söylemiştin. Ve büyüünün orada özellikle güçlü olduğunu."

"Ben iyiyim."

"Sorduğum şey bu değildi." Başını ona doğru eğdi.

Yorgun bir gülümseme dudaklarını büktü. "O orada değildi. Oblivion'da geçirdiğim süre kısaydı ve yenilenmekten başka bir işe yaramadı, bu yüzden endişelenmeyi bırakabilirsin."

Yavaşça, kararsızca başını salladı.

O üst-tanrının ellerinde daha fazla işkenceye maruz kalsaydı ona söyler miydi?

Nephele'in keskin, alaycı sesi birden Cas'ın kafasının içinde belirdi: *Senin yanında olmak uğruna acı çekiyor olabileceği hiç aklına gelmedi mi?*

Mektubu ondan aldı ve uzun parmakları kralın bastığı mührü takip ederek inceledi. "Bu etkileyici," dedi. "Şehirde sadece birkaç saattir bulunuyorsun ve şimdiden saraya girmenin bir yolunu bulmayı başardın."

Konuyu

değiştiriyorum. Tabii

ki değiştiriyordu.

Dizlerine sarıldı ve "Ne diyebilirim ki? Yaptığım işte iyiyim."

"Ve belki de biraz şanslı," diye düşündü.

Başını iki yana salladı, az önceki o huzursuz his bir kez daha içini burktu. "Dürüst olmak gerekirse, bunun benden *ya da* şanstın kaynaklandığını sanmıyorum. Sanki kral beni bekliyormuş gibi hissettim. Benim hakkımda söylentiler *duyduğundan* bahsetmişti, bu yüzden muhbirlerinin ona *başka* neler söylemiş olabileceğini merak ediyordum..."

Elander kaşlarını çatı, en az onun kadar endişeli görünüyordu. Çok geçmeden kendi düşüncelerine daldı ve Cas onun sessizliğini sinir bozucu buldu ama yine de bu belirsiz sessizliği arkadaşlarıyla tartışmaya devam etmeye tercih etti.

Bu yüzden merdivendeki yerinden kıpırdamadı.

Bakışlarını gri gökyüzüne kaldırdı. Bu kez gök gürültüsü ya da şimşek yoktu, sadece hanın teneke çatısına vuran yağmurun hafif pıtırtiları vardı. Sakinleştiriciydi. Önüne çıkan engeller düşünülduğünde, bu onu olması gerekenden daha rahatlatmıştı. Ve bir kez daha Elander'in yanında olmak da rahatlatıcıydı... aralarındaki tüm sorulara *rağmen*.

Ona doğru yaklaştı. Adamın kolu yorum yapmadan ya da tereddüt etmeden beline dolandı ve kadın kendini adamın içine gömülürken hissetti; yüzünü adamın paltosunun kıvrımlarına, kokusuna ve gücüne gömerken gözleri kapandı.

Neden?

Neden hâlâ ona bu kadar mükemmel uyuyormuş gibi hissediyordu?

Yaşanan onca şeyden sonra ve buna karşı koymak için yaptığı tüm çabalara rağmen, ne zaman birbirlerine çok yaklaşırsalar yine de çok kolay ve tamamen onun içine düşüyordu. O gece Stormhaven'ın çatısında sarhoş olmuştu ama şimdi...

Ne yaptığının tamamen farkındaydı.

İçten içe kendine lanet okudu. Ama yine de hareket etmedi. Böyle huzurlu hissetmek onun için nadir bir durumdu ve mantıklı gelmese bile bunu elde edebildiği zaman alacağına karar verdi.

Zaman geçti -ne kadar geçtiğinden emin değildi- ve sonra ayak sesleri bu huzuru bozdu.

"İşte buradasın." Laurent'ın ani sesi Cas'ın sıçramasına neden oldu. Elander'i kavrayışı hareketle birlikte sıkılaştı ve Laurent ile Zev'in kendisine baktığını görmek için arkasına döndüğünde kolu Elander'in etrafında kenetlenmiş halde kaldı.

Laurent kaşlarını çatarak, "Nereye gittiğin konusunda endişeliydik," dedi.

Zev'in bakışları Elander'in Cas'ın boğruüne dayadığı eline kaydı ve çenesindeki bir kas çalışırken orada kaldı ve sonra, "Bunca zamandır burada mıydın?" dedi.

Cas'ın gözleri adamın imalı ses tonu karşısında kısıldı. Elander'den uzağa doğru eğildi. Tunğindeki kırıksıklıkları düzeltti. Kraldan gelen mektubu aldı ve sonra ayağa kalktı.

Bakışları Zev'inkilere kilitlendi. Birbirlerine bu şekilde bakmak çocukça geliyordu, tıpkı gençken yüzlerce kez yaptıkları gibi, verilen ev işleri, çalınan tatlılar ya da aynı derecede aptalca bir sürü şey yüzünden tartışıyorlardı. Asra her zaman kardeş gibi kavga ettiklerini söylerdi.

Değişen her şeyden sonra, *değişmeyen* tek bir şey varmış gibi görünüyordu.

"Endişelendiysen beni aramaya daha erken gelebilirdin," diye tersledi Cas. "Gerçi beni bulamazdın -çünkü hayır, o sırada *burada* değildim; Sundolia'nın yüce kralıyla tanışmak ve sarayına kişisel bir davetiye almakla meşguldüm." Kraldan gelen mektubu Zev'in eline tutuşturdu.

Yüzünde kısa süreliğine beliren şaşkın ifade fazlasıyla tatmin ediciydi.

Ona cevap verme fırsatı vermedi. "Ve şimdi ziyaret için temizlenmeye gidiyorum," dedi hışımla uzaklaşırken, "ve *sana* da aynısını yapmanı öneririm."

SAATLER SONRA, Cas ve beraberindekiler kendilerini olabildiğince şık bir hale getirdikten sonra Yüksek Saray'ın siyah demir kapılarına yaklaştılar. Yağmur tam bir fırtınaya dönüşmüştü, Zev ve Cas artık konuşmuyorlardı ve aralarındaki hakim tavır kasvetli olmaya devam ediyordu.

Ama kral en azından söz verdiği gibi bir yol hazırlamıştı.

Muhafızlar onları bekliyordu ve Cas mühürlü mektubu verdikten sonra muhafızlar itiraz etmeden geçmelerine izin verdiler. Sarayın önüne giden dolambaçlı yolu izlerken onları daha fazla silahlı hizmetkâr karşıladı ve sonra hızla fırtınanın içinden çıkarılarak saksı bitkileriyle kaplı bir kabul salonuna sokuldular. Bu salonun sonunda onları bir dizi çift kapı bekliyordu. Tahmin edilebileceği gibi soldaki kapının üzerinde Rook klanının sembolü bulunuyordu. Bu siyah kuşun karşısında ve karşı kapının büyük bir bölümünü kaplayan, yılan gibi kıvrılan bir ejderhanın oyulmuş görüntüsü vardı - yüksek kraliçenin taşıdığı sembol.

Bu kapılardan içeri adım atamadan önce üzerleri iyice arandı ve silahlarına el konuldu. Cas sırtındaki hançeri ve kemerine asılı Ölüm bıçağını kaybedeceği için bir an endişelendi; ta ki hançerlere ya da sihirli bıçaklara *ihtiyacı* olmadığını hatırlayana kadar; elinden alamayacakları bir sihre sahipti.

Elindeki Fırtına işaretine ya da içinde uyuyan, sadece ona komut vermesini bekleyen o güçlü büyü'nün yeni, yerleşik versiyonuna hâlâ alışamamıştı.

Giriş holünden sütunlarla kaplı geniş bir alana geçtiler. Her iki yanından sarmal merdivenler yükselirken, önlerinde

iki tane daha yüksek ahşap kapı vardı - taht odasına açılan kapılar, hızlıca içeri yönlendirilmeden önce bilgilendirildiler.

Diğer tarafta, soluk duvarları ve mermer zemini düzinelerce avizenin sıcak ısıltısıyla aydınlanan büyük bir oda önlerinde uzanıyordu. Dışarıdakiler gibi daha fazla sütun alan boyunca eşit olarak dikilmişti. Duvarlarda sessiz muhafızlar sıralanmıştı -en azından onlarcası. Yarısının bakışları Cas ve grubunun üzerinde sabitlenmişti. Diğerleri odanın arka tarafına bakıyordu; burada yükseltilmiş bir platformun iki yanında süslü görünümlü birkaç sandalye daha bulunan iki taht vardı.

Bu iki tahttan birinde çarpıcı güzellikte bir kadın oturuyordu. Koyu renk saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Bronz teni, elbisesinin yumuşak fildişi kıvrımlarıyla derin bir tezat oluşturunuyordu. Çenesini elinin üzerine koymuş ve başını ilgiyle eğmiş bir şekilde rahatça yaslanıyordu. Başının üzerinde bükülmüş gümüşten bir taç duruyordu, ortasındaki elmaslar avizelerin titrek ışığında parlıyordu.

Ejderha Kraliçesi.

Güçlü büyüsünün ve onunla yaptığı savaşların hikayeleri
- Kethra'nın uzak bölgelerinde bile iyi biliniyordu.

Şu anda bile güç yayıyor gibiydi, tek yaptığı sessizce Cas'ın ona yaklaşmasını izlemek olsa bile.

Cas bir süre baktıktan sonra koyu kıvılc saçları ve garip bir şekilde yara bere içinde kalmış teniyle tanıdığı bir başka kadını hemen sağında otururken gördü; bu, Ciridan'daki sarayda bir ejderhanın sırtında uçup gittiğine tanık olduğu kadındı. O olaydan bu yana geçen haftalarda kadının adını unutmuştu ama o sert bakışları unutmamıştı. Bu kadın Ciridan'da da kızgın görünüyordu, şimdi de kızgın görünüyordu, sanki kaşlarını çatması yüzünün kalıcı bir özelliğiymiş gibi.

Cas odaya doğru ilerledi.

Onlar yaklaşıırken kraliçenin gözleri ona dikildi. Durmalarını işaret etti. Ayağa kalktı. Duvarlardaki muhafızlar, hepsi Cas'la yüz yüze gelene kadar yer değiştirdiler. Birkaçı bir adım daha yaklaştı ve elleri kalçalarındaki kılıçlara gitti.

"Davetli misafir olduğumuzu sanıyordum," diye mırıldandı Zev. "Sadece sessiz ol," diye fısıldadı Rhea.

"Ve elini indir," diye ekledi Laurent.

Zev itiraz etmeye başladı ama Nessa'nın hızlı bir tekmesi onu susturdu. İsteksizce elini indirdi -ve ü z e r i n d e k i Ateş-türünün işaretini.

potansiyel bir büyüyle parlamaya başladı.

Kızıl saçlı kadın da ayağa kalktı ve kraliçesiyle kısa bir süre, gerçek kelimelerden çok patlamalar ve tıklamalar gibi görünen garip bir dilde konuştu. Sert bakışları Cas'ın üzerindeydi, Elander'a kaydı ve sonra tekrar Cas'a döndü. "Kraliçe enerjinize güvenmiyor," diye onları bilgilendirdi.

Cas ne söyleyeceğinden emin olamayarak ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

Kral neredeydi?

Kraliçesi Cas'ın büyüünü kendisi okuyabilsin diye mi onu buraya davet etmişti... peki ya sonra?

Gördüklerini beğenmezse idamlarını mı emredecekti?

"Yani bu doğru mu?" Laurent gerilim dolu sessizliği bozarak sordu. "Böyle şeyleri görebiliyor mu?"

Kızıl saçlı kadın biraz sıkılmış bir ses tonuyla cevap verirken bakışlarını Cas'tan ayırmadı: "Her nesnenin -canlı ya da başka türlü- bir aurası vardır. Yılan türü büyü bu auraları kontrol etmeyi içerir. Ve evet; kraliçe bu enerjileri çoğu kişinin göremediği bir şekilde görür."

"Yani bizi kontrol etmenin bir yolunu mu bulmaya çalışıyor?" Zev talep etti.

Kraliçenin kaşları bu suçlama karşısında, onun sözlerini hem duyduğunu hem de anladığını belli edecek şekilde kalktı. Ancak ona doğrudan cevap vermek yerine, arkadaşına baktı ve nefesinin altından ve daha önce olduğu gibi aynı garip dilde bir şeyler söyledi.

Kırmızı Saçlı'nın dudakları kıvrıldı, sonra sanki kraliçeyle gülmemeye çalıştığı özel bir şaka yapmışlar gibi birbirine bastırdı. Bakışları Zev'in üzerinde gezindi. "Seni kontrol etmek gibi bir arzusu yok, Ateş Çocuk."

Kraliçe başını kendisine en yakın muhafıza doğru eğdi ve bu kez Sundolian diline benzeyen bir dilde konuştu. Adam başını salladı, işaret verdi ve diğer muhafızlar duvardaki yerlerine geri çekildiler.

Kraliçe bir adım öne çıktı. Elbisesinin kuyruğu platformun basamaklarında salındı, bileklerindeki altın bilezikler şıngırdadı ve bu sesler geniş odada yankılanarak Cas'ın kolundaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kraliçe önce Elander'e bakarak durakladı.

Cas'ın omurgasından aşağı bir ürperti aktı ve onu olduğu yerde uyuşturdu.

Elander bu kraliçenin bakışları altında neye benziyordu? Düşmüş bir tanrı ne tür bir enerji yayardı?

Garip bir şey olmalıydı. Hepsinin bu saraydan atılmasına ya da daha kötüsüne neden olabilecek kadar tuhaf. Önceden Elander'in gerçek güçlerini ya da kimliğini gereğinden fazla ifşa etmemeye karar vermişlerdi... ama bu kraliçenin ve onun tuhaf büyüünün bu tür şeyleri kendi başına fark edebileceğini varsaymamakla aptallık etmişlerdi.

Cas grubun geri kalanının da gerildiğini hissedebiliyordu. Ama kraliçe hareket etmeye devam etti, belli ki Cas'ın yaydığı enerji daha çok ilgisini çekmişti. Altın rengi gözleri Cas'ınkilerle buluştu. Yavaşça ve Kethran dilinde konuştu: "Nesin sen?"

Ne, kim değil.

Kethran diline olan yabancılığından dolayı böyle ifade etmiş olabilirdi... ama içlerinden bir ses Cas'a durumun böyle olmadığını söylüyordu. Fırtınalar Tanrıçası'nın sorduğu sorunun aynısıydı bu. Ve şimdi bile, o tanrıçanın kutsamasını ve onunla birlikte gelen daha büyük kontrolü kazandıktan sonra, Cas hala bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Kraliçe beklentiyle bakmaya devam etti.

"Ben... ben emin değilim," diye cevap verdi Cas dürüstçe. "Birden fazla büyü türüne sahip olduğumu biliyorum, ki bu normal değil."

"Hayır. Değil."

Cas daha iyi bir açıklama bulmaya çalıştı-

Sonra arkalarındaki kapıların gıcırdayarak açılması ve ardından muhafızların kapılara yönelmesiyle silahların ve zırhların takırdaması ve şingirdamasıyla bölündüler.

Cas da döndü, vücudu hâlâ gergindi ve en kötüsünü bekliyordu. Bu noktada gördüğü hiçbir şey onu şaşırtmazdı. Bir canavar, bir tanrı, onu sürüklemeye hazır daha fazla asker...

Ama gördüğü şey bir çocuktü.

Üç yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk hızlı ve gergin adımlarla odaya girdi, kendisine bakan insanları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Cas'ı ve taht odasındaki diğer yabancıları görünce büzüldü ve sonra saklanmak için sütunlardan birinin arkasına geçti. Bakışları kapılara doğru kaydı ve Cas onun birinden kaçtığı izlenimine kapıldı.

"Oğlum Enzo," dedi kraliçe. Aksanı hâlâ ağırdı, anlaşılması biraz zordu, ama sesindeki sıcaklık bunu aşıyordu.

aralarındaki dil bariyeri. Bu sıcaklık havadaki gerginliğin bir kısmını eritti. Utangaç çocuğu öne doğru çağırdı. Çocuk sütunun arkasından sürünerek çıktı ve annesinin elbisesinin kıvrımlarına saklandı. Cas kimden kaçtığını sormaya başlamıştı ki bir çığlık ona cevap verdi. Muhafızlar kararsızca yer değiştirdi, kızıl saçlı kadın güldü ve bir Kraliçenin ağzının köşesi biraz yukarı kalktı.

"Bu da benim kızım Lyra olmalı," dedi kraliçe.

Cıyaklamayı hızla koşan ayakların sesi takip etti ve ardından ikinci bir çocuğun küçük bulanıklığı taht odasına koştu, koyu renkli bukleler arkasından sıçradı. Minik yumruğunda küçük tahta bir kılıç vardı.

Kardeşi annesinin tahtının arkasına saklanmak için çabaladı.

Kız sadece daha hızlı koştu ve tahtların üzerinde durduğu platforma ulaştığında hala durmadı; uçan bir sıçrayışla tahtların yanındaki sandalyelerden birine indi. Geri tepme onu havada savurdu ve kılıcını başının üzerinde tutarak aşağı doğru bir salınım ile düşmeye hazırlandı-

Ancak kız, sinmiş kardeşiyle çarpışmadan önce Ejderha Kraliçesi sakince elini uzatıp işaret etti ve kız... durdu.

Vücudu havada asılı duruyor, koyu renk saçları başının etrafında sallanıyordu.

Kraliçe sanki bunu daha önce birçok kez yapmış gibi görünüyordu.

Kızı, kraliçenin büyüünün etkisiyle havada asılı kalırken kıkırdadı - sanki bu, çocuğun nihayetinde umduğu sonuçmuş gibi.

Bir an sonra kral odaya girdi, onlara doğru yürüdü ve havada süzülen kızla aynı derecede ilgisiz görünüyordu. Kızını havadan aldı ve elinden kılıcı almadan önce onu tahtlardan birine oturttu. Önünde diz çöktü ve Sundol dilinde bir soru sordu - kılıcı nereden aldığına bakılırsa, Cas çocuğun cevap olarak dişlerini göstererek sırttığını, yeşil gözlerinin parlaması suçluyu işaret ettiğini ve mutlu bir şekilde ilan ettiğini tahmin ediyordu: "Oda Sade!"

Oda, Sundolya dilinde teyze anlamına geliyordu ve kraliçenin solundaki kızıl saçlı kadın -görünüşe bakılırsa Sade Teyze- içini çekti. "Onu sadece odasındaki alıştırma kuklasına karşı kullanması gerekiyordu," diye homurdandı. O hâlâ

muhtemelen Cas'ın ve sarayın kafası karışık diğer konuklarının yararına Kethran dilinde konuştu.

Bir an sonra bu karmaşanın ortasına bir başka kadın fırladı, zümrüt rengi etekleri arkasında dalgalanıyordu. Orada bulunan herkesten daha yaşlı görünüyordu. Zarif ama yıpranmış ve belki de bu çocukların büyükannesi olacak kadar yaşlı olmasına rağmen çok daha genç birinin hızıyla hareket ediyordu. İki çocuğa sert bir bakış fırlattı ve Lyra'nın kıkırdamayı bırakıp en azından üzgün görünmeye *çalışması* için tek gereken buydu.

"*Ama-pas*, Isoni," dedi kral kıkırdarak.

Cas bu Sundolian deyimini onun da tanıdığını düşündü. Barış mı? Endişelenme mi? Bu çizgide bir şey.

Bu her ne anlama geliyorsa, Isoni adındaki kadın homurdandı. Ellerini uzattı. İki çocuk da itaatkâr bir şekilde ona doğru yürüdü. Lyra babasının yanından geçerken kılıcına uzanmaya çalıştı ama kral kılıcı havada ve ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu.

Isoni Sundolian dilinde bir şeyler söyleyince Lyra'dan yüksek sesli bir itiraz geldi ve çocuğun yürüyüşü taht odasının zemininde yavaş ve dramatik bir emeklemeye dönüştü. Isoni bunun üzerine gözlerini devirdi ama elini uzatmaya devam etti ve kız sonunda elini tuttu. Kardeşi de diğerini tuttu. Çocuklar güvenli bir şekilde zapt edildikten sonra Isoni nihayet dikkatini önünde duran ziyaretçilere çevirdi.

Ve Cas, bu kadının gözleri Elander'e takıldığında nasıl gerildiğini ya da sanki sezdiği tehlikeden onları koruma ihtiyacı hissetmiş gibi vücudunu çocukların önünde incelikle nasıl eğdiğini gözden kaçırmadı. Cas, Isoni'nin ayaklarının dibinde somurtan, kıpır kıpır çocuğu daha iyi korumaya çalışan elinin hareketini izledi ve kadının koyu teninde ilahi bir işaret gördüğünü sandı; tanıdık bir kafatası ve gölgeler sembolü.

Kemik-tür.

Elander'e baktığında ne hissetti? Sihri aldığını tanrının tam yanında durduğunu fark etmiş miydi? Yoksa Elander'in güçleri, onun işaretini taşıyan bu kadına bile gerçek kimliğini ele veremeyecek kadar seyrelmiş miydi? Cas tüm bunları çok merak ediyordu ama şu anda bu konuyu açmaya cesaret edemiyordu.

Isoni sonunda bakışlarını Elander'den çekti ve onun yerine kralın bakışlarıyla buluştu. Aralarında söze dökülmeyen bir anlaşma varmış gibi görünüyordu ve kral izin isteyerek kadına ve çocuklara kapıya kadar eşlik etti. Kral

bir süre o kapıda kaldı, ölüm işaretli kadınla derin bir sohbete dalmıştı. Cas göz ucuyla onları izledi, ta ki biri boğazını temizleyene kadar ve sonra hemen yanındaki konuşma devam etti.

"İkizler mi?" Nessa gülümseyerek sordu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı kraliçe. "Lyra bir yaş daha büyük."

Sade, sesinde belirgin bir şefkat notasıyla, "Yine de birbirlerine benziyorlar," dedi. Daha önce takındığı kaş çatma tavrı görünüşe göre kalıcı değildi; kuru bir eğlence ifadesi onun yerini almıştı.

"Ama idare ediyoruz," dedi kraliçe.

Kral onlara dönerken sırtarak, "Zar zor," diye ekledi. "Ve bunun için çok özür dilerim. Bu sarayda hiç profesyonelce davranmıyoruz, değil mi?"

Cas buna pek aldırmadı ve bunu ona da söyledi; kadının bileğindeki Ölüm işaretini görür görmez gerginliğin bir kısmı kaslarına geri dönmüş olsa da, bu gerginliğe hoş bir ara olmuştu.

Laurent, "Ama tartıştığımız konuya geri dönelim," diye söze girdi.

"Evet, elbette." Kraliçe bir süre daha kapalı kapıyı izledi, sanki çocuklarının tekrar bir performans için kapıdan içeri dalmalarını bekliyordu. Sonra altın rengi gözleri bir kez daha Cas'ın üzerine dikildi. "Söylemeye başladığım gibi, enerjiniz inanılmaz derecede... *tuhaf*. Ama seni çevreleyen en acil mesele bu değil, değil mi?"

Kral bu konuları açmak ister gibi görünüyordu ama Cas'ın arkasında duran insanlar dikkatini dağıtmıştı. Bakışları sırayla hepsinin üzerinde gezinirken, sanki hepsini ilk kez fark etmiş gibi yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. "Bir sürü arkadaş getirmişsin, değil mi?"

"Davetin kimin için olduğunu belirtmemişsin," dedi Cas biraz sert bir sesle. "Senin kendi mahkemen var, benim de kendi mahkemem."

Benimkilerden bazıları şu anda benimle konuşmuyor olsa bile.

"Elbette hoş geldiler," dedi kral. "Akşam yemeği hazırlanıyor. Ama Leydi Valori-"

Cas gerçek adını duyunca neredeyse irkilecekti ama bir şekilde kendini toparlayıp kıpırdamadan durmayı başardı.

"-Eşim ve ben öncelikle sizinle birkaç konu hakkında özel olarak konuşmak istiyoruz."

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-THREE

EJDERHA KRALIÇE, CAS'I BINAYA BAĞLI DAHA KÜÇÜK BİR ALANA GÖTÜRDÜ. Taht odası. Bu alanın hemen içinde durdu ve hâlâ tahtların yanında oyalanan kocasına doğru bir bakış attı.

Sade, Cas'ın *maiyetinin* geri kalanını uzaklaştırmıştı ama Elander, kralla kısa ve özel bir konuşma yapmak için ısrar ettikten sonra geride kaldı.

Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Mavi gözlü adam..." diye söze başladı kraliçe, o konuşmaya doğru başını sallayarak. "Bir zamanlar kral-imparatorun ordusunda yüzbaşydı, değil mi? Onu ve garip enerjisini daha önce bir kez ziyaret ettiğimi hatırlıyorum, ancak o vesileyle konuşma şansımız olmamıştı."

"O bir kaptandı," diye vurguladı Cas. "Artık Varen'e hizmet etmiyor."

Kraliçe bunu düşündü ve sonra Cas kadar kendi kendine de, "Kime hizmet ediyor acaba?" diye sordu.

Cas buna verilecek en güvenli yanıttan emin değildi -ya da güvenli bir yanıt olup olmadığından- o yüzden yanıt vermedi.

"Gerçekten de ilginç bir mahkemeniz var, değil mi?"

Cas sertçe yutkundu. Kraliçe öyle ifade etmiş olsa da bu bir soru gibi görünmüyordu ama yine de cevap vermesi gerekiyormuş gibi hissetti - sanki bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi, bu güçlü kadınla arasına sessizliğin girmesini engelleyecek herhangi bir şey.

Ama o sesini çıkaramadan kral onlara yetişti ve onu daha küçük bir odaya soktu, kapıyı kapattı ve oturmasını işaret etti.

Hepsi de odanın ortasında duran bir masanın etrafına dizilmiş sayısız sandalye vardı. Masanın altındaki bölmelerde, Cas'ın bir harita olduğunu anlayabileceği kadar açılmış, rulo haline getirilmiş birçok parşömen parçası vardı.

Odayı çevreleyen rafların üzerinde birkaç tanrı heykeli vardı. Cas bunlardan birini başındaki spiral boynuzlardan tanıdı; Esura, Bıçak türü için en kutsal ilahi varlıktı ve cesareti temsil eden daha küçük bir ruhtu. Cas bir keresinde onun büyüyle kutsanmış olanların savaş alanında eşsiz bir görüşe, düşmanlarını okuma ve savaş zamanlarında zafere giden yolu çizme konusunda doğaüstü bir yeteneğe sahip olduklarını okumuştı.

Savaş.

Burası bir savaş odasıydı.

Cas sandalyelerden birine yerleşirken durumun ciddiyetinin üzerine çöktüğünü hissetti. Kral ve kraliçe onun karşısına oturdular ve kral konuşmadan önce hiç vakit kaybetmedi: "Bugün erken saatlerde, gelişinizle ilgili söylentilerden bahsetmiştim," dedi. "Ve bunlardan biri -belki de en endişe verici olanı- sizi buraya bizim *davet ettiğimiz*. Sundolia Yüksek Mahkemesi'nin Melech'in gerçek kraliçesine sığınma teklif ettiği."

Cas'ın kalbi birkaç kez çarptı.

"Ve Kral-İmparator Varen'e karşı ihanetle suçlandığınızı düşünürsek," diye ekledi kraliçe ciddi bir sesle, "sizi barındırmamız teknik olarak bir savaş eylemidir. Daha üç gün önce, bir bölük Kethran askeri Nyres Körfezi'nde gemilerimizden oluşan bir filoya saldırmak için tam da bu tekniği kullandı."

"Özür dilerim." Cas kıpırdamadan durdu, parmakları koltuk minderini sıkıca kavradı. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

"Belki de değil." Kral sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama kraliyet soyundan gelen biri olarak, yaptığınız her şeyin -kasıtlı olmayan şeylerin bile- geniş kapsamlı sonuçları olduğunu anlamalısınız."

Asla istemediğim kraliyet kanı. Cas bu acı düşüncüyü kendine sakladı.

Bunun bir yararı olmazdı; istese de istemese de o kana sahipti.

Bu yüzden şikayet etmek yerine derin bir nefes aldı ve "Madem böyle şeylerle suçlanacaksın, bari beni gerçekten barındır ve bana yardım et, değil mi?" dedi.

Kral bu küstah ifade karşısında kahkahalarını tutamıyor gibiydi. Kraliçe daha az eğlenmiş görünüyordu. "Peki bizden ne gibi bir yardım istiyorsunuz?"

talep etti. "Amacınız tam olarak nedir?"

Cas'ın düşünceleri karmakarışıkta ama bu olası konuşmayı o karmaşadan doğru satırları çıkaracak kadar prova etmişti: "Kardeşim gücüyle giderek deliriyor ve bu gücü.... işaretlileri yok ederek ve imparatorluğumuzun her yerine korku yayarak inşa etmeye kararlı. Her şeyden önce durdurulmalı."

"Yani onu durduracaksın." "Evet."

"Sonra ne olacak?"

Ve sonra işler kesinlikle daha da bulanıklaşıyor, diye düşündü Cas. Ama karşısındaki ikilinin aradığı cevabın bu olmadığı açıktı, o yüzden bunu yüksek sesle söylemedi.

"Tanıştığımızda kimliğin hakkında yalan söyledin," dedi kral. "Koşullar göz önüne alındığında anlaşılabilir ve akıllıca ama şu anda gerçek kimliğini benimsemeye de pek hevesli görünmüyorsun."

Gerçek adının onu nasıl ürküttüğünü fark etmiş miydi?

Sessizlikteki belirsizliği okuyabilir miydi?

Çölde Nephele'yle yüzleştğinde kendini cesurca gerçek bir kraliçe ilan etmişti ama o sırada öfkeyle doluydu ve Nessa'yı korumak için yanıp tutuşuyordu.

Nedense böyle sessiz anlarda kendini bir kraliçe olarak düşünmek daha zordu.

Ve o anda bir yalanı inandırıcı kılabilceğini düşünmüyordu, bu yüzden sessizce, "Neden çöküşün eşiğinde olan bir imparatorluğun yönetimini benimsemeye hevesli olayım ki?" dedi.

Ve intikamcı bir tanrı tarafından hedef alınan biri, daha az değil. Bu son düşünceyi de kendine sakladı. Kendini bunalmaktan korumasının tek yolu buydu; zihninde bir sorunlar listesi yapıyordu ve her şey sırayla ele alınmalıydı. *Önce Varen'le ilgilenmeli ve imparatorluğu güçlendirmeliydi. Sonra da imparatorluk, onu yok etmek isteyen tanrıya karşı bir arada durabilirdi.*

"Neden olmasın," dedi kraliçe. "Biz de aynı şeyi merak ettik."

Kral, "Bu da bizi meselenin özüne getiriyor," dedi. "O da şu: Varen'ı, yerine geçecek bir plan yapmadan öldüremezsiniz. Solasen sarayını yeterince iyi tanıyorum; aralarında tahtta Varen'den daha tehlikeli olabilecek birkaç kişi var."

"Kethra'da onun yerine geçebilecek başka liderler de var," diye ısrar etti Cas. "Ya da en azından yerine daha uygun birini getirmek için çalışabilecek

yer."

Kral kaşlarını çatarak, "Kethran'ın hangi liderlere sahip olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Cas oturduğu yerde kıpırdandı, birdenbire bu çeşitli liderler hakkında aslında ne kadar az şey bildiğini fark etti; imparatorluğun daha varlıklı asilzade ve kadınlarından ara sıra iş alabilecek kadar bilgi sahibi olmak dışında yakın zamana kadar siyasetle hiç ilgisi olmamıştı.

"Bir zamanlar Alnor Krallığı olan yerin kral ve kraliçesi yıllardır kayıp," diye devam etti Kale Kralı. "Ve son duyduğuma göre, eski Ethswen Krallığı'nın kraliçeleri de Moreth ve Mistwilde elfleriyle kendi iç çatışmalarına gömülmüşler."

"Sadira'nın genç kraliçesi senin kuzenin, değil mi?"

"Evet. Ve Soryn'e zaman verilirse yeterince iyi bir lider olacaktır. Ama daha on altısını bile doldurmadı, yeni yetim kaldı ve Sadira'nın kendisi de bir süredir olduğu gibi darmadağınık durumda."

"Ve Melech Krallığı ne olursa olsun dümensiz kalamaz," diye ekledi kraliçe. "Birinin onu yönlendirmesi gerekecek."

"Onu yönlendirmek istemiyorum."

Oda sessizleşti ve hareketsizleşti.

Cas neredeyse bu sözleri yutmayı dileyecekti; her ne kadar gerçek olsalar da bunları yüksek sesle söylemek istememişti. Son günlerde bu gerçeği o kadar derine gömmüştü ki, ilerlemeye devam ederken ona takılıp düşmekten kaçınmak için...

Ama şimdi, aşılamayacak kadar yüksek bir duvar gibi aralarına yerleşmişti.

"O halde size yardım edebileceğimizi sanmıyorum," dedi kraliçe sessizce.

"Kardeşimi durdurmaya yardım etmek istiyorum. Bu yeterli değil mi? Gerisini ben istemedim, sadece-"

"Ve Kethran İmparatorluğu ile olası bir savaşın içine çekilmeyi biz istemedik," dedi kral. "Ama yine de buradayız."

Yine o korkunç sessizlik.

Cas altındaki sandalyeyi kavradı, parmaklarının kıpırdamamasını, vurmamasını, hissetmeye başladığı paniğe ihanet etmemesini istedi. O paniğe burada teslim olamazdı. *Veremezdi.*

Kapı çalındı. Ne kral ne de kraliçe birkaç dakika boyunca aldırış etmedi, bakışları hâlâ Cas'ın üzerindeydi; ta ki ses duymazdan gelinemeyecek kadar yüksek ve ısrarlı olana kadar.

Kral ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Diğer taraftaki hizmetçiyle kısa bir konuşma yaptıktan sonra karısının yanına döndü. Onunla Sundolian dilinde kısaca konuştu, alnından öptü ve sonra odadan çıktı ama çıkmadan önce gözleri son bir kez Cas'ınkilerle buluştu. "Düşünmen gereken kararlar var," dedi. "Belki bu konuşmayı yemekten sonra tekrar yapabiliriz."

O ayrılırken kraliçe de ayağa kalktı. "Benimle yürür müsün?" Cas nasıl güvenle reddedebileceğini bilemiyordu.

Böylece birlikte taht odasına geri döndüler ve sonra da titreyen meşaleler ve görkemli sanat sergileriyle kaplı koridorlardan geçtiler. Ölmüş kral ve kraliçelerin tipik portrelerinin olmadığını fark etti; çoğunlukla imparatorluğun her köşesinden simgesel yapıların resimleri ve ara sıra çeşitli tanrı ve tanrıçaların yer aldığı goblen, büst ya da vazolar vardı.

Taht odasındaki yoğun muhafız varlığı sarayın geri kalanına da yayılmıştı. Cas şehirde gördükleri sayısız askeri de düşündü; bu şehre yönelik tehdit gerçekten bu kadar büyük müydü?

Ve huzursuzluğun ne kadarı doğrudan onun hakkındaki söylentilerle ilgiliydi?

-Melech'in sürgündeki isteksiz kraliçesi buraya mı sığınıyor?

"Ekselansları?" Cas birkaç dakika yürüdükten sonra cesaretini topladı.

"Bana Alaya diyebilirsin."

"...Um, nereye gidiyoruz?" "Belirli bir yere değil."

Cas, sessizce ilerlerken kraliçenin kendisini incelemeye çalıştığını hissetti. Bu pek de umursadığı bir his değildi, bu yüzden konuşmayı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Kethranıceyi ilk başta düşündüğümünden çok daha akıcı konuşuyorsun," dedi.

"Teke tek olduğunda daha iyi olur." Alaya arkalarında bıraktıkları taht odasına doğru baktı. "Kalabalıklar, muhafızlar ve taht odasının şatafatı falan... beni ürkütüyor. Leydi Sade ise benden daha akıcı ve konuşmayı daha çok seviyor. Bu yüzden sık sık onun benim adıma konuşmasına izin veriyorum."

"İkiniz yakın görünüyorsunuz."

"Biz aynı köyde büyüdük, lüksten uzakta ve..." Sanki uygun Kethran kelimesini arıyormuş gibi durakladı. "...Bu sarayın *ziynetleri*. İyi ya da kötü."

Tuzağa düştüm.

Bu tam da Cas'ın daha önce, kral ona gerçek adıyla seslendiğinde aklına gelen kelimeydi.

Kraliçeyi takip ederek bir tarafı pencerelerle kaplı, diğer tarafında ise birkaç uzun masanın bulunduğu bir odaya girdi. Bu masalar çiçek demetleri, yiyecek sepetleri ve her şekil ve boyutta paketlenmiş hediyelerle doluydu. İki muhafız devasa yığını gözden geçiriyordu. Belki de tehdit oluşturabilecek herhangi bir şey olup olmadığını araştırıyorlardı. Kraliçe yaklaştığında eğildiler ve sonra işlerini daha fazla hediyein toplandığı yan odaya kaydırıldılar.

"Bütün bunlar ne için?"

"Yıldönümü hediyeleri. Önümüzdeki hafta Emrys -kral- ve ben evleneli beş yıl olacak." Kraliçe gümüş kâğıda sarılı küçük bir kutuyu kaldırdı ve altın sarısı gözlerinde mesafeli bir bakışla kutuya iliştilmiş karmaşık fiyongu inceledi. "Şehirdeki ve şehir dışındaki insanlardan bu tür şeyler gelmeye devam ediyor."

"Görünüşe göre tebaanız size tapıyor."

Kraliçe usulca güldü. "Bazıları."

"Bazıları mı?"

"Ben... nasıl desem... çoğunun beklediği gibi bir kraliçe değilim. Yılan klanı tarihsel olarak bu imparatorlukta pek itibar görmez." Elini kaldırdı ve Cas sarmal bir ejderhanın derisinde belirmesini izledi, tıpkı bir ateşin korlarının canlanması gibi. Daha önce hiç böyle bir ilahi işaret görmemişti; bir an görünmez, bir an sonra alevler kadar parlak. "Büyümüzden uzun zamandır korkuluyor," dedi kraliçe. "Ve eski yüce kral aslında hepimizi ortadan kaldırmaya çalıştı... Çok uzun, acı verici bir hikâye, Bu."

"Bu hikayenin bazı kısımlarını biliyorum. Benim geldiğim yerde bile insanlar senden bahsediyor, biliyorsun."

"Biliyorum." Kraliçe gözlerini elindeki küçük kutuya dikti, sanki bir yanı bunun gerçek olmadığını hissediyordu - belki de hikâyesinin *hiçbiri* gerçek değildi. "Yaptıklarımın ve yapabileceklerimin tarih boyunca ve imparatorluklar boyunca yankılanabileceğini düşünmek garip. Öyle değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Cas. "Ve tam da bu nedenle herhangi bir tacı kucaklamak istediğimden emin değilim."

Kraliçe başını salladı ve aralarında bir anlayış belirdi. Hatta bir akrabalık kıvılcımı. Cas'a baktı ve, "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Cas bir an düşündü. "Daha önce bana baktığında ne gördüğünü söyle bana. Güvenmediğin enerji... neye benziyordu?"

Hediyeyi yığının üzerine geri koydu ve tüm dikkatini Cas'a verdi. Birkaç dakika boyunca onu inceledi ve sonra, "Etrafını saran pek çok farklı renk iplığı var. Bazılarını tanıyorum, çünkü onları daha önce görmüştüm -Güneş, Ay, Yıldız, Fırtına ve Gökyüzü türlerinin enerjisi. Ama tanımadığım altıncı bir iplik var."

"Güvenmediğin kişi bu mu?"

Alaya başını salladı. "Ama aynı zamanda dediğiniz gibi çoklu *büyüler*. Bunun *doğal olmayan* güçler olmadan gerçekleştiğini hiç görmemiştim."

Cas kraliçenin eline baktı. Yılan Tanrıça'nın sembolü bir kez daha kaybolmuştu. "Senin büyüün de diğerlerinden farklı, değil mi? Ya da ben öyle duydum."

"Evet."

"Ama farklı değil... benimki gibi?"

Kraliçe kaşlarını çattı. "Etrafınızı saran şey daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

Cevap arayışında bir başka çıkmaz sokak.

Cas hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak yüzünü başka tarafa çevirdi. Kraliçe yine de gördü. "Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun."

"Ortak bir noktamız olabilir diye düşünmüştüm, hepsi bu." "Ortak mı?"

"Tüm bu sihir içimde uyanmaya başladığından beri, sanırım sadece kendim gibi birini arıyordum... yani *kendim* gibi. Kardeşim ya da imparatorluğumdaki diğerleri gibi büyüünün kendisinden korkmuyorum. Sadece anlayabileceğim *normal* bir büyü olmasını istiyorum." Cas tereddüt etti. Bu sarayın içindeyken sözlerine daha dikkat etmeyi planlamıştı ama bu kadınla ilgili bir şey konuşmaya devam etmesine neden oldu. "Ben... Ben Cobos Çölü'ndeki Yıldırım Tepeleri'ne gittim. Fırtınalar Tanrıçası'nın kendisiyle konuştum ve onun kutsamasını aldım." Fırtına-türünün işaretini kaldırdı.

Kraliçenin gözleri biraz büyüdü. "O tanrıça bir ölümlüyü kabul etmeyeli onlarca yıl oldu."

"Evet. Ama taşıdığım Fırtına büyüünün çözülmesine yardım etmiş olsa da, bana bu büyüünün nereden *geldiğini* veya neden bende olduğunu söyleyemedi ve normal olduğumu da düşünmedi."

"Ve bir yere uyum sağlamayı mı tercih edersiniz? Sıradan olmayı mı?" Cas bunu inkâr edemezdi.

Kraliçe yine başını salladı, daha önce olduğu gibi düşünceli ve anlayışlı bir şekilde.

Hediyeleri geride bırakıp saray salonlarının derinliklerine doğru ilerlediler ve birkaç dakika sonra kraliçe şöyle dedi: "Sanırım bir zamanlar ben de bunu istemiştim."

"Ama fikrinizi değiştirdiniz?" "Evet."

"Neden?"

Yürümeyi bıraktı. Bakışları, içinde durdukları salonun sonuna, kendisinin ve kralın, her biri çocuklarından birini kucağına almış bir portresine doğru kaydı. Sonra tekrar Cas'a baktı ve kaşlarını kaldırarak şöyle dedi: "Çünkü sıradan kızlar kraliçe olamaz."

Cas'ın omurgasından aşağı bir karıncalanma hissi yayıldı ve kendisini ele geçiren bu duygunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremedi.

"Bir noktada, kim olacağına kendin karar vermek zorunda kalacaksın," dedi Sundolian kraliçesi. "Şimdi izin vererseniz, çocuklarımla aşçıları rahatsız etmediğinden ya da hazırlanmakta olan akşam yemeğini bozmadığından emin olmam gerekiyor. Bu koridordan devam ederseniz ana ziyafet salonuna giden yolu bulabilirsiniz." Ayrılmadan önce kibarca başını salladı ve sağ taraftaki daha karanlık, daha dar bir koridorda kayboldu.

Cas o ziyafet salonuna gitti ama sadece yardımsever bir hizmetkârdan bir bardak su alacak kadar uzun süre kaldı. Sonra huzursuzluğu onu sonsuz sayıda merdiven ve odadan oluşuyormuş gibi görünen bu sarayı daha fazla keşfetmek için geri götürdü.

Kısa bir süre sonra kraliçeyle tekrar karşılaştı; amaçsızca dolaşırken bir iç avluya bakan bir koridora rastladı. Kraliçe çocuklarını bulmuştu ve üçlü bu avluda geziniyorlardı. Daha doğrusu kraliçe geziniyordu; çocuklar yarışıyor, taklalar atıyor, birbirlerini yoldan düşürüyor ve buna gülüyorlardı.

"Mutlu görünüyorlar, değil mi?" diye aniden bir ses geldi ve Cas başını kaldırdığında Nessa'nın ona doğru yürüdüğünü gördü, elinde kendi içkisi vardı.

"Evet, öyle." Cas hüzünle gülümsedi. Bakmak istemiyordu ama gözleri tekrar tekrar altındaki çocuklara takıldı. Acaba Varen'le de böyle gülmüş müydü diye düşünmeden edemedi.

Muhtemelen hayır.

"Kendi kardeşini mi düşünüyorsun?" Nessa tahmin etti.

Cas omuz silkti ama Nessa onu bunun şu anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordu

Evet.

"Ben de ailemi düşünüyordum," dedi Nessa. Parmaklıkların üzerinden eğildi, devam etmeden önce bir an için yüzünde küçük bir gülümsemeyle çocukları izledi: "İstediğim için değil, biliyor musun? Ama bir yanımda hep *beklenti* içinde olduğu için. Ailemin hala dışarıda bir yerlerde olduğunu bilen bir yanımda. Ve en azından bildiğim kadarıyla bu imparatorlukta." Aşağıdaki manzaradan uzaklaştı ve bakışları uzakta, bir balkona açılıyormuş gibi görünen camlı bir kapıya yöneldi.

"Temiz hava?" Cas önerdi.

Nessa kabul etti. Balkona çıktıklarında kendilerini sisle kaplı bir ormana bakarken buldular. Yağmur durmuştu ve ay ışığının parıltıları ara sıra hızla hareket eden bulutlardan geriye kalanları yarıyordu. Şehrin kenarı ancak uzaktan görülebiliyordu, fenerlerle çevrili sokakları puslu gecede ürkütücü bir şekilde parlıyordu.

Birkaç dakika boyunca ormanın sesini dinleyerek sessizce durdular ve sonra Nessa az önceki konuşmalarına geri döndü: "Ailem beni kardeşinin ve benzerlerinin seni reddettiği kadar şiddetle reddetmedi, biliyorum, ama ben... bilmiyorum. Sanırım kaçtıkları yere yerleştikten sonra bir noktada beni çağıracaklarını düşünmüştüm." Omuz silkti ve bardağından bir yudum aldı. "Sanki benden kurtuldukları için mutluydular."

"Özür dilerim," dedi Cas. Son zamanlarda bunu hiç düşünmemişti ama Nessa'nın ailesinin yıllar önce bu güney imparatorluğuna kaçtığını biliyordu. "Onları daha önce sormam gerekirdi; ayrıldığınızdan beri onlarla konuşmadığımı fark etmemiştim."

Nessa umursamaz bir el salladı. "Odaklanmamız gereken başka şeyler yok değil ya. Bu arada kral ve kraliçe arkadaşlarınızın önünde söyleyemeyecekleri neyi söylemek zorunda kaldılar?"

Cas nereden başlayacağına karar vermeye çalışarak yavaş bir nefes aldı. Sonunda dönüp dolaşıp aynı noktaya, *her şeyin* başlayıp bitiyor gibi görüldüğü noktaya geldi: "Bana kraliyet soyundan geldiğimi hatırlatmak istediler."

Nessa homurdandı. "Sanki bu noktada unutabilirmişsin gibi."

"Evet, ama aynı zamanda *kraliçe* unvanını kabul etmemi de istiyorlar." Cas gözlerini kısarak uzaktaki şehirdeki bir eve baktı, bacasından çıkan dumanı sisten ayırmaya çalıştı. "Az önce kardeşimi düşünmemin bir başka nedeni de buydu. Çünkü ben bu kardeş rekabetine katılmadım. Ve Varen..." Başını sallayarak sözünü kesti ve söylemek istediği şeyi ifade edecek kelimeleri bulması uzun bir an daha aldı. "Tüm bu yıllar boyunca hiç kan bağım olup olmadığını merak ettim ve şimdi... *bu*. Sanırım hepsinin öldüğüne inanmaya geri dönmeyi tercih ederim."

Nessa'nın bakışları sempati ile parıldadı.

"Bunun söylenmesi gereken korkunç bir şey olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Nessa. "Sadece düşünüyordum da... hâlâ hayatta olan insanların yasını tutmanın *tuhaf* olduğunu. Ölülerin yasını tutmaktan farklı ama yine de acıtıyor."

"Yine de canımı acıtmaması *gerektiğini* hissediyorum. Birkaç hafta öncesine kadar onun kardeşim olduğunu bile bilmiyordum. Onunla savaşmak zorunda kalmam kimin umurunda? Sıradan bir görev olmalı, değil mi? Her zamanki görevlerimizden daha büyük, elbette, ama..."

Nessa ikna olmamıştı. "Olabilecek şeyler için de yas tutabilirsiniz."

Cas içini çekti. "Belki."

Nessa gülümseyip başını sallayana kadar bir kez daha sessizliğe gömüldüler. "Tanrım, *bu* çok iç karartıcı bir konuşmaydı. Bunun yerine genel bir yas partisi vermeliyiz, değil mi?"

Cas bu gülümsemeyi yansıttı. "Parti vermek için bahane aradığınızdan şüpheleniyorum."

"Kötü bir fikir değil, değil mi?" Elindeki kadehi kaldırdı ve Cas çilek ve alkol kokusunu aldı. "Özellikle de söz konusu parti bu şaraptan daha fazlasını içeriyorsa."

Bir gülümseme daha paylaştılar ve sonra birbirlerine sessizce eşlik etmeye, hafif esintide sallanan karanlık ağaçları izlemeye geri döndüler.

Birkaç dakika sonra, çok altlarındaki çimenlikte iki tanıdık figür yanlarından geçti -lander ve Laurent birlikte yürüyorlardı, yüz ifadeleri ciddiydi, ikisi de yanlarından geçtikleri askerlerden ve yukarıdan izleyen iki kadından habersiz görünüyorlardı.

"*Bunun* gergin bir konuşma *olduğunu* tahmin ediyorum," diye yorum yaptı Nessa. Cas kaşlarını çatarak, "Evet," diye onayladı.

"Ama en azından Laurent," dedi Nessa, "Zev değil."

"Yani muhtemelen gerçek bir kavgaya yol amayacak," diye düşündü Cas. "Ve hiçbir Şey ateşe verilmeyecek."

"Tanrıya Őükür."

"Laurent daha çok sessiz, uyurken boğazını kesen bir tip." Cas i çekti.

Nessa güldü. "Özür dilerim. Şaka yapıyordum elbette. Laurent'ın böyle bir Şey planladığını sanmıyorum. En azından henüz."

"ok güven verici."

Nessa sırtıttı. Bir süre daha Laurent'ı izledikten sonra ekledi: "Ama işin doğrusu, senin adına tehdit etmeye ve öldürmeye hazır iki kardeşin var zaten; Varen kimin umurunda? Aile her zaman kan bağı demek değildir ve kan bağı da her zaman aile demek değildir."

Cas fincanını Nessa'nın tuttuğu bardağa doğru kaldırdı. "Bunun Őerefine." Döndü ve sırtını balkonun korkuluklarına yasladı. Elander ve Laurent'a baktıkça ne konuştuklarını daha çok merak ediyordu -Ve duyamadığı o konuşma hakkında daha da endişelendi. "Zev nerede bu arada?" diye sordu.

"O ve Rhea, saray hizmetkârlarından bazılarıyla birlikte o handan eŐyalarımızı almaya gittiler, çünkü burada kalmamız için davet edildik." Nessa kaşlarını çattı. "Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekirdi. Akşam yemeği servis edilmek üzereyken geç kalmak onun yapacağı bir Şey değil..."

Cas'ın yüzünde de bir başka kaş çatma ifadesi belirdi, ama o bunu bastırıp yerine güven verici bir gülümseme yerleştirdi. "Eminim yakında döneceklerdir."

Ama daha o sözleri söylerken bile içinde endişeli bir kıpırtı başlamıştı. Dakikalar geçtikçe giderek güçlendi ve etraflarındaki sakinleştirici sesler - yumuşak esinti, uzaktaki konuŐmaların mırıltısı, orman böceklerinin cıvıltısı-giderek artan yeni, daha yüksek sesler arasında boğulduka daha da kötüleşti.

Kapılar çarparak açılıp kapandı. İçeride ayaklar koridorları dövüyor, dışarıda ise alarm sesleri ve yardım çığlıkları yükseliyordu.

"Neler oluyor?" Nessa sordu.

Cas sonunda cesaretini toplayıp arkasını dönerek sarayın bahçesine, sonra da bahçenin ötesine baktı; uzaktaki caddelerdeki insanların bulanık Őekillerini ancak seçebiliyordu. Muazzam bir kalabalık, koşuşturan insanlar. "Sanırım Şehirde bir Şeyler oluyor."

"Şehir dışında bir yerdeler..." Nessa nefes aldı. Koşmaya başladı.

Cas hızla onun arkasından geldi.

Koşuşturan diğer insanların yanından geçerek içeri koştular ve sonunda ana giriş holünü bulana kadar dönüp durdular. Hızla ön kapıdan içeri girdiler ve kendilerini bir anda toplanmış asker sürüsüyle çevrelenmiş buldular.

Nessa döndü ve konuşmaya başladı-

Kan dondurucu bir kükreme onun sözünü kesti.

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-FOUR

KÜKREME BİR EJDERHAYA AITTI.

Cas önce gözlerinin ona oyun oynadığını düşündü. Sadece bulutların yer değiştirdiğini, kanatlara ve uzun, karanlık ve kıvrımlı bir gövdeye benzeyen gölgeler oluşturduğunu düşündü.

Ama sonra bir ışık seli geldi -sarayın tepesindeki meşaleler aynı anda tutuşturuldu- ve bu ışık huzmeleri inci renginde olduğu belli olan pullara çarptı.

Bu bir ejderhaydı ve sırtında bir insan vardı.

Cas'ın zihninde bir anı parladı; Ciridan Sarayı'nın avlusundaki Leydi Sade'nin anısı. Bu, o zamanlar üzerinde uçtuğu ejderhanın aynısıydı; aynı kıvrımlı boynuzları ve Sade'nin emriyle dalıp çıkan aynı kıvrak, güçlü gövdesiyle.

Yani en azından bizim tarafımızda.

Çan sesleri havayı doldurdu. Hemen ardından saray arazisinde ilerleyen, araziye çevreleyen duvarlara tırmanan ve koruyucu bir çevre oluştururken birbirlerine bağırarak daha fazla askerin gürültüsü geldi.

Cas yoldan geçen bir askerin kolunu tutmaya başladı, bir açıklama talep etmeyi planlıyordu-

Uzaktaki şehirden bir ses patlaması geldi.

O ve Nessa başlarını o yöne çevirince, akşam gökyüzüne doğru yayılan devasa bir kara duman bulutu gördüler.

Duman yeterince korkunçtu, yanan evlerin anılarını geri getiriyordu -hem Cas'ın kendi evi hem de kazara ateşe verdiği ev- ama sonra duman değişmeye başladı.

Girdap gibi dönüyor, birbirine baskı yapıyor, genişliyor, baskı yapıyor ve sonunda gerçek bir form ortaya çıkana kadar genişliyordu: Kendilerine meydan okuyacak ejderha benzeri başka bir yaratık.

Ama bu daha büyüktü, vücudu yılandan çok dağ gibiydi, kanatları daha genişti. Gözleri iki kızgın kömür gibi yanıyordu. Dumanların çoğu bu canavarın şeklinde katılaştıktan sonra bile, parlayan pullarından hala bulutlar püskürüyordu ve sanki bu duman bulutları ara sıra çöküyor, katılıyor ve canavarı daha da büyütüyordu... ve daha zırhlı hale getiriyordu.

Üstlerindeki ejderha -Cas'ın Sade olduğunu düşündüğü kişinin bindiği ejderha- bir kükreme daha çıkardı. Sarayın etrafında bir kez daha döndü ve sonra uzaktaki canavara doğru ateş etti.

Onun gidişini izlerken ve Elander'ın günler önce ona söylediklerini düşünürken Cas'ın içini soğuk bir ürperti kapladı: *O'nun gönderebileceği benzer canavarlar konusunda hiçbir sıkıntısı yoktu.*

Ne yapmışlar?

Bu şehre ne getirmişlerdi?

Ürpertiği üzerinden attı ve hızla Nessa'ya döndü. "Hâlâ yaralısın," dedi ona, "içeri girip saklanacak güvenli bir yer bulmalısın."

"Yardım etmek istiyorum-"

"O zaman içeri gir!" diye kükredi. Nessa şok olmuş bir halde geri çekildi.

Ama Cas'ın tek düşünebildiği çöldeki o andı. Kumlar aşağı kayıyor, Nessa ve Laurent'ı da kendileriyle birlikte aşağı çekiyordu...

Sesini daha sessiz, daha nazik bir hale getirmek için toplayabildiği tüm soğukkanlılığını kullandı: "İçeri girin ve insanları sakinleştirmek için sihrinizi kullanın. *Bu* şekilde yardım edebilirsiniz."

Nessa'nın gözleri hâlâ iriydi, dudakları hâlâ bir protesto başlangıcıyla ayrılmıştı.

Ama sonra başını salladı.

Tartışma daha fazla uzamadan Cas koşarak uzaklaştı.

Ön kapıdaki asker yığınının arasından ite kaka ilerledi. Diğer tarafa ulaştığında, uzaktan Elander ve Laurent'ı gördü, ikisi de Nessa'yla paylaştıkları aynı dehşet dolu bakışla yükselen canavara bakıyorlardı.

Elander'i kolundan yakaladı. "Bu şey de ne?" diye sordu. "Rook tanrısına mı cevap veriyor?"

Cevap vermedi, bakışları hâlâ canavara sabitlenmişti. "Elander! *Ne. Bu da ne? Bu da ne?*"

"Bir night-vanth." Önce ona, sonra da etraflarındaki tüm askerlere baktı. "Ve hazırladıkları tüm bu kılıçlar ve oklar ona karşı hiçbir işe yaramayacak. Hatta muhtemelen daha da kötüleştirecekler."

O felç edici soğugun yeniden tehdit ettiğini hissetti. "Peki ya büyü?"

"Belki."

"Sihrim mi?"

"Yeterli olur mu bilmiyorum."

"Fırtına Tanrıçası'nın onayını aldım, değil mi?"

"Evet, ama..."

Ancak Cas'ın bu nimeti *test* etmek için pek fırsatı olmamıştı.

Bunu biliyordu. Ama Elander *belki* demişti. Yani burada tutunacak bir şey vardı, en azından bir şans. O canavara ulaşabilirse savaşabilirdi. Gözleri bunu yapmanın hızlı bir yolunu aradı. Ana giriş kapısının dışındaki bir direğe gevşekçe bağlanmış bir grup atın üzerine düştüler.

Laurent onun düşüncelerini aynen okuyarak, "Onları bu telaşlı askerlerden daha iyi kullanabiliriz," dedi.

"Anlaştık."

Bir an sonra eyerlere atlayıp hızlı bir tırısla yola koyuldular.

"Rhea ve Zev şehirde bir yerdeler," dedi Cas, Laurent'ın yanına yaklaşarak.

"Biliyorum."

"Git onları bul."

"Ne hakkında-"

"O şey neredeyse kesinlikle bizim yüzümüzden burada," dedi Cas, parmağını gölgeli canavara doğru uzatarak. "Onu bir şekilde durdurmalıyım."

Laurent hâlâ tereddüt ediyordu.

Ve Cas daha önceki korkusunu düşündü - *ya gittiğim bu yol beni arkadaşlarımdan beni takip edemeyeceği bir yere götürürse?*

Yine oluyordu.

Ama buna izin vermekten başka ne seçeneği vardı ki?

"Elander'in ne dediğini duydun." Sesi çatlamak üzereydi ama yutkundu ve konuşmaya devam etti: "Bu canavarla savaştık büyüye sahip değilsin. Diğerlerini bul. İyi olduklarından emin ol."

Atı endişeyle başını savurdu ve kaçmaya çalıştı. Geri dönüp şöyle diyecek kadar sakinleştirdi: "Dikkatli ol."

Başını salladı. "Diğer tarafta görüşürüz."

Adam gidince Cas nefesini tuttu ve atını Elander'e doğru çekti. "Peki ya sen?" diye sordu. "Benimle misin?"

Soru dudaklarından dökülürken, onunla birlikte korkunç bir düşünce de yükseldi - ne kadar kolay *hayır* diyebilirdi.

Ortadan kaybolabilir, sarayına ve uğraştığı diğer tüm savaşlara geri dönebilirdi.

Birlikte savaşmamaları gerekiyordu. Ve tüm bunların sonunda hala yan yana durmalarının hiçbir yolunu göremiyordu, öyleyse neden şimdi onunla kalmalıydı?

Ama onu Rook tanrısının gönderdiği son canavarın ellerinde ölüme terk etmemişti. Ya da Varen'ın sarayında. Onu Oblivion'da, In- Between'de ya da Stormhaven'da bırakmamıştı.

Ve şimdi onu terk etmedi.

Başını salladı ve birlikte şehre doğru koştular, çılgık atan insan ordularının yanından geçtiler, bir köşeyi dönene kadar dar ve dolambaçlı sokaklardan geçtiler ve sonra işte oradaydı, önlerinde aşılmaz bir karanlık duvarı gibi yükseliyordu.

Gece-hayvanı uzaktan büyük görünüyordu.

Yakından bakıldığında o kadar büyüktü ki, etrafındaki evler onun yanında küçükçük kalıyordu.

Caddenin hemen üzerinde havada asılı kaldı. Kanatlarını her çırpışında daha fazla nesneyi yere indiriyordu. Ağaçlar, çitler, binaların tüm kenarları ve o binalardan kaçmayı başaramamış insanlar... *hiçbir şey* Night-Vanth'ın uyguladığı bu tembel güce bile dayanamadı. Doğru kelime de buydu zaten: *tembel*. Hiçbir şeye aktif olarak saldırmıyordu ve Cas etraflarındaki kaosu sadece bir başlangıç olduğunu ve bu canavar tamamen uyandığında işlerin çok daha kötüye gideceğini korkunç bir şekilde fark etti.

Askerler night-vanth'ın etrafını sarmış, ok atıyor ve ara sıra kılıçlarını savuruyorlardı.

Bu silahlardan biri canavara her isabet ettiğinde, başka, daha küçük bir canavarın şekline dönüşen bir gölge sifonladı.

hemen ortalığı kasıp kavurmaya başladı.

Bu küçük gece-vantlarından düzinelercesi çoktan etrafta dolaşmaya başlamış, yollarına çıkan her şeyi dehşete düşürüyorlardı. Ağızlarını açtıklarında gölge pufları beliriyor ve bu gölgeler etleri ve binaları parçalayan dişlere dönüşüyordu. Bu gölge dişler Cas'ın daha önce tanık olduğu tüm bıçaklardan daha kolay kesip biçiyordu. Sokaklar çok geçmeden kanlar içinde, tökezleyen bedenlerle ve sadece bu dişlerin sıyırıp geçmesi yüzünden parçalanmış, kırılmış tahta, kil ve taş yığınlarına dönüşmüş yapılarla doldu.

Askerler arasında birkaç büyü kullanıcısı vardı ve büyülerinin -çoğunlukla Ateş ve Buz- en azından bir etkisi vardı; daha güçlü patlamalar daha küçük gece vantlarını tek bir atışta düşürebilirdi.

Cas kendi büyüyle onlara yardım etti, daha küçük, hortumlanmış canavarları sarmak ve çok fazla zarar veremedi onları ezmek için elektrik kafesi üstüne kafes yarattı.

Bir vuruş.

Ellerindeki tek şey buydu.

Çünkü ilk vuruş bu canavarları öldürmezse, *daha* büyük olanlarla aynı doğaüstü keskin dişlere sahip *daha fazla* canavara dönüşeceklerdi.

En büyük night-vanth, bıçaklardan ve oklardan rahatsız olduğu belli bir şekilde çılgınca sağa sola yalpalamaya başladı. Sokağın bir tarafından diğerine savruluyor, zaman zaman uçuyor ve evlerin ve insanların arasından alçak, şiddetli bir yol çiziyordu.

Şehri kasıp kavururken şehrin tüm alanlarını yok etti.

Ve korkutucu derecede hızlı hareket ediyordu -yaya olarak yetişemeyeceği kadar hızlı. Bu yüzden Cas at sırtında kalmak zorundaydı, böylece ne zaman düz bir yol açılsa ona yetişebiliyordu. Ama aynı anda hem atın üzerinde dengede durmak hem de büyüünü çağırmak ve nişan almak zordu. Sinir bozucu derecede zordu. Canavar sokaklarda hızla ilerlerken ağzından lanetler dökülüyordu ama o, canavarın peşinden gitmeye devam etti ve ilerlerken sayısız küçük canavarı avladı.

Diğer askerler de onunla birlikte anne night-vanth'ı kovaladı, çoğu büyü ateşliyordu ama birkaçı yaratığa saldırmak için ok, mızrak ya da başka mermiler kullanıyordu.

Sade'nin bindiği ejderha başının üzerinde durmaya devam ediyor, ara sıra dalıp bir şeyler koparıyor ya da gece vantilatörüne doğru saldırıp uzun gövdesini kırbaçlıyordu,

dikenli kuyruğunu canavarın kafasına geçirdi.

Cas, onu şehirden çıkarmaya çalıştıklarını düşündü.

Ve bunda biraz başarılı oluyorlardı. Ancak onu istedikleri yönde hareket ettirebilmelerinin tek yolu ona vurmaktı ve ona vurmak, onun minyatür ama ölümcül versiyonlarından daha fazlasını serbest bırakmaya devam etti.

Bu tehlikeli bir döngüydü ve Cas bunu nasıl sona erdireceğinden emin değildi - ve şehrin dışına çıktıklarında ne yapacaklardı?

Altından geçmekte olduğu bir evin balkonundan atlamadan hemen önce bu parçalanmış gece-vantuslarından birini gördü.

Çenesi açıldı, gölgeler ağzında toplandı-

Cas'ın atı şaha kalktı ve canavara karşı koymak için büyü çağırmak ya da eyerden şiddetli bir şekilde düşmek arasında seçim yapmak zorunda kaldı. Eyerin boynuzunu tutup tutunmayı seçti. Eğildi ve sağ dizginini sertçe çekerek atını gece vantının yolundan çekmeye çalıştı.

Tam zamanında kafasını kaldırıp başka bir atın yoluna çıktığını ve Elander'in bir elini o gece canavarına doğru uzatıp onu havada durdurduğunu gördü.

Büyüsü canavarı sadece sersemletmiş gibi görünüyordu; yere çarptı ama bir kez orada tozlu sokakta kıvranmaya devam etti.

Onu öldürmemişti.

Ve bu Cas'ı her şeyden daha çok korkutuyordu. Büyüsü genellikle korkutucu derecede zahmetsizdi. Ama *onu öldürememişti* ve daha da kötüsü, yüzünü ona döndüğünde gördüğü yaraydı; o gölge dişlerden bir çift sol kolunu ele geçirmişti. Kolunun kolu paramparça olmuş, kanla ıslanmıştı. Tek eliyle atının dizginlerini tutarken, kanayan kolu işe yaramaz bir şekilde yanında sallanıyordu.

"Kaynağı yok etmeliyiz," dedi, durum ve... ve *kan* göz önüne alındığında kulağa neredeyse gülünç gelen bir sakinlikle.

Çok fazla kan var.

"Ama büyülerim nedense o büyük canavar üzerinde pek etkili olmuyor gibi görünüyor," diye devam etti Elander. "Ve bu askerlerin hiçbirisi de onu öldüremeyecek; büyüleri kesinlikle çok zayıf. Çoğu, kopan parçalarını bile zar zor bitirmeyi başarıyor."

Cas bir şekilde zorla başını salladı.

Ne dediğini anladı, her ne kadar duymaktan dehşete düşmüş olsa da-
Bu canavarın işini bitirecek kişi o olacaktı.

Atını o büyük canavarın sesine doğru geri kıvırdı. Bunu yapabilirdi.
Yapamaz mıydı?

Evet, diye düşündü, inatla.

Ama zihni hâlâ duman görüntüleriyle doluydu.

Stormhaven'da elde ettiği büyüünün yeni versiyonunu elbette uygulamıştı ama yeterince değil. Zamanı olmamıştı. Ve bu yüzden derinliğini bilmiyordu; ya hâlâ onun için çok fazlaysa? Bu büyüünün tüm gücünü serbest bırakırsa, bu sefer neyi yok edecekti?

Yanlışlıkla hangi masum hayatları ateşe verecekti?

Kendi kendisiyle tartışırken bile hareket etmeye devam ediyordu ve aniden başını kaldırdı ve kendini bir kez daha gece vantı ile aynı sokakta buldu.

Sokağa daha fazla asker akın ediyordu. İleri atıldılar ve umutsuzca canavarın bacaklarına saldırıp kanatlarına ateş ettiler.

Bu sefer yerinde durdu. Kanatlarını açtı. Pençelerini sokağa sapladı ve onu toprak ve taş parçalarına ayırdı. Geri çekilmeyi bırakmıştı ve şimdi bu askerler durumu daha da kötüleştiriyordu; bunu göremiyorlar mıydı?

Cas durmaları için bağırdı ama sözleri çığlıklar ve kükremeler, kırılan topraklar, hasar görmüş binaların yıkılma ve parçalanma sesleri tarafından bastırıldı. Geri dönerek çılgınca Elander'ı aramaya başladı. Sonunda onu bir ara sokaktan çıkarken gördü ve hemen bakışlarını üzerinde topladı.

"Onu şehirden uzaklaştırmaya devam etmeliyiz!" diye seslendi.

Kazara öldürebileceğim tüm insanlardan uzakta.

Elander başını salladı ve sonra dönüp tekrar hızla uzaklaştı.

Cas'ın bir an için kafası karışmıştı. Kafası karışmak için ayırabildiği tek zaman buydu - üç gece-vantı parçası ona doğru hamle yaptı ve ilkini büyüünün fırtınası içinde yakalamayı başardı. Diğer ikisi bu saldırının kenarından yakaladı ve Cas olabildiğince hızlı bir şekilde daha fazla büyü çağırarak, daha fazla canavar bu küçük yaralardan sıyrılamadan onları öldürdü.

Kulakları sağır eden bir uğultu kemiklerini titretti ve Cas havada uçan ve kendisine en yakın eve çarpan bir cesetle karşılaştı.

Night-vanth karşılık vermeye başlamıştı.

Tamamen uyanıktı, tamamen öfkeliydi ve korktuğu kadar korkunçtu; dokunduğu her şeyi hiçbir direnç göstermeden kesen pençeleriyle saldırdı.

Askerler sağına ve soluna doğru geri çekildi. Birkaçı canavarla aralarına mesafe koymak için çabalarken neredeyse atıyla çarpışıyordu.

Cas yerini korudu.

İnsanların kaçması gerçekten de rahatlatıcıydı çünkü bu, büyüyle vurabileceği daha az beden anlamına geliyordu.

Ama hâlâ çok fazlalardı.

Endişeyle yumruğunu sıkı ve açtı. Sonsuza kadar bekleyemezdi. Bir noktada, bu yarattığı yere sererken kimi vurabileceğine bakmaksızın saldırmak zorundaydı.

Saldırısı durmak zorundaydı.

Yumruğunu tekrar sıkı ve bu kez tekrar kapatma dürtüsüyle savaştı. Biraz konsantre oldu ve ardından elindeki Fırtına işareti beyazın parlak bir tonuna dönüştü. Önündeki havada kıvılcımlar parladı. Neredeyse onu serbest bırakmaya hazırdı-

Sonra iki kadını gördü, ikisi de yaralıydı, night-vanth'tan topallayarak uzaklaşıyorlardı. Yüzlerinde kan lekeleri vardı. Çatlak zemin ve devrilmiş moloz yığınları üzerinde tökezleyip sendeliyorlardı. Çok yavaş hareket ediyorlardı; Cas'ın ve büyüünün menzilinden çıkmaları çok uzun zaman alacaktı.

Acele et. Cas bağırarak istedi ama boğazı çok kuruydu ve boğuk, hırıltılı bir sestten başka bir şey çıkmadı. *ÇABUK OL!*

Night-vanth iki ayağı üzerine kalktı ve sırtını kamburlaştırdı. Kanatlarını yanlarına doğru bastırdı. Yanan kırmızı gözlerini Cas'a doğru dikti, pençelerini büktü ve ağzını ardına kadar açarak diş şeklinde keskinleşen gölge sütunlarını ortaya çıkardı. Sonra saldırdı.

Ve onu geriye doğru yuvarlayan başka bir gölge kütlesiyle çarpıştı. Bu gölgeler hızla bir kurt şekline büründü ve gece canavarının önünde, tüyleri diken diken olmuş ve dişlerini göstermiş bir halde çömeldi.

Elander'in şekil değiştirmiş hali büyüktü.

Night-vanth ona kıyasla hâlâ devasa boyutlardaydı; dengesini yeniden bulur bulmaz muhtemelen onu alt edecekti.

Ama Elander onu alt etmeye çalışmıyordu. Sadece etrafında dönüyor, onu tersliyor ve dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bunda da başarılı oldu; o yanan kırmızı gözler kurdun her hareketini takip ediyordu ve çok geçmeden büyük canavar dönmeye, öfkeyle sağa sola çarpmaya ve daha küçük, daha çevik yarattığı pençelerinin arasına almaya çalışıyordu.

Elander bir enkaz yığınının diğerine sıçradı. O ilerledikçe gölgeler yükselip düşüyor, kürkünden sıyrılıyor ve hedefini daha da tuzağa düşürüyordu; gece-vantı Cas'ın önünde hâlâ dans eden kıvılcımlardan çok bu kara büyü akımlarıyla ilgileniyor gibiydi.

Ve Elander dönüp sokakta hızla ilerlediğinde, tıpkı o yıldırım canavarlarının çölde Cas'ın büyüsunu takip ettiği gibi, Night-Vanth'ın bakışları da onu takip etti.

Sevgi sevgiyi çağırdı.

Gece-hayvanı bir kükremeye daha gökyüzüne çıktı ve onu kovalamaya başladı. Cas atını dörtmala koşturdu ve onu takip etti.

Elander hızla ilerledi, Cas'ın görüş alanının en ucunda siyah bir bulanıklıktı. Onları şehrin dışına, geniş bir köprünün üzerinden geçirdi ve Cas'ın görebildiği yerin ötesine uzanan bir tarlaya götürdü.

Mükemmel.

Büyüsünü yönlendirmek için en iyi yeri belirlemeye çalışarak gece hortlağının etrafında dönerek o alanda koştu.

Bir vuruş.

Elindeki tek şey buydu.

Bu düşünce onu felç etmekle tehdit etti ama buna izin vermedi; hareket etmeye devam etti, emrine daha fazla Fırtına enerjisi çekmeye devam etti. Bindiği at, bu enerjinin her yeni dalgalanmasında daha da panikledi. At çılgınca şahlandı ve odaklanabilmesi için onu attan inmeye zorladı. At gecenin içine doğru fırladı, beyaz bir çizgi saniyeler içinde kayboldu ve Cas şimdi dönüp kendi ayakları üzerinde Night-Vanth'la yüzleşmek zorundaydı.

Night-vanth kaçan atı gördü ve Elander'i kovalamayı bıraktı. Alev alev yanan bakışları beyaz çizgiden geride bıraktığı biniciye doğru kaydı. Bir şeyler hesaplıyor gibiydi. Cas'ın artık ondan kaçma şansı olmadığını fark etmişti. Kolay bir av olduğunu. Ve Cas enerjiyle, onu kendisiyle başa çıkmaya zorlayan elektrik dalgalarıyla kaplanmıştı.

Yerden havalandı. Altındaki çimenler kanatlarının çıkardığı rüzgârla dalgalandı ve toprak ve çimen parçalanıp uçtu.

Canavar Cas'ın peşinden koştı.

Elander bir kez daha kesti. Ama dediği gibi oldu; büyüsü canavarı kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Yaydığı o gölgeli güç dalları, canavarı daha da büyütüp korkunçlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Pençelerin ve dişlerin her fiziksel çarpışması, tıpkı daha önce kılıçların ve okların yaptığı gibi yeni canavarları sıyırıp attı ve kısa süre sonra alan bu canavarlarla doldu.

Elander durumu daha da kötüleştirdiğini fark etti ve saldırmayı bırakıp geri çekildi, hırladı ve bir kez daha night-vanth'ı kovalamaya çalıştı.

Ama Night-vanth kurtla oynamaktan bıkmıştı. Cas'da karar kılmıştı. Bir kez daha acımasızca onun peşine düştü ve Elander'i pençelerinin vahşi bir darbesiyle kenara fırlattı.

Panik Cas'ın içinde son bir fırtınalı enerji dalgasının yükselmesine neden oldu ve büyü öyle bir güçle patladı ki Cas geriye doğru savruldu.

Kafası yere çarparak bir toz kasırgası yarattı. Yan yattı, bir gözü tozdan şişerek kapandı ve Fırtına büyüsünün yarattığı sarsmasını ve adımının ortasında felç etmesini izledi.

Gücünün büyük kısmı göğsüne isabet etmişti. Elektrik hâlâ parıltıyor ve oradaki terazinin etrafında patlayarak denge merkezini bozuyordu. Bacakları buruştu. Yere çarptı. Nefes almak için çırpındı ve hareketsiz kalmadan önce bir an için şiddetle seğirdi.

Cas elleri ve dizleri üzerinde süründü. Nefesini tutarken başını eğdi ve alanın dönmesini engellemeye çalıştı. Tekrar yukarı baktığında yaratık hâlâ hareket etmemişti. Gülümsemeye başladı.

Ama sonra bacakları tekrar seğirdi.

Yuvarlandı ve Cas büyüsünün göğsünde açtığı deliği gördü. O delik çöktü ve sonra gece canavarının alıp verdiği her nefeste yeniden genişledi. İlk başta çırpınan, hızlı nefesler, ama kısa süre sonra daha derin, daha sakin, alçak, gırtlaktan bir hırıltı çıkarmasına izin verecek kadar yenilenmiş nefesler.

Onu öldürmemişti.

Onu sadece yaralamıştı ve şimdi o yanmış göğüsten, yaradan akan kanla birlikte gölgeler de dökülüyordu; tıpkı kara su akıntıları gibi, hızla birikerek dişleri parıldayan ayrı ayrı canavarlara dönüşüyorlardı.

Ne kadar çoklar.

Halihazırda alanın etrafına doluşmuş olan küçük canavar ordusuna katıldılar.

Cas yine paniklemiş olabilirdi ama sonra tanıdık bir sesin ona seslendiğini duydu.

Ve sonra ateş geldi.

Bu sesi ve bu ateşi, rengini, sallanan bir asanın yayına düşme şeklini tanıdı: *Rhea*. Yanındakinin Zev olduğundan neredeyse emindi, ikisinin de etrafında bir ateş girdabı yaratıyordu.

Onlarla birlikte düzinelerce büyü kullanıcısı daha gelmişti. Savaş alanına akın ettiler ve hemen küçük canavarları avlamaya başladılar.

Anne night-vanth ayağa fırladı ve bu son saldırganlara doğru koşmaya başladı.

Cas peşinden koştu.

Ama yaraları onu yavaşlatmış olsa da bu canavarla kıyaslandığında son derece küçük ve yavaştı. Ve aynı anda hem daha fazla büyü çağırıp hem de koşamazdı. Çağırdığı son büyü patlamasından sonra hâlâ titriyordu. Ciğerleri hâlâ yanıyor, vücudu hâlâ ağrıyordu...

Koşmaya devam etti.

Büyü kullananların sırasına tam zamanında yaklaşıp Night-Vanth'ın onlara saldırdığını gördü.

Korkunç bir netlikle, pençelerin bir hamlede birden fazla insanı kestiğini gördü. Rhea'nın saman çöpünden yapılmış gibi havada süzülen bedenine bir anlığına göz attı. Ama Cas daha Rhea'nın adını haykıramadan, bir şeyin *ona* çarpmasıyla dikkati dağıldı.

Küçük night-vanth'lardan biriydi. Tamamen gölgelerden yapılmış gibi görünüyordu ama sağlamdı ve şaşırtıcı derecede ağırdı; onu yere devirecek kadar ağırdı. Toprakta ve çimenlerde yuvarlandılar. Pençeler Cas'ın başının yan tarafıyla buluştu ve hem saçlarını hem de derisini parçaladı. Kanının sıcaklığı gece havasının soğuğuyla karıştı ve etkisi baş döndürücüydü.

Yaratık boynunu büktü, ısırmaya hazırlanıyordu ama Cas onu boğazından yakaladı. Sıktı. Şimşek avucundan fırladı ve yaratığın içine girerek onu içten dışa yaktı.

Etrafında da aynı şey oluyordu; insanlar ana night-vanth'ın saldırıları yüzünden dikkatleri dağılmıştı ve bu canavarın daha küçük köleleri tarafından aynı sıklıkta vuruluyorlardı. Bazı insanlar, onun yaptığı gibi, daha küçük olanlarla savaşabiliyordu.

Diğerleri çoktan ölmüş, çimenlere yayılmış, vücutları inanılmaz keskin dişler ve pençeler tarafından parçalara ayrılmıştı.

Cas içindeki büyüünün değiştiğini hissetti. Panik onu tekrar yukarı itiyordu. Endişeli kalbi çarpıyor, savaşması için ona yalvarıyordu.

Savaş, savaş, savaş, diye bağırdı beyni, faydasızca.

Ama daha önceki gibi çılgınca bir saldırıyı daha göze alamazdı. Night-vanth'ın işini tek bir felç edici darbeyele bitirebilecek bir şeye ihtiyacı vardı; onu yere yıkacak kadar hızlı, orada tutacak kadar güçlü.

Nephele'nin sesi aniden aklına düştü: *Canavarlarımı çağırdın ve onları evcilleştirdin.*

Ve sonra aklına bir fikir geldi.

Bir kez daha sendeleyerek ayağa kalktı. Kendini, hemen bulabildiği en zorlu büyü kullanıcıları hattının arkasına yerleştirdi. Rhea'nın uçtuğu yöne bakmaktan kaçınmaya çalıştı. Ona ne olduğunu ya da Zev'in nerede olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Etrafında kaos hüküm sürüyordu.

Bakışları Nephele'nin ona verdiği işarete kaydı.

Tanrıça onu kutsadıktan sonra bile içindeki o fırtınalı güçten korkmuştu.

Geçmişte ve günümüzde hayatındaki tüm fırtınalardan hep ama hep korkmuştu. Son birkaç dakika içinde bile onu yavaşlatan, kurtaracağından daha fazlasını yok etmeden Fırtına büyüsunü çağıramayacağını söyleyen korkuydu. Ve bu gücü hazır olmadan önce içinden çıkaran da panik olmuştu.

Ama bu sefer değil.

Bu kez yaşayan, nefes alan bir fırtınayı yanına çağıracaktı ve onun için hareket etmesini sağlayan şey refleks ya da korku olmayacaktı.

O fırtınayı çağırarak ve *kontrol* edecekti. Gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

Dudakları, o tanrıçanın kutsamasıyla ona geçen kadim kelimelerle kıpırdadı. Gökyüzü karardı. Kara bulutlar şimşeklerle çatırdıyordu ama Cas korkmuyordu, içindeki ya da dışındaki hiçbir fırtınadan *korkmayacaktı*.

Yeryüzüne yıldırım düştü.

Bir, iki, üç, dört sürgü. Çölde olduğu gibi önce bacaklar, sonra güçlü bir gövde, bir baş, seğiren bir kuyruk; arka ayakları üzerinde şaha kalkmış, pençelerini esneten ve başını savuran tam bir kaplan benzeri canavar. Bir görüntü

Solasen arması Cas'ın zihninde titreşti; yarattığı bu güçlü canavara bakarken onu düşünmemek imkânsızdı.

Ve o arma ya da içinde doğduğu aile adına yapılan şeyleri kontrol edemiyordu.

Ama *bunu* kontrol edebilirdi.

Tek yapması gereken zihninde canlandırmaktı; o yıldırım canavarının önündeki gölge canavara vurduğunu hayal etmek... Ve sonra tam da öyle oldu; çağırdığı canavar pençelerini uzatarak kendini gece canavarına doğru fırlattı. Gölge canavarın etrafını sarmış ve onu yere yapıştırmış.

Cas canavarından çıkan yıldırımın, tıpkı birkaç dakika önce daha küçük olana yaptığı gibi, night-vanth'ın bedenine nüfuz ettiğini hayal etti ve bir nefeste bu da oldu: Night-vanth'ın dış hatları, elektrik onu yutarken ayırt edilemez hale gelmişti.

Çağırdığı canavarın altındaki o karanlık canavardan hiçbir şey görünmeyene kadar bekledi. Sonra bir senfoni yönetir gibi ellerini ikisinin oluşturduğu elektrik kütlesine doğru kaldırdı. Elindeki Fırtına işareti parlak bir şekilde parladı, gök gürledi ve altındaki zemini salladı ve ardından çağırdığı canavar bir *çatırtıyla* dağıldı!

Night-vanth onunla birlikte paramparça oldu.

Ancak yok olmak yerine, bir sürü ayrı gölgeye bölündü-

Bu hemen daha küçük Night-Vanth canavarlarına dönüştü. Yüzlercesine. Sersemlemiş büyü kullanıcılarından geriye kalanların üzerine doğru ilerlediler, karanlık bir dalga bu insanlara çarptı ve çoğunu devirdi.

Çok fazla.

Çığlıklar havayı doldurdu.

Tanrıça tarafından kutsanmış olsun ya da olmasın, Cas hâlâ ölümlüydü ve nefesini tutmaya çalışıp ayağa kalkmaya, savaşmaya devam etmek için daha fazla *büyü* -herhangi bir büyü- çağırmaya çalışırken bu ölümlülüğün her zerresini *hissediyordu*. Bedeni çok güçsüzdü. Ayağa kalkamıyor, zar zor sürünebiliyordu ve diğer büyü kullanıcılarının parça canavarları kontrol altına almak için verdikleri mücadeleyi izlemekten başka çaresi yoktu.

Sonra bir kükreme duydu - tüm bunların başlangıcında ilk duyduğu kükreme - ve yorgun bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

Ay renkli ejderha yine onun üzerindeydi. Sade hala ejderhanın sırtındaydı, ama bu sefer yalnız değildi; ikinci bir kadın orada çömelmişti, onun

Ejderha aşağı doğru süzölüp tam olarak yanmış otlardan oluşan bir halkanın içine indiğinde koyu renk saçları arkasından savruldu.

Kraliçe.

Ejderhanın sırtından atladı. Kavrulmuş zemine yumuşak bir iniş yaptı. Korkmadan ya da tek bir saniyesini bile boşa harcamadan ilerledi.

Bir grup night-vanth dikkatlerini ona doğru çevirdi ve boğazlarından kopan kana susamış hırıltılarla onun etrafında dölüp kendilerini fırlattılar.

Elleri onlara doğru kalktı ve Cas, kraliçenin teninde parlayan Yılan klanı işaretine bir an için göz attı.

Havada bir güç dalgası dalgalandı, o kadar büyüktü ki Cas başını eğip kendini ondan koruma ihtiyaı hissetti. Birkaç saniye sürdü. Başını kaldırıp bir kez daha baktığında, kraliçenin etrafını saran canavar sürüsünün durduğunu gördü.

Hepsi durmuştu.

Kraliçe ellerini büktü ve gece-vantları düştükleri yerde kıvrıldılar. Kısa süre sonra korkunç boğulma sesleri duyuldu, sanki kraliçe ciğerlerindeki nefesi kontrol ediyordu. Canavarlar teker teker yere düştü ve bir daha hareket etmediler. Bu saldırıdan sağ kurtulanlar, kralielerine yardım etmek için öne çıkan büyü kullanan askerler tarafından çabucak öldürüldü.

Kısa süre sonra her şey sakinleşti.

Hâlâ ayakta duran insanlar topluca derin bir nefes alıp tutmuş gibiydiler. Hepsi bekliyordu. Belki de daha fazla canavarı izliyorlardı.

Kimse gelmedi.

Yavaş yavaş, normal hareket ve ses geri döndü.

Cas doğrulmayı ve etrafına bakmayı başardı. Zev'in konuştuğunu duydu - her zaman çok *yüksek sesle* konuşurdu- ve bakışları onu kısa bir mesafe ötede, Rhea'nın ayağa kalkmasına yardım ederken buldu. Kalkıp yanlarına gitmesi gerekiyordu. Rhea'nın yaralarını kendisinin kontrol etmesi gerekiyordu. Elander'ı, sonra Laurent'ı ve Nessa'yı bulması gerekiyordu.

Kraliçe ona doğru yürüyordu. Gelirken gözleriyle alanı inceledi ve Cas kendini hazırladı.

Kraliçe bu felaketin suçunu kime atacaktı?

Sırada büyü Cas'ın nefesini çalmak mı var?

Cas'ın yanına geldi. Altın rengi gözleri aşağıya bakarken yanıyor gibiydi; etrafı saran karmaşa karşısında öfke ve kederin ateşli bir karışımıydı bu.

On

u. Ama hiçbir şey söylemedi.

Bakışları Cas'ın saçlarını örten kanı taradı. Ve sonra elini uzattı.

Cas yavaşça geriye uzandı ve ayağa kaldırılmasına izin verdi. Onlar hiç konuşmadılar. Sadece o kederli, öfkeli bakışlardan daha fazlası.

Şehre doğru geri döndüler ve uzun bir süre Ejderha Kraliçesi'yle yan yana durup önlerindeki enkaza sessizce baktılar.

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-FIVE

ALTI GÜN GEÇTİ.

Cas ve arkadaşları o günlerin çoğunu Night-Vanth'ın geride bıraktığı pisliği temizlemeye yardım ederek geçirdiler. Düzinelerce insan ölmüş, yüzlercesi yaralanmış ve sayısız bina ve ev yerle bir olmuştu.

Ve Ejderha Kraliçesi ona bunun savaşın neye benzediğinin sadece bir örneği olduğunu söylemişti.

Kraliçe ve kralının savaşlardan paylarına düşeni aldıklarını öğrenmişti ve Cas kısa süre sonra kraliçenin onunla yeni bir savaş başlatmaya çalışmak yerine savaş alanında ona el uzatmasının nedenlerinden birinin de bu olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Cas'ın büyüü onları da etkilemişti. Ve bu yüzden ve geceler boyu tanrılar ve politika etrafında dönen uzun konuşmalar yüzünden Cas onları düşmanı değil müttefiki olmaya ikna ettiğinden oldukça emindi. En azından onlarla kalması için ısrar etmişlerdi ama sonunda ne beklediklerini de gizlememişlerdi: Tacını kucaklaması gerekiyordu.

Ve bunu *çabucak* benimsemesi gerekiyordu.

Çünkü Varen'in Sadira'ya ve genç kraliçesine -ve onun son istismarlarını sorgulayan herkese- karşı saldırıları her geçen gün daha acımasız ve daha bariz hale geliyordu. Sundolia'nın yüce kralı durumu yuvarlanan bir taşın ivme kazanmasına benzetmişti; Varen ne kadar uzun süre karşı konulmazsa, onu durdurmak o kadar zor olacaktı. Verdiği zararı geri almak.

Bu da zamanlarının tükenmekte olduğu anlamına geliyordu. Cas bunu biliyordu.

Buna inanıyordu.

Ama yine de başında bir taç hayal edemiyordu.

Yine de savaşa hazırlandı. Günlerini büyü pratiği yaparak, savaş taktiklerini tartışarak ve Kethran siyasetiyle ilgili bulabildiği her haritayı, çizelgeyi ve kitabı karıştırarak geçirdi.

Bu arada, Elander geldi ve gitti. Sık sık Oblivion'a döndü, önce son savaşları sırasında aldığı yaraları iyileştirmek, sonra da kendisine hizmet edenleri kontrol etmek için.

Ona söylemediği daha fazla şey olduğundan şüpheleniyordu. Onu koruduğu şeyler. Hizmet ettiği o intikamcı tanrıyla ilgili şeyler. Ona o üst-tanrıdan bahsetmiyordu - gece-vantasından söz konusu tanrının sorumlu olduğunu ve üst-tanrı bir kez daha öfkelenmeden önce onlara daha fazla zaman kazandırmak için elinden gelen her şeyi yaptığını söylemek dışında.

O zamanı satın almak uğruna acı çektiğini düşünmek onu öfkeliyordu. Hem de sessizce ve tek başına acı çekmesi. Ama ona bir şeyi nasıl itiraf ettireceğini bilmiyordu; o kendisinden bile daha inatçıydı.

Bu yüzden beklemekten ve tek parça halinde geri dönmesini ummaktan başka yapacak bir şey yoktu ve o sürekli, endişeli düşüncüyü kafasından atmaya çalışıyordu-

Zamanımız tükeniyor.

Cas da onun neden sürekli kendisine döndüğünü hâlâ tam olarak bilmiyordu ama bencilce, döndüğü için memnundu. Onu ne kadar çileden çıkarsa çıkarsın, gittiğinde onu özliyordu. Onu özliyordu ve kendini eksik hissediyordu ve artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. En azından kendine karşı. Ayrıca endişeleniyordu da; bunun en önemli nedeni, o yokken gördüğü korkunç hayallerin her zaman daha kötü olmasıydı.

İlk başlarda, çoğunlukla geceleri, yalnız olduğu ve kafasını dağıtacak bir şey bulamadığı zamanlarda geliyorlardı. Beyaz taşlara karşı kan görüntüsü her zaman önce gelirdi, görüntü o taşların üzerinde kendisi duruyormuş gibi netti. Ve görüntüler her zaman siyah tüylere sarılmış bir kılıç görüntüsüyle sona eriyor gibiydi.

Rook tanrısının gölgeli yaratığıyla yaptığı savaştan sonraki üçüncü gece, Nessa'nın ısrarı üzerine Nessa'nın odasına taşındı. Nessa'nın büyüü imgelemleri uzak tutmadı ama Cas'ın imgelemler sırasında sakin kalmasına yardımcı oldu. Ve Cas'ın varlığı Nessa'ya kendi kabuslarında yardımcı oldu. Keplin'in Kâbusları

Onu Arada Kalan'a sürüklemek zaten peşini bırakmıyordu; şimdi de son canavar savaşlarının anıları -sarayda toplanıp dışarıdaki çığlıkları ve haykırışları dinlemek- onlara katılmıştı.

Nessa bu kâbuslardan uyandığında Cas neredeyse her zaman hâlâ ayaktaydı. Bazen arkadaşının genellikle gülümseyen yüzü korku ve yumuşak iniltilerle buruştuğunda Nessa'yı kendisi uyandırırđı. Cas en azından onu rahatlatabildiğı için mutluydu; başkalarının kaygılarıyla başa çıkmakta her zaman kendi kaygılarından daha iyi olmuştu.

Altıncı güne gelindiğinde, Cas'ın o doğaüstü hayalleri onun günlerine de sızmaya başlamıştı. Gözlerini kapatması bile gerekmiyordu. Her zaman bir tetikleyici de gerekmiyordu; çoğu zaman görüntüler aniden karşısına çıkıyor ve onu odaklanmaya çalıştığı şeyden kopararak başını döndürüyordu.

Beyaz taş karşı kan.

Yerde bir ceset.

Yıklmakta olan bir kule.

Siyah tüylerden oluşan bir girdap kılıca dönüşüyor.

Bazen arada titreşen başka görüntüler de oluyordu, ama bu dördü onun neredeyse sürekli, işkenceci yoldaşlarıydı.

Kraliçe bu güce onun adını vermişti. Ona yıldız türünden enerji ipliklerinin etrafında döndüğünü söylemişti. Cas bunun bu imgelemleri daha iyi kontrol etmesine yardımcı olabileceğini ummuştu -çünkü bir korkunun adını koymak ona hakim olmanın ilk adımıydı. Ayrıca kraliçe, bu konuda ustalaşmasına *yardımcı olması* için ona Yıldız tanrıçası ve onun durugörü büyüleriyle ilgili sayısız kitaba erişim izni vermişti...

Ancak bu büyü, Nephele'yi ziyaretinden önce bile en azından asgari düzeyde kontrol edebildiğı Fırtına gücüne hiç benzemiyordu. Tamamen öngörülemezdi. Kendisini güçlü hissetmek yerine zayıf hissetmesine neden oluyordu ve bu konuda ustalaşmak *istemeyecek* kadar endişeliydi.

Sadece ondan kurtulmak istedi.

Etrafındaki anlık dehşetlerle başa çıkmakta yeterince zorlanıyordu; geleceğindeki tüm potansiyel dehşetleri görmesine hiç gerek yoktu ve üstelik büyüünün yardımcı olmadan onları yeterince korkunç bir şekilde hayal edebiliyordu.

Altıncı gün güneş doğarken Cas, Rhea'nın uyuduğı odaya doğru ilerledi ve daha acil olan korkulardan biriyle yüzleşmeye hazırlandı: Rhea'nın Night-Vanth'la olan savaşında aldığı yaralar.

Cas yaralanma anını hâlâ mide bulandırıcı bir netlikle görebiliyordu: Night-vanth'ın pençeleri ona çarptığında Rhea'nın vücudunun nasıl büküldüğünü. Havaya kaldırılışını, havada savruluşunu. Sırtında derin pençe yaraları açılmıştı. Ve bu yaralar hiç kimsenin umduğu kadar iyi iyileşmiyordu; saray doktorlarının bakımına rağmen geçen gün boyunca enfeksiyon baş göstermiş ve Rhea'nın ateşini kontrol altında tutmak zorlaşmıştı. Dünün büyük bölümünü etrafındaki dünyayı unutmuş, ateşten sayıklayarak geçirmişti.

Cas, Rhea'nın dinlendiği salona çıkan merdivenleri tırmanırken Namu'ya sessizce dua etti. Namu aynı zamanda Meşe Tanrıçası olarak da bilinirdi - kutsal takipçilerinin kullandığı ağaca benzer sembol nedeniyle- ve Sağlık ve Şifa'nın orta tanrıçasıydı. Rhea bir zamanlar Namu'nun oyma küçük bir heykelini penceresinin pervazına koymuştu ve Cas, Rhea'nın güneş arkasında yükselirken o heykele dua ettiğine dair birkaç net anıya sahipti, vücudu tanrıya ve yeni güne bakarken parlayan bir siluet halindeydi.

Şimdi Rhea'yı dua ederken görmeyeli birkaç yıl olduğunu fark etti.

Ve şimdi o heykel de muhtemelen yok olmuş, eski evlerinde sakladıkları diğer her şeyle birlikte küle dönmüştü.

Cas tanrıların ve tanrıçaların ne kadar dağınık, kusurlu varlıklar olabileceğine ilk elden tanık olmadan önce bile dua etmeyi pek sevmezdi. Yine de şu anda kendini biraz çaresiz hissediyordu, bu yüzden denemeye değer olduğunu düşündü.

Ama şifa tanrıçası görünüşe göre cevap verme havasında değildi, çünkü Cas hedefine ulaştığında Rhea'nın durumunun değişmediğini gördü.

Zev ve Laurent da Silverfoot ile birlikte odadaydı.

Tilki Rhea'nın ayaklarının dibine kıvrılmış, pırıl pırıl parlayan iki gözüyle sahibini izliyor, Rhea'nın nefes alış veriş her zorlaştığında ya da titrediğinde yumuşak bir mırıltı çıkarıyordu.

Laurent köşedeki bir sandalyede dinleniyordu.

Yatağın yanında dağınık bir battaniye ve yastık yığını vardı, bu da muhtemelen Zev'in geceyi yine kız kardeşinin yanında kamp kurarak geçirdiği anlamına geliyordu.

Zev şimdi pencerenin yanında duruyordu, başı ağır ağır çerçeveye yaslanmıştı. Ayakta uyuyakalacakmış gibi görünüyordu ama Cas'ı görünce daha dik bir şekilde ayağa kalktı. Mırıldandı

Kahvaltuya ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler söyledi ve sonra hızla odadan çıktı.

Laurent en azından daha samimiydi; Cas'ı selamladı ve o Rhea'nın başucunda nöbet tutarken yanında kalıp hizmetçilerden birinden aldığı Sundolian kart oyunuyla eğlendi.

Cas her bakışında onun hâlâ kâğıtlara konsantre olduğunu görerek biraz gülümsedi. Her şeyin ortasında sakince kâğıt oynayabilmek tam da onun yapacağı bir şeydi. Bunun için ona imreniyordu.

Bakışları kısa süre sonra kapıya yöneldi, Zev'in ne zaman dönmeyi planladığını merak ediyordu. Araları bir daha *düzelecek* miydi?

"Siz ikiniz bu birbirinizle konuşmama numarasını daha ne kadar sürdüreceksiniz?" Laurent aniden sordu.

Böyle şeyler düşündüğü gerçekten bu kadar belli miydi? "Eee?" Laurent sordu.

"Rekorumuz iki haftadan biraz fazla."

Laurent kıkırdadı ve başını salladı.

Cas'ın bakışları tekrar Rhea'nın hareketsiz bedenine kaydı. "Bütün bu karmaşanın suçlusunun ben olduğumu düşünüyor, değil mi?"

Laurent önündeki sedirin üzerindeki kartları karıştırmayı bıraktı. "Ve tamamen haksız da sayılmaz," dedi Cas.

"Aslında öyle." Laurent oyununa geri döndü. Birkaç kart daha çevirdi, birkaç kart daha oynattı, sonra yanındaki kâğıda bir şey işaretledi. Kartları üst üste koymadan önce yüzünde beliren kısa gülümsemeye bakılırsa az önce kazanmıştı. "Ve sanırım yanıldığını da *biliyor*," dedi Cas'a. "Kendini böyle hissettiği için suçlayacak birini arıyor sadece. Kız kardeşi için endişeleniyor, kaybettiğimiz şeyler için kızgın, bizden istenen şeyler, belirsizlik... *hepimiz* kızgınız, gerçekten."

"Ama bunlar için beni suçlamıyorsun, değil mi?"

"Bana Kethra'da yaklaşan savaşın, Varen'in zulmünün, güçlü ve öngörülemeyen bir üst-tanrı tarafından planlanan intikamın, yani tüm bunların sizin tarafınızdan kasıtlı olarak yapıldığına inanıp inanmadığımı mı soruyorsunuz?"

Gözleri bir kez daha kapıya doğru bakmaya başlamıştı ama tekrar onunkilere çevirdi. "Sanırım bu şekilde yüksek sesle söylediğinizde kulağa saçma geliyor."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Evet. Öyle."

İçini çekti ve sonra küçük bir gülümsemeyi başardı. "Bunu yüksek sesle söylediğin için teşekkürler."

"Unuttuysan diye hepimiz seninle gelmeye *karar* verdik."

"Ben unutmadım."

"Ayrıca? Dünya sizin yardımınız olmadan da parçalanabilir."

"Bu son derece alaycı," diye onu bilgilendirdi.

"Öyle, değil mi? Ama dünyanın düşmüş hali, büyürken bana sık sık hatırlatılan bir şeydi."

Rhea'nın nemli eline uzandı ve uzun uzun sıktı. Meşe tanrıçasına bir dua daha etmeyi düşündü ama sonra fikrini değiştirip Laurent'a doğru yürüdü. Bir sandalye çekip onun karşısına oturdu. "*Bütün* elfler bu kadar alaycı mıdır?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Kartları karıştırdı, ellerinin arasında hızlı ve ustaca hareketlerle kaydırdı. "Sadece geldiğim ev. İçinde büyüdüğüm o korunaklı diyardaki daha iyimser evler bile dışarıdaki dünyaya oldukça olumsuz bakma eğilimindedir. Ve dışarıdaki yerlerin karmaşasına bu kadar... *dahil* olmak kesinlikle yaygın değil."

Cas gülmek için kendini zor tuttu.

Dağınıklık yetersiz bir ifadeydi.

"Ama evimi özellikle o yıkılmış dünyayı kendi gözlerimle görmek için terk ettim," dedi ona. "Ve sonunda seni bulmam benim şansım olacaktı ve şimdi umduğumdan çok daha büyük bir karmaşa içindeyim."

Ona acıklı bir gülümseme verdi. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil. Günlerimi geçirebileceğim daha kötü yollar olduğuna karar verdim. Çok daha az anlamlı yollar."

"Umarım haklısındır." Adam ona bir el dağıttı ve kadın dalgın bir şekilde kartlarını sıralarken şöyle dedi: "Etrafında her şey cehenneme dönerken ortada sıkışıp kaldığında anlamını görmek zor olsa da, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti. "Ama sonra diğer taraftan çıkıyorsunuz ve her şey farklı görünüyor."

Diğer tarafa geçelim.

Bu mantrayı bulan Asra'ydı ve şimdi kafasının içinde ona korkabileceğini, *sıkışmış* hissetmeye hakkı olduğunu, sadece orada kalamayacağını hatırlatan eski akıl hocasının sesiydi.

Bu korkunun diğer tarafında ne olduğunu görene kadar devam etmelisiniz.

Elini pelerininin cebine soktu, Asra'nın çanının tanidik parçasının durduğu yere. O parçayı sıktı ve derin bir nefes aldı. Sonra kartlarını yere bıraktı. Ve kaybetti.

Bir el daha dağıtıldı. Bir el daha kaybedildi.

Laurent dördüncü zaferinden sonra, "Kart oyunlarında tam bir çöpsün," diye bitirdi sözlerini. "Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Evet; sanırım bunu bana herkesten çok siz söylediniz."

Ona gülümseyerek karşılık verdi. "Dürüstlük benim politikam olma eğilimindedir."

"Ve bu dürüstlüğü takdir ediyorum."

Bir el daha dağıttı. Oyun üstüne oyun oynadılar; *kazanabileceği* bir oyun bulana kadar ona bildiği tüm kart oyunlarını öğreteceği konusunda ısrar etti.

O... başarısız oldu.

Otuz dakika sonra, hâlâ kızın tüm bu farklı oyunlarda ne kadar kötü olduğuna gülüyordu - şans ya da beceri içerip içermedikleri önemli görünmüyordu.

"Zev'den ders alsan daha iyi olur," dedi. "Sana nasıl hile yapılacağını öğretebilir; tek umudun bu olabilir."

"Birbirimizle yeniden konuşmaya karar verdiğimizde bunu aklımda tutacağım."

Birbirlerine sırtttılar ve oyun oynamaya, sohbet etmeye ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif almaya geri döndüler. Arada sırada sohbetlerine kahkahalar karışıyor, ama bu kahkahalar hiçbir zaman uzun sürmüyordu; Rhea ateşli uykusundan hâlâ uyanmamışken nasıl olabilirdi ki?

Cas her ne kadar elindeki kartlara ve Laurent'ın sesinin sakinleştirici tonuna odaklanmaya çalışsa da, sürekli Rhea'yı kontrol etme isteğine karşı koyamadı.

Ama sonunda bir doktor geldi ve hastasını muayene ettikten sonra ateşin aslında biraz düştüğünü ve enfeksiyonun temizlendiğine dair başka işaretler gösterdiğini belirledi - nihayet iyi haberler vardı. İyi habere benzer bir şey duymayalı haftalar olmuştu sanki.

O gittikten sonra Cas uzun bir süre Rhea'nın yatağına baktı, sonra Laurent'a döndü. "Dürüstlüğüne ihtiyacım var," dedi. "Ama ben... ben aynı zamanda bana bütün bunların öbür tarafında her şeyin yoluna gireceğini söylemeni istiyorum."

"Olacak. Ve ben buna gerçekten inanıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Diğer tarafa geçmek cehennem gibi olabilir."

"Bunu halledebiliriz, sanırım." Başını salladı, kendi kendine onayladı, bakışları yavaşça aralarındaki sedirin üzerine düştü.

İkisi de kartlarını ortaya koydu.

"Bence biz de yapabiliriz." Adam kadının yere serdiği kartları inceledi ve yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Bu arada yine kaybettin."

SAATLER SONRA, Cas ödünç aldığı odasındaki aynanın önünde duruyordu. Uzun kollu, yeşil ipek bir elbise giymişti ve elbisenin bedeninde altın rengi zarif bir desen işlenmişti. Omuzlarından zarif bir şekilde dökülüp parıldayan elbisenin bir taçla eşleştirilmesi gereken türden bir elbise gibi görüldüğünü düşündü.

Yine de aynanın karşısında başını ne kadar eğerse eğsin, üzerinde bir taç olduğunu hayal edemiyordu.

Bir saat içinde kral ve kraliçenin özel yemek odasında olması bekleniyordu.

Başka bir yemek ve Sundolia'nın yüksek mahkemesiyle ve ziyarete gelen birkaç önemli müttefikiyle toplantı. Bu imparatorlukta bir şeyleri yemek yerken tartışmayı sevdiklerini fark etmişti. Savaş ve siyaset tartışırken nasıl olup da bir şeyler yemeyi midelerine indirebildikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bu konuda daha fazla pratik yapmışlardı, diye düşündü.

Kendini bu çileye yeterince hazırladı, kibar olmaya yetecek kadar yedi ve kendisine gülünmemesi için konuşmaları yeterince takip etti. Leydi Sade onun sağında oturuyordu ve gerektiğinde -ki bu sık sık oluyordu- tercümanlık yapıyordu. Ama kuzeydoğu kıyısından gelen ve akıcı bir şekilde Kethranca konuşan birkaç asilzade ve kadın da vardı ve ana tartışma ve yemek sona erdikten sonra Cas'ı bir kenara çekmeye hevesliydiler.

Kısa sürede fark etti ki, kuzey siyaseti hakkında gerçekte bildiğinden çok daha fazlasını bildiği izlenimine kapılmışlardı.

Bir sohbette yeterince blöf yapabiliyordu - en azından bir iskambil oyununda yapabildiğinden daha iyi blöf yapıyordu - ama yine de

Kendini bunalmış, yersiz yurtsuz hissediyordu ve sonunda o yemek odasından kaçmayı başardığında bitkin düşmüştü.

Oradan tamamen kendi odasına dönmeye niyetliydi. Giydiği muhteşem elbiseden sıyrılıp içinde daha rahat büyü yapabileceği bir şey giymek için.

Ama sonra uzaktan saray hizmetkârlarından biriyle konuşan Elander'i gördü ve hemen odasını ve büyüsunu unuttu.

O da onu gördü ve konuşmanın ortasında hizmetkârdan uzaklaşır gibi oldu ve hizmetkârın yüzünde oldukça şaşkın bir ifade bıraktı.

"Tekrar merhaba," dedi ona yaklaşırken.

"Merhaba." Dudaklarını büken gülümsemeye ya da o da gülümsediğinde otomatik olarak ona bir adım daha yaklaşmasına engel olamadı.

Gülümsemesi kısa sürdü, elini kızın yanağında gezdirip yüzünün tamamını incelediğinde kayboldu. "Gittiğimden beri hiç uyumamış gibisin."

Bu değerlendirme karşısında omuz silkmeye başladı. Çünkü *hiçbir zaman* iyi uyuyamazdı. Çoğu zaman hiç uyumazdı; bu yeni bir şey değildi. Öyleyse neden bu konuda endişeleniyordu?

Ama belki de bu sefer daha fazlası vardı. Bu yüzden ona gerçeği söyledi: "Toplantılar, planlamalar ve hazırlıklar... *bitmek bilmedi*. Ve ben... ben de daha fazla imgelem gördüm. Geceleri daha da kötüleşiyorlar, hepsi bu." Az önce konuştuğu hizmetkârın görüş alanından çıkmak niyetiyle yürümeye başladı.

Elander onu takip etti. Onun kendisini izlediğini hissedebiliyor, aralarında oluşan endişeyi neredeyse hissedebiliyordu.

"Ben iyiyim," dedi. Dilinden dökülürken yalandı ama saniyeler geçtikçe daha da gerçek oldu. O yanındayken, asla anlayamayacağını düşündüğü nedenlerden ötürü daha sakindi. Arkasında yankılanan ayak sesleri, parmak uçlarının koluna dokunuşu, elini onunkinin etrafında nazikçe, kendinden emin bir şekilde kaydırışı...

Bu onu *iyi* yapmadı.

Ama bu kesinlikle kendisini daha kötü hissetmesine neden olmadı.

"Bu sefer o kadar uzun süre gitmedin," diye yorum yaptı.

"Belki de seni özlemişimdir." Muzip ses tonu doğruyu söyleyip söylemediğini anlamayı imkânsız kılıyordu. "Bu yüzden daha erken dönmek zorunda kaldım."

Gözlerini devirdi. "Sırlarınızı saklayın o zaman."

"Sırlar mı?" Güldü. "Dürüst olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi düz bir şekilde - bu sadece adamın gözlerinin o muziplikle daha da parıldamasına neden oldu. İçini çekti ve "Ama döndüğüne sevindim" dedi.

"Ah, ve şimdi soru şu... dürüst müsün?" "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Tekrar güldü ve onu durdurup iki elinden tutarak kendine çekti. Adamın onu öpeceğini düşündü. Kalbi bu düşünceyle umutla çırpındı. Ama burunlarının hafifçe birbirine çarpmasıyla durdu ve bir adım geri çekilmeden önce bir an için aynı havayı soluyarak onu orada öylece tuttu.

Ama gözlerini ondan ayırmadı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Ağzının bir köşesi kalktı. Yine o yaramaz bakışına geri dönmüştü ve bu onun sonu olacaktı. "Bir sorum daha var," dedi ve dönüp tekrar yürümeye başladı.

"Oh?"

"Geri döneceğime dair bir imgelem gördün mü?" "Hayır. Neden sordun?"

"Belki de geldiğimi gördünüz ve bana işkence etmek için bilerek yola çıktınız diye düşündüm."

"Ne demek istiyorsun?"

Kız ona yetişirken bakışları kızın üzerinde gezindi. "Bu elbise."

Birden tüm vücudu daha sıcak hissetti ve ipek elbisenin tenine değen her dokunuşunun yakından farkına vardı. "Hizmetçilerden birinin benim için bulduğu bir şey."

"Senin için yapılmış gibi görünüyor." "En azından rahat."

"Binmesi ve inmesi kolay mı?" diye sordu, o çapkın sırtışını daha masum bir şeye dönüştürmeye çalışarak.

Kız sırtıtmaktan kendini alamasa da ona dirsek atmak için hamle yaptı. Adam onu yakaladı ve kollarıyla sararak saldırısını savuşturdu. Kadın sadece birkaç saniye süren bir mücadele verir gibi yaptıktan sonra pes etti ve alnını adamın göğsüne yasladı. Parmakları elbisenin sırtındaki V şeklindeki çukurda aşağı yukarı geziniyor, ara sıra tenine dokunuyor ve içindeki ateşi yeniden alevlendiriyordu.

Kadın bir an sonra başını çevirdiğinde, adam artık gülümsemiyordu. "Seni özledim," dedi ona, daha yumuşak bir sesle.

Yüzünü tekrar adamın göğsüne bastırdı çünkü adamın yüzündeki o daha ciddi ifadeyi görmek istemiyordu. "Ben de seni özledim, aptal," diye mırıldandı.

Vücudu kısa, sessiz bir kahkahayla sarsıldı. Ona daha sıkı sarıldı. O kadar sıkıydı ki bu onu korkuttu ve arkasına yaslanıp tekrar onun bakışlarını, gözlerinin mavi derinliklerinde bir tür güvence aramak zorunda kaldı.

Ama *perili* gibi görünüyordu.

"Daha yeni geldin ve şimdiden tekrar gitmeyi düşünüyorsun. Anlayabiliyorum."

Bir kez olsun inkâr etmeye çalışmadı. "İşler karışık, Thorn."

Bu sözler kafa derisinde bir karıncalanmaya yol açtı.

Beyaz taş. Kırmızı kan. Siyah tüyler. Kılıçlar.

Boğazını temizledi ve gözlerini tekrar onunkilere dikti. "Ama artık buradasın, değil mi? Hadi biraz yürüyelim."

"Nereye?"

Umurunda olmadığını fark etti. Sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Onun tekrar gideceğini düşünmeye hazır değildi.

Kafasında yine o korkunç, sürekli gibi görünen düşünce vardı: *Zamanımız tükeniyor*. Ve sanki düzeltmesi gereken her şeyi düzeltmek ya da kurtarması gereken herkesi kurtarmak için yeterli zaman yokmuş gibi hissediyordu, ama bu zaman vardı, bu an vardı ve adamın birdenbire ona sanki aklına gelen her soru -ve her cevap- oymuş gibi bakması vardı. "Bakalım nereye varacağız," diye önerdi. "Çok fazla şey görmedim

Bu şehrin gecelerini... içinde geçirdiğimiz ilk geceyi saymazsak. Ve sanırım canavarlar parçalamadığı zaman çok daha güzel oluyor."

"Haklı olduğunuzdan şüpheleniyorum."

"Önce ben üstümü değiştireceğim. Böylesi senin için daha az işkence olur." "Çok düşüncelisin."

"Öyleyim, değil mi?"

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Üstümü değiştirmeme yardım etmek için benimle yukarı gelersen, bu gece şehirde neredeyse *hiçbir şey göremeyeceğime* dair bir his var içimde."

"Ne ima ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ama madem ısrar ediyorsun... Sanırım bunun yerine burada kalıp sana nasıl yardım edebileceğimi *düşüneceğim*."

Isı bir kez daha teninde gezindi, bu sefer çoğu midesinde birikti. Birdenbire konuşamayacak kadar telaşlandı, bu yüzden sadece kendini kovdu ve aceleyle odasına çıktı.

Üstünü değiştirdikten sonra aceleyle aşağı indi ve Elander'i tam olarak bıraktığı yerde buldu. Gözleri kapalıydı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Yürüdü ve onu dürttü. "İyi şeyler mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu tamamen *iyi* derken neyi kastettiğinize bağlı."

"Artık kafanda dönen günah dolu şeyler için benim elbisemi suçlayamazsın."

Gözlerini açtı ve ona baktı. "Düşüncelerim değişmedi," dedi ona, "ve her zaman eskisi kadar günahkâрім."

Kızardı.

"Şehre mi?" diye sordu kolunu uzatarak.

Dışarıda, gece havası nefesini kesecek kadar soğuktu.

Kraliçenin ona verdiği yumuşak, kürk astarlı paltoyu daha sıkı sardı. Elander'e daha da yaklaştı. Onun çok daha uzun bacaklarına ayak uydurmak için çalışması gerekiyordu ama bu en azından daha sıcak kalmasına yardımcı oluyordu.

Cas bu şehirde yıkılan şeyleri temizlemeye yardım etmek için o kadar çok zaman harcamıştı ki artık gözleri otomatik olarak kırık dökük şeyleri arıyordu. En çok hasarın meydana geldiği bölgeden çok uzaktaydılar ama yine de ara sıra Night-Vanth'ın saldırısına dair kanıtların yanından geçiyorlardı. O canavarın başıboş parçaları, ana savaş sona erdikten sonra bile şehirde terör estirmişti. Bu parçaların görülmesi günlerce devam etmişti ve Cas şimdi bile o küçük canavarlardan biriyle karşılaşmaktan çekiniyordu.

Yanlarından geçtikleri insanlar da anlaşılır bir şekilde temkinli görünüyordu ve Elander'le sohbetinin kaçınılmaz olarak savaşlardan ve kan dökülmesinden bahsetmeye dönmesinin bir nedeni de buydu, her ne kadar öyle olmamasını ummuş olsa da.

"Sanırım kral ve kraliçe artık tamamen benim tarafımda," dedi ona. "Hâlâ kardeşimin tacını gerçekten alıp almayacağım konusunda onlara kesin bir cevap vermemi istiyorlar ama..."

Düşünceli ama sessiz bir şekilde ona baktı.

"Ama her halükarda, yarın Varen'le savaşa girsem, yanımda yardım göndereceklerine inanıyorum. Böylece en azından büyük bir müttefik kazanmış oluruz."

"Yarın Varen ile savaşı gidecek misin?"

"Yarın ya da ertesi gün, fark eder mi? Yakında gelecek. Önemli olan tek şey bu."

Kaşlarını çatarak başını salladı.

"Bu da bizi... biz sorununa getiriyor." Elini onunkinden çekti ve onun yerine paltosunun cebine soktu. "Sana hiç söylemedim ama Stormhaven'dan ayrıldığımız sabah Nephelê ile uzun bir konuşma yaptım.

-Beni kutsamadan önce. Ve senin hakkında söyleyecek çok şeyi vardı."

"Eminim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Ne dedi? Herhangi bir şey özellikle lanetleyici mi?"

Cas dudağını ısırды ve Fırtına tanrıçasının ona Ölüm Tanrısı'nın düşüşü hakkında söylediklerini düşündü. Bu konuyu gündeme getirmek istemiyordu. Kendisini çok hassas, çözmeye çalıştıkları diğer tüm zor şeylerin yanında çözülmesi çok zor hissediyordu.

Elander beklenti içinde bir kez daha ona doğru baktı ve yüzündeki yırtık ifadeyi görünce gülümsemesi kayboldu. "Casia mı? Ne dedi o?"

"Sadece... bir uyarı." Gözlerini kaçırdı. "Senin hakkında. Bizim hakkımızda." "Bir uyarı mı?"

"*Mutlu sonla bitmeyecek.*"

Gözlerini yıldızlarla kaplı gökyüzüne kaldırdı. Şehrin bu bölümü şimdiye kadar yürüdükleri en karanlık bölgeydi ve sokak lambalarının sisi hiçbir şeyi gizlemediği için bu yıldızlar özellikle parlak görünüyordu. "Sanırım sana aynı uyarıyı birden fazla kez yapmıştım."

"Evet ama şimdi daha gerçekçi geliyor. Sanki sona yaklaşıyor muyuz gibi." Yavaşlayarak durdu. Bunu gerçekten yapmak istememişti; sadece her şeyin ağırlığı onu durmaya sürüklüyordu.

Bakışlarını ona doğru indirdi ve bir an için o yıldızlardan birinin gözlerine düştüğüne yemin edebilirdi. Onları görmek olağanüstü bir şeydi; gözlerin onunki gibi parıldamaması ve tamamen büyülememesi gerekiyordu.

İnsanlık dışı, diye hatırlattı kendine, çünkü bir şekilde onun kim olduğunu ve görünüşe göre kaderlerinde ne olduğunu unutup duruyordu.

"Mutsuz bir son olmalı." Döndü ve tekrar yürümeye başladı. "Biz düşmanınız, düşman *olmalıyız*."

"Evet. Planımız buydu."

"Peki ne yapıyoruz?"

"Birlikte yürüyüşe çıkacağız," dedi ona yetişirken. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Şehirde sessizlik içinde ilerlemeye devam ettiler.

Elander birkaç dakika sonra, "Haklısın elbette," dedi. "Birlikte yürümemeliydik. Bunu planlamamıştım; bir hafta önce Rykarra'ya gelmeyecektim ama yine de geldim. Gece-vantı ile savaşmayacaktım.

-Ama onu da yaptım. Peki o zamandan beri sana kaç kez geri döndüm?" "Üç kez."

Biraz gülümsedi; belki de durup sayıyı düşünmesine gerek kalmadığı için. "Stormhaven'dan daha güneye gelmeyi planlamamıştım," dedi. "Ama sonra..."

"Ama sonra ne olacak?"

Tereddüt etti. Kara Tüy Enstitüsü'nün bulunduğu caddeye ulaşmışlardı ve yavaşlayarak durdu, kızın elini tuttu ve devasa kuleye doğru bakarken onu yanında durdurdu.

Bakışları onun üzerinde kaldı. "Hâlâ elini böyle tuttuğum için aptal mıyım?"

"Hayır." Bu kez yanıtı hızlı oldu. "Sen aptal değilsin."

"Cevap ver o zaman. Tekrar gitmeden önce bana başka bir şey söylemeyeceksen, en azından neden sürekli bana geri döndüğünü söyle."

"Çünkü."

Sokakta yalnızdılar. Ona giden yolu aydınlatan uzun lambalar ve yüzüne karşı duran meşaleler sönüktü. Bu bilgi kulesinin sadece birkaç penceresinden, odalarında hâlâ insanların olduğuna dair herhangi bir işaret görünüyordu.

Cas'ın parmakları endişeyle Elander'ın avucuna vurmaya başladı. Onları daha sıkı tuttu, hareketsiz bıraktı ve sonunda ona bakıp şöyle dedi,

"Çünkü bir an için gitmene izin vereceğini düşündüm." "...Ne?"

Bir duraklama daha ve sonra: "Stormhaven'a dönersek. Sen o köprüden sarkarken, bir an için kendini bırakabileceğini düşündüm. Ve o an fark ettim ki... eğer sen bıraksaydın, ben de bırakırdım. Tüm planlarımdan vazgeçerdim. Rook tanrısının bana verdiği görevi ya da kendi düşüşümün sonuçlarını umursamazdım. Eğer düşmüş olsaydın, başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı."

Gece havası etraflarında uğulduyordu. Kadın ürperdi ve adam onu daha da yakınına çekti ve kadın adamın vücudundan yayılan sıcaklıktan etkilendi; bir zamanların Ölüm Tanrısı nasıl olmuştu da onu bu kadar sıcak ve canlı hissettirebilmişti?

"Bırakmayı düşündüm," diye itiraf etti.

"Bırakmadığına sevindim."

"Ben de," dedi yumuşak bir sesle.

Dudaklarını kızın alnına bastırdı ve bir süre orada kalmalarına izin verirken, kız ellerini ceketinin ön kısmına sıkıştırıp kendini onun sıcaklığına daha da yaklaştırdı.

"Yani Kale Tanrısı'nın sana verdiği görev, kardeşim ve benimle ilgili..."

Derin bir nefes aldı.

Onunla birlikte yükseldi ve düştü.

"Oblivion'a bu kadar sık dönmemin bir nedeni de Tara ve Caden'in beni geri çekmeleri," dedi. "Rook tanrısının bana bağlı olduğu gibi ben de onlara bağlıyım; belki tam olarak değil ama genellikle herhangi bir zamanda nerede olduklarını söyleyebilirim. Örneğin başları beladaysa bunu hissedebiliyorum."

"Peki geçtiğimiz hafta özellikle sıkıntılı geçti mi?" diye tahmin etti.

Başını salladı. "Caden, Sundolia'nın casuslarının yüce kral ve kraliçeye bildirdiğinden emin olduğum gibi, Sadira'ya son ve bitirici saldırısını hazırlayan Varen'i izlemeye devam ediyor. Onun hareketlerini takip etmeye çalışmak en hafif tabirle kaotik bir durum."

"Peki ya Tara?"

"Tara benim emrimle Starhaven'a gitti, tanrıçasıyla konuşmak ve umarım gelecek hakkında fikir edinmek için. O tanrının geleceğimize dair bazı işaretler gördüğüne şüphe yok. Ama bu öngörülerini ona açıklamak tamamen başka bir mesele. O her zaman *işbirlikçi* değildir."

Cas tekrar Nephele'yle yaptığı konuşmayı düşündü. "Çünkü bütün tanrılar ve tanrıçalar pisliktir, değil mi?"

Gülümsedi. "Evet. Esasen."

Başını onun göğsüne bastırdı ve iç çekti.

"Ama sorunuzu yanıtlamak için söylemek istediğim şu..." Kızın ceketinin içine sıkıştırdığı ellerini tuttu ve çok daha büyük olan kendi elleriyle sardı. "Mümkün olan her açıyı görmeye çalışıyorum. Ve eğer bu işin sonunu değiştirmenin bir yolu varsa, onu bulacağım. Bu konuda bana güvenmeni istiyorum."

Ne diyeceğini bilemedi.

Olanlardan sonra ona bir daha asla güvenmeyeceğine yemin etmişti ama şimdi...

"Gerçekten o yolun var olduğuna inanıyor musun?"

O derin, yorgun nefeslerinden birini daha aldı. "Yürüyüşümüzü bitirerek başlayalım."

Başını salladı ve bakışları bir kez daha Kara Tüy Enstitüsü'ne döndü; saniyeler geçtikçe hava giderek soğuyordu ve bu yürüyüşü çoktan bitirmişti ama saraya geri dönmek de istemiyordu.

"Geçtiğimiz hafta bu binada çok zaman geçirdim," dedi Elander'e. "Kral en üst kattaki küçük kütüphaneye girebilmem için bana bir anahtar verdi; burası çoğunlukla çeşitli tanrılar ve ruhlar ile onları çevreleyen efsaneler ve tarihle ilgili nadir kitap ve belgelerle dolu."

Kendi kendine bu tür şeylere ayak uydurmak için not almaya başlaması gerektiğini düşünmüştü ve şimdi tam da bunu yapmıştı; şimdiden neredeyse bir kitap değerinde karalama ve düşünce derlemişti. Sundolian sarayının siyasetinden kaçmak için terapötik bir kaçış olduğu kanıtlanmıştı.

Elander'in bu kütüphane fikri ilgisini çekmiş görünüyordu, bu yüzden binaya birlikte girdiler.

Cas buraya gerçekten aşık olmuştu; içeri girip artık tanıdık gelen ses ve kokuların onu sarıp sarmalamasına izin vermek için birden fazla şekilde ısıttı. En üst kata çıkan basamaklar neredeyse sayılamayacak kadar çoktu ama onları öyle bir hevesle tırmandı ki bu Elander'i güldürdü.

"Kim tozlu eski kitaplar için bu kadar heyecanlanır ki?" diye sordu en üst kata ulaştıklarında.

"Önemli olan kitaplar değil," diye karşı çıktı ve ceketinin iç cebinden anahtarı çıkarıp kısıtlı kütüphanenin kapısını açtı. "Önemli olan içlerinde ne olduğu."

Kapıyı iterek açtı ve içeri adım attı; hemen duvardaki lambayla oynamaya ve mekâna sıcak bir ışık yaymaya başladı. Bu enstitüdeki pek çok oda gibi burası da kısmen bilimsel çalışmalar, kısmen de rahat toplantılar için inşa edilmiş gibi görünüyordu. Duvarlardan üçü baştan aşağı nadir kitap ve parşömenlerden oluşan kütüphaneye kaplıydı. Ama dördüncü duvar rahatlık için düzenlenmişti; pelüş sandalyeler ve kanepeler dizisi, tütsü yakacakları, şiir kitapları ve Laurent'ın daha önce onunla oynadığı kartlar gibi şeylerle kaplı yan masalarla çevriliydi.

Elander rahatına baktı, paltosunu ve botlarını çıkarıp kanepelerden birine uzandı. Uzun bir kolu ve bacağı

Bu da onu bir ağacın kollarında tembel tembel uzanan bir panter gibi gösteriyordu.

Cas not yığnını aldı -raflardan birine bırakmıştı, baş bilginlerden biri rahatsız edilmeyeceğine söz vermişti- ve bu odanın en sevdiği bölümüne doğru sürüklendi: Odanın dışına doğru çıkıntı yapan küçük köşeye. Bu köşenin duvarları ve tavanı camdan yapılmıştı, böylece insan yere uzanıp gece gökyüzünü izleyebiliyordu. Burası normal odadan daha soğuktu, bu yüzden kanepeden bir battaniye aldı ve yıldızların altına yerleşip kâğıtlarını önüne sermeden önce onu etrafına sardı.

Birkaç dakika boyunca kâğıtlara karaladığı dağınık sözcükleri ve çizelgeleri gözden geçirdikten sonra Elander'e dönüp sordu: "Gök Tanrıçası'nı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Pek değil. Her zaman içine kapanık biri olmuştur." Gözlerini kırıştırarak açtı ve düşünceli düşünceli tavana doğru baktı. "Bilmiyorsan söyleyeyim, Leydi Soryn Gök-türlüdür; krallığının bayrağında bile bu tanrıçanın sembollerinden biri bulunur. Varen'in bu krallığın olası bir yükselişini ezmeye bu kadar hevesli olmasının nedenlerinden biri de bu sanırım; çünkü o orta tanrıçayı ve ona bağlı tüm tanrıları övmekten asla çekinmediler. Bu açıdan Kethran'dan çok Sundolulara benziyorlar."

Cas başını salladı; geçen hafta boyunca tam da bu konu hakkında birkaç kez konuşmuşlardı.

Notlarına geri döndü ama Elander'in çalıştığını hissedebiliyordu. Sonra oturdu ve gerindi. Elander'in yanındaki masadan siyah tüylü bir tüy kalem ve bir parça parşömen almasını göz ucuyla izledi. Onunla birlikte karalamaya başladı, dudaklarının kenarlarında hafif bir sırıtış vardı.

"Araştırmamla alay mı ediyorsun?"

"Hiç de değil," dedi, hâlâ sırtarak. "Sadece daha çalışkan olmam gerektiğini hissediyorum. Sanki sana ayak uydurmam gerekiyormuş gibi."

Gözlerini kısmıştı. "Ne yazıyorsun?" "Notlar."

Kendi notlarına geri döndü. Ama yanında o varken konsantre olmakta zorlanıyordu. Tüy kaleminin her çizdiği bakışlarını üzerine çekiyordu.

Parşömeni ve tüylü tüy kalemini yanına alarak kanepede arkasına yaslandı. Adam parşömeni omzuna vururken kadın ona baktı ve sonra dalgınca

döndürdü, çenesinin üzerinde gezdirdi, dudaklarına değdirdi ve onları düşünceli bir şekilde ayırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Ben... ne?"

"Bu tüye sanki onu kıskanıyormuşsun gibi bakıyorsun." "Aptal olma," diye mırıldandı.

Gülümsemesi o akşam onuncu kez nefes alışını durdurdu. "Ne olursa olsun, parmak uçlarını buna tercih ederim." Siyah tüyü bir kez daha döndürdü. "Gerçi bu da son derece... yumuşak."

İçine bir sıcaklık yayıldı, en hassas bölgelerinde nabız gibi attı. *Yumuşak* demesinin nedeni buydu. Huzursuzluk onu ele geçirdi ve ayağa kalkıp raflardan birine doğru yürüdü.

Eğildi. Notlarını bir kenara bıraktı. O tüyü parmaklarının arasında döndürmeye devam etti.

Onun yaptığı bu küçük hareketlerin her birini yakından fark ediyordu ve kalbi her birinde biraz daha hızlı atıyordu. Bir kitaba uzanmaya başlamıştı ama birden hangisine uzandığını hatırlayamadı. Fikrini değiştirmiş gibi yaparak odanın ortasındaki masaya doğru yürüdü ve onun yerine çekmecelerini karıştırmaya başladı.

Kızın düzensiz hareketlerini görebiliyor muydu?

Kalbinin pervasızca atışını ya da nefeslerinin düzensiz titreyişini duyabiliyor muydu?

Adamın kendinden emin bir şekilde ayağa kalkıp ona yaklaşmasına bakılırsa cevap *evetti*.

Çok yaklaştın.

Bir kolunu ona doladı. Onu kendine doğru sabitledi. O tüyü elinin üzerinde ve bileğinde gezdirdi. "Ne demek istediğimi anladın mı? Yumuşak."

Gözlerini kırıştıtarak kapattı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Aklından düzinelerce olası cevap geçti. Bunu yapamazdı.

Yine de yapmak istedi. Mutlu sonla bitmeyecekti. Umurunda değildi.

Onunla yüzleşmek için döndü. Adam bakışlarını onunkilere indirdi, ağzını yaklaştırdı ve kadının tüm düşünceleri bir anda durdu, geriye sadece bir düşünce kaldı.

"Düşünüyordum da, belki de elbise konusunda bana yardım etmene izin vermeliydim."

Bu öneri karşısında gözleri kararmış gibiydi. "Sana başka şekillerde yardım etmeme izin vermek için çok geç değil."

Ceketini çıkarmaya başladı. Bakışları kapıya doğru kaydı.

Kilidi kontrol etmek için hareket etti. Sonra kısa bir süre için ona insan olmadığını hatırlatan hızlı ve yumuşak bir zarafetle tekrar onun yanına geldi ve tüyü kaldırıp dudaklarına bastırdı. "Sadece bu konuda daha sessiz olmamız gerekecek. Kütüphaneden atılmak istemeyiz." Konuşurken tüyü kızın dudaklarında ve boğazının çukurunda gezdirdi. "Bu, gelecekteki bir kraliçenin sicilinde iyi görünmeyecek türden bir şey."

"Hayır. Olmazdı." Ceketini arkasındaki sandalyeye bırakırken kelimeler titreyerek döküldü. "Gerçi şimdi merak ediyorum...."

Dudakları tüyün izlediği yolu takip etti, sadece burnu kulak memesine değdiğinde durakladı. Nefesleri sıcak ve ağır bir şekilde kızın boynuna çarptı. "Ne hakkında?"

"Bizi bir kütüphaneden attıracak tam olarak ne yapmayı planladığınız hakkında."

CHAPTERTWENTY-SIX

İLK OLARAK ONA HOŞ BİR ÜRPERTİ VEREN BİR GÜLÜMSEMEYLE CEVAP VERDİ karıncalanıyordu.

Sonra bir elini gömleğinin önüne götürdü. Parmakları düğmelerden birini sıkıştırdı. Biraz çekiştirdi. Söze dökülmemiş bir emirdi bu- ve o da bu emri yerine getirdi, önce o düğmeyi, sonra da diğerlerini çözerken gözlerini onunkilerle aynı hizada tuttu.

Elini onun gevşemiş gömleğinin altına soktu. Göğüslerinden birinin yeni özgürleşmiş ağırlığını kavradı ve ona doğru eğildi, ağzını kendi ağzıyla kapatırken onu sandalyeye yaslanmaya zorladı. Bir an için onun sıcaklığının altında kapana kısıldı, bir yanında bir diz, diğer yanında güçlü bir kol onu sıkıştırdı ve adam sadece gömleğinden tamamen kurtulmasına izin vermek için tekrar eğildi. Kumaş tenine değdiğinde yeniden ürperdi.

Kadının karşısındaki görüntüsü karşısında derin bir nefes çekti. "Altında bir şey yok." Bakışları kadının alt kısmına kaydı ve sonra bir adım geri çekilerek onu ayağa kaldırdı. Parmak uçları taytının beline takıldı. Söylenmemiş bir başka emir daha ve o da buna eskisi kadar kolaylıkla itaat etti, botlarını tekmeledi ve kürklü taytını çıkardı.

Altında da bir şey yok.

"*Casia*." Onun adı bir lanet, bir yalvarış ve bir vaatti. Nefes alış verişi düzensizdi, gözleri istekle yanıyordu.

"Böyle şeylerin yoluma çıkabileceğini düşünmüştüm" derken de özür dilemiyordu.

Onu kendine doğru çekti ve tekrar öptü. Yavaşça. Derinden. Kendini açıkça tuttuğu için işkence gibiydi, dili sadece

Arada sırada küçük alaycı dokunuşlarla onunkini okşuyordu. Ağzını çekip kızın kulağına yaklaştıırken sesi alçak ve karanlıktı: "Ve sen *beni* günahkâr düşüncelerle suçladın..."

Bunun üzerine sırttı ve bu da ona hızlı, sert bir öpücük kazandırdı. Sonra Elander geri adım attı ve zahmetsiz bir hareketle gömleğini başının üzerine çekip bir kenara fırlattı.

Adam çok güzeldi. Bunu zaten biliyordu ama adamın çıplak göğsünü ilk kez görüyormuş gibi görmek yine de başını döndürdü. Parmaklarını karnının sert çıkıntılarında gezdirmek, teninin tuzunu tatmak, onu şekillendiren her kıvrımı ve çizgiyi ezberlemek istiyordu.

Ama adam ondan daha hızlı hareket etti, kalçalarını kavradı ve onu zahmetsizce arkasındaki masanın üzerine kaldırdı. Dudakları boğazının çukurunda, göğüslerinin sert kadife tepelerinde gezindi. Elinde hâlâ tüy vardı ve onunla ona eziyet etmeyi henüz bitirmemişti; tüyü yukarı kaldırdı, bacaklarının arasında oluşan sıcaklıkla alay etmeden önce bir an için iç uyluklarının üzerinde gezdirdi.

Tüm bunların birleşik zevki, adam onu yakalayıp öne doğru çekene kadar masaya karşı kıvranmasına neden oldu. Ayakları bir kez daha sert zemine değdiğinde, elleri adamın karnının çizgilerini izledi ve kemerini çözmek için aşağı indi. Adam onu durdurduğunda neredeyse kemerini çıkarmayı başarmıştı.

"Henüz değil." Adam kadının çenesini kavradı ve onu öyle bir güçle öptü ki, kadın bir an için afalladı ve sonra elleri yukarı uzandı, onun yerine saçlarının dalgalarına dolandı.

Öpücüğü bariz bir çabayla bıraktı ve gözleri onunkileri yaktı, sahiplenici, aç ve vahşi. Adamın daha tanrısal bir forma büründüğü zamanki gibi gözlerinin parladığına yemin edebilirdi.

"Pencerenin yanında dur," diye emretti, daha önce bulunduğu camla kaplı köşeye doğru başını sallayarak. "Seni yıldız ışığında tekrar görmek istiyorum. Bu sefer hepinizi."

Adamın sesindeki o sert, buyurgan tonu seviyordu.

Ama ona meydan okumak için duyduğu o sonsuz arzuya da engel olamıyordu, bu yüzden bu sefer onun emirlerini hemen yerine getirmede. Bunun yerine, çözülmüş kemerin bir ucunu tuttu ve tüm uzunluğu ellerinde olana kadar çekti.

Cezası yine sert bir öpücük oldu; bu sefer dişler vardı ve sonra yumuşak tüy düştü ve yerini iki parmağı aldı; parmaklar dokunup okşadı ve sonra içine bastırdı. Onları tekrar dışarı kaydırды, sonra daha derine itti ve vücudunu kavislendirene kadar çağırdı... ve sonra onları geri çekti ve geri çekmeye devam etti.

"Zalim," diye suçladı.

"Pencere," diye karşılık verdi.

Yavaşça ona doğru geri çekildi, zeminde parmak uçlarında yürüdü çünkü pürüzsüz ahşap kalaslar çıplak ayaklarına soğuk geliyordu.

Kemer elinde kaldı. Gözleri

Elander'ın gözlerinden hiç ayrılmadı.

Yavaş ve kontrollü adımlarla onu takip etti, çıplaklığının üzerinden süzülen yıldız ışığını seyre daldı. Adamın bakışlarının okşayışı ve pencereli alandaki serin hava birleşerek Cas'ın teninde ürperti yarattı; adam ona yaklaştıkça bu ürperti daha da arttı. Karanlık şehre bakmak için döndü ve Cas'ın elleri beline dolanarak aşağıya, daha aşağıya kaydı...

Kimsenin onları ya da ne yaptıklarını fark edemeyeceği kadar yüksektydiler. Camın arkasındaki gölgelerden başka bir şey değillerdi. Ama yine de birilerinin onları görebileceği gerçeğinin heyecan verici bir yanı vardı.

Duruşunda hafif bir kayma oldu ve göğüsleri soğuk pencereye dayandı. Vücudu bu his karşısında titredi. Elander'ın vücudunun sıcaklığı etrafını sarmıştı ve Elander bu sıcaklığı çektiğinde, bu onu bir anlığına nefessiz bıraktı.

Sersemlemiş bir halde, adam giysilerinin geri kalanını çıkarırken onun yansımalarını izledi. Adam *onu izlerken*, bakışları her kıvrımında, arzuyla titreyen vücudunun her santiminde gezinirken *onu* izledi. Adamın elini bir kez daha kızın etrafında dolaştırmasını, aşağıya doğru inmesini ve kızın o sıcak, nabız gibi atan merkezini bulmasını izledi.

Adamın öne doğru adım atışını, aralarındaki mesafeyi kapatışını izledi ve sonra onu karşısında *hissetti*; sırtına yaslanan sert kaslar, bacaklarının arasından kayan sert uzunluk.

"Ne kadar *yardımcı* olabildiğimi gördün mü?" diye fısıldadı.

Adam onu arkadan kavrarken başı geriye doğru eğildi. İlk başta nazikti, dudakları boynunun kenarındaydı, içine girerken kulak memesini ısıırıyordu. Sonra bir eli kalçasındaydı ve onu eğdi. Diğer eli onunkini tuttu ve

Pencereye doğru uzattı, dengede durması için cama yasladı, sonra da tamamen kadının içine daldı.

Kadından yumuşak bir inilti çıktı, sonra bir tane daha... Adam diğer elini kadının kalçasına götürdü ve ikisi de tepelerinde dönen yıldızlardan ve aşağıda uyuyan şehirden habersiz olana kadar daha derine, daha hızlı itti.

Hâlâ yıldızlar vardı ama Cas gözlerini sımsıkı kapatıp onunkiyle birlikte kendi boşalmasının da arttığını hissedinceye kadar ortaya çıkmadılar. Önce onunki boşaldı, sonra Cas'ın eli tekrar bacaklarının arasına girdi ve sonunda onunki gelene kadar onu ikna etti, dalga dalga içinden geçerek yıldızları girdaplı bir serbest düşüşe gönderdi.

Ve sonra karanlık vardı.

Huzurlu ve güvenli hissettiren ve asla ayrılmak istemediği sıcak, kutsanmış karanlık.

Çok geçmeden göz kapakları kanat çırparak açıldı.

Görüşü, onların penceredeki yansımasına doğru netleşti. Bu kulenin koridorlarını süsleyen çok sayıdaki heykelden biri olabilirlerdi - vücudu ona karşı gerildi, eli hala beline sarılıydı, içinde zonklamaya devam ederken yüzü boynunun kıvrımına gömüldü.

Hareket etmek istemedi.

Nefes almak istemiyordu.

Kendini ondan ayırmak istemedi.

Önce o hareket etti. Dizlerinin üzerine çöktü, onu da kendisiyle birlikte aşağıya çekti ve etrafında döndürüp kucağına aldı. Elleriyle kızın yüzündeki saçları itti. Onu nazikçe öptü. Bir an sonra arkasına yaslandığında gözleri kapalıydı ama gözlerini kırpıştırarak açtı ve ona baktı, parlak ve kolayca adlandıramadığı bir duyguyla doluydu.

Ve gözlerini başka yöne çeviremeden aklına bir düşünce geldi.

Seni seviyorum.

Ama bunu yüksek sesle söyleyemedi.

Çünkü düşmüş, arkasını her döndüğünde ondan uzaklaşan bir tanrıyı nasıl sevebilirdi ki? Ona yalan söyleyen, ihanet eden ve böylesine korkunç bir yüce güce hizmet eden bir adamı?

İşin içinde çok fazla güç vardı ve ne kadar umutsuzca gerçek olmasını istese de, hepsinin üstesinden gelmenin, *seni seviyorum'u* mümkün kılmanın bir yolunu göremiyordu.

Bu yüzden yüksek sesle söyleyemedi.

Ama sessizlikte onu sevmemek, onun düzinelerce küçük hareketine tapmamak imkânsızdı. Parmaklarını onunkilerin arasındaki boşluklarda gezdirmesi. Bakışlarını yıldızlara kaldırıp onları incelerken, boştaki elini kolunda gezdirmesi, sanki teninde takımyıldızların izini sürüyormuş gibi. Onun titrediğini fark edince tek kelime etmeden daha önce sarındığı battaniyeyi yatağına serdi, sonra da paltosunu alıp üzerine örttü. Bir yerlerden ikinci bir battaniye daha getirdi ve bunu da ikisinin etrafına sarıp onu kendine çekti.

Neredeyse bir saat boyunca bu şekilde oturdular. Neredeyse uykuya dalmak üzereydi ki aniden adamın vücudunun kendisine karşı gerildiğini hissetti. Bakışlarını ona doğru çevirdi ve yüzünü ilk kez kolayca okuyabildi. "Bir sorun var."

Gözleri bir an için konsantrasyonla kapandı. Kaşları çatıldı. "Belki de. Tara'nın enerjisini artık hissedemiyorum; denemeye devam ediyorum ama ben..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi.

"Gitmelisin." Kelimeler göğsünde fiziksel bir ağrıya neden oldu ama onları zorla çıkardı. "Sana ihtiyacı olabilir."

Sanki onunla aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu, ta ki gözlerini açıp onun bakışlarıyla karşılaşana kadar. Acı orada da kendini belli ediyor olmalıydı, çünkü tereddüt etti ve sonra elini sıktı, parmak eklemlerini öptü ve "Yakında gideceğim" dedi.

Artık gitmelisin, diye düşündü, çünkü dışarıdaki dünya parçalanmaya bu kadar yakinken onu tutmak, bu kulede saklanmak bencillik gibi geliyordu.

Ama yine de kendini konuşturamıyor gibiydi.

Böylece kaldılar. Battaniyeye, birbirlerine, dışarıdan içeri sızmayı başaran soğuk havaya karışan eski kitapların sıcak kokusuna sarıldılar. Cas orada uzanıp Elander'in kalbinin biraz garip, biraz insanlık dışı atışını dinlerken tekrar sürüklendiğini hissetti. Saraya döndüğünde haklıydı; onu son gördüğünden beri gerçekten uyumamıştı. Ama şimdi buradaydı ve belki bu gece o korkunç hayaller olmadan dinlenmeyi başarabilirdi...

"Casia."

"Hm?"

"Nedir bu?"

Gözlerini kırıştırarak açtı ve Asra'nın odasından aldığı tılsımı tutan adamı görmek için döndü; elleri yolunu bulmuş olmalıydı

giydiği ceketin cebine soktu.

"Bu mu?" Esnedi. "Evimden aldığım eski bir biblo sadece. Asra'nın sevdiği rüzgâr çanlarından birinin bir parçasıydı, gençken onun için yapmıştım..."

"Nereden aldın bunu?"

Omuz silkti. "Kendimi bildim bileli var." Bu cevap nedense onu endişelendirmiş gibiydi. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Yok bir şey, sadece... ilginç görünüyor." Onu tekrar cebine koydu. Dertli bakışlarını yıldızlara kaldırdı ve konuyla ilgili başka bir şey söylemedi.

Garip, diye düşündü.

Ama uyku onu çoktan ele geçirmeye başlamıştı ve pençelerini artık üzerinden çekemeyecekti.

CAS YALNIZ UYANDI.

Gökyüzünün şafak öncesi parıltısına bakılırsa saatler geçmişti. Hâlâ yorgundu ama yine de kendini ayağa kaldırdı. Giyindi. Kendini ve odayı temizledi. Ve sonra Sundolian Sarayı'na geri döndü.

Omzunun üzerinden bakmaya devam etme dürtüsü ona çarpıp duruyordu. Sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi; sanki bakınca Elander'in başından beri yanında olduğunu ve onsuz gittiğini fark etmeden yanlışlıkla Kara Tüy kulesinden uzaklaştığını anlayacakmış gibi.

Ama belli ki gerçek bu değildi.

Elander'e Oblivion'a geri dönmesini söylemişti ve o da geri dönmüştü. Geri dönmesi *gerekiyordu*; gerekli olan buydu ve bu kadar basitti.

Yine de, attığı her adımda küçük parçalarını geride bırakıyormuş ve o kuleye, orada söyledikleri ve yaptıkları her şeye geri dönen bir iz bırakıyormuş gibi hissediyordu.

Bu da can sıkıcıydı, çünkü uğraşması gereken başka şeyler vardı ve onlarla uğraşmak için *bütün* olması gerekiyordu.

Saraya adımını atar atmaz, diğer şeylerden oluşan bir tufan başladı. Neredeyse anında Yüce Kral tarafından fark edildi ve ona beklemesini işaret etti. Etrafında resmi görünümlü birkaç kişi vardı.

Hepsi de neredeyse aynı ciddi bakışları takınmıştı. Laurent da onların arasındaydı ve gözleri Cas'inkilerle buluştuğunda, o ciddi yüzlü gruptan uzaklaşıp onun yanına yürüdü.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Sadira takviye kuvvet istedi," dedi ona. "Batıdan büyük bir ordu yaklaşıyor... her şeyi sona erdirmeyi amaçlayan türden bir ordu."

Bir süre sonra kral da onlara katıldı ve durumu detaylandırdı: "Görünüşe göre hedefleri Kosrith'in başkenti. Varen oradaki limanın kontrolünü ele geçirirse, Sadira'ya yardım akıtmaya devam etmemiz neredeyse imkânsız hale gelir. Leydi Soryn'in kuvvetlerinden geriye kalanlar organize olup onlarla kafa kafaya çarpışmaya hazırlanıyor ama sayıca üstünler. Biz yardım etmezsek başkent düşecek." Derin ve sakın bir nefes aldı. "Bu önemli, potansiyel olarak felç edici bir savaş. Kaynaklarıma göre Varen'in ordusuyla birlikte seyahat etmesine yetecek kadar önemli."

Kralın gözlerinde parlayan soru çok açıktı.

İşte size Varen'in kafasındaki tacı bizzat alma şansı.

Alacak mısın?

Cas bakışların kendisine doğru çevrildiğini hissetti. Gözlerini kralinkilere kilitledi ve ellerinin kıpırdamaması için mücadele etti.

Hâlâ yeterince şey yapmış gibi hissetmiyordu. Hazırlanmak için daha fazla zaman, sihrini uygulamak için daha fazla zaman istiyordu. Nephele'nin önerdiği gibi Gökyüzü tanrıçasını bulmak, belki onun da kutsamasını kazanmak ve görünüşe bakılırsa içinden geçen farklı büyü ipliklerinin *hepsini* daha iyi anlamlandırmak istiyordu. Savaş her zaman sonunda bekliyor olacaktı. Bunu az çok kabullenmişti... sadece buna hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Ama görünen o ki dünya onu beklemeye hazır değildi. Ve şimdi Varen'la yüzleşmezse, kim yüzleşecekti?

En son dövüştüklerinde Fırtına büyüsi neredeyse onun kalkanını delip geçmişti. Fırtına büyüsi o zamandan bu yana geçen haftalarda çok daha güçlenmişti. Ona ulaşabilecek biri varsa, o da kendisidir diye düşündü.

Yani en azından denemek zorundaydı, değil mi?

Sertçe yutkundü. Ve başını salladı. "Eğer Varen Kosrith'e gidiyorsa, onunla orada buluşacağım. Onunla yüzleşeceğim."

Kral gülümsedi ama nedense yüz ifadesi kasvetli görünüyordu. "Güzel. En azından bazılarınızı oraya çabucak götürebilecek büyü kullanıcılarımız var. Leydi Sade benim adıma size ve arkadaşlarınıza eşlik edecek.

Kuzeydoğu ucunda konuşlanmış, körfezi geçmeye ve gün içinde Kethran anakarasında olmaya hazır askerlerimiz var; harekete hazırlanmaları için haber gönderilecek. Siz de gitmeye hazırlanmalısınız."

Cas kabul etti.

Ve böylece işler yoluna girmiş oldu.

Kararını ikinci kez sorgulamasına gerek yoktu. Sarayın salonları çoktan koşuşturup hazırlık yapan insanlarla dolmuştu. Kosrith'e bir portal oluşturmak için gerekli büyü kullanıcıları toplanıyordu. Kral ve Kraliçe'nin danışmanları aceleyle yanlarından geçerken kısık seslerle konuşuyorlardı. Hizmetkârlar bir yandan çalışırken bir yandan da aynı derecede kısık sesle dedikodu yapıyorlardı.

Cas gürültüyü olabildiğince bastırarak doğruca geçen hafta boyunca benim dediği yere gitti. Çabucak üstünü değiştirip eşyalarını topladıktan sonra Rhea'yı kontrol etmek için aşağı indi.

Rhea'nın odasına giden koridorda Zev'in yanından geçti. Gözleri kısa bir süre için buluştu ve Cas'ı şaşırtacak şekilde yavaşlayarak durdu.

"O..."

"Uyandı," dedi Zev, bakışlarını odanın yarı açık kapısına çevirerek. "Ama gitmiyor, ben de ona veda ediyordum."

Cas başını salladı. Bunu söylediğine göre artık çok açıktı; elbette gitmeyecekti. Dünya da onun savaşmaya hazır olmasını beklemeyecekti. Yine de Zev'in bunu söylediğini duymak Cas'a sanki biri göğsüne vurmuş gibi hissettirdi.

Bu işe birlikte başlamışlardı.

Ve eğer bu bir sonsa, sanki hep birlikte yüzleşmeleri gerekirmiş gibi görünüyordu.

Ona bir adım daha yaklaştı ve "Gidiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Bakışları onunkilerle buluştu - gerçekten buluştu - uzun bir an boyunca. "Elbette," dedi yanından geçip gitmeden önce.

Bu tam olarak bir ateşkes sayılmazdı ama onu hareket etmeye devam etmesini sağlayacak kadar sakinleştirmişti. Derin bir nefes aldı ve Rhea'nın odasına girdi.

Rhea doğrulup oturmuş, parmaklarıyla kucağında kıvrılmış olan Gümüşayak'ı okşuyordu. Eskisinden daha iyi görünüyordu ama gözlerinin altında hâlâ koyu halkalar vardı ve hareketlerindeki sallantı Cas'ın istemeden düşmesini engellemek için yere yastık koyma isteği uyandırıyordu.

Cas sesini sakinleştirmeye çalışarak, "Merhaba," dedi.

Önce Gümüşayak'ın bakışları ona döndü, sonra da Rhea'nın başı Cas'a doğru eğildi.

"Merhaba aşkım," dedi Rhea. "Bensiz başka bir maceraya atılacağını duydum."

Cas bir kahkaha attı. "Macera tam olarak doğru kelime değil."

"Belki de değil." Rhea esnedi.

Cas odayı geçti ve yatağın kenarına oturdu.

"Yine de elimden gelse seninle gelirdim," dedi Rhea ona. "Ama ne yazık ki buradaki saray doktorları oldukça katı. Birinin yaralarını iyileştirmeye çalışmakla ilgili herhangi bir tartışma duymak istemiyorlar. Ben denedim, inan bana."

"Katı olmalılar. Sen..."

"Korkunç, biliyorum." Cas'ın sözünü keserek başlattığı tartışmayı geçiştirdikten sonra devam etti: "Zev az önce buradaydı ve bunu bana bildirmek için hiç vakit kaybetmedi."

"*Korkunç* demeyecektim," dedi Cas utangaç bir ifadeyle. "Ama belki de sen... savaşa gitmeye hazır gibi görünmüyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse özleyeceğimi söyleyemem." Rhea yatak başlığına yaslandı ve bir süre düşüncelere dalmış gibi göründükten sonra içini çekerek, "Ama sonunda işe yaramaz biri olduğum için üzgünüm," dedi.

"İşe yaramaz değilsin." Minik yaratık kolunu koklarken Cas uzanıp Gümüşayak'ın burnunu okşadı. "Ve hayatta kalmak için yapman gereken şey için özür dilemene gerek yok, hatırladın mı? Eğer kalmak zorundaysan, kalmak zorundasın. Zaten uzun süre burada olmayacağız."

Rhea uzun bir süre daha sessiz kaldıktan sonra bunu başını sallayarak kabul etti. "Küçük kardeşimi hizada tut yeter, ha?"

"Denerim. Ama sen de benim kadar biliyorsun ki o ümitsiz bir vaka."

Bu, Rhea'yı küçük bir gülümsemeye ikna etmeyi başardı. "O zaman onu benim için tek parça halinde geri getir," dedi. "Kendin ve diğer herkes için de."

"Yapacağım." Kelimeler Cas'ın dilinde ağırlaşmıştı. Bir yalan gibi ağır.

Çünkü *hiçbirinin* geri döneceğinin garantisi olmadığını biliyordu.

Olabildiğince uzun süre Rhea'yla oturdu. Ama dışarıdaki hazırlıkların gürültüsü, kapısı yarı kapalı bu kuytu odada bile onlara ulaşıyordu ve çok geçmeden Cas huzursuzlanmaya başlamıştı, Rhea kendi gözlerini kullanmasa bile bunu açıkça görebiliyordu.

Rhea, "Gitseniz iyi olur," diye önerdi.

Cas isteksizce kabul etti. Ona sarılıp vedalaştı ve ayrılırken neredeyse yüzü kızarmış ve şişmiş olan Nessa'yla çarpışıyordu.

"Sen iyi misin?" Cas sordu.

"Evet. Ama ben... Sana rastladığıma sevindim." Birkaç derin nefes aldı ve sonra devam etmeyi başardı: "Ben kalacağım. Rhea'nın yalnız kalmasını istemiyorum ve ben..." Konuşabilmek için tekrar nefes almaya çalıştı ama bu sefer başarısız oldu.

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin," dedi Cas ona. "Anlıyorum."

Nessa'nın son haftalardaki kargaşadan sonra peşini bırakmayan yeterince korkusu vardı. Daha fazlasını eklemesine gerek yoktu. Cas onun bu kâbuslara yenilerini eklemesini *istemiyordu*. Ve görünüşe göre Kosrith'te içine girecekleri şey de tam olarak buydu: Bir kâbus.

"Vedalaşmayla uğraşmayalım, tamam mı?" Nessa burnunu çekerek önerdi. "Seni ne kadar yakında tekrar göreceğimi düşünürsek, çok havasız ve resmi ve biraz da anlamsız geliyor. Değil mi?"

Cas başını salladı.

Vedalaşmama konusundaki ısrarına rağmen Nessa kollarını Cas'a doladı, en azından bir dakika boyunca onu sıktı ve ardından bir dakika daha alnını Cas'inkine yasladı. Ama sonra tek kelime etmeden gitti; kelimeler muhtemelen daha fazla gözyaşına yol açacaktı ve Nessa'nın gözleri zaten yeterince şiş görünüyordu.

Bir parça daha gitti.

Cas ağlamadı. Ama göğsü sıkışıyor ve parmakları hareket ediyor, dokunacak bir şey arıyordu. Normalde bu hareketleri ona kadar sayar ve sonra tekrar geri dönerdi ama şimdi endişeli zihni *iki* sayısına takılıp kalmıştı. Sadece iki. Bir zamanlar beş kişiydiler ama şimdi sadece Laurent ve Zev kalmıştı. *İki*. Onları tekrar tekrar sayıyor, bir parmağını büküyor, sonra diğerini, yukarı ve aşağı - duracak gibi görünmüyordu.

Bir, iki.

Bir, iki.

Bir, iki.

Yaklaşan ayak seslerini duydu ve bulabildiği en yakın boş odaya girdi. Koridordan içeri sızan ışığın ulaşamayacağı bir yere gelene kadar geriye, daha da geriye çekildi. Ta ki kimse onu göremeyene kadar.

Karanlıkta böyle saklandığım için iyi bir kraliçe olduğumu düşünecekler, diye düşündü acı acı.

Ama duvara yaslanıp ellerini birbirine dolayıp sabit tutmaya çalışsa da dürtüleri durmuyordu.

Bir, iki.

Bir, iki.

Dişlerini sıktı ve gözlerini kapattı ve bunu durduracak bir şey aramak için kendi içinde derinlere daldı. Aralıksız, tekrarlayan düşüncelerden daha güçlü bir şey.

Sihir gibi bir şey.

Elektrik avucunun içinde hızla ilerlerken parmakları hareket etmeyi bıraktı ve kaskatı kesildi. Kısa bir fırtına çıtırdadı ve odayı, parıldayan altın çerçevelerden ve alanda depolanan diğer bibloları yansıyan kıvılcımlarla doldurdu.

Sonra Cas, bileğinin bir hareketiyle, çağırdığı kadar çabuk halletti.

o.

Ü z e r i n d e tam kontrol sahibi olmasına rağmen, eli hala O büyü kaybolurken titriyordu. Ama aldırmadı... çünkü korkusunu o büyüyle başarılı bir şekilde değiştirmişti. *Güçle*. Bu sadece küçük bir büyüydü - endişelerini besleyen enerjiyi tamamen boşaltmak için yeterli değildi- ama daha önce Zev'den gelen o küçük güvence gibi, onu karanlıktan çekip çıkarmaya ve tekrar harekete geçirmeye yetmişti.

Bir ayağım diğerinin önünde.

Seyahat grubunun geri kalanını dışarıda, kralın bahsettiği seyahat yöntemini yaratan Hava Türünün etrafında toplanmış halde buldu.

Laurent ve Zev son çantalarını kontrol ediyorlardı.

Leydi Sade genç prens ve prensesin önünde diz çökmüş, kısıp bir sesle onlarla konuşuyordu. Kraliçe yaklaşırken başparmağıyla prensesin yanağındaki bir damla gözyaşını sildi ve sonra Sade ayağı kalkarak dikkatini kraliçeye yöneltti. Birbirlerine sarıldılar ve birbirlerinden ayrılıp kendi köylerinin dilinde son bir kez aceleyle konuştuklarında hâlâ birbirlerine sarılıyorlardı.

Bu Cas'ın odaklanmak istemediğı bir başka vedaydı, bu yüzden onun yerine büyü kullananlara döndü ve çalışmalarını izledi.

Hava ruhu hizmet ettiğı tanrılar arasında bir elçiydi; bu nedenle ona verilen büyü, Gümüşayak'ın Rhea'ya aktardığı görüntülerde olduğu gibi zihinsel olarak, ama aynı zamanda bir büyü kullanıcısı uygun bir portal oluşturacak kadar kutsanmış ve yetenekliyse fiziksel şeylerin de aktarılmasına izin veriyordu.

Cas daha önce de bu tür portalların kullanıldığını görmüştü ama hiçbiri şu anda önünde duran kadar büyük ve etkileyici değildi.

Kralları bakarken üç adam onu örüyordu. Aralarındaki boşluk, kısa süre sonra merkezine doğru koyulaşan kemerli bir kapı şeklini alan seladon renkli enerjiyle parıldıyordu.

Kraliçe kocasının yanına gitti ve büyü kullanıcıları işlerini tamamlarken onu izledi. Bakışları Cas'ınkilere takıldı. Başıyla küçük, cesaret verici bir selam verdi ve Cas bu şehirdeki ilk gecesinde yaptıkları konuşmayı düşündü.

Bir noktada, kim olacağınıza karar vermeniz gerekecektir.

Bu, onu çok uzun zamandır rahatsız eden bir soruydu: O gerçekte kimdi?

Hava türünün adamları yarattıklarından uzaklaştılar. Büyü bitmişti, Sade ona doğru adım atmaya başlamıştı bile ve Zev ile Laurent beklentiyle Cas'a baktılar.

Sanırım bunu öğrenmek üzereyim, diye düşündü.

Sonra kendini topladı ve geçitten içeri adım attı.

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-SEVEN

BEYAZ TAŞA KARŞI KAN.

Casia bu sözleri söylediğinden beri Elander'in aklından çıkmıyordu.

Ve Oblivion'a vardığında onu karşılayan görüntü buydu.

Bir önsezi değil, bir hayalet değil, mermer zeminlere ve aynı zamanda duvarlara, basamaklara, kapılara *gerçek* kırmızı sıçramalar. Sanki bir ceset bu şeylere defalarca fırlatılmış, sanki bir canavar avını yakalamış ve öldüğünden emin olmak için acımasızca ileri geri savurmuş gibi görünüyordu.

Varoluşu boyunca çok fazla kan döküldüğünü görmüştü ama yine de önündeki manzara midesini bulandırmakla tehdit ediyordu.

Nereden gelmişti?

Bir yerlerde bir ceset olmalıydı. Ya

da *cesetler*.

Zihnini sakinleşmeye, odaklanmaya zorladı ve sonra zayıf, titrek bir nabız hissetti. Tanıdık bir enerji...

Tara.

Merdivenleri hızla çıktı ve çok geçmeden onu diğer tanrı evlerine açılan kapıların olduğu odada buldu. Bedeni bir sandalyeye yığılmış, yüzü sandalyeye gömülmüş ve kolları sandalyenin arkasına dolanmış, umutsuzca tutunarak kendini dik tutmaya çalışıyordu. Kan izleri kendini sandalyeye sürüklediğini gösteriyordu.

Diğer üç hizmetkâr -insan hizmetkârlar- Tara ile Elander'in durduğu yer arasında yere yayılmıştı. Hepsi de ölmüştü. Bu üçünden hiçbirinden yaşam belirtisi gelmiyordu, hatta en ufak bir belirti bile yoktu, bu yüzden Elander onları görmezden geldi ve Tara'nın yanına koştu.

Diz çöktü ve kadının kana bulanmış saçlarını yüzünden çekti.
Gözlerini açmasını emretti.

O yapmadı.

Görünüşe göre *yapamamış*.

Başını soğuk zeminden yukarı kaldırdı. Elleri sabit kaldı, ama sadece irade gücüyle.

O ne yapmıştı?

Bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti - neden şimdiye kadar geri dönmemişti?

Ama elbette bunun nedenini biliyordu. Çünkü Casia'yı mümkün olan son ana kadar terk etme düşüncesine dayanamamıştı. Çünkü *onun* şu anda güvende olduğundan emin olamıyordu ve...

Ne yaparsa yapsın, hangi seçimi yaparsa yapsın, kendisinden başka biri bunun acısını çekecekti.

Tara'nın gözleri nihayet açıldığında bu düşüncayı kafasından silkeledi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Tara'nın bakışları ona değil, yukarıdaki tavana odaklandı. "Starhaven'a şey olarak gittim... şey olarak..."

"Emrettiğim gibi," diye bitirdi onun yerine.

"Ve?" "Geri döndüm. Ve sonra..."

Elander hareketsiz kalmayı diledi. Sabırlı. Nazik. Öfkeliydi, korkuyla kavrulmuştu ve cevaplar için yanıp tutuşuyordu ama *sonunda* Tara'nın dudakları kıpırdayana ve ağzından başka kelimeler dökülene kadar beklemekten başka çaresi yoktu: "Tanrıçadan duyduklarımı ona anlatmamı istedi. İstemedim ama ben..."

Soğuk terler döktü. Tara tekrar sessizliğe gömüldü.

Nefesini düzene soktu ve onu kandan ve soğuk taştan uzaklaştırarak merdivenlerden aşağıya, buraya her geldiğinde genellikle kaldığı küçük odaya taşıdı. Onu köşedeki yatağa yerleştirdi ve yanındaki yere oturup sırtını duvara yasladı. Elleri saçlarını karıştırdı ve çarpan başını kavradı.

Sonunda yüzünü ona doğru çevirdi. En azından onun *orada* olduğunun farkında gibiydi, bu yüzden başka bir soru sormayı denedi: "Yıldız Tanrıçası seninle bir imgelem paylaştı demek?"

Tara yutkundu. Daha fazla kelime denemesiyle boğazı düğümlendi. Tüm girişimler sonuçta başarısız oldu. Ama sonra elini uzattı ve tenindeki kavisli haç işareti gücüyle belli belirsiz parlamaya başladı. Parmak uçları Elander'in omzuna dokundu ve Tara'nın Gölge büyüsü aracılığıyla zihnine görüntüler yerleştirildi; Starhaven'a yaptığı ziyaretin yeniden yaratılmış bir sahnesi gibi görünüyordu. Mürekkep siyahı duvarları ve zemini, ara sıra yıldızlarla yanıp sönen gece gökyüzünün bir taklidini ve ardından koyu renkli, parıltıyan toz saçlarıyla tanrıçanın kendisini tanıdı...

Cepheid.

Ve bir an sonra kafasının içinde yankılanan ses Tara'ninkinden çok Cepheid'inkine benziyordu.

"Taca ulaşma kararını verdi ve bu kararla birlikte hem kendisinin hem de kardeşinin kaderi mühürlendi. İkisi de savaş alanında ölecek. İki gün içinde kan bağı sona erecek..."

Elander başının yan tarafını kavrayıp sallayarak sözcükleri yok edene kadar sözcükler tekrarlanmaya devam etti.

Tara yatakta hareketsiz yatıyordu. Elindeki Gölge-tür işareti, odanın karanlığı içinde neredeyse görünmez olana kadar belli belirsiz, giderek daha da belli belirsiz parlıyordu.

Elander de aynı şekilde hareketsizdi, dışarıdaki merdivende ayak sesleri duyana kadar gözleri düşünceden kamaşmıştı. Vücudu kısa süreliğine gerildi. Ama sonra bu ayak seslerinin ait olduğu enerjiyi tanıdı.

Caden odaya adımını attı ve Tara'nın cesedini görünce adımının ortasında durakladı. Kaşlarını çattı ve uzun bir an için arkasını dönüp dışarı çıkmayı düşünüyor gibiydi. Ama sonra bir adım öne çıktı ve sessizce, "Sanırım birilerinin sabrı resmen tükendi," dedi.

Elander ayağa kalktı. Odanın karşı tarafındaki pencereye doğru yürüdü ve elini geniş pervaza dayadı. "Görünüşe göre Malaphar, Starhaven'dan döndüğünde onu karşılamak için buradaymış. Cepheid'in onunla paylaştığı görüş çok ilgisini çekmiş."

"Yani Cepheid gerçekten işbirliği mi yaptı?"

Elander başını salladı ve Tara'nın kendisiyle paylaştığı görüşü sessizce anlattı.

"Bu... iyi, değil mi?" Caden işini bitirdiğinde sordu. "İki gün sonra bu iş bitecek."

Elander tereddüt etti.

Hissettiği şey için *iyi* kelimesi kesinlikle uygun değildi.

"Tara'nın bana gösterdiği şey tamamen doğru olmayabilir," dedi.
Umutluydu.

Onun büyüü mesajların kusursuz bir şekilde taşınması için değil, manipölasyon içindi; istediği görüntüyü ya da sesi yaratabilirdi. Ve anılarını yanlışlıkla yeniden yaratmış olabileceğini düşünmek için hiçbir nedeni yoktu, ama böylesine travmatik bir saldırıdan sonra, ayrıntıları karıştırmadığını kim söyleyebilirdi?

Ama Caden başını salladı. "*İki gün* kısmı doğru gibi görünüyor." Elander ona doğru beklenti dolu bir bakış fırlattı ve Caden konuyu detaylandırdı: "Olan'dan yeni geldim. Ön saflarda biraz casusluk yaptım."

"Ve?"

"Ve Varen Sadira'ya yürüyen orduyla birlikte. Şu anda o yıkılmış krallığa karşı saldırıyı bizzat yönetiyor. Ve aynı ordu tarafından toplanan bilgilere göre, kız kardeşi *de* şu anda Sadira'da, muhtemelen onun geleceğini bildiği için. Nasıl bu kadar çabuk geldiğini bilmiyorum -sanırım bir çeşit büyü- ama önemli değil."

Elander kollarını soğuk pencere pervazına dayadı ve Oblivion'un karanlık şekillerine baktı.

"Önemli olan, dediğim gibi, iki gün içinde savaş alanında karşılaşma ihtimallerinin çok yüksek olması."

Elander pencere pervazının soğuk kenarını daha sıkı kavradı.

Caden onun yanına gitti. "Şimdi de birbirlerini öldürmelerine izin veriyoruz, öyle mi? Tanrıçanın vizyonunun gerçekleşmesine izin verdik. Stormhaven'da Solasen kadınına yardım ettin, onu güvenli bir şekilde Arada'dan geçirdin... Görünüşe göre büyüü şu anda hem onu hem de Varen'i mahvedecek kadar güçlü ve bunun nedeni kısmen *senin* ona yardım etmen. Bunların çoğunu sen düzenledin, yani teknik olarak yeminin yerine geldi. Her şey bitti."

Tamam.

Bu kelime Elander'in göğsüne bir taş gibi oturdu.

"Tara'ya yapılan saldırı son bir uyarıydı," diye yalvardı Caden. "Neler olduğunu görüyor, soyun sonunun yaklaştığını görüyor ve sana müdahalenin sonuçlarını hatırlatıyor. Onu Varen'in ordusundan tekrar kurtaramazsın. Onun için savaşa giremezsin."

Elander bakışlarını dışarıdaki gölgeli dünyadan ayırmadı.

"Eğer bu işe *karışmanı* engellemek için seni bir odaya kilitlemem gerekiyorsa, o zaman sadece söyle, ben de yapacağım. Olayların gelişmesine izin *vermelisin*. Kale tanrısı yatıştırılacak, bu imparatorlukla istediğini yapabilecek ve biz de gerçek hayatımıza geri döneceğiz-"

"Yani o imparatorluğu yok ederken biz kenara mı çekilelim?"

"Plan hep buydu, değil mi? İnsan imparatorlukları her zaman yükselir ve düşer."

"Belki."

"*Belki mi?*"

"İmparatorluğu boş verin. Bu..." İç çekti. Elini paltosunun cebine soktu ve orada sakladığı, ağır ve bekleyen nesneyi buldu. "Artık her şey bundan daha karmaşık."

Caden ona bıkkın bir bakış attı.

Elander görmezden geldi.

Sonra Cas'dan çaldığı o küçük ama ağır metal tılsımı çıkarıp aralarındaki pencere pervazına bıraktı.

Caden bakakaldı.

Mermer pervaza çarparak sallanan tılsımın metalik yankısı, sonunda mücevher tarafı yukarı gelecek şekilde yerine otururken çıkardığı takırtı ve *gümbürtü* ile Tara'nın ara sıra çıkardığı hırıltılı, tıkırtılı öksürükler dışında oda ölüm sessizliğindeydi.

Caden yavaş ve titreyen bir nefes verdi. "Düşündüğüm şey bu olamaz. öyl

e." "Öyle."

Caden inanamayarak başını salladı.

"Gücü tükendi, neredeyse tamamen. Ama ona odaklandığımda. Tutun... Korkarım ki ne olduğu konusunda hiçbir yanılğı yok." "Bu olamaz."

"Ama öyle," dedi Elander yumuşak bir sesle.

Serca-Sonca. *Güneşin Kalbi*. Tüm bu korkunç çileyi başlatan nesne. Kale tanrısının onu peşinden gönderdiği hedef... Elander'in yıllar önce Güneş tanrıçasının alanından çaldığı hediye. Bu onu daha önce de mahvetmişti. Şimdi bunu ikinci kez yapmak için geri dönmüş gibi görünüyordu.

"Ve Casia'da da vardı, nedense," dedi Caden'e.

Oda bir kez daha sessizleşti; o kadar sessizdi ki Elander hâlâ nefes alıp almadığından emin olmak için bakışlarını Tara'ya çevirdi.

"Sence o kadın... o... o mu?" Caden sordu.

"Bu mümkün. Ama bana bir iyilik yapmanı istiyorum."
Caden sonunda gözlerini o mütevazı metal parçasından ayırdı. "Emin olmanı istiyorum," dedi Elander. "Ve bunu yapmanı istiyorum çabuk."

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-EIGHT

SADIRAN KRALIÇESİ'NİN SARAYINA KAR YAĞIYORDU.

"Saray doğru kelime değildi, değil mi?" diye mırıldandı Zev, grup önlerindeki binayı incelerken ürpererek. "Öyle diyorlardı; ama süslü bir ev olarak bile nitelendirilemez."

Cas sessizce kabul etti. Konut, Valshade Ormanı'nda sahip oldukları evden daha büyük değildi. Yıpranmış sıvası dışında biraz görkemli görünen sütunları vardı, ama kayda değer tek dış dekorasyon buydu; bunun dışında küçük, kirli pencereleri ve yeniden boyanmaya çok ihtiyacı olan ahşap bir kapısı olan sade beyaz bir yüzü vardı.

Sade'nin mavi gözleri sabırsızlıkla Zev'e doğru parladı. "Burası gerçek saray değil; o saray buranın çok doğusunda, harabe halinde yatıyor. Kendi imparatorluğunun tarihini bilmiyor musun?" Sundol dilinde *aptal* anlamına gelen bir sözcük mırıldanarak başını çevirdi ve Kethran dilinde devam etti: "Burası Zeruko Tapınağı. Bir zamanlar *süslü* şeylerle ilgilenmediği bilinen Gök Tanrıçası Indre'nin tapınağıydı. Kosrith şehri birkaç on yıl önce Anric de Solasen tarafından kuşatıldığında, bu bina yanmayan veya yıkılmayan tek binalardan biriydi. İnsanların söylediğine göre, Gök tanrıçasının kendisi, kraliyet ailesiyle birlikte burayı korumuş. Burası kutsal bir mesken olarak kabul edilir, bu yüzden biz içerideyken cehaletinizi kendinize saklasanız iyi edersiniz."

Bununla birlikte, dikenli eskortları tepinerek uzaklaştı.

Zev onun gidişini izledi, ağzı bir türlü fırsat bulamadığı bir tartışmanın başlangıcıyla açık kalmıştı.

Laurent bu suskunluğu hafif bir sırıtışla izledi ve sonra elini Zev'in omzuna vurarak, "Gördün mü? İşte bu yüzden ben her zaman

kitap okumanı söylüyor."

Cas kahkahasını bastırdı. "Evet, Zev; neden bir tarih kitabı okumuyorsun?" "Burası teknik olarak *benim* imparatorluğum değil," diye karşı çıktı.

"Gidip bunu ona söylemelisin. Eminim bu onun için büyük bir fark yaratacaktır."

Zev'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve bir an için aralarında her şey normalmiş gibi geldi. Ama Cas'ın gözleri onunkilerle buluşur buluşmaz gülümsemesi soldu ve Laurent'ın elini silkti.

Sessizce Sade'yi içeri kadar takip ettiler.

Üç muhafız onları karşıladı ve evin arka tarafına doğru götürdü. Tanrıça Indre'nin bir avuç dolusu oyma ahşap heykelini geçtiler ve büyük, penceresiz bir odaya ulaşana kadar soluk mavi bir halı şeridini takip ettiler.

Odanın ortasında, şu anda Sade'yi önce kucaklayıp sonra iki yanağından öperek selamlayan Sadira'nın genç hükümdarı duruyordu.

Cas onu Sundolian kralının kendisine gösterdiği bir portreden tanıdı. Bu resim üç yıl önce, bu genç kadın hâlâ kraliçe değil de veliaht prenses olarak bilinirken çizilmişti - yine de sadece ismen. O da Cas gibi gerçek bir kraliçe değildi, çünkü Sadira Soryn doğduktan kısa bir süre sonra resmen ölmüştü.

Cas bu konuda yeterince tarih kitabı okumamıştı ama Sadira'nın, Anric de Solasen onu kendi sancağı altına çekmeye kalkışmadan çok önce iç savaşıyla parçalandığını biliyordu. Bu yüzden Anric daha fazla güç kazanmaya başladığında -Rook tanrısıyla yaptığı anlaşma sayesinde, şimdi fark ediyordu- yorgun Sadiran halkını onu takip etmeye ikna etmek yeterince kolay olmuştu. İstikrar, tek bir taç altında birlik vaat etmişti; bu taca nihai bağlılık yemini etmeleri şartıyla, onların ihtiyaçlarını karşılayabilir ve onları koruyabilirdi.

Şu anda içinde bulundukları bu şehir, son yıllarda bağımsızlığını yeniden tesis eden ve egemenliğini Solasen tacının otoritesiyle yöneten evlerden geri alan az sayıdaki şehirden biriydi.

Ve eğer etrafındaki krallığın küllerinden doğup Varen ve müttefiklerine karşı durma umudu varsa, bu şehir *geri alınamazdı*.

Soryn, zeytin rengi teni, siyah saçları ve her ziyaretçisini derin bir merakla süzüşüyle güney imparatorluğundaki kuzenine çok benziyordu. Ama gözleri tuhaf bir tonda

Cas'ın Sundolia'da ya da başka bir yerde görmediği mavimsi bir yeşildi bu. Ciridan'ın en fakir sakinlerinde bile yadırganmayacak soluk bir tunik ve iyi giyilmiş çizmeler giymişti ama bunları iyi ve bazı soyluların altınla süslenmiş paha biçilmez giysilerini giydiklerinden daha emin bir şekilde giyyordu.

Bakışları Cas'ın üzerinde sabitlendi. "Leydi Solasen. Sonunda karşılaştık."

Cas bu kez, doğuştan gelen adının kullanılması karşısında irkilmemeyi başardı.

İlerleme var, diye düşündü ve elini uzatmak için öne çıktı. "Söylentilere göre uzun zaman önce tanışmışız."

Soryn'in dudakları, tuhaf renkli gözlerini aydınlatan hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Cas bu kadının aslında on altı yaşında genç bir kız olduğunu anladı. Ama kadın uzanıp Cas'ın elini sıkıca kavradı, sıktı ve sonra o gençlik parıltısı aynı hızla kayboldu. Yerini sert bir maske aldı.

Cas ve ekibini içeri götürenlere baktı. "Kapıları koruyun. Yeni dostlarımızla yalnız ve kesintisiz konuşmak istiyorum."

Sade, Cas, Laurent, Zev ve kendisi dışında kimse kalmadığında Leydi Soryn odanın arka tarafındaki masanın kenarına oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışları bir kez daha Cas'ınkilere kilitlendi. "Demek ilk gelen sizsiniz. Denizden bir filo geliyor ama görünüşe göre onlardan önce buraya gelmeniz şartmış. Kuzenim bana en büyük yardımı senin yapabileceğine ve başkaları gelmeden önce konuşacak çok şeyimiz olacağına inanıyordu."

Cas hissettiğinden daha kendinden emin görünmeye çalışarak başını salladı. "Umarım yardımcı olabilirim."

Soryn'in gözleri sırayla önündeki insanların her birine kaydı. "*Kaba* görünmek istemem ama sanırım daha zorlu görünen bir grup ummuş ve beklemiştim. Yine de kuzenim iyimserliğiyle tanınır. Bu onun başını birden fazla kez belaya soktu." Soryn'in bakışlarındaki soru yeterince açıktı: *Senin hakkında iyimser olmakta haksız mıydı?*

Cas, güven verme arzusu ile dürüst olma arzusu arasında kaldığını hissetti. Sonunda ikisinin arasında bir yerde karar kıldı. "Göründüğümüzden daha güçlüyüz," dedi Soryn'e, "ve buraya gelmek için kendi payımıza düşen savaşımlardan geçtik - yine de doğru: Bu öğleden sonra kapınıza gelmeye tam olarak hazır değildim. Ve kardeşimle savaş alanında buluşmadan önce cevaplamak istediğim sorular vardı."

"Sorular?"

Nereden başlamalı?

Cas sözlerine devam etmeden önce bir süre dikkatle düşündü: "Kuzeninizin şehrine varmadan önce, başka yerlerde müttefik arayışı içindeydik. İlahi yerlerde."

Stormhaven'daki maceralarını kısaca anlattı ve Soryn sanki tanrıların evlerini aramak sıradan bir eğlenceymiş gibi tüm bunlara hafifçe şaşırılmış görünüyordu. Cas genç kraliçenin kuzeninin de onu bu konuda bilgilendirdiğini varsaydı. Soryn kısa bir an için Sade'ye baktı ama Sade söylenenlere itiraz etmeyince Cas'a dönüp devam etmesi için başını salladı.

Cas öyle yaptı ama Skyhaven'ın bu krallığa ulaşma olasılığını sorduğu anda Soryn kaşlarını çatı ve sonunda sözünü kesti: "Belaric'te bir ada var," dedi. "Krallığımızın insanları uzun zaman önce oraya hac ziyaretleri yaparlardı."

"Eskiden mi?" Zev tekrarladı.

"Dalgalar artık çok yükseğe ulaşıyor. Ve görünmez bir güç onu yukarıdan koruyor. Bildiğim kadarıyla yıllardır kimse ziyaret etmedi."

Cas, *ben yapana kadar kimsenin çöldeki tapınağa da ulaşamayacağını* düşündü.

Soryn bunu söylemeden önce, "Her iki durumda da, şu anda bu tür şeyleri araştırmak için zamanımız yok. Son raporlar Varen ve askerlerinin bu sabah Olan'dan geçtiğini gösteriyor. Bu da yarın gece ya da en geç ertesi gün burada olabilecekleri anlamına geliyor."

Ve işte yine Cas'ın tüm konuşmalarının altında yatan düşünce ortaya çıktı: *Zamanımız tükeniyor.*

Soryn'in kaşlarını çatmasını yansıttı. "Şu Gök Tanrıçası hakkında sorular sordum çünkü Varen'i koruyan meşhur büyü'nün Gök büyü ile başka bir şeyin birleşimi olabileceğine inanıyorum. Bunu aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

Soryn masadan kalkıp Cas'a kendisini takip etmesini işaret etmeden önce neredeyse tam bir dakika boyunca düşünceli bir şekilde onu süzdü. "Benimle gel," dedi, "daha fazla konuşabiliriz ve en azından sana Gökyüzü büyü'nü ilk elden gösterebilirim."

SAATLER SONRA, Cas ve Soryn hâlâ Indre'nin tapınağının arkasından uzanan bahçelerde birlikteydiler; kasları ağrıyor ve soğuk havaya rağmen tenleri terden parlıyordu.

Soryn sohbeti ve büyüyle dur durak bilmiyordu. Sorularla, olası stratejilerle ve sayıları, güçleri, zayıflıkları hakkında bitmek bilmeyen tartışmalarla ileri geri gidip geliyorlardı. Konuşmaları ne zaman durgunlaşsa Soryn kalkan büyüünü çağırıyor, Cas da kendi gücüyle o kalkanı kırmak zorunda kalıyordu.

Fırtına Gökyüzüne karşı, tekrar tekrar, ta ki Cas Gökyüzü büyüünün nasıl hissettirdiğine dair gerçek bir his geliştirdiğini düşünmeye başlayana kadar. Tıpkı kardeşiyle son savaşında kullandığı büyüünün titreşimlerini hissettiği gibi, büyüünün yapılışını ve bozuluşunu hissedebiliyordu. Ama Soryn daha güçlüydü; herhangi bir kristalden ya da Cas'ın geçmişte karşılaştığı birkaç Gökyüzü türünden daha güçlüydü. O kadar kolay kırılmıyordu, bu da Cas'a kullandığı gücü gerçekten inceleme fırsatı veriyordu.

Elbette bu, Gökyüzü Tanrıçası'nın kendisini aramakla aynı şey değildi ama ellerindeki imkânlarla yapabilecekleri tek şey buydu.

Rhea'nın sesi, arkadaşı şu anda yüzlerce kilometre uzakta olmasına rağmen Cas'ın zihninde dolaşmaya devam ediyordu: *Önümüzdeki savaşta hayatta kalmak için elimizden geleni yapalım.*

Üçüncü saate gelindiğinde Cas hayatta kalmaktan daha fazlasını yapıyordu; bir strateji, bir refleks geliştirmişti ve zaman zaman Fırtına büyüünü Soryn'in kalkanlarına örmeyi ve onları fazla çaba harcamadan kırmayı başarıyordu.

Soryn yetenekliydi ama Cas'ın damarlarında Fırtına Tanrıçası'nın kutsaması akıyordu. Ve yeteneklerine giderek daha fazla güvenmeye başlamıştı, sanki zamanı geldiğinde Varen'in büyüünü gerçekten bozabilecekmiş gibi-

Sonra Soryn kalçasındaki kılıcı çözdü ve Hava.

Cas hemen etrafındaki enerjinin değiştiğini hissetti. Güçlendiğini. Kılıcın geçtiği her yerde, Soryn'in gözlerinin rengine hiç benzemeyen mavimsi yeşil bir ışıltıyla parlayan b i r Gök-büyüsü duvarı belirdi. Sadıran kraliçesi kılıcı bir daire çizerek savurdu ve havada sihirli iplikler uçuşmaya başladı. İpler birbirine dolanarak onu koruma altına aldı. Cas geçen saatler boyunca sayısız kez yaptığı gibi yaptı: Soryn'in büyüünün enerjisini aradı. Kendi yükselen gücüne yerleştirdi, onu ele geçirdi ve

Soryn'in yarattığı kozanın içine aşılıyarak ileri doğru yönlendirdi. Çağırdığı Fırtına yüzünden felç olan Soryn'in Gökyüzü enerjisinin hareketsiz kaldığını hissettiğinde, göndermek için ikinci bir şimşek hazırladı.

Genellikle, felçli kalkan vurulduğunda patlardı - tıpkı bir yıldırımın ölü bir ağacı yarması gibi, bu kadar kolay.

Ama bu sefer, Gökyüzü büyüünün duvarı dayanıyordu.

Cas topuklarını sıktı ve ona vurmak, onu dövmek, *kırmak* için daha fazla elektrik çağırdı-

Hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi ve duvarın diğer tarafında sırttan Soryn'i görebiliyordu.

Cas inatla kırmaya çalışmayı sürdürdü. Kollarındaki ağrıyı ve parmak uçlarındaki hissizliği görmezden gelerek ellerini bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. Fırtına büyüü gittikçe geliyor, istikrarlı bir şekilde büyüyordu.

Soryn aniden hareket etti ve kılıcını ve duruşunu değiştirdiğinde, Gökyüzü büyüü de değişerek Cas'ın dengesini bozdu.

Dengesini yeniden sağlamaya çalışırken, Cas son birkaç saatin onu ne kadar yordüğünü bir anda fark etti.

Yarattığı devasa fırtınaya tutunma çabası, tutunduğu yıpranmış ipin şiddetle *kopması* gibi kaymıştı. Tökezledi, kendini sarmaşıklarla kaplı bir kafese kaptırınca bileğini burktu. Büyüsü etrafındaki havada şiddetle yuvarlandı, ancak onu yere çarpacak, gerçek bir zarar vermeden önce dağıtacak ve dağıtacak kadar kontrolü elinde tutmayı başardı.

Cas nefes nefese kalmış olan Soryn'e baktı.

"Özür dilerim. Buna hazır olduğumu sanıyordum," dedi Soryn bariyerin diğer tarafından, sırtışı şimdi biraz utangaçtı.

Cas zonklayan ayak bileğindeki ağırlığı kaldırdı ve bir iniltiyi bastırdı. "Ara vermek ister misin?"

Hayır demek istedi. *Mola* verecek zamanları yoktu. Ama cevap verirken çok uzun süre tereddüt etti ve Soryn onun yerine cevap verdi-

"Biraz ara verelim."

Cas tartışacak gücü kendinde bulamayınca kırık bir taş parçasının üzerine çöktü ve bileğine masaj yaptı.

Soryn kılıcını havada döndürerek büyüünü yerleştirdi. Bu büyüünün tellerini, iplik saran bir makara gibi topladı.

Cas'ın şimdi belli belirsiz parlayan kılıca baktığını gördü ve şöyle dedi: "Bu kılıç Indre'nin Zarafeti. Kalkan Yapıcı. Annemindi,

Ondan önce onunki, ondan önce onunki ve bu böyle devam etti. Gökyüzü türünün nesillerinin kanını emdi ve bu ritüellerin her biriyle daha da güçlendi." Taktığı kolyeyi kaldırdı ve üzerindeki bulut şeklindeki tılsımı biraz döndürdü. "Bu da onunla birlikte gelen diğer kalkan, Indre'nin Gözyaşı. Resmi olarak Sadıran tahtının varisi seçildiğim gün babam tarafından bana hediye edildi."

Başına geçirdi ve Cas'a uzattı.

Parmakları ona dokunur dokunmaz, Cas içinde uyuyan gücü hissedebildi. Elinde titreyerek tepki verdiğiğine, belki de Cas'ın gücünü yüzeye çekmeye çalıştığına bakılırsa, *onu* hissedebiliyordu.

Soryn bu noktada onu merakla izliyordu, bu yüzden Cas taşıdığı tüm farklı büyüleri tekrar açıklamaya çalıştı. Şimdiye kadar ortaya çıkan diğer garip yolları. Tanık olduğu vizyonlar, ilahi tanrılar ve canavarlarla karşılaşmaları... hepsini. Şu anda ayrıntılar konusunda çekingen davranmak anlamsız görünüyordu; eğer yarın bu genç kadınla birlikte bir savaş alanında ölme ihtimali varsa, neden bugün bir şeyler saklasındı ki?

Cas sözlerini bitirdikten sonra Soryn, "Kuzenim birkaç gün önce bana senin tuhaflığınla ilgili bir mektup yazdı," dedi. "Ama bunun mektubunun içinde yer almayacağını vurguladı."

Cas yumuşak bir homurtu çıkardı. "Bu konuda haksız değil." Indre'nin Gözyaşı'nı Soryn'e geri vermeden önce bir süre daha elinde evirip çevirdi. "Senin Gökyüzü büyüünü hissettiğimde... tanıdık ama bir o kadar da uzak geliyor. Bir zamanlar çok iyi bildiğim bir şey gibi. Doğuştan gelen Gökyüzü gücüm her neyse, sanırım gençken büyük bir kısmını kaybetmişim; sanki onu Solasen soyunu tehdit edenlerden koruduğumda bir şekilde Varen'e aktarmışım gibi."

"Kardeşini korumak için çırpınan bir kız kardeş..." Soryn yüksek sesle düşündü. "İşlerin gidişatına bakılırsa ironik, değil mi?"

Soryn başını salladı ve sonra düşünce zincirine devam etti: "Ama bir zamanlar Gökyüzü büyüüne sahiptin. Şimdi de Fırtına, Yıldız ve Ay..."

"Güneş Tanrıçası beni seçmiş ve bana gücünün farklı tonlarını vermiş gibi görünüyor," dedi Cas. "O kadarını anladım. Yine de ne amaçla olduğunu söyleyemem."

"Herhangi birimiz burada ne *amaçla* bulunduğumuzu gerçekten söyleyebilir mi?" Soryn düşündü. "Annem bana her zaman, ilahi olanın bizi neyle kutsadığından bağımsız olarak, buna karar vermenin kendimize bağlı olduğunu söylerdi."

Bir süre daha sessiz kaldılar ve sonra Cas bir soru sormaya cesaret etti: "Ailen... onlara ne oldu? Birlikte çalışmamızla ilgili söylentiye duymuştum - seni *kraliçe* olarak adlandıran bir söylenti- *ama* ailenin vefat ettiğini duymamıştım."

"Hayır mı?" Soryn acı bir kahkaha atarken gözlerini uzaktaki gün batımından ayırmadı. "Varen'in bunu tebaasına duyurmadığını söyleyebilirim."

Ayağa kalktı. Dizlerindeki kum ve kirin tozunu aldı. Gökyüzü kılıcını eline aldı, birkaç kez çevirdi. Fikrini değiştirip kılıcı kınına soktu, sonra da talim alanının kenarına gidip küçük bir metal kutu aldı. Askerlerinden biri onu oraya, bir yay, sadak ve pratik yapmak isteyebileceği diğer silahlarla birlikte yerleştirmişti.

"Seap'te düştüler," diye devam etti. "Neredeyse bir yıl önce bugün. O kuzeybatı şehri, Sadira'nın herhangi bir şehri kadar uzun süredir Solasen krallığının kontrolü altındaydı. Onu geri almak için gerekli güçleri topladığınızı sanıyorduk. Binlerce kişi davamız için yemin etti ama sonuçta bu güçlerin hiçbiri gerçekten savaşmak için ortaya çıkmadı. Ve sadece bize ihanet etmek için gelenler de oldu. Sonunda sayıca azdılar ve bunu biliyorlardı ama ailem yine de ileri yürüdü."

"Ve her iki ebeveyniniz de..." "Her şeyi birlikte yaptılar."

"Özür dilerim," dedi Cas, kelimeler gülünç derecede yetersiz gelse de.

"Beni de nadiren geride bıraktılar. Ama sanırım onlar da Bu olayda işler daha başlamadan kötü gidebilirdi. Çünkü buna hiç benzemeyen bir günde orada değil, buradaydım ve haber bekliyordum. Sonunda bir kutu içinde gelen haberleri."

"Bir kutu mu?"

"Şimdiye kadar gördüklerinizin en güzeli." Elindeki metal kutuyu havaya kaldırdı; muhtemelen bu da aynı kutuydu.

Altın bağlantıları ve kapağındaki güneş, ay ve yıldızlardan oluşan karmaşık oymalarıyla çok güzeldi.

"Annemle babamın elleri içindeydi," dedi Soryn.

Kutuyu açtı ve Cas otomatik olarak geri tepti; ama artık kutunun içindeki tek şey bıçaklardı. Farklı boy ve ağırlıklarda en az bir düzine süslü fırlatma bıçağı. Soryn bir tane çıkardı ve parmağını sapına geçirdi. Birkaç kez döndürdü ve sonra serbest bıraktı-

Thwack.

Yakındaki bir ağaca çarptı ve bir süre çıkıntı yapan sapa baktıktan sonra şöyle dedi: "İşaretli elleri tabii ki. Kendime ve ilahi olarak işaretlenmiş diğer insanlara bir uyarı olarak sanırım."

Başka bir bıçak.

Bir darbe daha.

"Ben de ailemin başlattığı isyancı ordusunu geliştirerek karşılık verdim. Hainleri ayıklıyorum. Varen'e kendi küçük hediyelerimi gönderiyorum." Cas onun *hediyelerle* neyi kastettiğini sormakta tereddüt etti.

Thwack.

"Senin aptal kardeşin ne tanrılardan ne de onların büyülerinden korkuyor," diye devam etti Soryn.

"Öyle diyor."

Thwack.

Soryn bıçaklarla dolu ağaca doğru yürüdü. Onları teker teker söküp çıkardı. Teker teker kenarlarını parlattı ve o süslü kutuya geri yerleştirdi. Kutuyu kapattı, eli sanki üzerine yemin etmeye hazırlanıyormuş gibi kapağın üstünde durdu ve sonra Cas'a bakıp şöyle dedi: "Ama bu iş bitmeden *bizden* korkacak."

Cas bir an için o tuhaf renkli gözlerin öfkeli derinliklerinde kaybolmuş bir halde ona baktı ve başını salladı.

Bu genç kadından hoşlandığına karar verdi.

Belki de bu genç kadından biraz korkuyordu ama onların tarafında olduğu sürece daha iyiydi. *Bir başka yararlı müttefik*, diye düşünmeye cesaret etti Cas ve yüreğinde meydan okurcasına umut dalgalandı.

"Yine mi?" Soryn elini kaldırıp bükerek başka bir Gökyüzü büyüünün iplerini çağırmayı teklif etti.

Cas ayağa kalktı. "Yine."

O GECE Cas, Soryn'le yaptığı konuşmalardan ve büyü derslerinden o kadar yorulmuştu ki, kafasını kendisine verilen hafif küf kokulu yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

Uzun sürmedi.

İmgeler geri döndü. Tanıdık kan, kırılan taşlar ve tüyler; ama aynı zamanda yeni bir tane daha: taş yerine deriye değen kan,

Avuç içine dökülen mürekkep gibi yayılıyor ve soluk bir kol boyunca aşağı iniyor.

Bir çılgılık atarak ayağa fırladı.

Nefesini tuttuktan sonra yatağından fırladı ve aradığı paltoyu bulana kadar çanta ve giysi yığınlarını karıştırdı. Elini cebine sokup Asra'nın tılsımını aradı.

Ama gitmişti.

İçindeki panik açığa çıktı. O karanlık, sarmal hissin başladığını hissetti. Ama sonra bakışlarının köşesinde kırmızı bir şey parladı ve panik halindeki düşünceleri bir an için şokla raydan çıktı-

Eli kanıyordu.

Avucunun ortasında düzgün bir kesik vardı.

Bu da ne böyle?

Biri kapıya vurdu. Cas cevap vermekte ağır davrandı, hâlâ şaşkınlıkla eline bakıyor ve uyanmadan önce gördüğü o tuhaf yeni görüntüyü düşünüyordu. Bir an sonra kapı onun daveti olmadan açıldı.

Zev orada duruyordu, sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Uzun ve rahatsız edici bir süre birbirlerine baktılar ve sonunda Zev, "Bağırdığımı duydum," dedi.

"Üzgünüm, ben sadece..."

Kapı aralığında kararsızca ayaklarını sürüyerek yürüdü. Ama gitmedi.

Kanayan elini yumruk yapıp göğsüne bastırdı. "Tuhaf bir kâbus gördüm, hepsi bu. Uyandığımda eskiden taşıdığım, Asra'nın çanının bir parçası olan tılsımı arıyordum. Ama bıraktığım yerde, ceketimin içinde değildi. Ve sonra fark ettim ki... şey, *bu*." Kanı görebilmesi için elini çevirdi.

Hemen onun yanına gitti. "Ne oluyor, Cas? Bu çok derin görünüyor, bunu nasıl yaptın?"

"Emin değilim."

Kadının arama sırasında kenara attığı bir gömleği kaptı ve ona uzattı. "Üzerine bastırmaya devam et. Ben hemen döneceğim."

Dakikalar sonra, uygun bandajlar ve şifalı bitkilerle geri döndü. "En son nerede gördün?" diye sorarken kanamayı durdurmaya yardım etti. Tılsımı yani."

Hem adamın hâlâ yarasına uyguladığı baskıdan hem de sorunun kendisinden dolayı yüzünü buruşturdu.

Bakışlarını onunkilere kaldırdı, beklenti içindeydi.

"Onu en son Elander ile birlikteyken görmüştüm."

Aralarındaki normallik görüntüsü neredeyse anında buharlaştı.

Bu sinir bozucuydu ve Cas sesinin acı tonuna engel olamayarak ekledi, "Nereye gittiğini biliyor olabilir. Ama burada değil; eminim senin de fark ettiğin gibi yine ortadan kayboldu."

"Bunu fark ettim."

"Devam et o zaman."

"Devam et ve ne?"

"O *yaştayken* onunla vakit geçirdiğim için ne kadar aptal olduğumu söyle. burada."

"Aptal tılsımını bulmana yardım etmeyi tercih ederim." Az önce elinin etrafına sardığı bandajı bağladı, sonra da kızın duvara gelişigüzel bıraktığı çanta yığınlarına doğru ilerledi. "Belki buralarda bir yerdedir. Keşke bu kadar dağınık olmasaydın..."

Bir süre konuşmadan onu izledi ve sonra ayağa kalkıp bakmasına yardım etmeye başladı.

"Sadece o değil, biliyorsun," dedi bir süre sonra. "Her şey." Cas araştırmasına ara verdi ve ona ters ters baktı. "Detaylandır."

Kendini yakmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu. Ama Cas'ın bakışları ısrarcıydı ve sonunda içini çekerek, "Kraliçe meselesi. Sonu gelmeyen kafa karıştırıcı büyü meselesi. Ve doğru yürüdüğümüz bu savaş... Seni kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Ya da çok yakında kaybedecekmişim gibi."

"Beni kaybedemezsin, aptal." Bakışları yumuşadı ve küçük, güven verici bir gülümsemeyle idare etmeye çalıştı.

Geri vermedi. "İnsanlar savaşa gittiğinde ne olur sanıyorsun? Hayatta kalsalar bile mi?"

Kollarını kendine doğru sardı ve cevap vermedi.

Zev, "Sadece savaşmaya gidip, kazanıp, geri dönüp tekrar *normal* bir şekilde yaşamıyorlar," diye cevap verdi. "Nereden bildiğimi biliyor musun? Çünkü yaklaşık on beş yıldır kız kardeşimin geri dönmeye çalışmasını izliyorum. Bazı şeyleri iyi saklıyor ama Lord Maltus'un ordusuna katılmadan önce nasıl biri olduğunu biliyorum."

Cas hâlâ cevap vermiyordu; ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Eğer unuttuysanız, o orduya gittiğinde ben sadece sekiz yaşındaydım. Küçüktüm ama hala her şeyi canlı bir şekilde hatırlıyorum. O çılgınlığa neden katıldığını o zaman da anlamamıştım, şimdi de anlamıyorum." Cas'la konuşmaktan çok elindeki çantayla konuşuyor gibiydi. "Babamızın savaşta geçirdiği onca yıldan sonra kendi kâbuslarında acı çekmesini izledi."

kendi kendine savaştı. O kadar kötüleştğini gördü ki annemiz artık onu teselli edemiyordu. Sonra da gidip kendi savaşlarına katıldı zaten."

Cas çantayı ondan aldı. Çantayı diğerlerinin yanına koyacak, onu azarladığı o dağınıklığı düzenlemeye devam edecekti ama Zev'den başka bir yere bakmayı kendine yediremedi.

"Rhea da bu savaşa gelecekti," dedi. "Gelmek *istiyordu* ve gelmemesinin tek nedeni kendini bir yük gibi hissetmesiydi."

"O bir yük değil-"

"Hayır. Ama hâlâ öyle hissediyor."

Cas çantayı yere bıraktı ve yatağının kenarına yerleşmek için ilerledi. Birden kendini dayanılmaz derecede ağır hissetti ve tek yapmak istediği oturmaktı.

"Geçtiğimiz haftalarda o güney imparatorluğuna geri dönmek ve ardından ona o yarayı veren askerleri gönderen kişinin *sarayında* olmak... hiç iyi olmadı. İkimiz için de. Özellikle de onun için." Parmak uçlarını birbirine bastırarak küçük bir alev çıkardı. Söndürdü. Yumruğunu sıktı ve ardından bu işlemi tekrarladı. "Bu sadece askerler geri çekildiğinde *sona ermez*. Ya da tüm deli krallar öldürüldükten sonra bile."

"Sanki ben savaşlardan payıma düşeni almamışım gibi davranıyorsun," dedi Cas, acısını ve öfkesini sesinden uzak tutmak için savaşıyor ve başaramıyordu. "Sanki acının ve kaybın..." nefesini içine çekip doğru kelimeyi aradı "...bunlara neden olan şey ortadan kalktıktan çok sonra bile *yankılanmaya devam* ettiğini anlamayacakmışım gibi. Gerçekten tüm bunları düşünmediğimi mi sanıyorsun? Bunca yıldır arkadaşız ve sen beni gerçekten bundan daha iyi tanı mıyor musun?"

Sesindeki bu incinmişlik dikkatini çekmiş, *ona* aslında *onunla* konuştuğunu ve boş bir odaya içini dökmediğini hatırlatmış gibiydi. Ateş saçan bakışları onun üzerine yerleşti ve gergin bir an için onun dönüp tekrar gitmesini, huzur içinde düşüncelere dalmasını bekledi.

Ama sonra yatağa oturdu ve "Özür dilerim" dedi. Kadın yavaşça nefes verdi. "Ben de."

Bir süre sessizce oturdular, ta ki Cas, "Bu genellikle havayı yumuşatmak için aptalca bir şey söylediğin kısımdır," diyene kadar.

"Şaka yapmaktan yorulдум. Sadece bunun bitmesini istiyorum."

Cas her şeyin *bitmek* üzere olduğuna dair korkunç bir hisse kapılmıştı ama bunu söylemedi. Sadece başını ona doğru eğdi ve omzuna yasladı.

"Rhea ve Nessa'yı özledim," dedi bir dakika sonra. Elander'i de özlemişti ama Zev'le aralarında yeni tesis edilen barışa bundan bahsedecek kadar güvenmiyordu.

"Evet. Ben de onları özlüyorum." Bir duraksamadan sonra ekledi: "Ama bunu söylediğimi onlara söyleme. Sonunu asla duyamam."

"Onlara söylemem." Cas güldü -Zev'le paylaştığı her zamanki kahkahanın sessiz, biraz içi boş bir versiyonu, ama yine de bunu yapabiliyor olmak güzeldi. "Tanrılar, ateşin ve alaycılığın altında düşünceli, düşünceli duyguların olduğunu fark etmelerini yasaklıyor."

Ona dirsek attı.

Bir an daha sessizlik oldu, sonra sesi hiç duymadığı kadar yumuşaktı: "Sence onları tekrar göreceğiz miyiz?"

Cas hemen cevap vermedi-veremedi.

Planlarını zihninde tekrarlamakla, adımları saymakla meşguldü.

Varen düşecekti.

Kethra bir tehditle daha az yüzleşecekti ve sonra tanrılarla yüzleşmek için çalışabilirlerdi.

Sundolia'nın yüksek sarayı, Fırtına tanrıçası ve şimdi de Soryn ve ordusu gibi ilahi ve diğer müttefiklerini sürekli olarak kazanmıştı. Ve daha fazlası da olacaktı. Zamanları olacaktı. Sadece önce önlerindeki bu savaşı atlatmaları gerekiyordu. Henüz her şey kaybedilmemişti.

Bunu yapabilirler.

"Yapacağız," dedi Zev'e. "Bundan eminim."

Ve Zev ilk kez onunla aynı fikirde değildi.

CHAPTERTWENTY-NINE

ELANDER GECE BOYUNCA TARA'NIN BAŞUCUNDAN AYRILMADI.

Sadece ara sıra odada volta atıyordu. Küçük sesler karşısında donup kalıyordu. Hemen tanımadığı enerjiler karşısında irkildi. Birden fazla kez, dünyanın kontrolünün dışında çılgınca döndüğü hissini engellemek için kolunu bir şeye dayamak zorunda kaldı.

Her zamanki sakin haline kıyasla yürüyen bir felaketti. Ama nasıl olmasın ki?

Tara hâlâ onunla tekrar konuşacak gücü kendinde bulamamıştı. Ve temizlemişti - volta atması ve panikleme arasında - ama Oblivion'un yükselttiği duyularına göre, her şey hâlâ onun kanı gibi kokuyordu. Hizmet ettiği karanlık tanrının gelip başladığı işi bitirmesini beklerken vücudundaki her siniri diken üstünde tutuyordu.

Ama Malaphar ortaya çıkmadı. Sesi Elander'in düşüncelerine karışmadı - bir kez bile - ve büyüsü kendini acı verici bir şekilde göstermek için asla uzanmadı. Sanki aralarındaki bağlantı tamamen kopmuş gibiydi.

Bu onun için bir oyun, diye düşündü Elander. Başka bir işkence türü. Sonunda Caden'in enerjisinin geri döndüğünü hissetti.

Elander bir an sonra merdivenleri tırmanıyordu. Basamakları ikişer ve üçer ikişer çıktı ve zirveye ulaştığında, Caden'in bakışlarıyla sakince karşılaşp "Sende mi?" diye soracak kadar soğukkanlılığını ancak toparlayabildi.

Caden başını salladı ve sağ elini meşale ışığının yayına doğru kaldırdı. Tırnakları pençeye dönüşmüştü ve bu pençeler parlıyor, birinin ucundaki kırmızı lekeyi ortaya çıkarıyordu.

Çalıntı kan.

Casia'nın.

Caden'ın yüzündeki bitkin ifadeye bakılırsa, o kandan edindiği bilgiler durumlarını daha az vahim hale getirmemişti.

"Sanırım bunu kendiniz görmek istiyorsunuz?" Elander başını salladı.

"Suyunuz var mı?"

"Evet, işte, onu çoktan hazırladım ve saflaştırdım." Caden'i bitişikteki bir odaya götürdü; masanın üzerinde küçük bir kâse duruyordu, tıpkı yanında duran çalıntı metal tılsım kadar basit ve göze çarpmıyordu. Elander'ın bakışları kısa bir an için tılsıma takıldı; elinde değildi.

Hâlâ Casia'nın geçtiğimiz haftalar boyunca bunu kendisinden saklamayı nasıl başardığını anlamaya çalışıyordu.

Nasıl bu kadar kör olabilmişti?

Solatis'in büyüğü işe yaramış olmalıydı, değil mi? Ve belki de aynı büyü, haftalar önce tanıştıklarında Cas'ın gerçek kimliğini ondan gizlemesine yardımcı olmuştu....

Caden su kabına doğru yürüdü. Bir süre inceledi. Kan lekeli pençesini sıvıya daldırdı ve yüzeyin hemen altında X şeklinde bir desen çizerek sürükledi. Dudaklarından kısa bir büyü döküldü.

Sis sudan yükseldi. Saniyeler geçtikçe daha da kalınlaştı ve hem Caden'i hem de Elander'ı kısa sürede görüntü, ses ve kokularla dolu kaotik bir kucağa sardı. Neredeyse tam bir dakika boyunca kafa karıştırıcıydı - korkunç derecede kafa karıştırıcıydı.

Ve sonra işler yoluna girmeye başladı.

Sis dağıldı ve etraflarında bir sahne oluşmaya başladı.

Caden'ın geçmişte biriktirdiği diğer anılar kadar net değildi, çünkü bunlar geçmiş bir yaşamın anılarıydı ve bu tür şeylerin kenarları her zaman pusluydu. Karanlık şekiller, yankılanan sesler... geçmiş bir yaşamda yürümek her zaman kafa karıştırıcı ve sınırda korkutucuydu.

Ama bu anı.

Bu geçmiş hayat.

Yeterince açıktı.

Çünkü Elander bu yerin kendisinden önce şekillendiğini biliyordu: Kethra'nın kuzey kıyısında, uçsuz bucaksız Glashtyn Denizi'ne bakan bir uçurumun üzerine tünemiş küçük bir ev. Şifalı otların ve yemeklerin kokusunu biliyordu.

baharatlar ve bir türlü tam olarak düzeltemedikleri çatıdaki sızıntının *damla damla damlayan* sesi...

Ve bir an sonra konuşan sesi tanıyordu. Tam yanından geliyor gibi görünen bir ses - çünkü bu anıyı *onun* gözlerinden görüyordu. Evin içinde yürürken, ölmek üzere olan kız kardeşinin başucuna giderken, kız kardeşinin solgun elini tutup onu teselli etmeye çalışırken hemen yanında yürüyordu.

"*Yakında burada olacak,*" dedi o ses. "*Seni kurtarmanın bir yolu olduğunu söyledi. Yakında. Sadece dayan...*"

O ses.

Ona ilk kez *Elander* diyen ses buydu. Bunca zaman sonra bile, kendisine ve dinleyen herkese isimlerin onun için hiçbir şey ifade etmediğini söylemesine rağmen, bu ismi saklamıştı. Bir tanrının isme ne ihtiyacı olabilirdi ki? *Hiçbir işe.*

Ama konuşan bu kadın ona hiçbir zaman bir tanrı gibi davranmamıştı.

Ona her zaman *insan* olduğunu hissettirmişti.

Sahne titreyerek odaktan çıktı ve onu da beraberinde götürdü. Tekrar gitti.

Aslında hiç de gitmemiş.

O ve Caden sisin içinden geri döndüler; Elander'i nefessiz bırakan ve titreten soğuk ve dolambaçlı bir yolculuktu bu.

Oblivion kulesi yavaşça geri geldi ve sonunda düzgün bir nefes almayı başardı. Sanki bir mezardan tırnaklarıyla kazıyarak çıkmış gibi hissediyordu. Söylemeyi düşünebildiği tek şey şuydu: "Bu o."

Caden masanın her iki yanındaki iki koltuktan birine yerleşti. Biraz başı dönmüş gibiydi; bu kadar derin ve eski bir anı bir yana, bir başkasını kehanette bulunduğu bir anıya götürmeye çalışmayalı uzun zaman olmuştu. Sonunda bir iç çekti ve "Bu işleri değiştirir, değil mi?" dedi.

Elander diğer sandalyeye oturdu. Bir süre sonra bakışlarını eski dostuna çevirdi. Ama hemen tekrar konuşmaya cesaret edemedi. Ve sonunda konuştuğunda sesi kendi sesi gibi çıkmadı. "Bu nasıl olabilir?"

"Ben de kendimce bir açıklama bulmaya çalışıyordum." Caden bu kez aralarındaki daha sakin ve mantıklı sestti. "Casia'dan çaldığın o tılsım, dediğin gibi Solatis'in gücüyle mırıldanıyor ama çok... *silik.*

Sanki içindeki güç Solasen kadını tarafından bir şekilde emilmiş ve daha sonra yakın zamana kadar derinlere gömülmüş gibi görünüyor."

Elander derin bir nefes aldı. Kendini Caden'ın kullandığı o mantıklı tona uymaya zorladı. "Bu da neden Güneş Tanrıçası'nın büyüünün tüm farklı yönlerine sahip olduğunu açıklıyor."

"Ve Solatis'in hayat veren büyüü..."

"Bu güç birini reenkarne etmek için fazlasıyla yeterli olurdu. Eğer onunla gömüldüyse, o zaman belki..."

Caden'ın yüzünde derin bir sıkıntıyla kaşlarını çattı. "Güneş tanrıçasının onu geri getirmede doğrudan bir parmağı olma ihtimali nedir?"

Elander'in bunu düşünmesine bile gerek yoktu. "Çok iyi, sanırım. Sevdığım bu kadının, Malaphar'ın anlaşma yaptığı kraliyet ailesinin bir üyesi olarak yeniden doğmasının tamamen *tesadüf* olduğuna inanmıyorum. Solatis'in bu işte parmağı olduğu neredeyse kesin. Ondan çaldığım için beni daha fazla cezalandırmak için mi, yoksa rakibini hüsrana uğratmak için mi ya da başka bir şey için mi, bilemiyorum."

"Belki de tüm bunların bir kombinasyonu."

"Belki."

"Görünüşe göre oynadıkları oyunda piyondan başka bir şey değiliz," diye mırıldandı Caden.

Elander'in bakışları odanın içinde gezindi ve bir kez daha gerildi, yarı yarıya Malaphar'ın soğuk kahkahasının üzerlerine yağdığını duymayı bekliyordu. Hâlâ bir şey yoktu. Beklemek, halihazırda katlandığı gerçek işkencelerden neredeyse daha kötüydü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Caden bu soru karşısında şaşırılmış görünüyor. "Ona gitmek zorundasın, değil mi?"

Tabii ki yaptı.

O anda onun yanında olmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama bu kuleden ayrıldığında ne olacaktı? Ona bağlı olan iki kişiye ne olacaktı?

Caden de aynı şeyleri merak ediyor olmalıydı ama tek söylediği şeydu: "Varen gün içinde Kosrith'te olacak."

Elander tereddüt etti. "Burası güvenli değil."

"Hayır."

"Malaphar *bizim* farkına *vardığımız* şeyin farkına varır varmaz, O *da* Ona mümkün olan en büyük şekilde itaatsizlik etmeyi planladığının farkına varın."

Ve sonra zamanımız dolacak.

"Ben Tara'yı alacağım ve saklanacak bir yer bulmaya çalışacağız," dedi Caden, hâlâ eskisi gibi mantıklı ve gerçekçi bir şekilde konuşarak. "Cepheid bir keresinde Tara'nın ziyaretini ağırlamıştı, belki bizi tekrar görür. Ya da Ay tanrıçası ile bir şeyler ayarlayabilirim... kim bilir. Henüz *tüm* seçenekleri tüketmiş değiliz. Belki de bu son değildir."

Elander zorlukla yutkundu. "Umarım öyle değildir."

Caden uzun, ağır bir an boyunca sessiz kaldı, pençe uçlu parmaklarını inceledi. Pençelerini teker teker geri çekti ve sonra şöyle dedi: "Ama bir zamanlar sonuna kadar seninle olacağıma yemin etmiştim, değil mi? Yani her iki şekilde de..."

Cümlesini bitirebilecek gibi görünmüyordu ve Elander ondan bitirmesini istemedi. Sadece ayağa kalktı ve derin bir nefes alarak gitmeye hazırlandı.

Caden'a "Teşekkür ederim," dedi.

Caden başını salladı ve hareketinde bir kesinlik vardı. Bu hem bir yanıt hem de bir kabullenmeydi. Fırtınalı bir denizin ortasında batmakta olan bir gemide oldukları ve sahili tekrar görme şanslarının çok düşük olduğu gerçeğinin kabullenilmesi idi. Varolmayan, gerçekten.

Çünkü Elander Casia'yı öldüremezdi ve onun kardeşinin ellerinde ya da kendi büyüyle ölmesine de izin veremezdi. Ne pahasına olursa olsun, onun yarına kadar yaşamasını sağlayacaktı.

Caden bunu
biliyordu. İkisi de
biliyordu.

Ve şimdi her şey *onların* sonuna doğru yaklaşıyordu ve Elander'in artık bunu durdurabileceklerine dair hiçbir umudu yoktu.

Elander'in sahip olduğu en yakın seyahat noktası, Kosrith'ten yaklaşık elli mil uzakta bir şehir olan Silverbank'te bulunuyordu. Kendini oraya ışınladı ve oradan da daha hızlı hareket edebilmek için tercih ettiği canavar formuna geçti. İki şehir arasındaki bataklık arazide nüfus çok azdı ve fark edilmeden geçilebilecek kadar kolaydı. Gerçi bu noktada, birinin onu görmesi umurunda bile olmazdı.

Sadece ona ulaşması gerekiyordu.

Kosrith'e tam güneş ufukta batmaya başlarken varmıştı. Uzakta, Belaric Denizi'nin soğuk köpükleri batan güneş ışığında ateşten sırtlar gibi görünüyordu.

Şehre girdikten kısa bir süre sonra Casia'nın izini buldu. İnsan formuna geri döndükten sonra bile onu takip edebiliyordu, onun hayatının görmezden gelemediği o nabzını. Artık çok açıktı; yıllar önce kendini o enerjiye bağlamıştı ve bunun nasıl bir his olduğunu asla unutmamıştı. Bu da Casia'nın ona neden her zaman *tanıdık* geldiğini açıklıyordu.

Güneş tanrıçası Casia'nın gerçek kimliğini gizlemek için hangi büyüü kullanmış olursa olsun, bu bağlantı yine de ortaya çıkmayı başarmıştı. Geçtiğimiz haftalar boyunca gittikçe güçlenmişti ve şimdi onu şehrin merkezindeki eski bir tapınağa götürüyordu.

Tapınağın içine kolayca girebilmişti ama bunun tek sebebi Laurent'ın onu görebilecek kadar girişe yakın olmasıydı. Yarı elf ona kefil oldu, kim olduğunu açıkladı ve kısa, gergin bir çatışmadan sonra Elander avına devam ederek tapınağın arka tarafındaki bir odaya doğru yol aldı.

Casia, hayat enerjisinin çoğunu toplamış gibi görünen bu odada değildi. Ama yakın zamanda buraya geldiğini ve burada kaldığını söyleyebilirdi; çantaları her zamanki gibi dağınık ve taşkın bir şekilde duvarlardan birine yığılmıştı. Güneşin Kalbi'ni çaldığı paltoyu gördü ve tılsımı hemen ceplerden birine geri yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?"

Zev.

Elander döndüğünde onu kapı aralığında dururken buldu.

"Az önce ceketinin cebine bir şey koydun. Neydi o?" Zev cevap beklemeden onu iterek geçti. Tılsımı kaldırdı ve aralarında tuttu. "Bunu ondan çaldın."

"Ödünç aldım desek daha

doğru olur." "*Nedenini*

açıklamak ister misin?"

"Hayır. Nerede o?"

"Sadıran kraliçesiyle meşgul. Size nerede olduklarını *söylememi* istiyorsanız, önce soruma cevap vermenizi öneririm."

Elander'in bakışları daraldı. Elbette Zev'in yardımını olmadan da onu bulabilirdi. Ve bunu Ateş Türüne göstermeye başladı, ama bir şey

onu durdurdu. Casia için önemli olan bu adama kendini açıklamak için garip, ani bir ihtiyaç duyuyordu.

Belki de sondan önce işleri yoluna koymak için.

Nedeni ne olursa olsun, açıklamasını olabildiğince hızlı ve kısa tutmuştu. Yine de bitirdiğinde zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak etti; Zev'in yüzündeki ifade de bunu gösteriyordu.

"Bütün bunlara inanmamı mı bekliyorsun?" Zev hâlâ kapı aralığındaki yerinden kıpırdamadan sordu.

"Sanki haftalardır garip garip şeyler duymuyor ve bunlara inanmıyormuşsun gibi," diye homurdandı Elander.

Bu argüman en azından Zev'i duraksattı.

"Doğru," dedi Elander, şimdi daha sakindi. "Hepsi doğru. Ve fazla zamanım kalmadı, bu yüzden lütfen *kenara çekilir* misiniz?"

Zev duruşunu değiştirdi ama kapının ortasında kalmaya devam etti. "Yani sonunda hep biriniz ölmek zorundaydınız."

"Evet."

"Ve bu o olmayacak." Bu sözler bir açıklama olduğu kadar bir tehditti de ama gereksizdi. Elander onun olmayacağına çoktan karar vermişti.

Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, buna uzun zaman önce karar vermişti.

Elander, Zev'in iyiliği için, "O olmayacak," diye tekrarladı.

"Yine de tüm bunları ona anlatmak zorundasın." Elander tereddüt etti ve Zev'in bir sonraki sözleri yine aynı tehditkâr tonda oldu: "*Ona* bunları anlatmadan yaklaşan savaşa zaferle çıkmaya izin yok. Onları tanımayı hak ediyor. Düşünemezsin-"

"Biliyorum. Ona söylemeyi planlamıştım."

Aralarında uzun, gergin bir an daha geçti.

Ama sonra Zev nihayet başını salladı ve kenara çekildi. "Acele et o zaman."

ELANDER Casia'yı tapınağın arkasındaki bahçelerde buldu, tıpkı Zev'in ona söylediği gibi; genç Sadiran kraliçesinin yanında büyü yapıyordu.

Yavaşça, sessizce yaklaştı, onun konsantrasyonunu bozmak istemedi ve ilk başta sadece bahçelerde zahmetsizce ilerlerken onu izledi, şimşegi diğerleri nefes alırken olduğu gibi kolayca çağırırdı.

Bu noktaya kadar o büyüü uykusunda bile çağırıp kontrol edebilecek kadar pratik yapmıştı. Ama yine de durmadı. O kadar kararlıydı ki, her şeyi mükemmelleştirmeye o kadar odaklanmıştı ki, en azından birkaç dakika boyunca geçici uygulama arenasının kenarında durduktan sonra bile onu fark etmedi.

Onu izlerken kendini tanıdık şeyler ararken buldu. Ve onları bulduğunu düşündü; çenesinin o kararlı duruşunda, gözlerindeki ateşte, gücünü tam olarak kontrol ettiğinde gülümseyişinde. Bunlar onun sevdiği ilk haliyle aynıydı, değil mi? O da aynıydı. Yine de... farklıydı.

Fark eder miydi?

Kesin *olarak bildiği* şey, ona iki kez aşık olduğuydu.

Daha yüksek bir güce cevap veriyorum, demişti ona.

Ama belki de bundan daha büyük bir güç yoktu.

Ondan.

Soryn'le aralarındaki seans kısa sürede sona erdi ve Casia nefesini tutup gözlerinin etrafta dolaşmasına izin verdi. Onu gördü ve son zamanlarda hep yaptığı gibi tepki verdi; son haftalarda kaç kez ayrı düşüp sonra tekrar bir araya geldiklerine bakılırsa, bu artık tanıdık bir ritüeldi: Küçük bir el sallama, rahatlamış bir iç çekme, dudaklarını hafifçe bükerek "*İşte buradasın*" deme. *Ben de seni bekliyordum*.

Onunla tanışmak için bir adım öne çıktı.

Kadın merhaba der demez kelimeler kifayetsiz kaldı.

Bu yüzden kelimelerle uğraşmadı; sadece onu kollarına aldı ve öptü, çünkü onu *öpmeden* bir saniye daha duramazdı ve bunu yapmak için daha kaç şansı olacağını bilmiyordu.

İlk başta kaskatı kesildi, öpücüğün aniliğine ve belki de yoğunluğuna şaşırmıştı. Ama bir süre sonra ona doğru gevşedi. Vücudu onunkine doğru kıvrıldı ve kısa bir süreliğine birbirlerinin sıcaklığında kayboldular, alacakaranlığın soğuşuna aldırmadan.

Biri boğazını temizledi. Elander, Sadira'nın genç kraliçesinin kaşlarını kaldırarak onlara baktığını görmek için Cas'tan uzaklaştı.

Elini uzattı ve kendini tanıttı.

"Kim olduklarını zaten biliyorum." Yine de onun elini sıktı. Casia'ya başıyla selam vererek, "Buradaki yeni arkadaşşımdan geçmişinizin oldukça ilginç bir özetini dinledim," diye açıkladı.

Eminim en ilginç kısımları değildir, diye düşündü.

Soryn bir an daha onu inceledi. Elander onun kendisini ölçüp biçtiği, güvenilir olup olmadığı konusunda bir tür değerlendirme yaptığı izlenimine kapıldı.

Onu neye göre yargıladıysa, görünüşe göre o geçti, çünkü kılıcını kınına soktu ve yakındaki bir çitin üzerine asılı cekete uzandı. "Görünüşe göre ikinizin konuşması gereken bazı konular var, o yüzden sizi yalnız bırakayım."

O gittikten sonra Elander tekrar Cas'a döndü. "Daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?"

Soryn'in daha önce ona bakarken kaldırdığı kaşlarını taklit etmeye başladı ama sonra bir kez olsun onunla dalga geçmediğini fark eder gibi oldu. "Ne oldu?" diye sordu. "Neyin var?"

Derin nefes aldı. Yavaşça nefes verdi. "Daha özel bir yere," diye ısrar etti.

Kadın başını salladı ve onu az önce girdiği odaya geri götürdü. Kapıyı arkalarından kapattı ve döndüğünde onu beklenti içinde izlediğini gördü. Gözleri buluştuğunda göğsü gerildi, söylemesi gereken her şeyin ağırlığı üzerine çöktü.

"Seni bir daha ne zaman göreceğimi merak etmeye başlamıştım," dedi.

"Rykarra'dan bu kadar çabuk ayrılmanı ya da bu kadar uzağa gitmeni beklemiyordum. Buraya daha erken gelebilirdim ama elimdeki en yakın seyahat noktasından biraz kaçmak zorunda kaldım."

"Bana mı koştun?"

"Sadece Silverbank'ten."

"Sahilden epey uzakta, değil mi?"

"O kadar da uzak değildi." Kızın şaşkın ifadesi karşısında biraz gülümsedi. "Ama öyle olsaydı bile yine de yapardım, çünkü ben..." Başını sallayarak devam etti. Kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve sıktı.

Gülümsemesi hafifti. "Beni bulamayacağın bir yere gidemem, değil mi?"

Oblivion'da ona söylediği sözlerin aynısını. Hatırlayınca yumuşak bir iç geçirdi. "Doğru."

Ona meraklı bir bakış attı. "Sorun nedir? Lütfen bana söyler misin?"

Adam hemen cevap vermeyince kaşlarını çattı ve ondan uzaklaşıp dağınık eşyalarını düzenlemekle meşgul oldu. Onun çalışmasını izlerken göğsünde yine o ağırlığı hissetti ve

Bu duygunun hiç geçip geçmeyeceğini ya da sonuna kadar kendisiyle birlikte taşıyıp taşımayacağını merak etti.

"Varen yakında burada olacak," dedi, onun kadar o çantalara da. "Sanırım neler olduğunu zaten biliyorsun?"

Başını salladı.

"Görünüşe göre bundan kaçış yok."

"Hayır."

"Cephaneliğe gitmem gerekiyor ve-"

"Seni seviyorum," dedi.

Karıştırmaya başladığı çantayı yere bıraktı. "Az önce ne dedin sen?"

"Seni seviyorum ve her zaman sevdim, bu yaşamda ve diğer yaşamlarda."

Yumuşak, kararsız bir kahkaha attı ve adamın kendisini başka biriyle karıştırmış olabileceğini düşünerek gözlerini sağa sola çevirdi. "Bu yaşamda ve diğer yaşamlarda? İyi hissettiğinden emin misin?"

Tekrar başını salladı.

Çantayı yere bıraktı ve yavaşça ona doğru geri adım attı.

Onu odanın ortasında karşıladı. Eli uzandı, yanağını kavradı ve ağzını tekrar kendi ağzına götürdü.

Bahçede kaldıkları yerden devam ettiler ve bir dakika sonra nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında kadın hâlâ o meraklı bakışlarla onu izliyordu, sanki adamın ona sadece şaka yaptığını söylemek için uygun anı beklediğini düşünüyordu. Adam sözünü geri almadığında, dudaklarındaki o inatçı, sorgulayıcı büzülme sonunda bir gülümsemeye dönüştü.

"Ben de seni seviyorum," dedi usulca. "Yine de hepinize bir anlam veremiyorum ve bunun nasıl biteceğini bilmiyorum..."

Bunların hiçbirini için endişelenme, demek istedi ona.

Ancak bunu söyleyemeden, tapınağın içinden gelen yüksek sesler ve koşan ayak sesleriyle dikkatleri dağıldı.

"Keşke sana endişelenmemeni söyleyebilseydim." Bir elini onun yanağına dokundurdu. Onu tekrar öpme isteğine direndi. "Ama yapmam gereken daha çok şey var-"

Dışarıdaki kargaşa giderek yaklaştı ve ardından kapı yüksek sesle, aceleyle çalındı. Casia içeri girmeleri için seslendi ve kapı ardına kadar açılarak iri gözlü bir kadınla karşılaştı.

"Leydi Solasen." Kadın hızlı bir selam verdi. "Kraliçe Soryn sizinle konuşmak istiyor; gözcülerimizden birkaçı az önce bazı acil durumlarla geri döndü."

Haberler."

Casia, "Ona yolda olduğumu söyle," diye cevap verdi.

Hayır, hayır, hayır. Bu kelime Elander'ın zihnine çarptı. *Şimdiden zamanımız tükenmiş olamaz.*

Ondan uzaklaştı, artık dikkati tamamen dağılmıştı. Parmakları bir sıkılıp bir çözülüyordu. Onları yumruk haline getirip sakinleştirdi. Derin bir nefes aldı. Ona verdiği bıçakla birlikte kemerini kavradı ve sonra tekrar ona baktı. "Bana bir şey mi anlatmaya başladın?"

"Sana söylemem gereken çok şey var."

Koridordaki seslerin ve ayak seslerinin gürültüsü daha da arttı. "Ne yazık ki şu anda zamanımız varmış gibi görünmüyor." O yüzünde endişeli bir ifade belirerek kapıya doğru ilerledi.

Onu kolundan yakaladı ve geri çekti.

Yüzünde şaşkınlık ve biraz da sabırsızlık bir araya gelerek adamın eline baktı.

"Tara Yıldız Tanrıçası ile konuşmayı başardı," dedi ona.

"...Ve?"

"Bu savaşa, bu geceye dair bir imgelem gördü. Senin ve kardeşinin savaş alanında yok olacağınızı. Eğer şimdi onunla yüzleşirseniz, birbirinizi öldüreceksiniz."

Casia acı verecek kadar uzun bir süre sessiz kaldı. Adamın elinden kurtulmaya çalışmayı bıraktı. Dışarıdaki kargaşanın sesi gittikçe daha yüksek bir sesle devam ediyordu ama o bunu şimdilik unutmuş görünüyordu. Ve sonra sordu: "Tanrıçanın yanlışmış olma ihtimali var mı?"

Yeterli değil, diye düşündü.

Ama o ezici sözleri söylemeye cesaret edemedi. "Her zaman bir şans vardır. Kader güçlü bir şeydir ama son sözü her zaman o söylemez."

Başını salladı. Derin bir nefes aldı ve sanki bu üstesinden gelmeye kararlı olduğu bir başka zorlukmuş gibi çenesini ayarladı. Zalim krallar, daha zalim tanrılar, kaderin kendisi, onun için fark etmiyordu. Korkuyordu ama yine de şans verilirse hepsiyle savaşacaktı.

Ona iki kez aşık olması hiç de şaşırtıcı değildi, gerçekten.

"Koşulların ideal olmadığını biliyorum," dedi. "Bunun benim standartlarıma göre bile pervasızca olduğunu biliyorum. Ama bunun alternatifi diğerleri savaşırken saklanmak ve ben... ben bunu yapamam. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama savaşmak zorundayım."

Onun farklı bir şey söylemesini beklemiyordu.

"Gitmem gerek. Soryn nerede olduğumu merak edecektir."

Zaman doldu.

"Anlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ve sen..." Bakışları tamamen onunkilere kilitlenmiş, sorulmamış bir soruyla parıldıyordu. Rykarra'daki o anı, kızın gözlerinde aynı korkmuş ama kararlı bakışla ona nasıl baktığını düşündü.

Benimle misin? diye sormuştu.

O zaman vereceği cevabı düşünmesine gerek yoktu, şimdi de düşünmesine gerek yoktu. Hâlâ söylemesi gereken çok şey vardı ama şu anda aklına gelen tek düşünce buydu-

"Bundan sonra ne olacağını ben de bilmiyorum. Ama bir şeyden eminim: Eğer savaşa gidiyorsanız, ben de sizinle geliyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY

GECEİNİN KÖRÜNDE YÜRÜDÜLER.

Hedefleri Belaric kıyılarına paralel uzanan efsanevi Wintermere Kayalıkları'ydı çünkü gözcülerin verdiği *acil haber şuydu*: Varen'in ordusunun büyük kısmı, Kosrith'e girmeleri beklenen rotadan geri dönmüştü. Bunun yerine, şehri o kayalıklardan aşağı inen eski maden yollarından ele geçirmeyi planlıyor gibi görünüyorlardı. Onun kullanmasını bekledikleri rota bu değildi. Ama Sadiran isyancılarının kafasını karıştırmaya çalışıyorlarsa mantıklı geliyordu; o uçurumlardan aşağıya doğru inen o kadar çok yol vardı ki Cas bunun bir barajın yıkılması gibi olacağını, aynı anda çok sayıda farklı çatlaktan tehlikeli bir şekilde akacağını hayal etti.

Soryn, yeterince hızlı bir şekilde pozisyon alabilirlerse, kayalıklardan çıkan sayısız patikanın her birini kapatabileceklerini düşündü. O zaman tek yapmaları gereken, askerler geçerken onları haklamak olacaktı.

Ancak güçlerini bu kadar dağıtmak zorunda kalma düşüncesi yine de endişe vericiydi.

Varen de bir şekilde beklediklerinden çok daha yakın olduğu için çok az zamanları vardı.

En azından onlara daha fazla yardım ulaşmıştı; Sundolian kralı ve kraliçesi tarafından gönderilen filo, Belaric'in karanlık dalgalarında, büyüyle gizlenmiş ve savaşı gelişirken izleyebilecek kadar yakın bir yerde bekliyordu. Bazıları Varen'in kuvvetleri hızla geri çekilmek için kayalıkların çok ötesine geçene kadar bekleyecek ve sonra kıyıya saldırıp çıkış yollarını keseceklerdi. Diğerleri ise şimdiden sahilin aşağısına doğru ilerliyor, kayalıkların uzak tarafında konumlanmaya ve düşmanlarını daha da sıkıştırmaya hazırlanıyorlardı.

Toplu sayıları hala Soryn'in istediğinden daha düşüktü.
-Cas'a bunu özel olarak söylemişti- ama Varen'in ordusunu kuşatmayı başarırlarsa, başkentin en azından geceyi atlatmak için bir şansı olabilirdi.

Cas, Soryn'le yan yana şehre doğru ilerledi. Atının toynakları kırık dökük sokaklarda gürültüyle şaklıyordu. Askerlerin geçit töreni geçerken karanlık pencerelerden dışarı bakan yüzler vardı; birçoğu muhtemelen yıkıcı bir savaşın başlangıcına tanıklık etmek için çok gençti.

Ama yine de, başka bir şey bilmediklerini varsayıyordu. Bu onlar için savaşın *başlangıcı* değildi.

Burası geçmişin acılarını fısıldayan, kayıplarının ağırlığı altında inleyen bir şehirdi. Anric'in kuşatmalarından sonra geri alınmış ve yeniden inşa edilmişti, evet. Ama yine de eski halinin bir gölgesiydi. Asla restore edilmemiş sayısız ev vardı. Görünüşe göre her köşede çiçeklerle örtülü ve mumlarla parlayan derme çatma anıtlar vardı. Yeniden bir araya getirilmiş binalarda bile kırık döküklük ve bakımsızlık belirtileri vardı.

Bir esneklik hissi vardı, ancak onu takip eden karanlığın farkında olmadan böyle bir şeyi kabul etmek zordu.

O karanlığın bu şehrin -ve diğerlerinin- üzerine çökme tehdidi, Cas'ı korkusuna rağmen ilerlemeye iten şeydi. Kethra'nın bir gölgeler imparatorluğuna dönüşmesini engellemek için gereken buysa, Varen'in kafasındaki tacı kendi elleriyle indirebilirdi.

Eyerinde daha dik oturdu. Derin bir nefes aldı ve o nefesle birlikte kendi içine gömüldü, büyüünün rahatlatıcı hissine ulaştı.

"İyi misin?" diye bir ses geldi. Zev'in sesi. Atını onunkinin yanına, sağ tarafa çekti ve hemen ardından Laurent geldi. Sade ve Elander onun solunda, Soryn'in hemen arkasındaydı.

Cas'ın gözleri arkadaşlarının her birinin üzerinde gezindi ve başını salladı. *Pekâlâ*, belki biraz abartılıydı. Ama en azından yalnız değildi.

Ve kral-imparatoru öldürmek için bir planları vardı, o da buna odaklandı.

Soryn büyüyle Varen'i izole edecek, Cas onu koruyan kalkanı parçalayacak kadar büyü çekerken diğerlerini uzak tutacak bir duvar oluşturacaktı.

Elander o paramparça yerde sihrini kullanacak ve onu bitirecekti.
Kapalı.

Zev, Sade ve Laurent yakın durarak Soryn'in kalkanını koruyacak ve onu delme girişimlerini engelleyecekti.

Cas bu planı kendi kendine defalarca tekrarladı; tıpkı hareketleri, sayıları ve diğer rahatlatıcı şeyleri tekrarladığı gibi. Wintermere Kayalıkları'nın dibine vardıklarında etraflarında dönmeye başlayan soğuktan, rüzgârdan, kar tanelerinden başka bir şeye odaklanmak için bir şeydi bu.

Şirketleri bölündükçe ve kendi pozisyonlarına geçtikçe rahatlık daha da zorlaştı.

Tıpkı korktuğu gibi, dağıldıklarında sayıları son derece önemsiz görünüyordu. Cas da atının sırtında, arkasında parçalanmış şehir ve solunda uçsuz bucaksız kara denizle yükselen kayalıklara bakarken kendini küçük hissediyordu. Denizin kırılan dalgalarının sesi nedense her şeyi daha soğuk hissettiriyordu; kıyı şeridine o kadar yakın değildi ama yine de her çarpışta tenine değen dondurucu deniz spreyini hayal edebiliyordu.

Kendini topladı ve atını ileriye doğru yönlendirerek, kayalıklardan çıkan ana yola yaklaşıncaya kadar ilerledi.

Ve sonra beklediler.

Bir saat geçti.

Atlar sabırsızca tepindi ve kişnedi. İnsanlar gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek soğuğun üzerlerine çöküp onları kaskatı kesmesini engellemeye çalışıyordu. Fısıltılar yükseldi ve düştü. Rüzgar gibi kar da şiddetini artırdı.

Sürüklenen beyaz tabakalar görüşü zorlaştırıyordu ve Cas sudaki gemilerin onları net bir şekilde görememesinden endişeleniyordu. Bu endişesini dile getirme düşüncesiyle Soryn'in yanına doğru ilerlemeye başladı ama ani bir ses onu olduğu yerde durdurdu: Kayalıkların arasında yankılanan bir boru sesi.

Cas ve arkadaşlarının üzerine bir sessizlik çöktü.

Gözlerini uçurumlara diktiler. Birkaç dakika daha her yer karanlık ve karla kaplıydı. Sonra kayalıklar boyunca birer birer ışıklar belirdi, tıpkı şeytani yaratıkların gecenin içinde parlayan gözleri gibi. Yavaşça, kasıtlı olarak patikalarda ilerlediler.

Ama onlar hayvan değildi; fener taşıyan insanlardı. Kılıçlara ve zırhlara, karanlık kayaların üzerinde biriken kar tozlarına cehennemi turuncu bir ışık saçan fenerler.

Çok fazla.

Onları görünce Cas'ın nefesi kesildi.

Çünkü canavarları öldürmek bir şeydi.
İnsanları öldürmek tamamen başka bir
şeydi.

Ve çok fazla vardı.

En büyük grup, ana patikadan ilerleyen ve planlandığı gibi doğruca Cas'a doğru giden grup gibi görünüyordu. Ama şimdi uzaktaki karanlıkta başka ışık kırıntıları da görebiliyorlardı. Hepsinin elinde fener yoktu ama bu titrek ışıkların sayısı bile tahmin ettiklerinden çok daha büyük bir orduya işaret ediyordu.

Atı içinden geçen korku dalgasını hissetmiş olmalıydı çünkü yaklaşan düşmandan geri çekilmeye başladı. Cas kendinden geçti ve yarattığı dengede tuttu. Kendisine doğru yürüyen bölüğü izlerken derin nefesler almaya çalıştı. Bölük ayrılıp tek bir atının öne doğru ilerlemesine izin verdiğinde daha derin nefesler almaya devam etti.

Varen.

Soryn bir an sonra Cas'ın yanındaydı. "Ve işte burada," diye mırıldandı.

Varen birkaç yüz metre ötede durdu. Gümüş zırhı ve beyaz atı sürüklenen karda neredeyse kaybolmuştu ama elini kaldırıp işaret edişini gözden kaçırmak, bakışlarının kime odaklandığını sorgulamak mümkün değildi.

Cas, kendisi de dahil olmak üzere kimse fikrini değiştirmeden önce kendi atını hızlı bir tırısaya kaldırdı. Sırtında bir ordu kadar göz hissetti ve arkasından yakından takip eden birkaç at daha duydu. Bu atlara kimin bindiğini tahmin etmesine gerek yoktu, hemen arkasında kimin olduğunu görmek için bakmasına da gerek yoktu.

Bu yüzden gözlerini Varen'den ayırmadı.

Kadın ona yaklaşırken, "Yine karşılaştık," diye seslendi.

Atını durdurmak ve bakışlarını kardeşine dikmek dışında bir tepki vermedi.

"Benim için oluşturduğunuz karşılama partisi biraz fazla değil mi sizce de?"

"Eğer pazarlık yapmak isterseniz, onlara geri çekilmelerini söyleyebilirim." Omuz silkti. "Zaten bu kadar yol geldik. İşleri bitirsek iyi olur."

Kız ters

ters baktı.

O

gülümsedi.

Kar daha da hızlı dönüyordu ve Cas konuşurken soğuk boğazını keskin bir şekilde kesiyordu: "Size bunun bir delilik olduğunu bir kez daha hatırlatabilir miyim?"

"Yapabilirsin." Kılıcını geri çekti. "Ve *size* hatırlatırım ki hükmetmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Örneğin *bu* çılgınlığı ele alalım." Bakışları tembelce toplanmış ordusunun üzerinde gezindi. "Sayıca ne kadar az olduğunuzun farkında olmalısınız ama yine de benimle buluşmak için at sürdünüz."

"Eğer yapmazsam nasıl bir kraliçe olurum?"

"Gün doğduğunda hâlâ hayatta olacak biri," diye mırıldandı.

Bu tehdit arkasında öfkeli bir hareketlenmeye neden oldu ama Cas bir elini kaldırdı ve atını Varen'inkine yaklaştırdı. "Bu geri dönüp gitmek için son şansın," diye homurdandı.

Bir an düşünür gibi yaptı ve sonra şöyle dedi: "Ne yapabilirim biliyor musun? Bu çorak krallığı benim adıma yönetmene izin verebilirim. Bana hesap verebilirsin ve belki ben de sana nasıl yönetileceğine dair bir iki şey öğretebilirim."

"Sadira'nın zaten bir kraliçesi var," dedi Soryn, sesi yağın kar kadar soğuktu.

Varen sanki Soryn'i ilk kez fark etmiş gibi Cas'ın etrafına baktı. "Ah, evet. Nasıl unutabilirdim ki; özellikle de geçtiğimiz yıl boyunca birbirimize verdiğimiz onca güzel *hediyeden* sonra."

Cas aralarına girdi. "Demek böyle bitecek," dedi sessizce. Varen'in bakışları ona doğru kaydı. "Senin için, evet."

Onun gözleriyle son bir kez daha karşılaştı. Bir zamanlar kendisinininkilerin renginden çok da uzak olmayan gözlerle. Annelerinin gözleri gibi miydi? Ya da babalarının?

Önemli değil, diye hatırlattı kendine. *Aile her zaman kan bağı demek değildir ve kan bağı da her zaman aile demek değildir.*

Atını dörtmala koşturdu ve ordusuna doğru geri döndü. Elander ve diğerleri onu takip etti.

"Sanırım müzakere girişimlerimiz burada sona eriyor," dedi Zev esprisiz bir kahkaha atarak.

Bu soruya yanıt olarak kalçasındaki kılıca uzandı ve onu çekip çıkardı.

İşlerin bu şekilde bitmesini istememişti. Ama şimdi önündeki savaş buydu. Ve ne olabileceğine dair düşüncelerle dikkati dağılmayacaktı. Bu kez korkularının ya da belirsizliklerinin kazanmasına izin vermeyecekti.

Kılıcını kaldırdı. Kılıcın etrafına dolanan ve koyu gri gökyüzüne doğru fırlayan yıldırımları zahmetsizce çağırdı.

Bu bir işaretti.

Şimşek bulutlara çarpar çarpmaz, kayalıkların karanlık yarıklarından, en usta okçularını sakladıkları sığ mağaralardan oklar fırladı.

Varen'in ordusundan düzinelercesi saniyeler içinde öldürüldü.

Genç kral-imparator atını öyle bir sarsmış ki at arka ayakları üzerine şaha kalkmış. Ordusuna doğru öfkeyle dörtlüyle koşmaya başladığında henüz eyerin yarısındaydı.

Diğer herkes bir anda harekete geçmiş gibiydi.

Askerler, kayalık sahili ve Cas'ın kemiklerini sarsan çığlıklar ve gürleyen adımlarla ileri atıldılar. Hücum eden orduyu takip etti, gözleri Varen'ı arıyordu, onu kaybetmemeye kararlıydı. Soryn ona yetişip denize doğru işaret ettiği anda onu tekrar gördü.

"Onu şu dar kumsala doğru çekmeye çalışalım," diye seslendi Soryn. "Su ve kayalar bize yardım ederse onu zapt etmek daha kolay olur!"

Cas başını salladı. Verecek tek cevabı buydu; düşman atlısı aniden üzerine gelmiş, kılıcını kafasına doğru savurmuştu. Refleks kendi kılıcını ileri doğru götürerek adamın karnına sapladı. Zırhı kılıcının kesmesini engelledi ama darbe adamı yere yıkacak kadar sertti.

İkinci bir atlı düşmüş askerin üzerinden atladı, kılıcını kaldırdı ve saldırmaya hazırlandı-

Gümüşi mavi büyü kolunu sardı. İçine battı. Hava soğudu ve ikinci adam da soldu, sonra da eyerinden düştü. Ayağı üzengilere takıldı ve bedeni atı tarafından sürüklendi; Cas, o manzaraya arkasını dönmeden toynakların adamın kafasını yakalamasıyla irkildi.

En azından olay olduğunda çoktan ölmüştü, diye düşündü. Elander'in büyüü acımasızdı ama hızlıydı.

Omzunun üzerinden baktı ve Elander'in bakışlarıyla karşılaştı. "Gözlerini Varen'dan ayırma," dedi ona. "Biz seni koruruz."

Zev ve diğerleri de bunu destekleyince Cas tekrar kardeşini aramaya başladı.

Dakikalar sonra, onu kaosun arasında buldu-

Ama onu denize doğru nasıl çekebiliriz?

Ona doğru koşarken gerçek bir planı yoktu. Ama sonra göz ucuyla bir grup Gökyüzü Türünün kalkan büyüü yaptığını gördü. Bu büyüünün onlara yaklaşan düşman atlarını ürküttüğünü fark etti. Bu ona bir fikir verdi.

Bir elini dizginlerin üzerinde tuttu. Diğer eliyle kılıcını kaldırdı ve Fırtına gücünün daha fazlasını çağırarak bu silahtan dışarı yönlendirdi. Bu, daha hassas olmasını, enerjisini kılıcın ucuna odaklamasını kolaylaştırdı. Neredeyse kayalık zemin üzerinde resim yapmak gibiydi.

Derme çatma fırçasının bir darbesiyle elektrik toprağı yararak Varen'e doğru bir yol açtı. Atı tekrar şaha kalktı. Onu sakinleştirdi ve öfkeli bakışlarını ona çevirdi. Kadın kılıcından daha fazla şimşek çıkararak Varen'i biri hariç her taraftan kuşattı ve giderek daha da panikleyen atının kaçabileceğı tek bir yön bıraktı.

At geriye doğru sıçradı, başını savurdu. Sonunda döndü ve tam da onun istediğı yöne doğru fırladı.

Cas onu kovaladı, ara sıra her iki tarafındaki toprağı şimşek çizgileri göndererek onu istediğı yolda tuttu.

Hem kendi atını hem de sihrini yönlendirirken eyer üzerinde dengede durmaya çalışmaktan başı dönmeye başladı.

Ama planı işe yarıyordu.

Varen'in atı dört nala koşuyor, sadece Cas'ın büyüünün ara sıra çıkardığı kıvılcımlarla yönünü değiştiriyordu.

Soryn'in işaret ettiği o dar kumsala gittikçe yaklaşıyorlardı. Cas, Gökyüzü büyüünden bir duvarın çoktan yerini aldığını ve yolu kapattığını gördü. Soryn'in aceleyle yanından geçip gittiğini, ters yöne doğru ilerlediğini, büyü ipliklerinin etrafında döndüğünü gördü. Soryn'in yanında iki Gökyüzü türü daha vardı ve daha da fazla büyü çağırıyorlardı. Onlar da diğer tarafa yaklaşıyorlardı.

Planları işe yarayacaktı.

Biraz daha giderse, diye düşündü Cas, tuzağı düşecek-

Atının bacağına bir ok isabet etti.

Yaratık tökezledi ve kız onun omzunun üzerinden fırladı. Yere çarptı ve keskin kayaların ve kırık kabukların üzerinden yuvarlandı. Acı tüm vücudunu sardı ama başını kaldırdı ve gözlerini Varen'den ayırmadı.

Ve bu sefer büyüünü atın kendisine yöneltti.

Yaratık bir yıldırım kafesinin içinde yere yığıldı ve Varen eyerinden yarı sıçradı, yarı düştü. Vücudunun etrafında elektrik parıldıyordu. Kumun üzerinde yuvarlandı ve elektrikten kurtulmaya çalıştı.

Cas elleri ve dizleri üzerine çöktü ve başını göğsüne yasladı.

Elander bir an sonra atının sırtından atladı, kızın yanına düştü ve sallanırken bir kolunu ona doladı.

"Ben iyiyim." Elander'in ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Kısa bir süre için ona yaslandı. Sonra kılıcını aldı ve Varen'in peşinden sendeleyerek gitmeye niyetlendi.

Bir grup asker önünü kesti.

Varen onlarla birlikte bu sahilde kapana kısılmıştı ama askerlerinden birkaçını da kapana kıstırmışlardı.

Elander onlara saldıran ilk kişinin icabına baktı, büyü yerine kalçasındaki kılıcı kullanmayı tercih etti. Zarafet ve gücün öfkeli bir girdabıydı, kılıcıyla inanılmaz derecede hızlı ve isabetliydi; hızlı bir dövüştü.

Cas grubun ikincisiyle karşılaştı, onun saldırısını savuşturdu ve ayak bileklerine alçak bir tekme savurdu. Adam dengesini sağlamak için debelenirken, Cas belindeki Ölüm bıçağını çıkarıp adamın zırhındaki bir yarığa sapladı. Adam soluklaşıp kuma düştü ve kadın hiç vakit kaybetmeden onun üzerine tırmanıp Varen'i takip etmeye devam etti. Gruptan bir başkasının kovaladığını duydu ama Elander onu durdurdu; Ölüm büyüsünün soğukluğunu uzaktan bile hissetti.

Elander geri kalan askerlerle ilgilenirken, Varen'i kayalık sahilde takip etti ve Soryn'in büyüyle yarattığı uzak duvara ulaştığında ona yaklaştı.

Geri döndü. Uzaktaki ikinci duvar binasını gördü. Kapana kısıldığını anladı ve bakışlarını Cas'a kaydırırken omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

"Beni tuzağa düşürdün ve yalnız bıraktın." Ona doğru bir adım attı, yaklaşırken bıçağı elinde döndürüyordu. "Şimdi ne olacak?"

Daha fazla büyü çağırarak cevap verdi ve kendini bir şimşek peleriniyle sardı.

"Yine bu."

"Bu sefer farklı bitecek, söz veriyorum."

Kılıcını kaldırarak ileri atıldı.

Yüzüne, göğsüne kıvılcımlar fırlattı-

Ama o saldırmaya devam etti ve kadını kılıcını kaldırıp onunkine çarpmaya zorladı. Çarpışan çeliğin sesi soğuk havada yankılandı. Tekrar ve tekrar çarpıştılar, yanlarında kırılan dalgalar kadar şiddetli ve bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Varen hızlı ve acımasızdı ve büyüsünün küçük kıvılcımlarının ötesinde bir şey çağırmaya odaklanmasını zorlaştırıyordu. Bu

odaklanmaya çalışarak onu çabucak tüketti.

Tökezledi. Adamın botu bir anda karnına girdi ve onu sırt üstü yere düşürdü. Kılıcını tutmaya devam etti ama adam tüm ağırlığıyla göğsüne yüklenirken kaldıramadı.

Kendi bıçağını kadının boğazına doğru salladı.

Çoğunlukla panikle kılıcı savurdu.

Fırtına büyüü parmak uçlarından fırladı ve tıpkı daha önce kendisinininkine yaptığı gibi Varen'in silahının etrafını sardı. Varen'e doğru büküldü ve refleksi, bu elektriğin *kendisine bükülmesini* önlemek için bıçağı düşürmesine neden oldu.

Sihrinin kıvılcımlarından birkaçı suya düştü, kirli deniz köpüğünün arasından sıçradı ve aklına başka bir fikir geldi.

Varen'in ulaşamayacağı bir yere yuvarlandı ve sonra planının verdiği enerjiyle tekrar ayağı fırladı. Kılıcını bıraktı ve hızla denize doğru geri çekildi.

Su buz gibiydi, Soryn'in ona ödünç verdiği kalın pantolonu ve kürk astarlı botları ısıırıyordu ama dişlerini sıktı ve hareketsiz kaldı. Odaklandı. Varen denize adımını atar atmaz, ayaklarının dibindeki suya birkaç enerji şimşegi fırlattı.

Su, umduğu gibi sihrini ilette ve hedefine doğru roketlenirken onu güçlendirdi.

Varen geri çekildi, onun gücünden kaçmak için ayağı takıldı ve başını kayalara çarptı. Sersemlemişti, yavaşça ayağı kalktı ve sonunda *gerçek* gücünü toplamak için bir şansı oldu

Sudan çıktı, Varen'le arasına biraz daha mesafe koydu ve ciddi bir şekilde çağırmaya başladı.

Büyüsü, devasa kanatların açılması gibi etrafında yükseldi - gökyüzüne doğru uzanan ve sonra ona geri katlanan elektrik hatları, Fırtına enerjisi neredeyse katı olana kadar tekrar tekrar, yuvarlanarak ve gerilerek. Nephele'nin çöle indiği o şimşek kuşunu hayal etti. Onu saran gücün, tıpkı o tanrıçaya yaptığı gibi, kendisini de yerden kaldıracak kadar güçlendiğini hissetti.

Onun ve kardeşinin dışındaki savaş şiddetlenerek devam ediyordu. Onu, Varen'i ve Elander'i çevreleyen kalkan dışarıdan acımasızca dövülüyordu. Vuruldukça yanıp sönen mavimsi yeşil büyüü görebiliyor ve -daha az ölçüde- *hissedebiliyordu*.

Kıyıya yanaşan teknelerin sesleri ve Sundolian dilindeki bağırışlar ona daha cesaret verici geldi; uzaktaki sahile hızlıca bir göz attı ve yüzlerce askerin Sadiran isyancılarına katılmak için çoktan organize olup ileri atıldığını gördü.

Varen sonunda tökezleyerek ayağa kalktığında önce uzaktaki fırtına gibi esen askerlere, sonra da Cas'ın kendisinin dönüştüğü fırtınaya baktı.

Adamın gözleri kızın gözlerini aldı ve kız onlarda beklemediği bir şey gördü:

Korku.

Sondan önce bizden korkacak

Ve öyle de oldu.

Umduğu kadar tatmin edici hissettirmedi. Bunun yerine, kendisini *canavar* gibi hissetmesine neden oldu. Belki de Yıldız Tanrıçası'nın bu gece ikisinin de savaş alanında ölmesini kastettiği şey buydu. Varen ölecekti. Ama onu öldürmek için Cas'ın içinde farklı türden bir ölüm olması gerekiyordu.

Aynı şekilde devam etti, şimşek kanatlarının üzerine inşa etti.

Ama içindeki bir şey onu geri itmeye başlamıştı. Kederli bir ses ona böyle bir cinayetten geri dönüş olmayacağını hatırlatıyordu. Büyüsü sanki bu kedere, Varen'la olan ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü tamamen vazgeçemediği o derine gömülü bağa tepki verircesine titredi ve zayıfladı. Tıpkı çocukken olduğu gibi şimdi de onu koruyordu.

O da bunu biliyordu.

Ona doğru sendeleyerek
yürüdü. "Rahibe," diye
yalvardı. "*Yapma.*" Kadın geri
çekildi.

Hayır.

Onu koruyamadı.

Bu işi bitirmek ve *imparatorluğu* korumak zorundaydı.

Bu düşünce karşısında büyüsü daha da parladı. Yeniden yuvarlandığını, bir kuşa değil, tanıdık dört ayaklı bir yaratığa dönüştüğünü hissedebiliyordu.

Bir canavar.

Çekinceleri ve üzüntüleri olmayan, kendisinin bir uzantısı. O kumsalda geri geri ilerlerken şekil almayı tamamladı. O geri çekilirken, o kumun üzerinde sinsice ilerledi. Onunkinden daha küçüktü

Rykarra'da çağırmişti ama onun kadar hızlı ve onun kadar ölümcüldü. Birkaç hızlı adımda Varen'e ulaştı.

Sıçradı.

Şimşek gibi bedeni Varen'inkinin etrafında kıvrıldı, pençeleri battı ve kral-imparatoru geriye, dalgaların içine doğru savurdu.

Daha derine, diye düşündü.

Pençelerin daha derine inmesi, onu koruyan kalkanı delip geçmesi gerekiyordu.

Yumruklarını sıktı ve gücünün daha fazlasını canavara doğru itti ve sonunda bunun gerçekleştiğini hissetti, tıpkı Gökyüzü'nün diğer kalkanlarının parçalandığını hissettiği gibi - ve yine de bu diğerlerinden farklıydı.

Bu, onlar daha çocukken, kaybolmuş, korkmuş ve ikisinden de büyük savaşların ortasında kalmışken onu sarmaladığı sihirdi. Bu *onun* büyüsydü.

Ve bu yüzden onu parçalamak *acı verdi*.

O kadar çok acıyordu ki görüş alanını siyah noktalar kapladı. Tek dizinin üzerine çöktü. Başını kaldırdı, kolunu kaldırarak gözlerini şimşeklerin parlak düğümlerinden korudu. Bu parlaklık patladığında deniz kısa bir süreliğine gözden kayboldu. Kalkan sonunda parçalandı-

Ve onunla birlikte
paramparça oldu. Karanlık
üzerine çöktü.

Vücudu kumsala doğru çöktü. Kar ve deniz serpintisi tenine eşit soğuklukta düşerek onu birkaç titrete nefes için daha uyanık tuttu. Gözleri son bir kez açılıverdi. Elander'in ona doğru koştuğunu gördü ve rahatladı. Tıpkı planladıkları gibi bu işi bitirecekti. Gerisini boş ver. *Artık gidebilirdi*.

O da öyle yaptı.

CHAPTER THIRTY-ONE

ELANDER CASIA'NIN YERE DÜŞTÜĞÜNÜ GÖRDÜ.

Varen'in sudan sürünerek çıktığını gördü.

Ve yaptıkları planları biliyordu. Önce Varen'a odaklanması, ona zayıfken saldırması gerektiğini biliyordu. Başka bir şey yapsaydı Casia çok öfkelenirdi.

Her bir parçası hâlâ onun yere düşmüş bedeninin yanından koşarak geçme fikrine isyan ediyordu.

Ama bunu başardı. Varen'e tam kral-imparator ayağa kalkarken ulaştı. Eli onu boğazından yakaladı ve yere çarptı.

Ölümünü çabuklaştıracak ve sonra Casia'nın yanına dönecek ve onu tüm bunlardan uzaklaştırabilecekti-

Büyü çoktan aralarında dönmeye başlamış, beyaz ve mavi iplikçikler Varen'ı ölümcül bir kucaklamayla sarmıştı.

Varen neredeyse kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı. "Beni öldürmeni istemezdi."

"Sanırım yanıyorsunuz. Aslında tam olarak bunu yapmak için çok özel emirler aldım."

"Bir kez olsun emirlere uyuyorsun, değil mi?"

Varen'in boğazını daha sıkı kavradı ve başparmağını boğazın nabız gibi atan damarlarından birine soktu. "Ona bir iyilik yapmak gibi."

Aralarından daha fazla Ölüm büyüsü aktı. Etraflarındaki boşluk karardı. Hâlâ direnç vardı, hâlâ Varen'ın etrafındaki kalkanın izleri büyüü savuşturuyordu ama Elander bastırmaya devam etti.

Varen'in bakışları sola doğru kaydı. "Acele etsen iyi olur."

Varen'in baktığı yönden çatışma sesleri geliyordu.

Elander, Varen'in gözleri tamamen odaktan çıkana kadar başka tarafa bakmayı reddetti. Ta ki kral-imparatorun teninin parmak uçlarının altında soğuduğunu hissedene kadar. Gücünün içine işlediğini, *nihayet* içine işlediğini hissedene kadar...

Ancak o zaman başını kaldırıp baktı.

Ancak o zaman neler olduğunu anladı.

Gökyüzü büyüünün kalkanı kırılıyordu.

Elander düzinelerce düşman askerinin açıklıktan içeri dalmasını izlerken dehşete kapıldı. Hemen liderlerini aramaya başladılar. Ama birkaçının bakışları Casia'ya da takıldı. Hâlâ yerde yatan Casia'ya. Savunmasızdı.

Ve ondan çok uzakta.

Hiç düşünmeden ona doğru ilerliyordu, kumsalda tökezliyordu, insan bedeni Varen'e karşı bu kadar büyük miktarda büyü kullandıktan sonra dinlenmemeyi protesto ediyordu. Baş dönmesini bastırdı ve onun yanına ulaştı. Kılıcını kınından çıkardı ve hemen o askerlerden biriyle karşılaştı. Öfke ve korku onu baş dönmesine, kaslarına çöken acı ve yorgunluğa rağmen ilerlemeye itti.

İki askeri kılıcıyla, iki askeri de büyüleriyle yere serdi.

Nefes almaya fırsat bulur bulmaz, Varen'i bıraktığı noktaya geri döndü.

Gitti.

Askerlerinden birkaçı onu yerden kaldırmış ve güvenli bir yere doğru sürüklüyorlardı.

Elander peşinden gitmeyi düşünerek durdu. Tereddüt etti ve bunun yerine sihirli duyularıyla o ahlaksız kral-imparatorun içinde ne kadar hayat kaldığını anlamaya çalıştı. Cevap *çok fazla değildi.*

Ölüme çok yakındı.

Çok yakın.

Henüz tamamen sönmemişti ama bu sadece bir zaman meselesiydi; Elander'in şimdi onu bırakmasının bir önemi var mıydı?

Olabilirdi. Ama o askerlerden daha fazlası Casia ve kendisine doğru yaklaşıyordu ve Casia hâlâ kıpırdamıyordu-

Varen'i unuttu ve onun yerine Casia ile yaklaşan grubun arasında konumlandı. Onları da diğerlerini yok ettiği gibi çabucak yok etti ama bunu sonsuza kadar sürdüremezdi. Çok fazla akan vardı

O paramparça kalkanın içinden. Birinin geçip Casia'ya ulaşması an meselesiydi; onu buradan uzaklaştırması gerekiyordu.

Onu kollarının arasına almak için hareket etti. Hayatının tanıdık nabızı çoktan zayıflamıştı. Onu kendine çekerken daha da zayıflamış gibiydi ve kısa bir panik dikkatini dağıttı.

Bıçağın kendisine doğru parladığını görmesine rağmen yeterince hızlı göremedi.

Döndü, odağının büyük bir kısmı hala Casia'dayken çok yavaş, çok beceriksizce gelen büyüü çağırdı-

Ateş, saldıran askeri büyüünden önce yuttu.

Asker dönerek uzaklaştı, vücudu yanıyordu, kılıcı saldırgana doğru çılgınca sallanıyordu. Ve sonra çeliğin çeliğe çarpma sesi geldi, Zev o kılıca kendi kılıcıyla karşılık verdi ve alevler içindeki adamın dengesini daha da bozdu.

Pervasız bir müdahaleydi.

Zev ikinci askerin, ikinci bıçağın, ikinci saldırının geldiğini fark etmedi-

Elander bir uyarıda bulunduğu sırada bıçak Zev'in karnına saplandı.

Giderek daha derine saplandı ve sonunda Zev'i tekmeleyip vücudunu silahtan kurtardığında askerin sırtışı hınzırcaydı.

Zev sendeleyerek geri çekildi, neredeyse dengesini kaybediyordu. Kılıcını düşürdü.

Kolu kanayan karnını kavradı. Gözlerini kırıştıtararak kapattı.

O asker Cas ve Elander'a doğru döndü.

Bir alev patlaması onun bir adım daha atmasını engelledi.

Zev'in bundan sonra da işi bitmemişti; düşmanlarının sayısı artmış ve alevlerden oluşan duvarlar onları geri püskürtmüştü.

Elander Casia'yı tekrar yere bıraktı ve kılıcını kapıp en yakındaki askere doğru saldırarak hızla yardıma koştu. Kılıçlar, ateş ve ölümden oluşan bir kasırga gibiydiler-

Sonunda o askerler gelmeyi bırakana kadar.

Sahile bir bakış nedenini açıklıyordu; bariyer neredeyse onarılmıştı. Askerlerin akını durmuştu ve kalanlar da onarılmış geçici güvenli bölgede toplanmış olan Sadiran ve Sundolian güçleri tarafından temizleniyordu.

Ama zarar çoktan verilmişti.

Zev elleri ve dizleri üzerine çöktü. Kana bulanmış karnını bir kez daha sıktı. Yana doğru devrildi, sırt üstü yuvarlandı ve sonra

tamamen hareketsiz.

Elander onun yanında tek dizinin üzerine çöktü.

"Neden?" "Bunu senin için yapmadığıma eminim,"

diye öksürdü Zev. "O zaman *neden*?"

Gözlerini gökyüzüne dikerken bakışları cam gibi oldu. "Ona gerçeği söylemedin, değil mi?"

Elander'in bakışları Cas'ın solgun yüzüne kaydı. "Hepsi değil. Henüz değil." "Lanet olası korkak," diye mırıldandı Zev. Ve bununla birlikte gözleri bir kez daha kapandı.

Daha fazla.

"Gözlerini açık tut," diye tersledi Elander onun çenesine bir şaplak atarak.

"Eğer ben burada ölmeyeceksem, *sen de* ölmeyeceksin."

Ateş-insanı dişlerini sıktı ve birkaç küfür daha savurdu ama gözlerini bir kez daha açtı.

Elander onun yanına yığılma isteğiyle savaştı. Yer kanla boyanmış, solgun bedenlerle dolmuştu - o kadar çok c e s e t vardı ki.

Ve daha önce hiç böyle bir yorgunluk yaşamamıştı. Neredeyse teslim olmaya hazırdı. Belki de Ölüm ve Yıkım'ın düşmüş tanrısı için uygun bir sondu bu. Bu iki şey tarafından kuşatılmak, onlar tarafından boğulmak...

Ama bu bir son değildi.

İnsan kalbi hâlâ atıyordu.

Casia'nınki de öyleydi; onun yanında hareket ettiğini duymadan önce yaşam gücünün ani, inatçı bir güçle attığını hissetti. Casia yuvarlanırken döndü ve bir iniltiyle başını kaldırdı. Gözleri açık kalmak için mücadele ediyordu. Göz kırıp kapandılar, göz kırıp kapandılar, ta ki sonunda odaklanana kadar.

Ve sonra Zev'i gördüler.

Bir an sonra elleri ve dizleri üzerindeydi, sürünerek kendini onun yanına çekti.

Elander ayağa kalktı ve sendeleyerek birkaç adım geri gitti, gözleri uzakları tarıyor, tehditleri, bariyerdeki çatlakları ve gözden kaçırmış olabilecekleri askerleri izliyordu.

Zev'in enerjisi neredeyse sıfıra inmişti. Bariyer hâlâ sağlamdı ama ne kadar süreyle? Daha güvenli bir yere gitmeleri gerekiyordu ama Casia'yı arkadaşından uzaklaştırmaya gücü yetmiyordu. Koşacak durumda değildi. İkisini de taşımayı başarabilirdi ama

Zev'i hareket ettirmenin durumunu daha da kötüleştireceğinden korkuyordu ve onun durumunda daha kötüsü *ölüm* demekti.

En azından vedalaşırken onu koruyabileceğine karar verdi.

Dakikalar geçti.

Savaşlar bariyerin kenarında şiddetlenmeye devam ediyor, büyü zaman zaman kırılıyor ve düşman askerleri bariyerin içinden geçiyordu. Büyü kalkının ötesinde neler olup bittiğini yeterince göremiyordu, bu da rahatsız edici savunmasızlık hissini daha da arttırıyordu.

"Casia," diye seslendi usulca.

Başı Zev'in göğsüne yaslanmıştı ve üzerinde biriken kandan habersiz görünüyordu. Elander iki cümleyi çok net duydu: "Rhea'ya geri döneceğini söyledim. Ona hepimizin geri döneceğini söyledim."

Ama başka ne söylüyorsa, hıçkırıklarının arasında kaybolmuş ve yüzünü gömdüğü kan lekeli paltosunun kıvrımları tarafından boğulmuştu.

"Casia," dedi tekrar.

Yüzünü ona doğru kaldırdı. Yüzü kanla kaplıydı. "Bir şeyler yap," diye fısıldadı.

Soryn kelimeler bulamadan onlara ulaştı.

"Şehre doğru geri çekilmemiz gerekiyor," dedi. Bakışları Zev'in cansız bedenine kaydı ve diz çöküp nazik bir elini boynunun yan tarafına koymadan önce bir an tereddüt etti. Nabzını hissediyordu. Başını eğdi. Casia'nın eline uzandı. "Şehrin güvenliğini sağlamak için iyi bir şansımız var ama şimdi gitmeliyiz, bize ihtiyaçları var-"

Casia onun dokunuşundan irkilerek uzaklaştı. Gözleri yeniden Elander'ın kileri buldu, bu kez yalvarıyordu.

Yapabileceğim hiçbir şey yok. Tek düşünebildiği buydu. Hâlâ kelime bulamıyor gibiydi. Çünkü bunu daha önce de yaşamıştı, bir ömür önce. Daha önce onun bu şekilde acı çekmesini izlemiş ve bir şeyleri düzeltmeye çalışmış ama daha da kötüleştirmişti. Bunu tekrar yapamazdı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Geriye hiçbir şey

kalmadı. Bu son.

Ama sonra dudaklarından tek bir kelime döküldü: "*Lütfen.*"

Ve daha önce sık sık olduğu gibi yine aklına geldi, o tehlikeli, ezici düşünce, ne pahasına olursa olsun ona istediği her şeyi verebileceği.

"Yoldan çekilin," diye emretti sessizce.

O da eğildi ve Zev'i dikkatlice kollarının arasına aldı. Onu çevreleyen enerjiye odaklandı. O kadar silikti ki hayal görüp görmediğini merak etti. Belki de bu noktada yorgunluktan hayal görüyordu.

Ama yine de o nabza, onu askıya almaya odaklandı. Ölümü durduramazdı ama yapması gerekeni yapmak için onu yeterince uzun süre oyalayabilirdi.

Umut etti.

Gücünün neredeyse tükenmek üzere olan rezervlerinin derinliklerine uzandı ve ikisinin de etrafını saran ve onları uzaklara taşıyan karanlık gölgeleri çağırmaı başardı.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-TWO

SAATLER SONRA ÇATIŞMA SONA ERDİ VE ŞEHİR
Kosrith güvendeydi.

Şimdilik.

Sadiran ve Sundolian orduları sokaklarda devriye gezmeye devam ederek diğerleriyle birlikte geri çekilmemiş olan düşmanları kesmeye devam etti.

Varen, askerleri onu su kenarından uzaklaştırdığından beri görülmemişti. Hâlâ hayatta olabilirdi, kayalıklarda yok olmuş olabilirdi ya da belki de şehirde bir yerlerde saklanıyor, intikam planları yapıyordu.

Cas şu anda bunu umursamıyordu.

Kendini geri çekmişti ve Elander'in odasında kurduğu büyü noktasının yanında oturmuş, onun kendisine geri dönmesini bekliyordu. Boğazı çiğdi, gözleri yanıyor ve kan çanağına dönmüştü, bedeni kederle ağırlaşmıştı. Laurent'in ona getirdiği ve içmesi için yalvardığı suya dokunulmamıştı. Ve düşünceleri durmaksızın aynı sözcükleri tekrarlayıp duruyordu-

Bu sefer geri gelmeyecek. O gitti.

Asra gitti.

Zev gitti.

Elander gitti. Gitti, gitti, gitti-

Ve sonra Elander bir anda *orada*, gölgeler ve acı soğuk rüzgâr girdabında belirdi.

Adamın son parçaları da katılaştınca Cas sendeleyerek ayağa kalktı. Yere yığılmadan önce ona doğru iki adım attı.

Onu düşmesini engelleyecek kadar iyi yakaladı ama elinden gelen tek şey buydu; çok ağırdı ve onu uygun yatağa sürükleyemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Bu yüzden elinden geldiğince onu kollarının arasına aldı. Vücudu onunkinin etrafında kıvrıldı ve onu olabildiğince sıkı tutmaya çalıştı. Adam çok soğuktu. Ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın onu ısıtamıyor gibiydi.

"Bana bak, Elander."

Bakmadı.

"Ne oldu? Yalnızsın. Zev..."

Gözleri kapalı kaldı ama başı hareket etti, kolunun kıvrımına daha da gömüldü. "Hâlâ yaşıyor."

Cas yavaşça nefes aldı ve yavaşça verdi. Artık kendini konuşturamıyordu. Daha fazla soru sormaktan korkuyordu. Cevaplardan korkuyordu, Elander'in sesinin sanki kalan her nefesini idareli kullanıyormuş gibi çıkmasından ve onu konuşmaya zorlamanın bu nefeslerin çoğunu tüketebileceğinden korkuyordu.

Ona sarılmaya devam etti. Gözleri taze yaşlarla yanmaya devam etti. Pencere camındaki bir parça buza odaklandı, içinde yükselmeye çalışan panikten uzaklaşmak için buzda desenler aradı.

"Onu Havenmist Ormanı'na getirdim." Kelimeler Elander'in ağzından titreyen nefesler arasında döküldü. "Namu'nun tanrı cenneti."

"Meşe tanrıçası..." Cas nefes aldı ve bu Şifa Tanrısı'ndan bahsedildiğinde meydan okuyan bir umut çırpınışı hissetti.

"Evet. Biz gelene kadar onu hayatta tuttum. Gerisi tanrıçaya kalmış."

Cas bir an düşündü, titreyen parmakları dalgınca yüzündeki saçları düzeltti. "Nephele bana senin ölümü geciktirme gücüne sahip olduğunu söyledi."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Tekrar konuşmak için güç topluyor gibiydi. "Sadece gölgesini koruyabildiğim bir güç daha," dedi sonunda. "Ama evet, başardım. Zar zor. Bu yüzden ben..."

Adam yine kıpırdamadan durdu ve kadın nefesini tuttu, beyninin mantıksız bir kısmı bunu yapmanın adamın kendi nefesini bulmasını kolaylaştıracağını düşünüyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı ve sözlerini bitirdi: "Sadece biraz uzanmam gerekiyor."

Birkaç başarısız denemeden sonra ayağa kalkmayı başardı. Yatağa gitmesine yardım etti, üzerine bir battaniye örttü ve şiltenin kenarına oturdu.

Sonunda gözlerini açana kadar korkunç derecede uzun bir zaman geçti ve kendini yatak başlığına doğru çekti.

Cas onu yakından izledi, tekrar yakalamaya hazırdı. Ama en azından biraz dengesini yeniden kazanmış görünüyordu. Başını karyolaya yasladı. Her biri yüz ifadesini bariz bir acıyla kısıran birkaç derin nefes aldı. Ve sonra şöyle dedi: "Bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor."

Cas uyuşuk bir şekilde başını salladı. "Buraya gel."

Kollarını uzattı ve kız ona doğru sürünerek göğsüne yaslandı. Adam onu kendisine verdiği battaniyeye sardı ve ona sarıldı.

Bir dakika sonra, "Sana seni çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" dedi.

Gözlerini kırıştırdı. Konuşmaları gereken şeyler olduğu kesindi ama onun bu şekilde başlamasını beklemiyordu. Ama haftalar önce yaptıkları o konuşmayı hatırladı ve başını *salladı*. "Evet. Ben de sana aynı şeyi hissettiğimi söylemiştim."

"Bunun bir nedeni var." "Ne nedeni?

Ne demek istiyorsun?"

"Başka bir şey daha var... Kara Tüy Enstitüsü'ndeki gece cebinde olan, sana sorduğum tılsım. O gece ben... Sen uyuduktan sonra onu aldım."

"Sen mi *çaldın*?"

"O zamandan beri iade ettim."

Yavaş bir nefes verdi ve öfkesi de aynı hızla kayboldu; kızamayacak kadar bitkin düşmüştü. "Neden aldın onu?"

"Ne olduğundan emin olmam gerekiyordu. Ve artık biliyorum. Ayrıca haftalar önce Oblivion'da ilk kez karşılaşmadığımızı da biliyorum."

Adamın göğsüne doğru eğildi, böylece arkasını dönüp bakışlarıyla buluşabildi; şaka yapıp yapmadığını anlamak için gözlerinin içine bakması gerekiyordu.

Ama yüz ifadesi hiç görmediği kadar ciddiydi, "Seni daha önce tanıyordum, geçmiş bir yaşamda. Farklı bir bedenin vardı. Farklı bir ismin. Farklı bir sesin. Ama özün aynıydı. *Ruhun* aynı."

Ona baktı.

"Seni o hayatta kaybettim ve yanında taşıdığın o tılsım, o... seni bu dünyaya geri getiren şeyin o olduğuna inanıyorum."

Yavaşça battaniyeyi çözdü ve onun kucağından sürünerek çıktı. Rykarra'da yürüdükleri gece giydiği paltosuna gitti ve

tılsımı cebine geri koyduğunu gördü, tıpkı söylediği gibi.

Ama diğer her şey...

Söylediği diğer her şey yalan olmalıydı.

Elini uzattı, tılsımı avucunun içine yerleştirdi ve daha yakından inceleyebilmek için pencereye doğru adım attı. Yüzündeki dört beyaz mücevher solgun sabah ışığında parlıyordu.

"Güneş tanrıçası tüm yaşamın yaratıcısıdır," dedi Elander. "Elinde tuttuğun o küçük nesne Güneş'in Kalbi, tam da onun alanından geliyor ve seni yeniden dünyaya getirmeye yetecek kadar tanrıçanın gücünü içeriyor. Ve şimdi öyle görünüyor ki, bir zamanlar tılsımın içinde bulunan diğer sihir şimdi... yani *senin* içinde bulunuyor."

Ani bir farkındalıkla Cas'ın bakışları tekrar ona döndü. "Bekle, Solatis'ten çaldığın şey *bu* mu? Düşmenin sebebi bu, değil mi?"

Ve bunu *onun* yüzünden çalmıştı.

"Sanırım Nephele de size bu hikâyeyi anlatmıştır."

"Evet."

"Hikayenin tamamı şu anda o kadar önemli değil," dedi, "ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, aslında onu *geri* çalışıyordum."

"Geri çalmak mı?"

"Yüzyıllar önce Malaphar'a hediye edilmişti; Solatis onu sadece tahmin edebildiğim nedenlerden ötürü Kale tanrısına vermek niyetiyle yaratmıştı. Ama o bunu Solatis'in amaçladığından çok daha haince amaçlar için kullandı."

"Yani onu elinden mi aldı?"

Başını salladı. "Ve bu ikisi arasında yüzyıllardır süren bir savaşın başlangıcıydı. *Hala da devam eden* bir savaş."

Cas uzun bir süre daha ona baktı. Sonra tekrar yatağa tırmandı. Kollarına geri döndüm. Söylediği her şey hâlâ imkânsız geliyordu ama yine de...

Yine de, ona bu şekilde bastırıldığında hissettiği o garip aşinalık için başka bir açıklama düşünemiyordu. Ya da başka açıklamalar ya da argümanlar düşünemeyecek kadar yorgundu; tek istediği bu aşinalıkla sarmalanmaktı.

"Yani, Nephele'nin hikâyesine göre..." diye başladı biraz düşündükten sonra, "onu çaldın ve kız kardeşimi kurtarmak için kullanabilmem için benim geçmiş bir versiyonuma verdin."

Bunu yüksek sesle söylediğinde hâlâ saçma geliyordu ama başını salladı.

"Ve onun gücü *beni* geri getirdi ve bana tüm bu farklı sihri verdi..."

"Tahmin etmem gerekirse, *kim* olarak geri döndüğünüzde Güneş tanrıçasının da parmağı olduğunu söyleyebilirim. Kale Tanrısı Kethran İmparatorluğu'nu yok etmek istiyor. Solatis ise *onu* korumak istiyor ve eğer aynı zamanda eski düşmanını da hüsrana uğratabilirse, o zaman çok daha iyi olur. Bir düşünsene: Malaphar'ın çalmak istediği güçlerle yeniden dünyaya gelmiş, yaptığı bir anlaşma nedeniyle tanrıların dokunamadığı bir ailede doğmuş ve *aynı zamanda* bu anlaşmayı bozmak için kullanmayı umduğu hizmetkârla bağlantısı olan bir kadın."

Örtünün altında onun elini buldu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirip sıkıca tuttu.

Derin bir nefes aldı. Nefes verdi. Göğsünün onun altında yükselip alçaldığını hissetmek rahatlatıcıydı, özellikle de daha önceki sık ve zorlukla aldığı nefeslerden sonra. "Üst-tanrılar tehlikeli bir oyun oynuyorlar," dedi. "Ve sen ve ben... Görünüşe göre bu oyunda birer piyonuz."

Cas nasıl cevap vereceğini bilemiyordu; kendini aynı derecede mide bulandırıcı, öfkeli ve kafası karışık hissediyordu.

Ama aynı zamanda yeni... *güçlü*.

Çünkü artık uzun zamandır kafasını kurcalayan soruların yanıtlarını biliyordu. *Ne* olduğunu biliyordu. Büyüsünün neden bu kadar tuhaf olduğunu, nereden geldiğini ve neler yapabileceğini biliyordu.

Ve şimdi, diye düşündü, *kim* olacağına gerçekten karar verebilirdi. "Ben bir piyondan daha fazlasıyım," dedi kararlı bir şekilde. "Ve sen de öylesin." Elander ikna olmamıştı. "Kale tanrısı senin kim olduğunu anlayacak-

ne olduğunuzu ve ne taşıdığınızı - eğer henüz öğrenmediyse, çok yakında."

"Ama yine de beni öldüremez, değil mi? Babamla aramızda ettiği yemin-"

"Seni öldürmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bu sözler Cas'ın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Taşıdığınız gücü çıkarmanın ve arındırmanın ya da başka bir şekilde kullanmanın bir yolunu bulmak isteyecektir. İçinizde muazzam bir potansiyel var. Ne kadar olduğunu söylemek imkansız. Ama eğer normalde sadece Güneş Tanrıçası'nın sahip olduğu gücü kullanabilirsen..."

Cas birden başının döndüğünü hissetti.

Elander'in bu konuda ona verebileceği daha fazla açıklama, daha fazla bilgi vardı, bundan emindi. Ama onun ne kadar bunaldığını hissetmiş olmalı ki s u s t u . Onu çekti

Daha yakın. Elini nazikçe saçlarına dayadı, onu göğsüne bastırdı ve orada tuttu.

Cas odanın aydınlanmasını, şafağın söküp duvarları zayıf, hastalıklı sarı bir ışıqla yıkamasını izledi.

"On yıllar," dedi Elander, sonunda sessizliği bozarak.

"On yıllar mı?"

"Seni özleyerek, sana geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışarak onlarca yıl geçirdim ve şimdi sana geri döndüm, ama..." Sözüünü yarıda kesti, ama kız düşüncesini yeterince iyi tamamlayabildi-

Ama sadece başka bir son için, öyle görünüyor.

Gözlerinin kenarlarında yeniden yaşların toplandığını hissetti. Onları sildi ve adamın göğsüne daha sıkı bastırdı.

"Bu yaşamda ve diğer yaşamlarda." Dün, savaşa sürüklenmeden önce ne söylemeye çalıştığını fark ettiğinde kelimeler onu fısıltıyla terk etti.

Sesi yumuşak ama kesindi: "Ve hatta bunun da ötesinde."

Şafak duvarları ışığa boyamaya devam etti. Sonunda sessizliği bir kez daha bozan Elander oldu: "Biliyordu, bu arada."

"Ne?"

"Zev. Kim olduğun hakkındaki gerçeği biliyordu. Bunu benden duymanı istedi ama her şey cehenneme dönmeden önce zamanım tükendi. Sanırım bu yüzden oradaydı, savaş alanında beni izliyordu, müdahale edecek kadar yakın duruyordu. Sen ve ben bu şekilde konuşmaya fırsat bulamadan, onun deyimiyle, *bir zafer ateşi içinde sönüp gitmediğimden* emin olmak istedi."

Elini daha sıkı kavradı, kendisini sarsmakla tehdit eden hıçkırığa karşı kendini çelikleştirdi. "O salak."

"Sana geri döneceğime güvenmedi. Seni tekrar inciteceğimi düşünüyordu." Elander alçak sesle, kendinden nefret eden sessiz bir kahkaha attı. "Bunun için onu suçladığımı söyleyemem."

Ayağa kalktı, ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı ve gözyaşlarını sildi.

Bu gözyaşlarının durması gerekiyordu; hiçbir şeyi düzeltmeyeceklerdi.

"Neden geçmiş yaşamımda kız kardeşimi Meşe tanrıçasına götürmedin?" diye sordu Elander'e.

"Denedim. Tanrıça beni reddetti; elinden gelse ölümlülere doğrudan müdahale etmez."

"Ama Zev'e yardım edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Davamızı savundum. Umarım bu sefer bir istisna yapar."

Kelimeleri durduramadan ağzından dökölüverdi: "Beni ona götürebilir misin?"

Tereddüt etti.

"Diğer her şeyi halledeceğiz. Yemin ederim çözeceğiz ama şu anda sadece... Onu görmem gerekiyor. Belki ben de davamızı savunabilirim."

Dudakları aralandı. Konuşmaya başladı, sonra tekrar düşündü.

"Büyünün neredeyse tükendiğini biliyorum. Yorgun olduğunu biliyorum ve-"

Battaniyeyi bir kenara fırlattı ve yavaşça, biraz da titreyerek ayağa kalktı, kadının sözünü kesti: "Oblivion'dan geçmemiz gerekecek."

O karanlık yere geri dönme düşüncesi onu dehşete düşürdü ama boğazında oluşan yumruyu yuttu ve "Oblivion'dan geçebilir miyiz? Güvenle?"

"Çok hızlı hareket etmemiz gerekecek. Ama bunu bugün zaten bir kez yaptım; doğu kulesinde farklı tanrı cennetlerine açılan kapılar var. Bizi doğrudan o kuleye götürebilirim ve Namu'nun ormanına giden geçit o noktada sadece birkaç adım ötede olacak."

Cas başını salladı; yukarıda bahsi geçen kulenin merdivenlerinden yukarı sürüklenmeden önce sadece göz ucuyla görmüş olsa da, o kapı gruplarını hayal meyal hatırlıyordu.

"Sadece kapıların ölümlülerin kullanımı için olmadığını bilin; onlardan geçmek gölgelerimin sizi taşımasından daha kötü olacaktır."

"Ben halledebilirim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, hiç şüphem yok," dedi. Ve sonra elini uzattı. "Hazır mısın?"

Onun elini tuttu.

Bu sefer ısınlanma hissine daha hazırlıklıydı ve Elander'a sıkı sıkıya tutunmuştu, bu yüzden o kadar da kafa karıştırıcı değildi. Gölgeler gelip geçti ve o karanlık kuleye ayaklarının üzerinde inmeyi başardı ve hissettiği baş dönmesini önlemek için sadece bir an diz çökmek zorunda kaldı.

Sonra başını kapıların sırasına doğru kaldırdı ve Meşe tanrıçasının sembolünü aradı.

Buldu.

Ama altındaki kapı yok edilmişti.

CHAPTER THIRTY-THREE

"BU BİR TUZAK," DIYE NEFES ALDI CAS, TÖKEZLEYEREK GERİ ÇEKİLDİ. yıkılmış kapı eşiği. Elander'e çarptı ve Elander'in kolu sıkıca, koruyucu bir şekilde onu sardı.

"Bizi Kosrith'e geri götüreceğim," dedi. "Bana tutun."

Başını salladı, ancak sözlerindeki yorgunluğu duyabiliyordu ve bu onu korkutuyordu.

Neden buraya gelmelerini önermişti?

Çok ama çok *yorgundu*. Öyle olduğunu biliyordu. Ve soğuk rüzgârın yükseldiğini, gölgelerin bastırıldığını hissetti, ama siliktiler, yeterince hızlı değillerdi-

"Sanırım kalmak isteyeceksin," diye tanıdık bir ses geldi.

Cas ve Elander döndüklerinde Tara'nın yakındaki merdivenlerde durduğunu gördüler. "Kalman gerek," dedi Tara. "Hesap vermen gereken şeyler var."

"Biz de tam gidiyorduk," dedi Cas kararsızca.

Elander'in onu kavrayışı sıkılaştı ve kız taş zeminden kalkmaya başladığını hissetti-

"Casia." Tara'nın sesi odada bir kırbaç gibi şakladı ve birden Cas'ın zihni korkunç görüntülerle doldu. Ölü bedenlerin, yanan evlerin, karlı toprak parçalarının üzerinde yatan, cansız, solgun ve kanlar içindeki arkadaşlarının görüntüleri...

Gölge büyüsü.

Gerçek olmadığını biliyordu.

Bu onu daha az korkunç yapmadı. Sonra zihninden bir ses geldi-

Bana gelin, görüntüleri yok edeyim.

Cas başını salladı.

Zihnine yerleştirilen resimler daha da acımasızlaştı; arkadaşları artık *hayattaydı* ama sadece hepsinin teker teker tekrar katledilmesini izleyebilmek için.

"Hayır." Kendi kendine mırıldandığını duydu.

Buraya gel.

"Hayır."

Sonra haftalardır görmediğı bir yüz geldi: *Asra*.

Asra, yatağında zayıf ve savunmasız bir şekilde yatarken, bir asker elinde parıldayan bir kılıçla ona doğru yaklaşıyordu.

Ve Cas bunun tekrar olmasına seyirci kalamazdı.

Kısa ve çılgınca bir mücadeleden sonra Elander'ın elinden kurtuldu ve Tara'ya doğru koştu. Gölge ruhun ayaklarının dibine yığıldı, nefes almak için çırpınıyordu.

İmgelemler durdu, tıpkı o sesin söz verdiğı gibi.

Cas ne kadar büyük bir hata yaptığını hemen anladı. Kendini bu cehennemden tek başına taşıyamazdı ve şimdi onu Elander'dan ayıran çok fazla boşluk vardı.

Sendeleyerek ayağı kalktı.

Tara'nın eli uzandı ve onun kolunu ezici bir şekilde kavradı. "Kımıldama," diye emretti yumuşak bir sesle. "Tabii büyülerimden daha fazlasını istemiyorsan? Ve seni uyarıyorum: Zihnin çok zayıf. Bir dahaki sefere onu tamamen kırabilirim."

Cas, seçenekleri araştıran bakışları dışında kıpırdamadan duruyordu. Yok *edilmemiş* başka kapılar -başka portallar- olduğunu fark etti. O kapıların üzerindeki sembollerin çoğunu tanıyordu ve belki de onlardan birine ulaşabilirse...

Sadece önce Tara'nın elinden kurtulması ve bir şekilde onun korkunç büyüünü daha fazla kullanmasını engellemesi gerekiyordu.

Ama Cas'ın kendi büyüü Kosrith'teki savaştan dolayı hâlâ zayıftı ve bu kuledeki havayla ilgili bir şey... tuhaf hissettiriyordu. Boğucu. Sanki gücü bir şey *tarafından* bağlanıyor -hayır, daha çok *eziliyor* gibiydi.

Elander'in bitkin ve öfkeli bakışları Tara'ya sabitlenmişti. "Kapıyı yok ettin. Neden?"

"Seni yavaşlatmak zorundaydım. Kalmanı sağlamak zorundaydım. Eğer seni ve bu kadını köşeye sıkıştırabilirsem, dilediğim şeyi bana vereceğine söz verdi."

Merdivenlerden hızla inen ayak sesleri yankılandı ve Caden bir an sonra ortaya çıktı. Gözleri odanın içinde çılgınca dolaşıyor, sanki bir şey sezmiş gibi arıyordu -belki de aynı ezici enerjiyi

Cas bir türlü kurtulamıyordu ve sonunda odadaki diğer ruhun üzerinde karar kıldılar.

"Tara," diye fısıldadı. "Ne yaptın sen?"

Tara cevap vermeden önce karanlık, bedensiz bir ses ona cevap verdi: "Ondan istediğimi yaptı ve şimdi bunun için ödülünü alacak. Gerçekten de çok basit bir sistem. Görünüşe göre yeterince basit olmasa da, bu odadaki bazılarınızın bu konuda ne kadar başarısız olduğuna bakılırsa... *olağanüstü*."

Havadaki o boğucu his aniden çok ama çok daha kötü bir hal aldı.

Cas bunun bir büyü hissi *olduğunu* fark etti; ne kendi büyüüne ne de bir başkasınıninkine yer bırakmayan türden güçlü bir büyü.

Tara hâlâ onu bu kadar sıkı tutuyor olmasaydı, bunun saf, korkunç ağırlığı karşısında dizlerinin üzerine çökebilirdi. Ama Tara'nın parmakları onun kolunu pençelemeye devam etti ve sonra Cas'ı da kendisiyle birlikte geriye çekti, ikisini de duvara dayadı.

Kale tanrısı odanın ortasında cisimlendiğinde Cas hâlâ ayaktaydı.

Önce duman ve gölgeler ortaya çıktı, ardından yüzlerce simsiyah tüye dönüştüler ve sonra da devasa bir... *canavarı* ortaya çıkarmak için döküldüler.

Bir insan gibi duruyordu ve insana benzer bir sesle konuşuyordu, ama vücudu çok büyük, çok vahşiydi ve sanki gerçek derisiyle kaynaşmış gibi görünen siyah zırh çıkıntılarıyla kaplıydı. Yüzü bir ceset rengindeydi, parlayan gözleri neredeyse onun kadar solgundu ve kanatları vardı - uzattığında tavana degecekmiş gibi görünen karanlık, parlayan *kanatlar*.

Sanki uzun süredir konuşmak için bir insan ağzı kullanmamış ve hâlâ bu hisse alışmaya çalışıyormuş gibi çenesini şiddetli hareketlerle oynattı.

Bakışlarını Cas'a çevirdi.

Elander bir anda ona doğru koşmaya başladı ve ardından Caden *ona* doğru koşarak onu durdurmaya çalıştı-

Kale tanrısı ikisini de elini kaldırarak ve hedeflerine çarpana kadar görünmez olan büyü patlamalarıyla durdurdu, iki hizmetkârını da yere düşürdü ve onları hareketsiz ve sessiz hale getiren bir gölge ağıyla sardı. Tara'yı da aynı türden bir ağa sardı ve sonra bileğinin bir hareketiyle onu bir kenara fırlattı.

Tara onu desteklemediği için Cas'ın bacakları altına çöktü. Duvara doğru yığıldı. Baş da aşağıya düşmek istedi ama

soğuk duvara doğru itti ve gözlerini Kale tanrısından ayırmamak için kendini zorladı.

Tanrı ona doğru bir adım attı, hâlâ çenesini çalıştırıyor, alışılmadık derecede dar yüzünü korkunç bir şekilde geriordu.

"Ne güzel," dedi, sesi teninde gezinerek, "sonunda bu kadar çok sorunumun nedeniyle tanışmak."

Cas'ın büyüünün ağırlığıyla zaten zorlaşan nefes alış veriş, sözlerinin ardındaki olası anlamın üzerine çökmesiyle tamamen durdu.

Çenesi korkunç bir gülümsemeye dönüşerek kadının korkusunu doğruladı. "Evet. Kim olduğunu biliyorum. Tara'nın benimle paylaştığı bir başka faydalı şey daha." Gülümsemeyi bıraktı. Uzanıp pençeye benzeyen uzun parmaklarını kalçasındaki kılıca doladı ama çekmedi. "Solatis, gücünü benim öldüremeyeceğim bir insanın bedenine yönlendirerek çok akıllıca davrandığını düşünüyor şüphesiz. Senin için büyük bir planı olduğuna eminim. Ama ölümlülerin sınırlarını unutuyor."

Piyonlar.

Gerçekten de bu ilahi varlıklar arasındaki savaşta piyondan başka bir şey değiller miydi?

Bahsettiği *sınırlar* her halükarda hızla yaklaşıyordu. Tanrı her konuştuğunda, onu yere sermekle tehdit eden o ezici güçten daha fazla yayıyor gibiydi.

"Ayağa bile kalkamıyorsun," diye alay etti.

"Fark etmez." Sözleri nefes nefese çıkmıştı. "Beni öldüremezsin ve ben daha kötü acılar yaşadım."

"Olabilir. Ama yapabileceğim başka şeyler de var. İşe yaramaz hizmetkarlarımı öldürürken sana izletmekle başlayabilirim."

Elander'a doğru döndü.

"Bekle!"

Kılıcını geri çekti ve daha önce onu takip edenlere benzer bir tüy sürüsünü serbest bıraktı. Kıvrılıp döndüler ve sonra yok oldular, yerlerinde parlayan beyaz bir kılıç bıraktılar.

Cas kendini duvara doğru çekti. Toplayabildiği tüm gücüyle duvarı itti ve tökezleyerek ilerledi. Ona ulaşabilecek kadar uzun süre ayakta kalmayı başardı, katlanmış, arkasından gelen o devasa kanatlardan birini tuttu.

"Bekle," diye tekrar bağırdı.

Durakladı. Kanadını kızın e l i n d e n kurtardı. Sürünen figürüne baktı.
"Neden bakayım ki?"

Dudakları titredi.

Kılıcını kızın çenesinin altına soktu ve bakışlarını kendi gözlerine dikmeye zorladı.

Çaresizlik, kelimeleri daha fazla düşünmeden dudaklarından itti: "Çünkü benimle bir anlaşma yapmanı istiyorum."

"Bu sözleri daha önce de duydum."

"Ama *benden* değil."

Ona baktı. Dinliyordu. *Dinliyordu.*

Diz çökme pozisyonuna gelmek için mücadele etti. "Ben babam değilim. Yeminlerimi tutarım. Ve seninle kendime ait bir anlaşma yapmak istiyorum. O yüzden *bekle*. Onu öldürme. Lütfen."

Hala dinliyorum.

Onun yalvarışını görmekten hoşlandığına şüphe yoktu; Elander'in ona bu üst-tanrının kişiliği hakkında anlattıklarını unutmamıştı.

"Pazarlık yapmaktan hoşlandığını biliyorum,"

dedi. Adam cevap vermedi.

Kendini acıya, baskıya, başarısızlık olasılığına hazırladı - ve sonra her şeyi itti ve onun önünde durmak için ayağa kalktı ve bacakları titrese bile ayakta *kaldı*.

Bir süre daha sessizce ona baktıktan sonra, "O halde şartlarınızı belirtin," dedi.

"Bırakın Elander yaşasın. Bırakın gitsin. Ve imparatorluğumu rahat bırak."

Solgun dudaklarının kıvrımı acımasızdı, sorarken bile onu ciddiye almadığı belliydi: "Peki karşılığında ne alacağım?"

Cas'ın kalbi küt küt atıyordu.

Aklından bir düşünce geçti.

İçinizdeki gücü kullanmanın bir yolunu bulmak isteyecektir.

Ve bunun pervasızca olduğunu biliyordu. Aptalca. Ama bu pervasız ve aptalca fikrin alternatifi ölümdü. Kendisinin değil ama Elander'in ölümü. Ve imparatorluğu, *dostları*; eğer bu kötücül tanrıyı kendine bağlamanın bir yolunu bulamaz ve sonra da bir şekilde onu zapt etmenin bir yolunu bulamazsa hiçbir şey güvende olmayacaktı.

Bu ıssız yerde sahip olduğu tek pazarlık kozu buydu ve bu yüzden bir adım öne çıktı...

O da teklif etti.

"Size hizmet edeceğim," dedi.

Tanrı'nın kahkahası sessizdi. Alaycı. Soğuk. "Bana nasıl bir *hizmet* sunabilirsin ki?"

"Ben Güneş'in Kalbi'nin gücünü taşıyorum. Ben senin çalamadığın şeyin canlı bedeniyim. Ve görünüşe göre Güneş Tanrıçası tarafından seninle savaşmak için seçildim. Onun yerine senin *için* savaşırsam bunun ona ne yapacağını bir düşün."

Gülmeyi kesti.

En azından bu son cümle dikkatini çekmişti.

Cas zorlukla yutkundu ve devam etti: "Ben sınırlı bir ölümlü olabilirim ama sen bunu değiştirebilirsin, değil mi? İçimde uyuyan bu güç hakkında benden daha çok şey biliyorsun. Birlikte çalışabiliriz."

Dişlerini gösterdi. "Ne teklif ettiğini gerçekten bilmiyorsun, ölümlü."

O yapmadı.

Ama o anda önemli olan tek şey Kale Tanrısı'nın Onu.

Eğer bunu yaparsa, Elander yaşayacak ve imparatorluğu Bu tanrının gazabıyla yüzleşmeden önce.

Görünüşe göre kaderi buydu; başında bir taç olmayacaktı. Kethran krallıklarını bir kez daha birleştiren kraliçe o olmayacaktı. O kraliçe Soryn olabilirdi. Ve Cas, halkını tanrılardan, onların öfkesinden ve acımasız, sadist oyunlarından koruyan kişi olacaktı - bedeli ne olursa olsun. Karşılığında sevdiği insanlara bir savaş şansı verildiği sürece bedeli umurunda değildi.

O bir piyon değildi.

Önündeki bu tanrıyı bir şekilde alt edecekti. Bunu yapabileceğini biliyordu. Sadece çalışmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

"Şartlarım bunlar," dedi ve her nasılsa sesi titremedi. "Elander'in yaşamasına izin vereceğine, Kethran ve Sundolian İmparatorluklarının senden güvende olacağına yemin edersen bana ve benim aracılığımla kullanabileceğini düşündüğün güce sahip olabilirsin. Sana hizmet edeceğim. Yemin ederim."

"Benim silahım olmak istiyorsun, değil mi?" Kılıcını kınına soktu. "Solatis seni çok *hayal kırıklığına* uğratacak."

"Güneş tanrıçası bana emir vermiyor."

"Ama size komuta *etmeme* izin vereceğinize inanmalı mıyım?"

Bu düşünce bir kez daha yere yığılma isteği uyandırdı ama ayakta kalmayı başardı. "Eğer anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirirsen, evet."

"Ben her zaman anlaşmanın *bana* dűřen kısmını yerine getirdim," diye hırladı. "O halde bir anlaşmamız var, öyle görünüyor."

Onunla daha iyi yüzleşmek için döndü. Kanatları açıldı ve karanlık enerji de onlarla birlikte açıldı. Odada var olan azıcık ışığı da kararttı ve onun tuhaf gözlerinin parıltısı dışında odaklanabileceği hiçbir parıltı bırakmadı.

"Görünüşe göre öyle," dedi.

Ve sonra yüzüne vurdu, pençe gibi parmaklarını derisine geçirdi ve yanağında gezdirdi.

Cas tek dizinin üzerine çöktü. Vurduğu yerde kanın kabardığını ve sonra bir tür yara izinin oluştuğunu hissetti; izlerin yandığını, kaşındığını ve kasıtlı bir şekle dönüştüğünü hissedebiliyordu.

Sonunda kaşınması durduğunda, parmakları yukarı uzandı ve yeni oluşan yara izi boyunca nazikçe ilerledi. Yanağının üzerinde kıvrılan bir tüy gibi hissetti.

"Bitti mi?"

Çok abuk.

"Bir parça daha büyü," dedi kanla kaplı parmaklarını esneterek, "*sonra* bağlama işi bitecek."

"nce senin rolün," dedi, bakışları Elander'in hareketsiz formuna kaydı. "Kendi payına dűřeni yapacağına inanmam için bana bir sebep vermelisin. *nce* hizmetkârlarını serbest bırak. Elander ve Caden'i."

"ok talepkar." "Yap şunu," diye tersledi.

Elini hareketsiz bedenlere doğru uzatırken gözlerini ondan ayırmadı.

Elander ve Caden'ı çevreleyen gölgeler dağıldı.

Cas gözlerini Kale Tanrısı'ndan ayırmak istemiyordu ama Elander'e doğru sürekli bakmaktan da kendini alamıyordu, ta ki sonunda...

Hareket.

Kendini dikleştirdi, nihayet başını kaldırmayı başarana kadar bir süre elini yüzüne bastırdı. Bakışları hemen onunkileri buldu. Gözlerinde parlayan dehşeti, konuşmayı başaramadan önce dudaklarında gezinen sessiz *hayır'ı* gördü: "Casia-ne *yapıyorsun?*"

Rook tanrısına geri döndü. "Bitir şu işi."

"HAYIR!"

Bağırışa o güne kadar hissettiği en güçlü Ölüm büyüğü dalgası eşlik etti. Oda bir mezara dönüştü - karanlık, soğuk, *bitmiş*.

Bitmemiş olması dışında.

Işık geri geldi ve Rook tanrısı ondan birkaç metre uzaktaydı, kanatlarıyla kendini koruyordu. Ve sonra Elander ona doğru koşuyor, ona çarpıyor ve onu kendine doğru çekiyordu.

Onu itti. "Bunu yapmama izin vermezsen seni öldürecek!"

"Umurumda değil." Adam kızın yüzünü acımasızca kavradı ve kızın geri çekilme çabalarına karşı sıkı sıkıya tutundu. "*Umurumda değil*. Bu anlamayı bitirmene izin veremem."

Parmakları kızın yanağındaki kana sürtündü ve titredi ama yine de onu bırakmadı.

Oda ürkütücü bir şekilde sessizdi.

"Bırakın gideyim." Sesi kelimelerle birlikte kırıldı. "Gitmeme izin vermek zorundasın." Arkasındaki tanrı hareket etti.

Elander'in gözleri bu harekete doğru kaydı ve bir adım geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi Cas. "Ben... keşke her şey farklı olsaydı."

Başını salladı. Bir adım daha geri çekildi. Elini ona doğru kaldırdı. "Bunun için beni affet," diye fısıldadı. "Ama seni tekrar almasına izin veremem."

"*Sakin-*"

Rook tanrısı gülüyor ve ayağa kalkıyordu. Cas'a doğru hamle yaptı.

Elander daha hızlı hareket etti.

Onu Kale Tanrısı'nın yolundan itti. Düşerken büyüğü göğsüne çarparak onu daha da geriye savurdu ve onu öylesine tamamen tüketti ki kendini bile tutamadı. Bedeni taş zemine çarptı ve Kale Tanrısı'ndan daha da uzağa yuvarlandı.

Caden, Elander'ın emriyle gölgelerin arasından hareket etti, karanlık bir bulanıklık onu sardı ve sıkıca kendine doğru çekti. Ve çaresizdi, sahip olduğu azıcık enerji de Elander'ın büyüğü tarafından çalınmıştı. Savaşamıyordu.

Sadece gözlerini oynatabildi.

Caden'in kapı sırasına doğru koştuğunu gördü.

Elander'in karşısındaki üst-tanrıya dönmeden önce son bir kez ona doğru baktığını gördü.

Kapının ışıltısını gördü, enerjisinin onu ele geçirdiğini hissetti-

Ve sonra o ve Caden o kapıdan geçtiler ve tam ve mutlak karanlığa yuvarlandılar.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER! Gölgele ve Taçlar serisinin üçüncü kitabı olan Boşluğun Çağrısı yakında geliyor! Bu arada, A Twist of the Blade ile aynı dünyada geçen başka bir kitap serisi olduğunu biliyor muydunuz? Sundolian İmparatorluğu'nun Yüce Kral ve Kraliçesi hakkında daha fazla şey okumak isterseniz, (tamamlanmış!) Yılanlar ve Krallar üçlemesine göz atmayı unutmayın.

Beni ve tüm kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.smgaitherbooks.com adresini de ziyaret edebilirsiniz!

Şerefe,
S.M. Gaither

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.